Det Nye Testamente

Indholdsfortegnelse

Matthæusevangeliet	1
Markusevangeliet	23
Lukasevangeliet	37
Johannesevangeliet	60
Apostlenes Gerninger	78
Brev til romerne	100
Første brev til Korintherne	109
Andet brev til Korintherne	118
Brev til Galaterne	124
Brev til Efeserne	127
Brev til Filipperne	130
Brev til Kolossenserne	133
Første brev til Thessalonikerne	135
Andet brev til Thessalonikerne	137
Første brev til Timoteus	139
Andet brev til Timoteus	142
Brev til Titus	144
Brev til Filemon	145
Brev til Hebræerne	146
Jakobs brev	153
Peters første brev	156
Peters andet brev	159
Første Johannesbrev	161
Andet Johannesbrev	164
Tredje Johannesbrev	164
Judas brev	165
Åbenbaringen	166

Matthew

KAPITEL 1

1 Bogen om Jesu Kristi slægt, Davids søn, Abrahams søn.
2 Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede Judas og hans brødre;
3 Og Judas avlede Phares og Zara fra Thamar; og Phares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram;
4 Og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Naasson; og Naasson avlede Laks;
5 Og Salmon avlede Booz fra Rakab; og Booz avlede Obed af Ruth; og Obed avlede Isai;
6 Og Isaj avlede Kong David; og Kong David avlede Salomo af hende, som havde været Urias' Hustru;
7 Og Salomo avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;
8 Og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozias;
9 Og Ozias avlede Joatam; og Joatam avlede Akaz; og Akaz avlede Ezekias;
10 Og Ezekias avlede Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias;
11 Og Josias avlede Jechonias og hans Brødre, omtrent på den Tid, de blev ført bort til Babylon.
12 Og efter at de var ført til Babylon, avlede Jechonias Salathiel; og Salathiel avlede Zorobabel;
13 Og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eljakim; og Eljakim avlede Azor;
14 Og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede Eliud;
15 Og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob;
16 Og Jakob avlede Josef, Marias Mand, af hvilken Jesus blev født, som kaldes Kristus.
17 Altså alle Slægtled fra Abraham til David er fjorten Slægtled; og fra David indtil bortførelsen til Babylon er fjorten slægtled; og fra bortførelsen til Babylon til Kristus er der fjorten slægtled.
18 Men Jesu Kristi fødsel skete således: Da hans moder Maria blev forlovet med Josef, før de kom sammen, blev hun fundet med Helligåndens barn.
19. Da Josef, hendes Mand, var en retfærdig Mand og ikke villig til at gøre hende til et offentligt Forbillede, tænkte han på at skille hende fra sig.
20 Men medens han tænkte paa disse Ting, se, da viste Herrens Engel sig for ham i en Drøm og sagde: Josef, du Davids Søn, frygt ikke at tage Maria, din Hustru, til dig; thi det, som er undfanget i hende, er af Helligånden.
21 Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde ham Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder.
22 Nu skete alt dette, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, idet han sagde:
23 Se, en Jomfru skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og de skal kalde hans Navn Emmanuel, hvilket fortolket er: Gud med os.
24 Da Josef rejste sig op af Søvn, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og tog sin Hustru til sig.
25 og kendte hende ikke, førend hun havde født sin førstefødte Søn, og han kaldte ham JESUS.

KAPITEL 2

1 Men da Jesus blev født i Betlehem i Judæa i Kong Herodes' Dage, se, der kom Vismænd fra Østen til Jerusalem,
2 og sagde: hvor er den, som er født Jødernes Konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham.
3 Da Kong Herodes havde hørt dette, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham.
4 Og da han havde samlet alle Ypperstepræsterne og de skriftkloge af Folket, spurgte han dem, hvor Kristus skulde fødes.
5 Og de sagde til ham: I Betlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet ved Profeten:
6 Og du, Betlehem i Judas Land, er ikke den mindste blandt Judas Fyrster; thi fra dig skal en Landshøvding komme, som skal regere mit Folk Israel.
7 Da Herodes i det skjulte havde kaldt de vise mænd, spurgte han dem flittigt, hvornår stjernen viste sig.
8 Og han sendte dem til Betlehem og sagde: Gå hen og søg flittigt efter det lille Barn; og når I har fundet ham, så giv mig besked igen, at jeg også kan komme og tilbede ham.
9 Da de havde hørt Kongen, gik de bort; og se, Stjernen, som de så i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over, hvor det lille Barn var.
10 Da de så stjernen, glædede de sig med overordentlig stor glæde.
11 Og da de kom ind i Huset, så de det unge Barn med dets Moder Maria, og de faldt ned og tilbad det; og da de havde åbnet deres Skatte, bragte de ham Gaver; guld og røgelse og myrra.
12 Og da de advarede Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de til deres eget Land en anden Vej.
13 Og da de var draget bort, se, Herrens Engel åbenbarede sig for Josef i en Drøm og sagde: Stå op og tag det lille Barn og dets Moder og fly til Ægypten, og vær der, indtil jeg bringer dig Ordet; Herodes vil søge det lille barn for at ødelægge det.
14Da han stod op, tog han om Natten Barnet og dets Moder og drog til Ægypten.
15 Og var der indtil Herodes Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, der sagde: Ud af Ægypten har jeg kaldt min Søn.
16 Da Herodes så, at han blev hånet af de vise, blev han meget vred og sendte ud og dræbte alle de børn, som var i Betlehem og i alle dets kyster, fra to år gamle og derunder, ifølge den tid, som han flittigt havde forhørt sig hos de vise mænd.
17 Da blev det opfyldt, som var talt af profeten Jeremy, idet han sagde:
18 I Rama blev der hørt en røst, klagesang og gråd og stor sorg; Rachel græd over sine børn og ville ikke trøstes, fordi de ikke er det.
19 Men da Herodes var død, se, en Herrens Engel viser sig i en Drøm for Josef i Ægypten,
20 og sagde: staar op, og tag Barnet og dets Moder og gak til Israels Land; thi de ere døde, som søgte det unge Barns Liv.
21 Og han stod op og tog det unge Barn og dets Moder og kom til Israels Land.
22 Men da han hørte, at Arkelaos regerede i Judæa i sin Fader Herodes' Værelse, var han bange for at gå derhen;

men da han blev advaret af Gud i en Drøm, vendte han afsted til Galilæas Egne.
23 Og han kom og boede i en Stad, der hedder Nazareth, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeterne: Han skal kaldes Nazaræer.

KAPITEL 3

1 I de dage kom Johannes Døber og prædikede i Judæas ørken,
2 og sagde: Omvend jer, thi Himmeriget er nærme sig.
3 Thi dette er ham, om hvilken der blev talt om ved Profeten Esajas, idet han sagde: En Røst af en, der raabte i Ørken: Bered Herrens Vej, gør hans Stier lige!
4 Og den samme Johannes havde sin Klædning af Kamelhaar og et Læderbælte om sine Lænder; og hans mad var græshopper og vild honning.
5 Da gik Jerusalem og hele Judæa ud til ham og hele Egnen omkring Jordan,
6 og blev døbt af ham i Jordan, idet de bekendte deres Synder.
7 Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til hans dåb, sagde han til dem: I hugorme-slægt, hvem har advaret jer til at flygte fra den kommende vrede?
8 Bring derfor frugter, der er passende til omvendelse:
9 Og tænk ikke på at sige ved eder selv: Vi have Abraham til vor Fader; thi jeg siger eder, at Gud af disse Stene kan oprejse Abraham Børn.
10 Og nu er ogsaa Øksen lagt til Træernes Rod; derfor bliver hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, hugget ned og kastet i Ilden.
11 Jeg døber eder sandelig med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er mægtigere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe eder med Helligånden og Ild.
12 hvis Vifte er i hans Haand, og han vil rense sin Gulv og samle sin Hvede i Skarpet; men han vil brænde avnerne op med uudslukkelig ild.
13 Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at blive døbt af ham.
14 Men Johannes forbød ham det og sagde: jeg har brug for at blive døbt af dig, og kommer du til mig?
15 Men Jesus svarede og sagde til ham: Lad det nu ske, thi saaledes tilkommer det os at fuldbyrde al Retfærdighed. Så led han ham.
16 Og da Jesus var døbt, steg han straks op af Vandet; og se, Himlene aabnedes for ham, og han saae Guds Aand stige ned som en Due og tænde over ham.
17 Og see en Røst fra Himmelen, som siger: Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag.

KAPITEL 4

1 Da blev Jesus ført op af Ånden ud i ørkenen for at blive fristet af Djævelen.
2 Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han derefter sulten.
3 Og da Fristeren kom til ham, sagde han: er du Guds Søn, da byd, at disse Stene skal gøres til Brød.
4 Men han svarede og sagde: Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund.
5Da tager Djævelen ham op i den hellige Stad og sætter ham på Templets Højde,
6 og sagde til ham: Hvis du er Guds Søn, så kast dig selv ned; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle befaling om dig, og i deres Hænder skulle de bære dig, for at du ikke på noget tidspunkt skal støde din Fod. mod en sten.
7 Jesus sagde til ham: Der er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.
8 Atter tager Djævelen ham op på et overordentlig højt bjerg og viser ham alle verdens riger og deres herlighed;
9 og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig.
10 Da sagde Jesus til ham: Gå herfra, Satan! thi der er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene.
11 Da forlod Djævelen ham, og se, Engle kom og tjente ham.
12 Men der Jesus havde hørt, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han til Galilæa;
13 Og da han forlod Nazaret, kom han og bosatte sig i Kapernaum, som ligger ved Havets Kyst, ved Zabulons og Nephthalims Grænser.
14 For at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, idet han sagde:
15 Zabulons Land og Nephthalims Land, ved Havets Vej, hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa;
16 Folket, som sad i mørket, så et stort lys; og for dem, der sad i dødens område og skygge, spredes lys op.
17 Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvend jer; thi Himmeriget er nærme sig.
18 Og Jesus vandrede ved Galilæas Sø, og han saae to Brødre, Simon kaldet Peter, og Andreas, hans Broder, kaste Garn i Havet; thi de vare Fiskere.
19 Og han sagde til dem: Følg mig, så vil jeg gøre eder til menneskefiskere.
20 Og de forlod straks deres Garn og fulgte ham.
21 Og han gik videre derfra, og han saae andre to Brødre, Jakob, Zebedæus' Søn, og Johannes hans Broder, i et Skib med deres Fader Zebedæus, og lavede deres Garn; og han kaldte på dem.
22 Og de forlod straks Skibet og deres Fader og fulgte ham.
23 Og Jesus gik rundt i hele Galilæa og lærte i deres Synagoger og prædikede Evangeliet om Riget og helbredte al Sygdom og al Sygdom iblandt Folket.
24 Og hans Ry gik ud over hele Syrien, og de bragte til ham alle de syge, som vare grebne af forskellige Sygdomme og Pinsler, og de, som var besatte af Djævle, og de gale og de lamme; og han helbredte dem.
25 Og der fulgte ham en stor Mængde Folk fra Galilæa og fra Dekapolis og fra Jerusalem og fra Judæa og fra hinsides Jordan.

KAPITEL 5

1 Og da han så Folket, gik han op på et Bjerg, og da han var sat, kom hans Disciple til ham.
2 Og han åbnede sin Mund og lærte dem og sagde:
3 Salige er de fattige i Aanden, thi deres er Himmeriget.
4 Salige ere de, som sørge, thi de skulle trøstes.
5 Salige er de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.
6 Salige er de, som hungrer og tørster efter Retfærdighed, thi de skulle mættes.

7 Salige er de barmhjertige, thi de skulle få Barmhjertighed.
8 Salige er de rene af Hjerte, thi de skulle se Gud.
9 Salige er de, der stifter Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn.
10 Salige ere de, som forfølges for Retfærdigheds Skyld; thi deres er Himmeriget.
11 Salige ere I, naar Mennesker håner eder og forfølger eder og taler alt muligt ondt imod eder for min Skyld.
12 Glæder eder og fryder eder saare, thi stor er eders Løn i Himmelen; thi saaledes forfulgte de Profeterne, som vare før eder.
13 I ere Jordens Salt; men dersom Saltet har mistet sin Lugt, hvormed skal det saltes? det nytter herefter ikke noget, men at blive kastet ud og at blive trådt under fode af mennesker.
14 I er verdens lys. En by, der ligger på en bakke, kan ikke skjules.
15 Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under en Skæppe, men på en Lysestage; og det lyser for alle, som er i huset.
16 Lad eders Lys således skinne for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og prise eders Fader, som er i Himlene.
17 Tro ikke, at jeg er kommen for at ophæve Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at ødelægge, men for at opfylde.
18 Thi sandelig siger jeg eder: Indtil Himlen og Jorden forgaar, skal ikke en Jot eller en Tøddel forgå fra Loven, indtil alt er opfyldt.
19 Derfor, enhver, som bryder et af disse mindste Bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriget; men enhver, som gør og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriget.
20 Thi jeg siger eder, at medmindre eders Retfærdighed overstiger de skriftkloges og Farisæernes Retfærdighed, skal I i intet Tilfælde komme ind i Himmeriget.
21 I have hørt, at der er blevet sagt af dem fra gammel tid: Du må ikke slå ihjel; og enhver, der dræber, skal være i fare for dommen:
22 Men jeg siger eder, at enhver, som er vred på sin Broder uden Grund, skal være i Fare for Dom; og enhver, som siger til sin Broder: Raca, skal være i Fare for Raadet; men enhver, som siger: Du dåre , skal være i fare for helvedes brand.
23 Hvis du derfor bringer din Gave til Alteret og kommer der i Hu, at din Broder har noget imod dig;
24 Lad din Gave blive der foran Alteret, og gak afsted; først forlig dig med din bror, og kom så og byd din gave.
25 Vær hurtigt enig med din modstander, mens du er på vejen med ham; for at ikke modstanderen på noget tidspunkt skal overgive dig til dommeren, og dommeren overgive dig til betjenten, og du skal kastes i fængsel.
26 Sandelig siger jeg dig: du skal ingenlunde drage ud derfra, førend du har betalt den yderste Afstand.
27 I har hørt, at der er blevet sagt af dem fra gammel tid: Du må ikke bedrive hor;
28 Men jeg siger Eder, at enhver, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede begået Hor med hende i sit Hjerte.
29 Og dersom dit højre Øje forarger dig, så riv det ud og kast det fra dig; thi det er dig gavnligt, at et af dine Lemmer fortabes, og ikke at hele dit Legeme skal kastes i Helvede.
30 Og dersom din højre Haand forarger dig, da hug den af og kast den fra dig; thi det er dig gavnligt, at et af dine Lemmer fortabes, og ikke at hele dit Legeme skal kastes i Helvede.
31 Der er sagt: Enhver, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende en Skilsmisseskrift.
32 Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin Hustru, undtagen for Hors skyld, han lader hende bedrive Hor;
33 I har atter hørt, at det er blevet sagt af dem fra gammel tid: Du skal ikke forsage dig selv, men holde dine Eder for Herren.
34 Men jeg siger Eder: sværger slet ikke; hverken ved himlen; thi det er Guds trone:
35 Heller ikke ved Jorden; thi det er hans fodskammel, ej heller ved Jerusalem; thi det er den store Konges By.
36 Du skal heller ikke sværge ved dit hoved, fordi du ikke kan gøre ét hår hvidt eller sort.
37 Men lad jeres kommunikation være: Ja, ja; Nej, nej, for alt, hvad der er mere end dette, kommer af det onde.
38 I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje og Tand for Tand.
39 Men jeg siger eder, at I ikke modstaa det onde; men hvo som slaar dig paa din høire Kind, vend ogsaa den anden til ham.
40 Og dersom nogen vil sagsøge dig for loven og tage din frakke, så lad ham også få din kappe.
41 Og hvo som tvinger dig til at gaa en Mile, gaa to med ham.
42 Giv ham, som beder dig, og vend dig ikke bort fra den, som vil låne af dig.
43 I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende.
44 Men jeg siger eder: Elsk eders Fjender, velsign dem, som forbander eder, gør godt mod dem, som hader eder, og bed for dem, som misbruge eder og forfølge eder;
45 at I skulle være eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol gaa op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.
46 Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Løn har I da? gør ikke engang tolderne det samme?
47 Og dersom I kun hilser eders Brødre, hvad gør I da mere end andre? gør ikke engang toldere det?
48 Vær derfor fuldkomne, ligesom Eders Fader, som er i Himlene, er fuldkommen.

KAPITEL 6

1 Pas på, at I ikke giver eders almisse for menneskene for at blive set af dem; ellers har I ingen løn fra eders Fader, som er i himlen.
2 Derfor, når du giver din almisse, så lad ikke basun lyde for dig, som hyklerne gør i synagogerne og på gaderne, for at de kan få ære af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har deres løn.
3 Men når du giver almisse, lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre hånd gør.
4 for at din almisse må være i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig åbenlyst.
5 Og naar du beder, skal du ikke være som Hyklerne; thi de elsker at bede stående i Synagogerne og i Gadernes

Hjørner, for at de skal ses af Mennesker. Sandelig siger jeg jer: de har deres løn.
6 Men du, når du beder, så gå ind i dit skab, og når du har lukket din dør, så bed til din Fader, som er i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig åbenlyst.
7 Men når I beder, så brug ikke forfængelige gentagelser, som hedningerne gøre; thi de tror, at de skulle blive hørt for deres mange tale.
8 Vær derfor ikke som dem; thi eders Fader ved, hvad I trænger til, før I bede ham.
9 Saaledes beder I saaledes: Fader vor, som er i Himlene, helliget vorde dit Navn.
10 Kom dit rige. Din vilje ske på jorden, som i himlen.
11 Giv os i dag vort daglige brød.
12 Og forlad os vor Skyld, ligesom vi forlader vore Skyldnere.
13 Og led os ikke i Fristelse, men fri os fra det onde; thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed. Amen.
14 For hvis I tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil også jeres himmelske Fader tilgive jer.
15 Men dersom I ikke tilgiver Menneskene deres Overtrædelser, vil Eders Fader heller ikke tilgive eders Overtrædelser.
16 Og når I faster, så vær ikke som hyklerne med et bedrøvet ansigt; thi de vansirer deres ansigter, for at de må vise sig for mennesker at faste. Sandelig siger jeg jer: De har deres løn.
17 Men du, naar du faster, salv dit Hoved og to dit Ansigt;
18 At du ikke aabenbares for Mennesker at faste, men for din Fader, som er i Hemmeligheden; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig aabenbart.
19 Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fordærver, og hvor tyve bryder igennem og stjæler.
20 Men samle eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke bryder igennem eller stjæler.
21 Thi hvor din Skat er, der vil også dit Hjerte være.
22 Legemets Lys er Øjet; dersom derfor dit Øje er enkelt, skal hele dit Legeme være fuld af Lys.
23 Men dersom dit Øje er ondt, skal hele dit Legeme være fuld af Mørke. Hvis derfor lyset, som er i dig, er mørke, hvor stort er ikke det mørke!
24 Ingen kan tjene to Herrer; thi enten vil han hade den ene og elske den anden; ellers holder han sig til den ene og foragter den anden. I kan ikke tjene Gud og mammon.
25 Derfor siger jeg eder: Tænk ikke paa eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ej heller for dit legeme, hvad du skal iføre dig. Er ikke livet mere end kødet, og legemet end klæderne?
26 Se Himmelens Fugle, thi de saar ikke, og de høster ikke og samler ikke i Lader; dog fodrer jeres himmelske Fader dem. Er I ikke meget bedre end de?
27 Hvem af eder kan ved at tænke sig om føje en Alen til sin Vækst?
28 Og hvorfor tænker I for Klæder? Tænk på markens liljer, hvordan de vokser; de slider ikke, ej heller spinder de:
29 Og dog siger jeg eder, at selv Salomo i al sin Herlighed ikke var klædt som en af disse.
30 Hvis Gud derfor klæder græsset på marken, som i dag er, og i morgen kastes i ovnen, skal han så ikke meget mere klæde jer, I lidettroende?
31 Tænk derfor ikke på og sig: hvad skulle vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvormed skal vi være klædt?
32 (Thi efter alt dette søge Hedningerne) thi eders himmelske Fader ved, at I have behov for alt dette.
33 Men søg først Guds Rige og hans Retfærdighed; og alt dette skal blive jer tilføjet.
34 Tænk derfor ikke på Morgendagen; thi Morgendagen skal tænke paa sine Ting. Dens ondskab er nok til dagen.

KAPITEL 7

1 Døm ikke, for at I ikke skal dømmes.
2 Thi med hvilken Dom I dømmer, skal I dømmes; og med hvad Mål I måle, det skal eder måles igen.
3 Og hvorfor ser du splinten, som er i din broders øje, men ser ikke bjælken i dit eget øje?
4 Eller hvorledes vil du sige til din Broder: Lad mig rive Splinten ud af dit Øje; og se, en bjælke er i dit eget øje?
5 Du hykler, smid først bjælken ud af dit eget øje; og så skal du se klart for at kaste splinten ud af din broders øje.
6 Giv ikke det hellige til hundene, og kast ikke eders perler for svin, for at de ikke skal trampe dem under deres fødder og vende om igen og rive jer i stykker.
7 Bed, og der skal gives dig; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer:
8 Thi enhver, som beder, faar; og den, der søger, finder; og den, som banker på, skal lukkes op.
9 Eller hvilken Mand er der af Eder, som, dersom hans Søn beder om Brød, vil han give ham en Sten?
10 Eller hvis han spørger en fisk, vil han så give ham en slange?
11 Dersom I da, som ere onde, vide at give gode Gaver til eders Børn, hvor meget mere skal da eders Fader, som er i Himlene, give gode Ting til dem, som bede ham?
12 Derfor, alt, hvad I vilde, at Menneskene skulle gøre mod eder, det skal I også gøre mod dem; thi dette er Loven og Profeterne.
13 Gå ind ad den snævre Port; thi bred er Porten, og bred er den Vej, som fører til Undergang, og der er mange, som gaae derind.
14 Thi trang er Porten, og snæver er Vejen, som fører til Livet, og der er få, som finde den.
15 Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men inderst inde er de glubende ulve.
16 I skulle kende dem på deres frugter. Samler mænd druer af torne eller figner af tidsler?
17 Saaledes bærer hvert godt Træ god Frugt; men et fordærvet træ bærer ond frugt.
18 Et godt Træ kan ikke bære ond Frugt, og et fordærvet Træ kan ikke bære god Frugt.
19 Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, bliver hugget ned og kastet i Ilden.
20 Derfor skal I kende dem på deres frugter.
21 Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriget; men den, som gør min Faders vilje, som er i himlen.
22 Mange skulle sige til mig på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn? og i dit navn har uddrevet djævle? og i dit navn gjort mange vidunderlige gerninger?
23 Og da vil jeg sige for dem: Jeg har aldrig kendt Eder; gaa bort fra mig, I, som øve Uret.

24 Derfor, enhver, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg sammenligne med en vis Mand, som byggede sit Hus på en Klippe.
25 Og Regnen faldt ned, og Vandflodene kom, og Vindene blæste og slog over det Hus; og det faldt ikke; thi det var grundlagt på en Klippe.
26 Og enhver, som hører disse mine Ord og ikke gør dem, skal lignes med en tåbelig Mand, som byggede sit Hus paa Sandet.
27 Og Regnen faldt ned, og Vandflodene kom, og Vindene blæste og slog paa det Hus; og det faldt, og dets fald var stort.
28 Og det skete, da Jesus havde afsluttet disse Ord, blev Folket forbavsede over hans Lære:
29 Thi han lærte dem som en, der har Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.

KAPITEL 8

1 Da han kom ned fra Bjerget, fulgte store Skarer efter ham.
2 Og se, der kom en spedalsk og tilbad ham og sagde: Herre, hvis du vil, kan du rense mig.
3 Og Jesus rakte sin Haand ud og rørte ved ham og sagde: Jeg vil; vær du ren. Og straks blev hans spedalskhed renset.
4 Og Jesus sagde til ham: se, du siger det til ingen; men gå din vej, vis dig selv for præsten og frembyd den gave, som Moses havde befalet, til et vidnesbyrd for dem.
5 Og da Jesus gik ind i Kapernaum, kom der en Høvedsmand til ham og bad ham:
6 og sagde: Herre, min Tjener ligger derhjemme syg af lammelse, hårdt pint.
7 Og Jesus sagde til ham: Jeg vil komme og helbrede ham.
8 Høvedsmanden svarede og sagde: Herre, jeg er ikke værdig, at du kommer under mit tag; men tal kun ordet, så skal min tjener blive helbredt.
9 Thi jeg er en Mand under Myndighed, som har Stridsmænd under mig; og jeg siger til denne: Gå, og han går; og til en anden: Kom, og han kommer; og til min Tjener: Gør dette, og han gør det.
10 Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, som fulgte: sandelig siger jeg Eder, jeg har ikke fundet saa stor Tro, ej heller i Israel.
11 Og jeg siger eder, at mange skulle komme fra Østen og Vesten og skulle sidde sammen med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige.
12 Men Rigets Børn skulle kastes ud i det ydre Mørke; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.
13 Og Jesus sagde til Høvedsmanden: gak! og som du har troet, skal det ske dig. Og hans tjener blev helbredt i samme time.
14 Og der Jesus kom ind i Peters Hus, saa han sin Hustrus Moder liggende og syg af Feber.
15 Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og tjente dem.
16 Da det blev Aften, førte de mange til ham, som vare besatte af Djævle, og han uddrev Aanderne med sit Ord og helbredte alle, som vare syge.
17 at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som sagde: Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme.
18 Men da Jesus så en stor skare omkring sig, befalede han at gå over til den anden side.
19 Og en skriftlærd kom og sagde til ham: Mester, jeg vil følge dig, hvorhen du går.
20 Og Jesus sagde til ham: Rævene have Huler, og Himlens Fugle have Reder; men Menneskesønnen har ikke et sted at lægge sit hoved.
21 Og en anden af hans Disciple sagde til ham: Herre, tillad mig først at gaa hen og begrave min Fader.
22 Men Jesus sagde til ham: følg mig! og lad de døde begrave deres døde.
23 Og da han steg i et Skib, fulgte hans Disciple ham.
24 Og se, der opstod en stor Storm i Havet, saa at Skibet var dækket af Bølger; men han sov.
25 Og hans Disciple kom til ham og vækkede ham og sagde: Herre, frels os, vi omkomme.
26 Og han sagde til dem: hvorfor er I bange, I lidettroende? Da rejste han sig og irettesatte Vindene og Havet; og der var en stor ro.
27 Men Mændene undrede sig og sagde: hvad er dette for en Mand, at endog Vindene og Havet adlyder ham?
28. Og da han kom til den anden Side til Gergesenernes Land, mødte der ham to Djævlebesatte, der kom ud af Gravene, meget heftige, at ingen kunde gaa forbi den Vej.
29 Og se, de raabte og sagde: hvad have vi med dig at gøre, Jesus, du Guds Søn? er du kommet her for at pine os før tiden?
30 Og der var et godt stykke væk fra dem en flok mange svin, der fodrede.
31 Da bade Djævle ham og sagde: dersom du driver os ud, så tillad os at gaa bort i Svineflokken.
32 Og han sagde til dem: gaar hen! Og da de kom ud, gik de ind i Svinehjorden, og se, hele Svineflokken løb med voldsomhed ned ad en stejle Plads i Havet og omkom i Vandet.
33 Og de, som holdt dem, flygtede og gik ind i Staden og fortalte alt, hvad der var hændt de besatte af Djævle.
34 Og se, hele Staden gik ud for at møde Jesus; og da de så ham, bad de ham, at han ville drage bort fra deres Landemærker.

KAPITEL 9

1 Og han gik ind i et Skib og gik over og kom til sin egen By.
2 Og se, de bragte til ham en lamme Mand, liggende paa en Seng; og da Jesus saa deres Tro, sagde han til den lamme; Søn, vær ved godt mod; dine synder være dig tilgivet.
3 Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved sig selv: Denne bespotter.
4 Men da Jesus kendte deres Tanker, sagde han: hvorfor tænker I ondt i eders Hjerter?
5 Thi hvad er lettere at sige: Dine Synder være dig forladt; eller sige: Stå op og gå?
6 Men at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, (da siger han til den lamme: Staa op, tag din Seng og gak til dit Hus.
7 Og han stod op og gik til sit Hus.
8 Men da folkeskarerne så det, undrede de sig og prisede Gud, som havde givet menneskene sådan magt.
9 Og da Jesus gik bort derfra, saa han en Mand ved Navn Matthæus sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham.

10 Og det skete, mens Jesus sad til spisning i huset, se, mange toldere og syndere kom og satte sig sammen med ham og hans disciple.
11 Og da farisæerne så det, sagde de til hans disciple: hvorfor spiser din herre med toldere og syndere?
12 Men der Jesus hørte det, sagde han til dem: de, som ere raske, behøver ikke en Læge, men de, som ere syge.
13 Men gak hen og lær, hvad det betyder: Jeg vil have Barmhjertighed og ikke ofre; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse.
14 Da kom Johannes Disciple til ham og sagde: hvorfor faster vi og Pharisæerne ofte, men dine Disciple faster ikke?
15 Og Jesus sagde til dem: kunne Brudkammerets Børn sørge, saa længe Brudgommen er hos dem? men de dage skal komme, da brudgommen skal tages fra dem, og da skal de faste.
16 Ingen lægger et stykke nyt klæde til et gammelt klæde; thi det, som lægges i for at fylde det op, tager af klædet, og flængen bliver værre.
17 Heller ikke Mennesker kommer ny Vin i gamle Flasker; ellers knuses Flaskerne, og Vinen løber ud, og Flaskerne forsvinder; men de fylder ny Vin i nye Flasker, og begge ere bevarede.
18 Mens han talte dette til dem, se, der kom en Øverste og tilbad ham og sagde: Min Datter er endog nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa skal hun leve.
19 Og Jesus stod op og fulgte ham, og det samme gjorde hans Disciple.
20 Og se, en Kvinde, som var syg af Blodflod i tolv Aar, kom bag ved ham og rørte ved Kanten af hans Klædning.
21 Thi hun sagde ved sig selv: dersom jeg kun kan røre ved hans Klædning, vil jeg blive hel.
22 Men Jesus vendte ham om, og da han så hende, sagde han: Datter, vær ved god Trøst; din tro har gjort dig hel. Og kvinden blev frisk fra den time.
23Og da Jesus kom ind i Fyrstens Hus, og han saae Minstrene og Folket larme,
24 Han sagde til dem: Giv Plads, thi Tjeneren er ikke død, men sover. Og de lo ham til hån.
25 Men da Folket var ført ud, gik han ind og tog hende ved Haanden, og Tjenestepigen stod op.
26 Og rygtet herom gik ud i hele det land.
27 Og der Jesus gik bort derfra, fulgte to blinde Mænd efter ham, raabende og sagde: Du Davids Søn, forbarm dig over os!
28 Og da han kom ind i Huset, kom de blinde til ham; og Jesus sagde til dem: " Tror I, at jeg kan gøre dette? De sagde til ham: Ja, Herre!
29 Da rørte han ved deres Øjne og sagde: Det ske efter eders Tro!
30 Og deres øjne blev åbnet; og Jesus bød dem strengt og sagde: " Se til, at ingen ved det."
31 Men de, da de droge bort, spredte hans Ry ud i hele det Land.
32 Mens de gik ud, se, da bragte de en stum Mand, besat af en Djævel, til ham.
33 Og der Djævelen blev uddrevet, talte de stumme, og Folket undrede sig og sagde: Det er aldrig set saaledes i Israel.
34 Men Pharisæerne sagde: han driver Djævle ud ved Djævlernes Fyrste.
35 Og Jesus gik omkring i alle Byer og Landsbyer og lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte al Sygdom og al Sygdom iblandt Folket.
36 Men da han saae Folket, blev han berørt af Medlidenhed med dem, fordi de besvimede og blev adspredte som Faar uden Hyrde.
37 Da sagde han til sine Disciple: Høsten er sandelig stor, men Arbejderne ere faa;
38 Bed derfor Høstens Herre, at han vil udsende Arbejdere til sin Høst.

KAPITEL 10

1 Og da han havde kaldt sine tolv Disciple til sig, gav han dem Magt mod urene Aander til at uddrive dem og helbrede al Sygdom og al Sygdom.
2 Men de tolv apostles navne er disse; Den første, Simon, som kaldes Peter, og hans bror Andreas; Jakob, Zebedæus' søn, og hans bror Johannes;
3 Filip og Bartolomæus; Thomas og Tolderen Matthæus; Jakob, Alfeus' søn, og Lebbæus, hvis efternavn var Thaddeus;
4 Kana'anæeren Simon og Judas Iskariot, som også forrådte ham.
5 Disse tolv sendte Jesus ud og befalede dem og sagde: Gå ikke ind på Hedningernes Vej, og gå ikke ind i nogen Samaritanernes By!
6 Men gå hellere til de fortabte får af Israels hus.
7 Og mens I gaaer hen, prædiker og siger: Himmeriget er kommet nær.
8 Helbred de syge, rens de spedalske, oprejse de døde, uddriv Djævle; gratis have I modtaget, giv gratis.
9 Giv hverken guld eller sølv eller messing i dine punge,
10 Heller ikke Skridt til din Rejse, hverken to Kjortler, hverken Sko eller endnu Stænger; thi Arbejderen er sin Mad værdig.
11 Og i hvilken som helst by eller by I kommer, så spørg, hvem der er værdig i den; og bliv der, indtil I går derfra.
12 Og naar I komme ind i et Hus, da hilser det.
13 Og dersom Huset er værdigt, da lad din Fred komme over det; men dersom det ikke er værdigt, da vende din Fred tilbage til dig.
14 Og enhver, som ikke tager imod eder eller hører eders Ord, når I går ud af det hus eller den by, så ryst støvet af eders fødder.
15 Sandelig siger jeg eder: Det skal være mere tåleligt for Sodomas og Gomorrhas land på dommens dag end for den by.
16 Se, jeg sender eder ud som Faar midt iblandt Ulve; vær derfor kloge som Slanger og uskadelige som Duer.
17 Men vogter sig for Menneskene, thi de skulle overgive eder til Rådene, og de skulle piske eder i deres Synagoger;
18 Og I skal føres frem for Statholdere og Konger for min Skyld til et Vidnesbyrd mod dem og Hedningerne.
19 Men naar de overgive eder, da tænk ikke paa, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i samme Time, hvad I skulle tale.
20 Thi det er ikke I, som tale, men eders Faders Aand, som taler i Eder.
21 Og Broderen skal overgive Broderen til Døden, og Faderen Barnet, og Børnene skulle rejse sig imod deres Forældre og lade dem ihjelslaae.

22 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, skal blive frelst.
23 Men naar de forfølge eder i denne Stad, så fly til en anden; thi sandelig siger jeg eder: I skulle ikke være gaaet over Israels Stæder, førend Menneskesønnen kommer.
24 Disciplen er ikke over sin Herre, heller ikke Tjeneren over sin Herre.
25 Det er nok for Disciplen, at han er som sin Herre og Tjeneren som sin Herre. Hvis de kalder Husets Herre Beelzebul, hvor meget mere skal de kalde dem af hans Husstand?
26 Frygt derfor ikke for dem; thi der er intet tildækket, som ikke skal åbenbares; og skjulte, det skal ikke vides.
27 Hvad jeg siger eder i Mørke, det tale I i Lyset, og hvad I høre i Øret, det prædiker I paa Hustoppene.
28 Og frygt ikke dem, som dræbe Legemet, men som ikke er i stand til at dræbe Sjælen; men frygt hellere ham, som kan ødelægge både Sjæl og Legeme i Helvede.
29 Sælges ikke to spurve for en skilling? og en af dem skal ikke falde til jorden uden din Fader.
30 Men selve hårene på dit hoved er alle talte.
31 Frygt derfor ikke, I ere mere værd end mange Spurve.
32 Derfor, enhver, som bekender mig for Menneskene, ham vil jeg også bekende for min Fader, som er i Himlene.
33 Men hvo som fornægter mig for Menneskene, ham vil jeg ogsaa fornægte for min Fader, som er i Himlene.
34 Tro ikke, at jeg er kommen for at sende Fred på Jorden; jeg er ikke kommet for at sende Fred, men et Sværd.
35 Thi jeg er kommen for at stride en Mand mod sin Fader, og Datteren mod sin Moder, og Svigerdatteren mod sin Svigermoder.
36 Og en Mands Fjender skulle være hans Husstand.
37 Hvo som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd.
38 Og den, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.
39 Den, som finder sit Liv, skal miste det, og den, som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.
40 Den, som tager imod Eder, tager imod mig, og den, som tager imod mig, tager imod ham, som har sendt mig.
41 Den, som modtager en profet i en profets navn, skal modtage en profets belønning; og den, som modtager en retfærdig mand i en retfærdig mands navn, skal modtage en retfærdig mands belønning.
42 Og enhver, som giver en af disse små en kop koldt vand kun at drikke i en discipels navn, sandelig siger jeg jer, han skal på ingen måde miste sin belønning.

KAPITEL 11

1 Og det skete, da Jesus var færdig med at befale sine tolv Disciple, gik han derfra for at undervise og prædike i deres Stæder.
2 Men da Johannes i Fængslet havde hørt Kristi Gerninger, sendte han to af sine Disciple,
3 Og han sagde til ham: Er du den, som skulle komme, eller vente vi en anden?
4 Jesus svarede og sagde til dem: Gå hen og forkynn atter Johannes, hvad I høre og se.
5 De blinde får deres syn, og de lamme går, de spedalske renses, og de døve hører, de døde opstår, og de fattige får evangeliet forkyndt for dem.
6 Og salig er den, som ikke forarges i mig.
7 Og da de gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: Hvad gik I ud i Ørkenen for at se? Et siv rystet af vinden?
8 Men hvad gik I ud for at se? En mand klædt i bløde klæder? se, de, som bærer bløde Klæder, er i Kongernes Huse.
9 Men hvad gik I ud for at se? En profet? ja, jeg siger jer, og mere end en profet.
10 Thi dette er ham, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender mit Bud for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig.
11 Sandelig siger jeg Eder: iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er der ikke opstanden en større end Johannes Døberen; dog er den mindste i Himmeriget større end han.
12 Og fra Johannes Døbers Dage indtil nu lider Himmeriget Vold, og de Voldsomme tage det med Magt.
13 Thi alle Profeterne og Loven profeterede indtil Johannes.
14 Og dersom I vil tage imod det, er dette Elias, som skulle komme.
15 Hvo som har Øren at høre, han høre.
16 Men hvormed skal jeg ligne denne Slægt? Det er som med børn, der sidder på markederne og kalder på deres medmennesker,
17 og sagde: Vi have fløjtet for eder, og I have ikke danset; vi har sørget over jer, og I har ikke beklaget.
18 Thi Johannes kom hverken spisende eller drak, og de sige: han har en Djævel.
19 Menneskesønnen kom og spiste og drak, og de sige: se, der er en frådsende Mand og en Vinsukker, Tolderes og Synders Ven. Men visdom er retfærdiggjort af hendes børn.
20 Da begyndte han at bebrejde de byer, hvori de fleste af hans mægtige gerninger var gjort, fordi de ikke omvendte sig.
21 Ve dig, Chorazin! ve dig, Betsaida! thi hvis de Mægtige Gerninger, som vare udførte i eder, vare sket i Tyrus og Sidon, ville de for længe siden have omvendt sig i Sæk og Aske.
22 Men jeg siger eder: Det skal være mere tåleligt for Tyrus og Sidon på Dommens Dag end for eder.
23 Og du, Kapernaum, som er ophøjet til Himmelen, skal bringes ned til Helvede; thi dersom de Mægtige Gerninger, som ere gjorte i dig, vare gjorte i Sodoma, vare det staaet indtil denne Dag.
24 Men jeg siger eder, at det skal være mere tåleligt for Sodomas land på dommens dag end for dig.
25 Paa den Tid svarede Jesus og sagde: Jeg takker dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre, fordi du har skjult disse Ting for vise og forstandige og aabenbaret dem for Børn.
26 Saaledes, Fader! thi saaledes syntes det godt i dine Øine.
27 Alt er mig overgivet af min Fader, og ingen kender Sønnen uden Faderen; ej heller kender nogen Faderen, undtagen Sønnen, og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.
28 Kom til mig, alle I, som trætte og bærer tunge Byrder, og jeg vil give eder hvile.
29 Tag mit åg på dig og lær af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjerte, og I skal finde hvile for eders Sjæle.
30 Thi mit åg er let, og min byrde er let.

KAPITEL 12

1 På den tid gik Jesus på sabbatsdagen gennem kornet; og hans disciple blev sultne og begyndte at plukke aks og spise.
2 Men da farisæerne så det, sagde de til ham: se, dine disciple gøre, hvad der ikke er tilladt at gøre på sabbatsdagen.
3 Men han sagde til dem: har I ikke læst, hvad David gjorde, da han var sulten, og de, som var med ham;
4 Hvorledes gik han ind i Guds hus og spiste skuebrødet, som ikke var tilladt ham at spise, heller ikke for dem, som var med ham, men kun for præsterne?
5 Eller have I ikke læst i Loven, hvorledes Præsterne i Templet vanhelliger Sabbaten på Sabbatsdagene og er ulastelige?
6 Men jeg siger Eder, at paa dette Sted er en større end Templet.
7 Men hvis I vidste, hvad dette betyder, vil jeg have barmhjertighed og ikke ofre, I ville ikke have dømt de uskyldige.
8 Thi Menneskesønnen er Herre selv over Sabbatsdagen.
9 Og da han var rejst derfra, gik han ind i deres Synagoge.
10 Og se, der var en Mand, som havde sin Haand visnen. Og de spurgte ham og sagde: Er det tilladt at helbrede på sabbatsdagene? at de kunne anklage ham.
11 Og han sagde til dem: hvilken Mand skal der være iblandt eder, som skal have ét Faar, og dersom det falder i en Grav paa Sabbatsdagen, vil han da ikke gribe det og løfte det op?
12 Hvor meget er da et menneske bedre end et får? Derfor er det tilladt at gøre godt på sabbatsdagene.
13 Da sagde han til Manden: Ræk din Haand ud! Og han strakte den ud; og den blev genoprettet hel, ligesom den anden.
14 Da gik Pharisæerne ud og holdt Raad imod ham, hvorledes de kunde udrydde ham.
15 Men der Jesus vidste det, drog han sig derfra, og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem alle;
16 Og han bød dem, at de ikke skulde kundgøre ham:
17 for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, idet han sagde:
18 Se, min tjener, som jeg har udvalgt; min elskede, i hvem min sjæl har velbehag; jeg vil lægge min ånd på ham, og han skal forkynde hedningerne.
19 Han skal ikke strides og ikke råbe; og ingen skal høre hans røst på gaderne.
20 Et knust Rør skal han ikke bryde, og rygende Hør skal han ikke udslukke, indtil han udsender Dom til Sejr.
21 Og på hans Navn skulle Hedningerne forlade sig.
22 Da blev en besat af en Djævel bragt til ham, blind og stum; og han helbredte ham, saa den blinde og stumme baade tale og saa.
23 Og alt Folket blev forfærdet og sagde: Er dette ikke Davids Søn?
24 Men der Pharisæerne hørte det, sagde de: Denne uddriver ikke Djævle, men ved Beelzebub, Djævlernes Fyrste.
25. Og Jesus kendte deres Tanker og sagde til dem: Ethvert Rige, der er splittet med sig selv, er lagt Øde; og enhver by eller hus, der er splittet med sig selv, skal ikke bestå.
26 Og dersom Satan uddriver Satan, er han splittet med sig selv; hvorledes skal hans Rige da bestå?
27 Og dersom jeg ved Beelzebul uddriver Djævle, ved hvem uddrive eders Børn dem? derfor skal de være dine dommere.
28 Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Aand, da er Guds Rige kommet til Eder.
29 Eller hvorledes kan man gå ind i en stærk mands hus og plyndre hans gods, hvis han ikke først binder den stærke? og så vil han ødelægge sit hus.
30 Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, spreder sig.
31 Derfor siger jeg eder: al Synd og Bespottelse skal være Menneskene tilgivet, men Bespottelsen mod Helligånden skal ikke tilgives Menneskene.
32 Og enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det blive tilgivet; men enhver, som taler imod Helligånden, ham skal det ikke blive tilgivet, hverken i denne Verden eller i den kommende Verden.
33 Enten gør Træet godt, og dets Frugt god; ellers gør Træet fordærvet og dets Frugt fordærvet; thi Træet kendes paa hans Frugt.
34 O hugormens slægt! hvorledes kan I, som ere onde, tale godt? thi af hjertets overflod taler munden.
35 Et godt Menneske frembringer gode Ting af Hjertets gode Skat, og et ondt Menneske frembringer onde Ting af den onde Skat.
36 Men jeg siger eder, at hvert ledigt Ord, som Mennesker tale, skal de aflægge Regnskab for på Dommens Dag.
37 Thi ved dine Ord skal du blive retfærdiggjort, og ved dine Ord skal du fordømmes.
38 Da svarede nogle af de skriftkloge og af farisæerne og sagde: Mester! vi ville se et tegn fra dig.
39 Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro Slægt søger efter Tegn; og der skal ikke gives den noget tegn, men profeten Jonas' tegn.
40 Thi som Jonas var tre dage og tre nætter i hvalens bug; således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens hjerte.
41 Mændene i Nineve skulle opstå i Dom med denne Slægt og fordømme den, fordi de omvendte sig ved Jonas' Prædiken; og se, en større end Jonas er her.
42 Dronningen fra Syden skal rejse sig i Dommen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Ende for at høre Salomos Visdom; og se, en større end Salomo er her.
43 Naar den urene Aand er faren ud af et Menneske, gaar han gjennem tørre Steder og søger Hvile og finder ingen.
44 Da sagde han: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, hvorfra jeg gik ud; og når han kommer, finder han den tom, fejet og pyntet.
45 Da gaar han hen og tager syv andre Aander, der er onde end ham selv, og de gaae ind og bo der; og det Menneskes sidste Tilstand er værre end det første. Sådan skal det også være for denne onde slægt.
46 Mens han endnu talte til Folket, se, hans Moder og hans Brødre stod udenfor og vilde tale med ham.
47 Da sagde en til ham: Se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og vilde tale med dig.
48 Men han svarede og sagde til ham, som fortalte ham: Hvem er min Moder? og hvem er mine brødre?

49 Og han rakte sin Haand ud mod sine Disciple og sagde: Se, min Moder og mine Brødre!
50 Thi enhver, som gør min Faders vilje, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder.

KAPITEL 13

1 Samme dag gik Jesus ud af huset og satte sig ved havet.
2 Og store skarer samledes om ham, så han gik ind i et skib og satte sig; og hele Mængden stod paa Stranden.
3 Og han talte meget til dem i lignelser og sagde: Se, en såmand gik ud for at så;
4 Og da han såede, faldt nogle Frø ved Vejen, og Fuglene kom og fortærede dem.
5 Nogle faldt på stenede steder, hvor de ikke havde megen jord, og straks sprang de op, fordi de ikke havde nogen dyb jord.
6 Og da Solen gik op, blev de brændte; og fordi de ikke havde nogen rod, visnede de bort.
7 Og noget faldt blandt torne; og tornene sprang op og kvalte dem.
8 Men andet faldt i god jord og bar frugt, nogle hundrede gange, nogle tresindstyve, nogle tredive gange.
9 Hvo som har Øren at høre, han høre.
10 Og Disciplene kom og sagde til ham: hvorfor taler du til dem i Lignelser?
11 Han svarede og sagde til dem: Fordi det er givet eder at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder, men dem er det ikke givet.
12 Thi enhver, som har, ham skal gives, og han skal have mere Overflod; men enhver, som ikke har, fra ham skal endog tages, hvad han har.
13 Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de seende, se ikke; og når de hører, hører de ikke, og de forstår ikke.
14 Og i dem opfyldes Esajas' Profeti, som siger: Ved at høre skulle I høre og ikke forstå; og seende skal I se og ikke anse.
15 Thi dette Folks Hjerte er blevet groft, og deres Øren er sløve af at høre, og deres Øjne har de lukket; for at de ikke på noget tidspunkt skulle se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig, og jeg skulle helbrede dem.
16 Men salige ere dine Øjne, thi de se, og dine Øren, thi de høre.
17 Thi sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det; og at høre det, som I hører, og ikke har hørt det.
18 Hør derfor lignelsen om såmanden.
19 Når nogen hører Rigets Ord og ikke forstår det, da kommer den ugudelige og fanger det bort, som var sået i hans Hjerte. Det er ham, der modtog sæd ved vejen.
20 Men den, som modtog Sæden på stenede Steder, det er den, som hører Ordet og modtager det uden Glæde;
21 Dog har han ikke Rod i sig selv, men holder ud en Stund; thi naar Trængsel eller Forfølgelse opstaar for Ordets Skyld, da forarges han.
22 Og den, som fik Sæd blandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Omsorg og Rigdommens Forræderi kvæler Ordet, og han bliver ufrugtbar.
23 Men den, som fik Sæd i den gode Jord, er den, som hører Ordet og forstår det; som også bærer frugt og bærer, nogle hundrede gange, nogle tresindstyve, nogle tredive gange.
24 En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: Himmeriget er lig med en Mand, som saaede godt Sæd paa sin Mark.
25 Men mens Menneskene sov, kom hans Fjende og saaede Ukrudt iblandt Hveden og gik sin Vej.
26 Men da Klingen sprang op og bar Frugt, da viste sig ogsaa Ukrudtet.
27 Da kom Husbondens Tjenere og sagde til ham: Herre! har du ikke saaet godt Sæd paa din Mark? hvorfra har det da ukrudt?
28 Han sagde til dem: En Fjende har gjort dette. Tjenerne sagde til ham: Vil du da, at vi går hen og samler dem?
29 Men han sagde: Nej; for at ikke mens I samler ukrudtet op, skal I også oprydde hveden med det.
30 Lader begge vokse tilsammen indtil Høsten, og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstmændene: Samler først Ukrudtet og binder det i Bylter for at brænde det; men samler Hveden i min Lade.
31 En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: Himmeriget er som et Sennepskorn, som en Mand tog og saaede paa sin Mark.
32 Hvilket er det mindste af alle Frø; men naar det vokser, er det det største blandt Urter og bliver til et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og overnatte i dets Grene.
33 En anden Lignelse sagde han til dem; Himmeriget er som surdej, som en kvinde tog og gemte i tre mål mel, indtil det hele var syret.
34 Alt dette sagde Jesus til Folket i Lignelser; og uden lignelse talte han ikke til dem:
35 at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, der sagde: Jeg vil aabne min Mund i Lignelser; Jeg vil udtale det, som er blevet holdt hemmeligt fra verdens grundlæggelse.
36 Da sendte Jesus Folket bort og gik ind i Huset, og hans Disciple kom til ham og sagde: Fortæl os Lignelsen om Ugræsset paa Marken.
37 Han svarede og sagde til dem: Den, som sår den gode Sæd, er Menneskens Søn;
38 Marken er verden; den gode sæd er rigets børn; men ukrudtet er den ugudeliges børn;
39 Fjenden, som såede dem, er Djævelen; høsten er verdens ende; og høstmændene er englene.
40 Ligesom derfor Ugræsset samles og brændes i Ild; sådan skal det være i denne verdens ende.
41 Menneskesønnen skal udsende sine engle, og de skal samle alt, der støder, og dem, som gør uret, ud af hans rige;
42 Og han skal kaste dem i en Ildovn; der skal være jamren og tænderskæren.
43 Da skal de retfærdige skinne som solen i deres Faders rige. Den, der har ører at høre, han høre.
44 Atter er Himmeriget som en skat skjult på en mark; den, som, naar en Mand har fundet, han skjuler, og af Glæde deraf gaar hen og sælger alt, hvad han ejer, og køber den Mark.
45 Atter er Himmeriget som en købmand, der søger smukke perler:
46 han, da han havde fundet en dyrebar Perle, gik hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den.
47 Atter er Himmeriget som et net, der blev kastet i havet og samlet af enhver art.

48 Og da den var fuld, drog de til Strand og satte sig og samlede de gode i Kar, men kastede de onde bort.
49 Saaledes skal det være ved Verdens Ende: Englene skulle komme frem og skille de ugudelige fra de retfærdige,
50 Og han skal kaste dem i Ildovnen; der skal være Græd og Tænders gnidsel.
51 Jesus siger til dem: have I forstaaet alt dette? De siger til ham: Ja, Herre!
52 Da sagde han til dem: Derfor er enhver skriftlærd, som er oplært til Himmeriget, som en Husmand, som fremfører nyt og gammelt af sit Forråd.
53 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, gik han derfra.
54 Og da han kom til sit eget Land, lærte han dem i deres Synagoge, saa at de bleve forfærdede og sagde: Hvorfra har denne Mand denne Visdom og disse Mægtige Gerninger?
55 Er dette ikke tømrerens søn? hedder hans mor ikke Maria? og hans brødre, Jakob og Joses, og Simon og Judas?
56 Og hans Søstre, ere de ikke alle sammen med os? Hvorfra har da denne mand alle disse ting?
57 Og de blev forarget på ham. Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke uværdig, undtagen i sit eget land og i sit eget hus.
58 Og han gjorde ikke mange mægtige gerninger der på grund af deres vantro.

KAPITEL 14

1 På det tidspunkt hørte tetrarken Herodes om Jesu ry,
2 og sagde til sine Tjenere: Dette er Johannes Døberen; han er opstået fra de døde; og derfor viser sig mægtige gerninger i ham.
3 Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for Herodias' Skyld, hans Broder Filips Hustru.
4 Thi Johannes sagde til ham: Det er dig ikke tilladt at have hende.
5 Og da han vilde have dræbt ham, frygtede han Mængden, fordi de regnede ham for en Profet.
6 Men da Herodes' Fødselsdag blev holdt, dansede Herodias' Datter for dem og behagede Herodes.
7 Derpå lovede han med ed at give hende, hvad hun ville bede om.
8. Og hun, da hun var blevet undervist af sin Moder, sagde: Giv mig her Johannes Døbers Hoved i en Ladning.
9 Og Kongen var bedrøvet; men for Edens Skyld og for dem, som sad med ham til Spis, bød han at give hende.
10 Og han sendte hen og halshuggede Johannes i Fængslet.
11 Og hans Hoved blev bragt i et Skud og givet til Pigen, og hun bragte det til sin Moder.
12 Og hans Disciple kom og tog Liget og begravede det, og gik hen og fortalte det til Jesus.
13. Da Jesus hørte det, gik han derfra med Skibet til et øde Sted for sig; og der Folket havde hørt det, fulgte de ham til Fods ud af Stæderne.
14 Og Jesus gik ud og så en stor skare, og han blev barmhjertig med dem, og han helbredte deres syge.
15 Og da det blev Aften, kom hans Disciple til ham og sagde: Dette er et øde Sted, og Tiden er nu forbi; send skaren bort, så de kan gå ind i landsbyerne og købe sig madvarer.
16 Men Jesus sagde til dem: de behøve ikke gaae bort; giv dem at spise.
17 Og de sagde til ham: vi have her kun fem Brød og to Fiske.
18 Han sagde: Bring dem hid til mig.
19 Og han befalede Skaren at sætte sig paa Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, og saa op til Himmelen, velsignede han og brød og gav Brødene til sine Disciple, og Disciplene til Folket. .
20 Og de spiste alle og blev mætte, og de tog tolv Kurve fulde af Stykkerne, der var tilbage.
21 Og de, som havde spist, vare omkring fem Tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn.
22 Og strax tvang Jesus sine Disciple til at stige i et Skib og gå foran ham til den anden Side, medens han sendte Folket bort.
23 Og der han havde sendt Folket bort, gik han op paa Bjerget for sig for at bede; og da Aftenen kom, var han der alene.
24 Men Skibet var nu midt i Havet, væltet af Bølger; thi Vinden var modsat.
25 Og i den fjerde Nattevagt gik Jesus til dem og gik paa Havet.
26 Og der Disciplene så ham gå på Havet, bleve de forfærdede og sagde: det er en Aand; og de råbte af frygt.
27 Men strax talte Jesus til dem og sagde: Vær ved godt Mod; det er jeg; vær ikke bange.
28 Og Peter svarede ham og sagde: Herre, hvis det er dig, så byd mig komme til dig på vandet.
29 Og han sagde: kom! Og da Peter var steget ned af skibet, gik han på vandet for at gå til Jesus.
30 Men da han så, at vinden var buldrende, blev han bange; og da han begyndte at synke, råbte han og sagde: Herre, frels mig!
31 Og straks rakte Jesus sin Haand ud og greb ham og sagde til ham: O du lidettroende, hvorfor tvivlede du?
32 Og da de kom ind i Skibet, lagde Vinden sig.
33 Da kom de, som vare i Skibet, og tilbad ham og sagde: Sandelig, du er Guds Søn.
34 Og da de vare droge over, kom de til Genesarets Land.
35 Og da Mændene paa dette Sted kendte ham, sendte de ud i hele det Land omkring og bragte alle, som vare syge, til ham;
36 Og bad ham, at de kun maatte røre ved Kanten af hans Klædning, og saa mange, som rørte ved, bleve fuldkommen raske.

KAPITEL 15

1 Da kom de skriftkloge og farisæere, som var fra Jerusalem til Jesus, og sagde:
2 Hvorfor overtræder dine disciple de ældstes overlevering? thi de vasker ikke deres Hænder, naar de spiser Brød.
3 Men han svarede og sagde til dem: hvorfor overtræder også I Guds befaling ved eders overlevering?
4 Thi Gud befalede og sagde: Ær din Fader og Moder, og: Den, som forbander Fader eller Moder, han skal dø Døden.
5 Men I sige: Enhver, som siger til sin Fader eller sin Moder: Det er en Gave, ved hvad som helst du kan have gavn af mig;
6 Og ær ikke sin Fader eller sin Moder, han skal være fri. Således har I gjort Guds befaling til intet ved jeres tradition.

7 I hyklere, ret profeterede Esajas om jer, idet han sagde:
8 Dette Folk nærmer sig mig med deres Mund og ærer mig med deres Læber; men deres hjerte er langt fra mig.
9 Men forgæves tilbede de mig, idet de underviser i menneskelige bud.
10 Og han kaldte Folket på og sagde til dem: Hør og forstaa!
11 Ikke det, som gaar ind i Munden, besmitter et Menneske; men det, der kommer ud af Munden, det besmitter et Menneske.
12 Da kom hans Disciple og sagde til ham: Ved du, at farisæerne bleve forargede, efter at de havde hørt dette Ord?
13 Men han svarede og sagde: hver Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal opryddes.
14 Lad dem være, de er blinde ledere af blinde. Og hvis en blind fører den blinde, skal begge falde i grøften.
15 Da svarede Peter og sagde til ham: Fortæl os denne Lignelse.
16 Men Jesus sagde: ere og I endnu uforstandige?
17 Forstaa I endnu ikke, at hvad der gaar ind i Munden, gaar ind i Bugen og bliver kastet ud i Træk?
18 Men det, som udgår af Munden, kommer ud af Hjertet; og de besmittede manden.
19 Thi fra hjertet udgår onde tanker, mord, utroskab, utugt, tyverier, falske vidnesbyrd, blasfemi.
20 Dette er de Ting, som besmitte et Menneske; men at spise med uvaskede Hænder besmitter ikke et Menneske.
21 Da gik Jesus derfra og drog ud til Tyrus' og Sidons kyster.
22 Og se, en Kanaans Kvinde kom ud fra de samme Lande og råbte til ham og sagde: Forbarm dig over mig, Herre, du Davids Søn! min datter er dybt vred over en djævel.
23 Men han svarede hende ikke et Ord. Og hans Disciple kom og bad ham og sagde: Send hende bort! thi hun råber efter os.
24 Men han svarede og sagde: Jeg er ikke udsendt, men til de fortabte Faar af Israels Hus.
25 Da kom hun og tilbad ham og sagde: Herre, hjælp mig!
26 Men han svarede og sagde: Det er ikke rimeligt at tage Børnenes Brød og kaste det for Hundene.
27 Og hun sagde: Sandelig, Herre! dog æde Hundene af Krummerne, som falde fra deres Herres Bord.
28 Da svarede Jesus og sagde til hende: Kvinde! stor er din Tro; ske dig, som du vil! Og hendes datter blev frisk fra den samme time.
29 Og Jesus gik bort derfra og kom nær til Galilæas Sø; og gik op på et bjerg og satte sig der.
30 Og store skarer kom til ham og havde med sig de lamme, blinde, stumme, lemlæstede og mange andre, og de kastede dem ned for Jesu fødder; og han helbredte dem:
31 Saa at Mængden undrede sig, da de saae de stumme tale, de lemlæstede at blive hele, de lamme at gå og de blinde at se; og de priste Israels Gud.
32 Da kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde: Jeg forbarmer mig over Folket, thi de blive hos mig nu i tre Dage og have intet at spise; og jeg vil ikke sende dem bort, fastende, for at de ikke skal besvime paa Vejen.
33 Og hans Disciple sagde til ham: Hvorfra skulle vi have saa meget Brød i Ørkenen, at vi kan mætte en saa stor Skare?
34 Og Jesus sagde til dem: hvor mange Brød have I? Og de sagde: Syv og nogle få fisk.
35 Og han bød Mængden at sætte sig paa Jorden.
36 Og han tog de syv Brød og Fiskene og takkede og brød dem og gav sine Disciple og Disciplene til Skaren.
37 Og de spiste alle og blev mætte, og de tog syv Kurve fulde af det brudte Kød, som var tilbage.
38 Og de, som spiste, var fire tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn.
39 Og han sendte Folket bort og tog Skibet og kom til Magdalas Kyst.

KAPITEL 16

1 Også farisæerne kom med saddukæerne og fristede ham, at han ville vise dem et tegn fra himlen.
2 Han svarede og sagde til dem: Naar det bliver Aften, siger I: Det skal blive godt Vejr; thi Himlen er rød.
3 Og om Morgenen, det skal være Uvejr i Dag; thi Himlen er rød og sænket. O I hyklere, I kan skelne himlens ansigt; men kan I ikke se tidens tegn?
4 En ugudelig og utro Slægt søger et Tegn; og intet Tegn skal gives den, men Profeten Jonas' Tegn. Og han forlod dem og drog bort.
5 Og da hans Disciple kom til den anden Side, havde de glemt at tage Brød.
6 Da sagde Jesus til dem: Tag jer i agt og vogter jer for farisæernes og saddukæernes surdej.
7 Og de tænkte indbyrdes og sagde: Det er, fordi vi ikke have taget Brød.
8 Men da Jesus mærkede det, sagde han til dem: I lidettroende, hvorfor taler I indbyrdes, fordi I ikke har bragt noget Brød?
9 Forstaa I endnu ikke, og husker ikke de fem Brød af de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I tog op?
10 Heller ikke de syv Brød af de fire Tusinde, og hvor mange Kurve optog I?
11 Hvorledes forstår I ikke, at jeg ikke har talt til eder om Brød, at I skulle vogte eder for farisæernes og saddukæernes surdej?
12 Da forstod de, hvorledes han bad dem ikke vogte sig for Brødets Surdej, men for Pharisæernes og Saddukæernes Lære.
13 Da Jesus kom til Cæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: hvem sige Menneskene, at jeg er Menneskesønnen?
14 Og de sagde: Nogle sige, at du er Johannes Døberen, andre Elias; og andre, Jeremias eller en af profeterne.
15 Han sagde til dem: men i hvem sige I, at jeg er?
16 Men Simon Peter svarede og sagde: du er Christus, den levende Guds Søn.
17 Og Jesus svarede og sagde til ham: salig er du, Simon Barjona! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret det for dig, men min Fader, som er i Himlene.
18 Og jeg siger også til dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og helvedes porte skal ikke sejre over det.
19 Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og alt, hvad du binder paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og alt, hvad du løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen.
20 Da bød han sine Disciple, at de ikke skulde sige til nogen, at han var Jesus Kristus.
21 Fra den Tid af begyndte Jesus at vise sine Disciple, hvorledes han skulde gaa til Jerusalem og lide mange Ting

af de Ældste og Ypperstepræster og Skriftkloge, og blive dræbt og oprejst den tredje Dag.
22 Da tog Peter ham og begyndte at irettesætte ham og sagde: Det skal være langt fra dig, Herre! dette skal dig ikke komme.
23 Men han vendte sig om og sagde til Peter: " Vig bag mig, Satan! du er mig en Anstød; thi du nyder ikke det, som er af Gud, men det, som er af Mennesker.
24 Da sagde Jesus til sine Disciple: dersom nogen vil følge efter mig, da skal han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig.
25 Thi hvo som vil redde sit Liv, skal miste det, og hvo som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.
26 Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder hele Verden og taber sin Sjæl? eller hvad skal et menneske give i bytte for sin sjæl?
27 Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og så skal han lønne enhver efter hans gerninger.
28 Sandelig siger jeg Eder: der er nogle, der staa her, som ikke skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige.

KAPITEL 17

1 Og efter seks dage tog Jesus Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem op på et højt bjerg hver for sig,
2 og blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder var hvide som Lyset.
3 Og se, Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham.
4 Da svarede Peter og sagde til Jesus: Herre, det er godt for os at være her; en til dig og en til Moses og en til Elias.
5 Mens han endnu talte, se, en lysende Sky overskyggede dem, og se, en Røst ud af Skyen sagde: Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag; hør ham.
6 Og da Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og blev saare bange.
7 Og Jesus kom og rørte ved dem og sagde: staar op og frygter ikke.
8 Og der de havde opløftet deres Øjne, saae de ingen, undtagen Jesus alene.
9 Og der de kom ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: Fortæl ingen Synet, før Menneskesønnen er opstanden fra de Døde.
10 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Hvorfor sige da de skriftkloge, at Elias først skal komme?
11 Og Jesus svarede og sagde til dem: Elias skal sandelig først komme og genoprette alt.
12 Men jeg siger Eder, at Elias er allerede kommen, og de kjendte ham ikke, men have gjort mod ham, hvad de vilde. Ligeledes skal også Menneskesønnen lide af dem.
13 Da forstod Disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen.
14 Og da de kom til Skaren, kom der en Mand til ham, som knælede for ham og sagde:
15 Herre, forbarm dig over min Søn, thi han er vanvittig og ærgerlig; thi ofte falder han i Ilden og ofte i Vandet.
16 Og jeg førte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.
17 Da svarede Jesus og sagde: o vantro og forvendte Slægt, hvor længe skal jeg være hos dig? hvor længe skal jeg lide dig? bringe ham her til mig.
18 Og Jesus truede Djævelen; og han gik ud af ham, og barnet blev helbredt fra samme stund.
19 Da kom Disciplene til Jesus hver for sig og sagde: hvorfor kunde vi ikke drive ham ud?
20 Og Jesus sagde til dem: For Eders Vantros Skyld; thi sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro som et Sennepskorn, da skulle I sige til dette Bjerg: Flyt jer herfra og derhen; og det skal fjernes; og intet skal være umuligt for dig.
21 Dog går denne Slags ikke ud, men ved Bøn og Faste.
22 Og medens de opholdt sig i Galilæa, sagde Jesus til dem: Menneskesønnen skal forrådes i Menneskenes Hænder.
23 Og de skulle slå ham ihjel, og den tredje Dag skal han oprejses. Og de var meget kede af det.
24 Og der de kom til Kapernaum, kom de, som modtog Skatpenge, til Peter og sagde: Betaler ikke din Herre Skat?
25 Han siger: Ja. Og da han kom ind i huset, forhindrede Jesus ham og sagde: " Hvad mener du, Simon?" af hvem tager jordens konger told eller skat? af deres egne børn eller af fremmede?
26 Peter sagde til ham: af fremmede. Jesus sagde til ham: Så er børnene frie.
27 Men, for at vi ikke skulle forarge dem, skal du gå til Havet og kaste en Krog og tage den Fisk op, som først kommer op; og når du åbner hans mund, skal du finde et stykke penge; tag og giv dem for mig og dig.

KAPITEL 18

1 I det samme kom Disciplene til Jesus og sagde: Hvem er den største i Himmeriget?
2 Og Jesus kaldte et lille barn til sig og stillede det midt iblandt dem,
3 og sagde: Sandelig siger jeg eder, hvis I ikke omvende jer og blive som små børn, skulle I ikke komme ind i Himmeriget.
4 Derfor, enhver, som ydmyger sig som dette lille barn, han er den største i Himmeriget.
5 Og den, der tager imod et sådant lille barn i mit navn, modtager mig.
6 Men den, som fornærmer en af disse små, som tror på mig, det var bedre for ham, at en møllesten blev hængt om hans hals, og at han blev druknet i havets dybde.
7 Ve verden på grund af forbrydelser! for det må være, at forseelser kommer; men ve den mand, ved hvem forargelsen kommer!
8 Derfor, dersom din Haand eller din Fod forarger dig, saa hug dem af og kast dem fra dig; det er bedre for dig at komme halt eller lemlæstet til Livet, end at have to Hænder eller to Fødder for at blive kastet i evig Ild.
9 Og dersom dit Øje forarger dig, så riv det ud og kast det fra dig; det er bedre for dig at gå ind i Livet med ét Øje, end at have to Øjne at blive kastet i Helvedes Ild.
10 Pas på, at I ikke foragter en af disse små; thi jeg siger jer, at deres engle i himlen altid ser min himmelske faders ansigt.
11 Thi Menneskesønnen er kommet for at frelse det tabte.
12 Hvordan tænker I? hvis en mand har hundrede får, og en af dem er faret vild, forlader han ikke de nioghalvfems og går op i bjergene og leder efter det, der er faret vild?

13 Og hvis han finder det, sandelig siger jeg jer, han glæder sig mere over det får end over de nioghalvfems, som ikke er faret vild.
14 Saaledes er det ikke Eders Faders vilje, som er i Himlene, at en af disse Smaa skal fortabes.
15 Og dersom din Broder fortræder imod dig, da gak hen og sig ham hans Skyld mellem dig og ham alene; hører han dig, har du vundet din Broder.
16 Men dersom han ikke vil høre dig, da tag endnu en eller to med dig, for at hvert Ord kan blive stadfæstet i to eller tre Vidners Mund.
17 Og dersom han undlader at høre dem, så sig det til Menigheden; men dersom han undlader at høre Menigheden, da være dig som en Hedning og Tolder.
18 Sandelig siger jeg eder, hvad I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og alt, hvad I løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen.
19 Atter siger jeg Eder, at dersom to af Eder er enige paa Jorden om noget, som de beder om, skal det ske for dem af min Fader, som er i Himmelen.
20 Thi hvor to eller tre ere forsamlede i mit Navn, dér er jeg midt iblandt dem.
21 Da kom Peter til ham og sagde: Herre! hvor ofte skal min Broder synde imod mig, og jeg tilgive ham? indtil syv gange?
22 Jesus siger til ham: jeg siger dig ikke indtil syv Gange, men indtil syv og halvfjerdsindstyve Gange.
23 Derfor er Himmeriget sammenlignet med en vis konge, som ville tage hensyn til sine tjenere.
24 Og da han begyndte at regne, blev der ført en til ham, som skyldte ham ti tusinde talenter.
25 Men fordi han ikke havde at betale, befalede hans Herre, at han skulde sælges og hans Hustru og Børn og alt, hvad han havde, og at der skulde betales.
26 Da faldt Tjeneren ned og tilbad ham og sagde: Herre, hav tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig alt.
27 Da blev denne Tjeners Herre oprørt af Medlidenhed og løste ham og eftergav ham Gælden.
28 Men den samme Tjener gik ud og fandt en af sine Medtjenere, som skyldte ham hundrede Penninger, og han lagde Hænderne paa ham og tog ham i Halsen og sagde: Betal mig, hvad du skylder!
29 Og hans Medtjener faldt ned for hans Fødder og bad ham og sagde: Hav tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig alt.
30 Og han vilde ikke; men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han skulde betale Gjælden.
31 Da hans Medtjenere så, hvad der var sket, blev de meget bedrøvede og kom og fortalte deres Herre alt, hvad der var sket.
32 Da hans Herre havde kaldt ham, sagde han til ham: O du onde Tjener! jeg eftergav dig al den Gæld, fordi du begærede mig.
33 Burde du ikke også have forbarmet dig over din Medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig?
34 Og hans Herre blev vred og overgav ham til Pinslerne, indtil han skulde betale alt, hvad der skulde ham.
35 Ligeså skal min himmelske Fader også gøre mod jer, hvis I ikke af eders hjerte tilgiver hver sin broder deres overtrædelser.

KAPITEL 19

1 Og det skete, at da Jesus havde afsluttet disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Kyst hinsides Jordan;
2 Og store skarer fulgte ham; og han helbredte dem der.
3 Og Farisæerne kom til ham, fristede ham og sagde til ham: Er det tilladt for en Mand at skille sig af med sin Hustru af enhver Sag?
4 Og han svarede og sagde til dem: har I ikke læst, at han, som skabte dem i begyndelsen, gjorde dem til mand og kvinde,
5 og sagde: Derfor skal en Mand forlade Fader og Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle være ét Kød?
6 Derfor er de ikke mere to, men ét kød. Hvad derfor Gud har sammenføjet, må et menneske ikke skille ad.
7 De sagde til ham: hvorfor befalede Moses da at give en Skilsmisseskrift og skille hende fra sig?
8 Han sagde til dem: For eders Hjertes Hjertes Hårdhed tillod Moses eder at skille eder bort fra eders Hustruer; men fra Begyndelsen var det ikke saaledes.
9 Og jeg siger eder: hvo som skiller sig fra sin Hustru, undtagen for Hor, og gifter sig med en anden, han bedriver Hor; og hvo som gifter sig med hende, som er bortskilt, begår Hor.
10 Hans Disciple sige til ham: dersom Manden er saaledes med hans Hustru, er det ikke godt at gifte sig.
11 Men han sagde til dem: Alle kan ikke tage imod dette Ord, uden de, hvem det er givet.
12 Thi der er nogle Hofmand, som ere saaledes fødte fra deres Moders Liv, og der er nogle Hofmænd, som ere bleve gjorte til Hofmænd af Mennesker, og der er Hofmænd, som have gjort sig selv til Hofmænd for Himmeriges Skyld. Den, der er i stand til at modtage det, lad ham modtage det.
13 Da blev der bragt smaa Børn til ham, at han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; og Disciplene truede dem.
14 Men Jesus sagde: Lad smaa Børn og forbyd dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige er saadanne.
15 Og han lagde Hænderne paa dem og gik derfra.
16 Og se, der kom en og sagde til ham: Gode Mester, hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan få evigt liv?
17 Og han sagde til ham: hvorfor kalder du mig god? der er ingen god uden én, det er Gud; men vil du gå ind i livet, så hold budene.
18 Han sagde til ham: hvilken? Jesus sagde: Du må ikke begå drab, du må ikke begå hor, du må ikke stjæle, du må ikke aflægge falsk vidnesbyrd,
19 Ær din Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste som dig selv.
20 Den unge Mand sagde til ham: Alt dette har jeg bevaret fra min Ungdom af; hvad mangler jeg endnu?
21 Jesus sagde til ham: dersom du vil være fuldkommen, så gak hen og sælg, hvad du har, og giv til de fattige, og du skal have en Skat i Himmelen; og kom og følg mig.
22 Men der den unge Mand hørte dette Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde store Ejendomme.
23 Da sagde Jesus til sine Disciple: sandelig siger jeg Eder, at en rig Mand næppe skal komme ind i Himmeriges Rige.
24 Og atter siger jeg Eder: Det er lettere for en Kamel at gaa gennem et Naaleøje, end for en rig Mand at komme ind i Guds Rige.

25 Da hans Disciple hørte det, blev de meget forbavsede og sagde: hvo kan da blive frelst?
26 Men Jesus så dem og sagde til dem: For Mennesker er dette umuligt; men med Gud er alt muligt.
27 Da svarede Peter og sagde til ham: Se, vi have forladt alt og fulgt dig; hvad skal vi derfor have?
28 Og Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at I, som ere fulgt mig, i Genfødelse, naar Menneskesønnen skal sidde paa sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Stammer. Israel.
29 Og enhver, som har forladt huse eller brødre eller søstre eller far eller mor eller hustru eller børn eller jorder for mit navns skyld, skal modtage hundredefold og arve evigt liv.
30 Men mange, som ere de første, skulle blive de sidste; og de sidste skal være de første.

KAPITEL 20

1 Thi Himmeriget er som en Husmand, der tidligt gik ud om Morgenen for at leje Arbejdere i sin Vingård.
2 Og da han havde aftalt med Arbejderne om en Penning om Dagen, sendte han dem til sin Vingaard.
3 Og han gik ud omkring den tredje Time og så andre stå ledige på Torvet,
4 Og sagde til dem; Gå også I ind i vingården, og hvad der er ret, vil jeg give jer. Og de gik deres vej.
5 Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligeså.
6 Og ved den ellevte Time gik han ud og fandt andre, der stod ledige, og sagde til dem: hvorfor står I her ledige hele Dagen?
7 De sige til ham: fordi ingen har lejet os. Han sagde til dem: Gå også I ind i Vingården; og alt, hvad der er ret, det skal I få.
8 Da det nu blev Aften, sagde Vingaardens Herre til sin Forvalter: Kald Arbejderne og giv dem deres Løn, begyndende fra de sidste til de første.
9 Og da de kom, som vare ansat ved den ellevte Time, modtog de hver Mand en Penning.
10 Men da de første kom, mente de, at de skulde have modtaget mere; og de fik ligeledes hver Mand en Penning.
11Og da de havde modtaget det, knurrede de imod Husbonden,
12 og sagde: Disse sidste have kun gjort en Time, og du har gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hede.
13 Men han svarede en af dem og sagde: Ven! jeg gør dig ikke noget ondt; var du ikke enig med mig for en Skilling?
14 Tag det, du er, og gak afsted; jeg vil give denne sidste, som dig.
15 Er det mig ikke tilladt at gøre, hvad jeg vil med mine egne? Er dit øje ondt, fordi jeg er god?
16 Saa skal de sidste være de første, og de første de sidste; thi mange ere kaldede, men faa udvalgte.
17 Og Jesus gik op til Jerusalem, tog de tolv Disciple adskilte paa Vejen og sagde til dem:
18 Se, vi går op til Jerusalem; og Menneskesønnen skal forrådes til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skal dømme ham til døden,
19 Og han skal overgive ham til Hedningerne til at spotte og plage og korsfæste ham; og på den tredje Dag skal han opstå.
20 Da kom Zebedæus' Børns Moder til ham med hendes Sønner, og tilbade ham og begærede ham noget.
21 Og han sagde til hende: Hvad vil du? Hun sagde til ham: Giv, at disse mine to sønner må sidde, den ene ved din højre og den anden til venstre, i dit rige.
22 Men Jesus svarede og sagde: I vide ikke, hvad I bede om. Er I i stand til at drikke af bægeret, som jeg skal drikke af, og at blive døbt med den dåb, som jeg er døbt med? De siger til ham: Vi er i stand.
23 Og han sagde til dem: I skulle sandelig drikke af mit bæger og døbes med den dåb, som jeg er døbt med; men at sidde ved min højre og på min venstre hånd er ikke mit at give, men det skal givet til dem, for hvem det er beredt af min Fader.
24 Og da de ti hørte det, blev de forargede over de to Brødre.
25 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: I vide, at Hedningernes Fyrster råder over dem, og de store udøve Magt over dem.
26 Men saaledes skal det ikke være iblandt eder; men hvo som vil være stor iblandt eder, han skal være eders Tjener;
27 Og enhver, som vil være den øverste iblandt eder, han skal være eders Tjener!
28 Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit liv til en løsesum for mange.
29 Og da de droge bort fra Jeriko, fulgte en stor Skare ham.
30 Og se, to blinde sidde ved Vejen, da de hørte, at Jesus gik forbi, raabte og sagde: Forbarm dig over os, Herre, du Davids Søn!
31 Og Mængden truede dem, fordi de skulde tie; men de raabte endnu mere og sagde: Forbarm dig over os, Herre, du Davids Søn!
32 Og Jesus stod stille og kaldte på dem og sagde: hvad vil I, at jeg skal gøre mod eder?
33 De sige til ham: Herre! at vore Øjne maa aabnes.
34 Og Jesus forbarmede sig over dem og rørte ved deres Øjne, og straks fik deres Øjne Syn, og de fulgte ham.

KAPITEL 21

1 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage, til Oliebjerget, sendte de Jesus to Disciple,
2 og sagde til dem: Går ind i Landsbyen overfor eder, og I skulle strax finde et Æsel bundet og et Føl med hende; løs dem og bring dem til mig.
3 Og hvis nogen siger noget til jer, skal I sige: Herren har brug for dem; og straks vil han sende dem.
4 Alt dette skete, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, idet han sagde:
5 Sig til Sions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og siddende på et æsel og et føl, et æselføl.
6 Og Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde befalet dem,
7 Og de førte Asenet og Følet og iførte dem deres Klæder, og de satte ham derpå.
8 Og en meget stor skare bredte deres klæder ud på vejen; andre huggede grene af træerne og strøg dem på vejen.
9 Og Folket, som gik forud og fulgte efter, raabte og sagde: Hosianna Davids Søn! Velsignet være han, som kommer i Herrens Navn! Hosianna i det højeste.

10 Og da han kom til Jerusalem, blev hele Staden rørt og sagde: Hvem er denne?
11 Og Folket sagde: Dette er Jesus, Profeten fra Nazareth i Galilæa.
12 Og Jesus gik ind i Guds Tempel og drev alle dem, som solgte og købte i Templet, og væltede Pengevekslernes Borde og Sæderne for dem, der solgte Duer,
13 Og han sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes Bedehuset; men I har gjort det til en Tyvehule.
14 Og blinde og lamme kom til ham i templet; og han helbredte dem.
15 Og da Ypperstepræsterne og de Skriftkloge saae de underfulde Ting, han gjorde, og Børnene raabte i Templet og sagde: Hosianna Davids Søn! de var meget utilfredse,
16 Og han sagde til ham: Hører du, hvad disse sige? Og Jesus sagde til dem: Ja; har I aldrig læst: Af spædbørns og diendes mund har du fuldendt lovsang?
17 Og han forlod dem og gik ud af Staden til Betania; og han overnattede der.
18 Men om morgenen, da han vendte tilbage til byen, sultede han.
19 Og da han saae et Figentræ paa Vejen, kom han til det og fandt intet derpaa, men kun Blade, og sagde til det: Lad nu ikke Frugt vokse paa dig for evigt. Og snart visnede figentræet bort.
20 Og da Disciplene så det, undrede de sig og sagde: Hvor snart er Figentræet visnet bort!
21 Jesus svarede og sagde til dem: sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene gøre det, som er sket med Figentræet, men ogsaa hvis I sige til dette Bjerg: Flyt jer op. og bliv kastet i havet; det skal ske.
22 Og alt, hvad I end beder om i Bøn, skal I få, idet I tror.
23 Og da han kom ind i Templet, kom Ypperstepræsterne og Folkets Ældste til ham, mens han underviste, og sagde: Med hvilken Myndighed gør du disse Ting? og hvem gav dig denne myndighed?
24 Men Jesus svarede og sagde til dem: Jeg vil ogsaa bede Eder om en Ting, som dersom I sige mig, vil jeg ligesaa sige Eder, med hvilken Myndighed jeg gør disse Ting.
25 Johannes' dåb, hvor var den fra? fra himlen eller af mennesker? Og de tænkte med sig selv og sagde: "Om vi siger: Fra Himmelen!" han vil sige til os: hvorfor troede I ham da ikke?
26 Men dersom vi sige: Af Mennesker; vi frygter folket; thi alle holder Johannes som en profet.
27 Og de svarede Jesus og sagde: det kan vi ikke vide. Og han sagde til dem: Jeg siger eder heller ikke, med hvilken Myndighed jeg gør disse Ting.
28 Men hvad tænker I? En mand havde to sønner; og han kom til den første og sagde: Søn! gak og arbejd i Dag i min Vingård!
29 Han svarede og sagde: Jeg vil ikke; men siden omvendte han sig og gik.
30 Og han kom til den anden og sagde ligesaa. Og han svarede og sagde: Jeg går, herre! og gik ikke.
31 Hvem af dem to gjorde sin Faders vilje? De siger til ham: Den første. Jesus siger til dem: Sandelig siger jeg jer, at toldere og skøger går ind i Guds rige før jer.
32 Thi Johannes kom til Eder paa Retfærdighedens Vej, og I troede ham ikke; men Toldere og Skøger troede ham; og I, da I havde set det, omvendte I ikke siden, for at I skulle tro ham.
33 Hør en anden Lignelse: Der var en Husmand, som plantede en Vingård og hegede den rundt og gravede en Vinpresse i den og byggede et Taarn og udlod den til Vingårdsmænd og drog til et fjernt Land.
34 Og da Frugtens Tid nærmede sig, sendte han sine Tjenere til Landmændene, for at de kunde faa Frugterne deraf.
35 Og Landmændene tog hans Tjenere og slog den ene og slog en anden ihjel og stenede en anden.
36 Atter sendte han andre Tjenere, flere end de første, og de gjorde ligesaa med dem.
37 Men sidst af alle sendte han sin Søn til dem og sagde: De vil ærefrygt for min Søn.
38 Men da Gaardmændene så Sønnen, sagde de til hinanden: Dette er Arvingen; kom, lad os dræbe ham, og lad os tage hans Arv.
39 Og de greb ham og kastede ham ud af Vingården og dræbte ham.
40 Når derfor vingårdens herre kommer, hvad vil han så gøre ved disse vingårdsmænd?
41 De sige til ham: han vil i elendigt ødelægge disse ugudelige Mænd og udleje sin Vingård til andre Vingårdsmænd, som skulle give ham Frugterne i deres Tider.
42 Jesus sagde til dem: har I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygmestrene forkastede, den er bleven til Hjørnesten; dette er Herrens Gerning, og det er underligt i vore Øjne?
43 Derfor siger jeg eder: Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som bærer dets Frugter.
44 Og hvo som falder paa denne Sten, han skal knuses;
45 Og da Ypperstepræsterne og Pharisæerne havde hørt hans Lignelser, forstod de, at han talte om dem.
46 Men da de søgte at lægge hænderne på ham, frygtede de for skaren, fordi de tog ham til profet.

KAPITEL 22

1 Og Jesus svarede og talte atter til dem ved Lignelser og sagde:
2 Himmeriget er som en konge, der indgik et ægteskab for sin søn,
3 og sendte sine Tjenere ud for at kalde de indbudte til Brylluppet, og de vilde ikke komme.
4 Atter sendte han andre Tjenere ud og sagde: Sig til dem, som ere indbudte: Se, jeg har tilberedt min Middag; mine Okser og mine Fedtslag ere slagtede, og alt er rede; kom til Brylluppet.
5 Men de gjorde let på det og gik deres veje, en til sin gård, en anden til sine varer.
6 Og Resten tog hans Tjenere og bønfaldt dem og dræbte dem.
7 Men da Kongen hørte det, blev han vred, og han sendte sine Hære ud og ødelagde disse Mordere og opbrændte deres Stad.
8 Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er rede, men de indbudte vare ikke værdige.
9 Gå derfor ud på landevejene, og så mange, som I finder, byder til brylluppet.

10 Saa gik disse Tjenere ud paa Vejene og samlede alle saa mange, som de fandt, baade onde og gode; og Brylluppet blev indrettet med Gjæster.
11 Og da Kongen kom ind for at se Gæsterne, saa han dér en Mand, som ikke havde et Bryllupsklæde på:
12 Og han sagde til ham: Ven! hvorledes kom du herind uden at have et Bryllupsklæde? Og han var målløs.
13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Bind ham Hænder og Fødder, og tag ham bort og kast ham ud i det ydre Mørke; der skal være gråd og tænderskæren.
14 Thi mange er kaldet, men få er udvalgt.
15 Da gik farisæerne og rådførte sig, hvorledes de kunne indvikle ham i hans tale.
16 Og de sendte deres Disciple ud til ham med Herodianerne og sagde: Mester! vi vide, at du er sand og lærer Guds Vej i Sandhed, og du bryder dig ikke om nogen; thi du ser ikke Menneskets Person.
17 Sig os derfor: Hvad synes du? Er det lovligt at give kejseren skat eller ej?
18 Men Jesus mærkede deres Ondskab og sagde: hvorfor friste I mig, I Hyklere?
19 Vis mig hyldestpengene. Og de bragte ham en skilling.
20 Og han sagde til dem: " Hvis er dette Billede og denne Overskrift?"
21 De sagde til ham: Kejserens. Da sagde han til dem: Giv derfor kejseren det, som er kejserens; og for Gud de ting, som er Guds.
22 Da de havde hørt disse Ord, undrede de sig og forlod ham og gik deres Vej.
23 Samme Dag kom saddukæerne til ham, som sige, at der ikke er nogen opstandelse, og spurgte ham:
24 Moses sagde: Mester, hvis en Mand dør uden Børn, da skal hans Broder gifte sig med sin Hustru og opdrage sin Broder Sæd.
25 Men der var syv Brødre hos os, og den første, da han havde giftet sig med en Hustru, døde og efterlod sin Hustru til sin Broder, uden at han havde nogen Spørgsmål.
26 Ligeså den anden og den tredje, indtil den syvende.
27 Og sidst af alle døde også Kvinden.
28 Derfor, hvis Hustru skal hun være af de syv i Opstandelsen? thi de havde hende alle.
29 Jesus svarede og sagde til dem: I tage fejl, idet I ikke kender Skrifterne eller Guds Kraft.
30 Thi i Opstandelsen gifte de sig ikke eller blive gifte, men ere som Guds Engle i Himmelen.
31 Men hvad angår de dødes opstandelse, har I ikke læst det, som er talt til jer af Gud, idet han sagde:
32 Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes.
33 Og da Folket hørte dette, blev de forbavsede over hans Lære.
34 Men da farisæerne havde hørt, at han havde sat saddukæerne til tavshed, samledes de.
35Da stillede en af dem, som var en advokat, ham et spørgsmål, fristede ham og sagde:
36 Mester, hvilket er det store bud i loven?
37 Jesus sagde til ham: Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind.
38 Dette er det første og store bud.
39 Og det andet ligner det: Du skal elske din Næste som dig selv.
40 På disse to bud hænger hele loven og profeterne.
41 Mens farisæerne var samlet, spurgte Jesus dem:
42 og sagde: hvad synes I om Kristus? hvis søn er han? De siger til ham: Davids søn.
43 Han sagde til dem: Hvorledes kan David da i Aanden kalde ham Herre, idet han siger:
44 HERREN sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg har gjort dine Fjender til en skammel for dine Fødder?
45 Dersom David da kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?
46 Og ingen var i stand til at svare ham et ord, og ingen torde fra den dag af stille ham mere spørgsmål.

KAPITEL 23

1Da sagde Jesus til skaren og til sine disciple:
2 og sagde: De skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' sæde.
3 Altså alt, hvad de byder dig at holde, det iagttager og gør; men gør ikke efter deres gerninger; thi de siger og gør ikke.
4 Thi de binder tunge og svære Byrder til at bæres og lægger dem på Menneskers Skuldre; men de vil ikke selv bevæge dem med en af deres fingre.
5Men alle deres Gerninger gøre de for at blive set af Mennesker: de udvider deres Stykke og udvider deres Klæders Kanter,
6 Og elske de øverste Stuer ved Højtider og de øverste Sæder i Synagogerne,
7 Og Hilsen paa Markedet og at kaldes af Mennesker Rabbi, Rabbi!
8 Men I skal ikke kaldes Rabbi; thi én er eders Mester, nemlig Kristus; og I er alle brødre.
9 Og kald ingen eders Fader på Jorden; thi én er jeres Fader, som er i Himlene.
10 I skal heller ikke kaldes Herrer; thi én er eders Mester, nemlig Kristus.
11 Men den, som er størst iblandt eder, skal være eders Tjener.
12 Og enhver, som ophøjer sig selv, skal blive fornedret; og den, som ydmyger sig, skal ophøjes.
13 Men ve eder, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I lukker Himmeriget inde for Menneskene; thi I gaaer ikke selv ind, og I tillader ikke dem, der gaaer ind, at gaa ind.
14 Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! thi I æder Enkerhuse og beder som Forstillelse lang Bøn; derfor skal I modtage den større Fordømmelse.
15 Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I passerer hav og land for at gøre én proselyt, og når han er gjort, gør I ham dobbelt mere til helvedes barn end jer selv.
16 Ve eder, I blinde Vejledere, som sige: hvo som sværger ved Templet, det er Intet; men enhver, der sværger ved templets guld, han er en skyldner!
17 I Dårer og blinde! thi hvad er større, Guldet eller Templet, som helliger Guldet?
18 Og: hvo som sværger ved Alteret, det er intet; men enhver, som sværger ved den gave, der er på den, han er skyldig.
19 I tåber og blinde! thi hvad er større, Gaven eller Alteret, som helliger Gaven?
20 Derfor, som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt, hvad der er på det.

21 Og hvo som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri.
22 Og den, som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder derpå.
23 Ve eder, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I betaler tiende af mynte og anis og spidskommen og har udeladt de tungeste ting i loven, dommen, barmhjertigheden og troen; dette burde I have gjort og ikke lade det andet ugjort.
24 I blinde Vejledere, som afspænder en Myg og sluger en Kamel.
25 Ve eder, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I renser bægerets og fadets yderside, men indeni er de fulde af afpresning og overskud.
26 Du blinde farisæer, rense først det, som er inden i bægeret og fadet, at også det udvendige af dem kan være rent.
27 Ve eder, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I er ligesom hvide grave, som ganske vist synes smukke udadtil, men indeni er fulde af dødsknogler og af al urenhed.
28 Således synes også I udvortes retfærdige for mennesker, men indeni er I fulde af hykleri og uretfærdighed.
29 Ve eder, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! fordi I bygger profeternes grave og pynter de retfærdiges grave,
30 Og sig: Havde vi været i vore Fædres Dage, havde vi ikke haft Del med dem i Profeternes Blod.
31 Derfor er I vidner for jer selv, at I er børn af dem, som slog profeterne ihjel.
32 Fyld da eders Fædres Maal.
33 I Slange, I hugormes slægt, hvorledes kan I undslippe Helvedes Fordømmelse?
34 Derfor, se, jeg sender til jer profeter og vise mænd og skriftkloge: og nogle af dem skal I slå ihjel og korsfæste; og nogle af dem skal I piske i jeres synagoger og forfølge dem fra by til by.
35 For at komme over eder alt det retfærdige Blod, der er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod til Zakarias' Søn, Barakias' Blod, som I dræbte mellem Templet og Alteret.
36 Sandelig siger jeg eder: Alt dette skal komme over denne Slægt.
37 Jerusalem, Jerusalem, du, som dræber profeterne og stener dem, som er sendt til dig, hvor ofte ville jeg ikke have samlet dine børn, ligesom en høne samler sine høns under sine vinger, og I ville ikke!
38 Se, dit hus er efterladt dig øde.
39 Thi jeg siger jer: I skal ikke se mig herefter, før I skal sige: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn.

KAPITEL 24

1 Og Jesus gik ud og gik fra Templet, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Templets Bygninger.
2 Og Jesus sagde til dem: ser I ikke alt dette? sandelig siger jeg jer: Her skal ikke efterlades den ene sten på den anden, som ikke skal nedbrydes.
3 Og der han sad på Oliebjerget, kom Disciplene til ham ensomme og sagde: Sig os, hvornår skal disse Ting ske? og hvad skal tegnet på dit komme og på verdens ende?
4 Men Jesus svarede og sagde til dem: vogter sig, at ingen bedrager eder.
5 Thi mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Kristus; og vil bedrage mange.
6 Og I skulle høre om krige og rygter om krige; se til, at I ikke bliver forfærdede; thi alt dette skal ske, men enden er endnu ikke.
7 Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og pest og jordskælv på forskellige steder.
8 Alt dette er begyndelsen til sorger.
9 Da skulle de udlevere eder til at plage og slå eder ihjel, og I skulle hades af alle Hedninger for mit Navns Skyld.
10 Og da skulle mange forarges og forråde hinanden og hade hinanden.
11 Og mange falske profeter skulle opstå og forføre mange.
12 Og fordi uretfærdigheden bliver til overflod, skal manges kærlighed blive kold.
13 Men den, som holder ud indtil enden, han skal blive frelst.
14 Og dette evangelium om riget skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle nationer; og så skal enden komme.
15 Når I derfor skal se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, omtalt af Profeten Daniel, stå på det hellige sted, (hvo som læser, lad ham forstå!)
16 Så lad dem, som er i Judæa, flygte op i bjergene!
17 Lad den, som er på Huset, ikke komme ned for at tage noget ud af sit Hus.
18 Lad heller ikke den, som er på marken, vende tilbage for at tage sit tøj.
19 Og ve de frugtsommelige og dem, som dier i de Dage!
20 Men bed om, at eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller paa Sabbatsdagen.
21 Thi da skal der være en stor Trængsel, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse til denne Tid, og heller ikke nogensinde skal være.
22 Og medmindre de Dage forkortes, skulde intet Kød blive frelst; men for de Udvalgtes Skyld skulle de Dage forkortes.
23 Men dersom nogen siger til Eder: Se, her er Kristus, eller der; tro det ikke.
24 Thi der skal opstå falske Kristuser og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere; i en sådan grad, at de, hvis det var muligt, vil bedrage selve de udvalgte.
25 Se, jeg har fortalt dig det før.
26 Derfor, hvis de siger til jer: Se, han er i ørkenen; gå ikke ud. Se, han er i de hemmelige kamre; tro det ikke.
27 Thi som Lynet gaar ud fra Østen og skinner lige til Vesten; sådan skal også Menneskesønnens komme være.
28 Thi hvor end dødekroppen er, der skal ørnene samles.
29 Straks efter de dages trængsel skal solen formørkes, og månen skal ikke give sit lys, og stjernerne skal falde fra himlen, og himlens magter skal rystes.
30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig i Himmelen, og da skulle alle Jordens Stammer sørge, og de skulle se Menneskesønnen komme på Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed.
31 Og han skal sende sine Engle med en stor Trompetlyd, og de skal samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himlen til den anden.
32 Lær nu en lignelse om figentræet; Når hans gren endnu er øm og giver blade, ved I, at sommeren er nær.

33 Saaledes skal I, naar I se alt dette, vide, at det er nær ved Dørene.
34 Sandelig siger jeg eder: denne Slægt skal ikke forgå, førend alt dette er fuldkommet.
35 Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.
36 Men ingen kender om den dag og time, ikke himlens engle, men min Fader alene.
37 Men ligesom Noas Dage var, saaledes skal og Menneskesønnens Komme være.
38 Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden spiste og drak, giftede sig og giftede sig, indtil den Dag, da Noe gik ind i Arken,
39 Og han vidste det ikke, før Syndfloden kom og tog dem alle bort; sådan skal også Menneskesønnens komme være.
40 Da skal der være to på Marken; den ene skal tages, og den anden forlades.
41 To kvinder skal male ved møllen; den ene skal tages, og den anden forlades.
42 Våg derfor, thi I vide ikke, hvilken Time jeres Herre kommer.
43 Men vid dette, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Vagt Tyven vilde komme, vilde han have vaaget og ikke have ladet sit Hus brydes op.
44 Derfor vær ogsaa I rede; thi i den Time, som I ikke tænker, kommer Menneskesønnen.
45 Hvem er da en tro og klog Tjener, som hans Herre har sat til Herre over sit Hus, for at give dem Mad i rette Tid?
46 Salig er den Tjener, som hans Herre, naar han kommer, skal finde, gøre saaledes.
47 Sandelig siger jeg Eder, at han skal sætte ham til Herre over alt hans Gods.
48 Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre udsætter sin Tilkomst;
49 Og han skal begynde at slaa sine Medtjenere og spise og drikke med de drukne;
50Den Tjeners Herre skal komme paa en Dag, da han ikke ser efter ham, og paa en Time, som han ikke ved,
51 Og han skal skære ham i stykker og give ham hans Del med Hyklerne; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.

KAPITEL 25

1 Da skal Himmeriget lignes med ti jomfruer, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen.
2 Og fem af dem var kloge, og fem var tåbelige.
3 De tåbelige tog deres Lamper og tog ingen Olie med sig.
4 Men de vise tog Olie i deres Kar med deres Lamper.
5 Mens Brudgommen tøvede, slumrede de alle sammen og sov.
6 Og ved Midnatstid lød et Raab: Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde ham.
7 Da rejste alle disse Jomfruer sig og klippede deres Lamper.
8 Og de tåbelige sagde til de vise: Giv os af eders Olie; thi vore lamper er slukkede.
9 Men de vise svarede og sagde: ikke saa; for at der ikke skal være nok til os og jer; men gå hellere til dem, der sælger, og køb til jer selv.
10 Og medens de gik for at købe, kom Brudgommen; og de, som var rede, gik ind med ham til Brylluppet, og Døren blev lukket.
11 Siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre, Herre, luk op for os!
12 Men han svarede og sagde: sandelig siger jeg Eder, jeg kender Eder ikke.
13 Derfor vogter I, thi I vide hverken Dagen eller Timen, hvori Menneskesønnen kommer.
14 Thi Himmeriget er som en Mand, der rejser til et fjernt Land, og som kaldte sine egne Tjenere og gav dem sine Gods.
15 Og den ene gav han fem talenter, en anden to og en anden; til enhver efter hans forskellige evner; og tog straks sin rejse.
16 Så gik han, som havde modtaget de fem talenter, og handlede med det samme og lavede dem fem andre talenter.
17 Og ligesaa den, som havde faaet to, vandt ogsaa to andre.
18 Men den, som havde modtaget en, gik hen og gravede i Jorden og gemte sin Herres Penge.
19 Efter lang Tid kommer disse Tjeneres Herre og gør Regning med dem.
20 Og saaledes kom den, som havde faaet fem Talenter, og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre, du har givet mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem Talenter mere.
21 Hans Herre sagde til ham: Godt gjort, du gode og tro Tjener! du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig til Herre over mange Ting; gå ind til din Herres Glæde.
22 Og han, som havde modtaget to talenter, kom og sagde: Herre, du har givet mig to talenter; se, jeg har vundet to andre talenter ved siden af dem.
23 Hans Herre sagde til ham: Godt gjort, gode og tro Tjener! du har været tro over få Ting, jeg vil sætte dig til Herre over mange Ting; gå ind i din Herres Glæde.
24Da kom han, som havde modtaget den ene Talent, og sagde: Herre, jeg kendte dig, at du er en hård Mand, som høster, hvor du ikke har sået, og samler, hvor du ikke har sået.
25 Og jeg blev bange og gik hen og skjulte din talent i jorden; se, der har du, som er din.
26 Hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og sløve Tjener, du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede, og samler, hvor jeg ikke har sået.
27 Du burde derfor have lagt mine penge til vekslerne, og da jeg kom, skulle jeg have modtaget mine egne med åger.
28 Tag derfor talenten fra ham og giv den til den, som har ti talenter.
29 Thi enhver, som har, skal gives, og han skal have Overflod; men fra den, som ikke har, skal endog tages det, han har.
30 Og kast den unyttige Tjener ud i det ydre Mørke; der skal være Gråd og Tænders gnidsel.
31 Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle de hellige engle med ham, da skal han sidde på sin herligheds trone.
32 Og foran ham skal alle Folkene samles, og han skal skille dem fra hinanden, ligesom en Hyrde skiller sine Faar fra Bukkene.
33 Og han skal stille Faarene ved sin høire Haand, men Bukkene ved den venstre.
34 Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Haand: Kom, I min Faders velsignede, arv det Rige, som er forberedt for eder fra Verdens Grundlæggelse.

35 Thi jeg var sulten, og I gav mig Mad; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog imod mig.
36 Nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg sad i Fængsel, og I kom til mig.
37 Da skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig mad? eller tørstig og gav dig at drikke?
38 Hvornaar saae vi dig en fremmed og tog imod dig? eller nøgen og klædt dig?
39 Eller hvornår så vi dig syg eller i fængsel og kom til dig?
40 Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder, hvad I har gjort mod en af de mindste af disse mine Brødre, har I gjort det mod mig.
41 Da skal han også sige til dem på venstre hånd: Gå bort fra mig, I forbandede, til evig ild, beredt for Djævelen og hans engle!
42 Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke mad; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke.
43 Jeg var en fremmed, og I tog ikke imod mig: nøgen, og I klædte mig ikke, syg og i fængsel, og I besøgte mig ikke.
44 Da skulle de også svare ham og sige: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel og ikke tjente dig?
45 Da skal han svare dem og sige: sandelig siger jeg eder, hvad I ikke gjorde mod en af de mindste af disse, gjorde I det ikke mod mig.
46 Og disse skulle gå bort til evig straf, men de retfærdige til det evige liv.

KAPITEL 26

1 Og det skete, da Jesus havde afsluttet alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:
2 I ved, at efter to dage er påskefesten, og Menneskesønnen bliver forrådt til at blive korsfæstet.
3 Da samlede Ypperstepræsterne og de skriftkloge og Folkets Ældste til Ypperstepræstens Palads, som kaldtes Kajfas,
4 og rådførte sig, at de kunde gribe Jesus med list og dræbe ham.
5 Men de sagde: Ikke på Højtidsdagen, for at der ikke skal blive Opstandelse iblandt Folket.
6 Men da Jesus var i Betania, i Simon den spedalskes hus,
7 Der kom til ham en Kvinde, som havde en Alabastæske med meget kostbar Salve, og hun hældte den ud over hans Hoved, mens han sad til at spise.
8 Men da hans Disciple så det, blev de forargede og sagde: hvortil er dette Ødelagt?
9 Thi denne Salve kunde være solgt for meget og givet til de fattige.
10 Da Jesus forstod det, sagde han til dem: hvorfor plage I Kvinden? thi hun har gjort mig en god Gerning.
11 Thi de fattige have I altid hos eder; men mig har I ikke altid.
12 Thi der hun har udgydt denne Salve paa mit Legeme, gjorde hun det til min Begravelse.
13 Sandelig siger jeg Eder: Hvor end dette Evangelium skal prædikes i hele Verden, der skal ogsaa dette, som denne Kvinde har gjort, blive fortalt til minde om hende.
14Da gik en af de tolv, kaldet Judas Iskariot, til Ypperstepræsterne,
15 og sagde til dem: hvad vil I give mig, og jeg vil give ham til eder? Og de sluttede pagt med ham om tredive sølvpenge.
16 Og fra den Tid søgte han Lejlighed til at forråde ham.
17 Men den første Dag af de usyrede Brøds Fest kom Disciplene til Jesus og sagde til ham: hvor vil du, at vi skal berede dig til at spise Paaske?
18 Og han sagde: Gå ind i Staden til en sådan Mand og sig til ham: Mesteren siger: Min Tid er nær; Jeg vil holde påske i dit hus sammen med mine disciple.
19 Og Disciplene gjorde, som Jesus havde pålagt dem; og de gjorde påskemåltid i stand.
20 Men da det var blevet Aften, satte han sig ned med de tolv.
21 Og mens de spiste, sagde han: Sandelig siger jeg eder, at en af eder skal forråde mig.
22 Og de blev meget bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: Herre, er det mig?
23 Og han svarede og sagde: hvo som dypper sin Haand med mig i Fadet, han skal forraade mig.
24 Menneskesønnen går, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvilket Menneskesønnen er forrådt! det havde været godt for den mand, hvis han ikke var blevet født.
25 Da svarede Judas, som forrådte ham, og sagde: Mester, er det mig? Han sagde til ham: Du har sagt det.
26 Og medens de spiste, tog Jesus Brødet og velsignede det, brød det og gav Disciplene det og sagde: Tager, æder; dette er min krop.
27 Og han tog bægeret og takkede og gav dem det og sagde: Drik det hele;
28 Thi dette er mit blod, det nye testamente, som udgydes for mange til syndernes forladelse.
29 Men jeg siger Eder: Jeg vil ikke fra nu af drikke af denne Frugt af Vintræet, før den Dag, da jeg drikker den ny med Eder i min Faders Rige.
30 Og da de havde sunget en lovsang, gik de ud til Oliebjerget.
31 Da sagde Jesus til dem: I skulle alle forarges paa min Skyld i Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Faarene i Hjorden skulle adspredes.
32 Men efter at jeg er opstanden, vil jeg gå foran eder til Galilæa.
33 Peter svarede og sagde til ham: om end alle skal forarges på din Skyld, vil jeg dog aldrig blive forarget.
34 Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, at denne Nat, før Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange.
35 Peter sagde til ham: om end jeg skulle dø med dig, vil jeg dog ikke fornægte dig. Ligeså sagde også alle disciplene.
36 Da kom Jesus med dem til et Sted, der kaldes Getsemane, og sagde til Disciplene: Sæt eder her, medens jeg gaar bort og beder.
37 Og han tog Peter og Zebedæus' to Sønner med sig og begyndte at blive bedrøvet og meget tung.
38 Da sagde han til dem: Min Sjæl er meget bedrøvet indtil Døden; bliv her og våger med mig.
39 Og han gik lidt videre og faldt på sit Ansigt og bad og sagde: O min Fader, om det er muligt, lad denne Kalk gaae fra mig; dog ikke som jeg vil, men som du vil.

40 Og han kom til Disciplene og fandt dem sovende og sagde til Peter: " Hvad kunde I ikke vaage med mig en Time?"
41 Vaag og bed, at I ikke komme i Fristelse; Aanden er villig, men Kødet er svagt.
42 Han gik atter anden Gang bort og bad og sagde: O min Fader! dersom denne Kalk ikke maa gaae bort fra mig, uden at jeg drikker den, da ske din Vilje.
43 Og han kom og fandt dem sovende igen; thi deres Øjne var tunge.
44 Og han forlod dem og gik atter bort og bad tredie Gang og sagde de samme Ord.
45 Da kommer han til sine Disciple og siger til dem: Sov nu og hviler eder; se, Timen er nær, og Menneskesønnen er forrådt i Syndernes Hænder.
46 Stå op, lad os gå; se, han er nær, som forråder mig.
47 Og medens han endnu talte, se, Judas, en af de tolv, kom, og med ham en stor Mængde med Sværd og Stænger fra Ypperstepræsterne og Folkets Ældste.
48 Men den, som forrådte ham, gav dem et Tegn og sagde: Den, jeg kysser, det er han; hold fast ved ham.
49 Og strax kom han til Jesus og sagde: Hil dig, Mester! og kyssede ham.
50 Og Jesus sagde til ham: Ven, hvorfor er du kommet? Så kom de og lagde hænderne på Jesus og tog ham.
51 Og se, en af dem, som var med Jesus, rakte sin Haand ud og drog sit Sværd og slog en Ypperstepræsts Tjener og slog hans Øre af.
52 Da sagde Jesus til ham: Sæt dit Sværd tilbage på hans Sted; thi alle, som gribe Sværdet, skulle omkomme med Sværdet.
53 Mener du, at jeg nu ikke kan bede til min Fader, og at han snart vil give mig mere end tolv legioner af engle?
54 Men hvorledes skal da skrifterne opfyldes, at det skal være således?
55 I den samme Time sagde Jesus til Folket: ere I draget ud som imod en Tyv med Sværd og Stænger for at tage mig? Jeg sad daglig hos jer og underviste i templet, og I greb mig ikke.
56 Men alt dette skete, for at profeternes skrifter skulle opfyldes. Så forlod alle disciplene ham og flygtede.
57 Og de, som havde grebet Jesus, førte ham bort til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og de Ældste vare forsamlede.
58 Men Peter fulgte ham langt borte til Ypperstepræstens Palads og gik ind og satte sig hos Tjenerne for at se enden.
59 Men Ypperstepræsterne og de Ældste og hele Raadet søgte falsk Vidnesbyrd mod Jesus for at dræbe ham;
60 Men fandt ingen; ja, skønt mange falske Vidner kom, fandt de dog ingen. Til sidst kom to falske vidner,
61 og sagde: denne sagde: jeg er i stand til at nedbryde Guds Tempel og bygge det på tre Dage.
62 Da stod Ypperstepræsten op og sagde til ham: Svarer du intet? hvad er det, disse vidner imod dig?
63 Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten svarede og sagde til ham: Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du skal sige os, om du er Kristus, Guds Søn.
64 Jesus sagde til ham: du har sagt; dog siger jeg eder: Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved magtens højre hånd og komme på himlens skyer.
65 Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: Han har talt Bespottelse; hvad har vi yderligere behov for vidner? se, nu har I hørt hans bespottelse.
66 Hvad synes I? De svarede og sagde: Han er dødsskyldig.
67 Da spyttede de ham i Ansigtet og slog ham; og andre slog ham med deres håndflader,
68 Sigende: profeter os, du Kristus! hvo er det, som slog dig?
69 Men Peter sad udenfor i Slottet, og en pige kom til ham og sagde: "Også du var med Jesus fra Galilæa."
70 Men han nægtede for dem alle og sagde: jeg ved ikke, hvad du siger.
71 Og da han gik ud i Forhallen, saa en anden Tjeneste ham og sagde til dem, som vare der: Denne Mand var og med Jesus fra Nazareth.
72 Og atter nægtede han med en Ed, jeg kender ikke Manden.
73 Og efter en Stund kom de, som stode hos ham, og sagde til Peter: Sandelig, du er ogsaa en af dem; thi din Tale forbanner dig.
74 Da begyndte han at bande og sværge og sige: Jeg kender ikke Manden. Og straks kom hanen i gang.
75 Og Peter kom Jesu Ord ihu, som sagde til ham: Før Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange. Og han gik ud og græd bitterligt.

KAPITEL 27

1 Da det blev morgen, rådførte alle ypperstepræsterne og de ældste af folket sig mod Jesus om at slå ham ihjel.
2 Og da de havde bundet ham, førte de ham bort og overgav ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus.
3 Da Judas, som havde forrådt ham, så han, at han var dømt, omvendte han sig og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste,
4 og sagde: jeg har syndet, idet jeg har forrådt det uskyldige Blod. Og de sagde: Hvad er det for os? se dig til det.
5 Og han kastede Sølvstykkerne ned i Templet og gik bort og gik hen og hængte sig.
6 Og Ypperstepræsterne tog Sølvpengene og sagde: Det er ikke tilladt at lægge dem i Skatkammeret, thi det er Blodets Pris.
7 Og de holdt Raad og købte Pottemagerens Mark med sig til at begrave fremmede i.
8 Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil denne Dag.
9 Da gik det i opfyldelse, som var talt ved Profeten Jeremy, der sagde: Og de tog de tredive Sølvpenge, Prisen for ham, som blev værdsat, som de af Israels Børn værdsatte;
10 Og han gav dem til Pottemagerens Mark, som Herren havde bestemt mig.
11 Og Jesus stod for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: Er du Jødernes Konge? Og Jesus sagde til ham: Du siger det.
12 Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet.
13 Da sagde Pilatus til ham: Hører du ikke, hvor mange Ting de vidne imod dig?
14 Og han svarede ham med aldrig et Ord; så meget, at guvernøren undrede sig meget.
15 Men ved den fest plejede guvernøren at frigive en fange til folket, hvem de ville.

16 Og de havde dengang en bemærkelsesværdig fange, kaldet Barabbas.
17 Da de da var samlet, sagde Pilatus til dem: hvem vil I, at jeg skal frigive eder? Barabbas eller Jesus som kaldes Kristus?
18 Thi han vidste, at de af Misundelse havde udfriet ham.
19. Da han satte sig på Dommersædet, sendte hans Hustru bud til ham og sagde: Har du intet at gøre med den retfærdige Mand, thi jeg har lidt i Dag i en Drøm for hans Skyld.
20 Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Folket til at bede Barabbas og ødelægge Jesus.
21 Landshøvdingen svarede og sagde til dem: Hvem af de to vil I, at jeg skal give eder fri? De sagde: Barabbas.
22 Pilatus siger til dem: hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus? De siger alle til ham: Lad ham korsfæstes!
23 Og Landshøvdingen sagde: Hvorfor, hvad Ondt har han gjort? Men de raabte endnu mere og sagde: Lad ham korsfæstes!
24 Da Pilatus så, at han intet kunde få overhånd, men at der snarere blev tumult, tog han vand og vaskede sine hænder for skaren og sagde: jeg er uskyldig i denne retfærdiges blod; se til det.
25 Da svarede alt Folket og sagde: Hans Blod komme over os og over vore Børn!
26 Da løslod han dem Barabbas, og da han havde pisket Jesus, overgav han ham til at korsfæstes.
27 Da tog Landshøvdingens Soldater Jesus ind i Forsamlingshuset og samlede hele Stridsflokken til ham.
28 Og de klædte ham af og iførte ham en skarlagenrød Kjole.
29 Og der de havde flettet en Tornekrone, satte de den på hans Hoved og et Rør i hans højre Haand, og de bøjede Knæ for ham og hånede ham og sagde: Hil dig, Jødernes Konge!
30 Og de spyttede paa ham og tog Røret og slog ham paa Hovedet.
31 Og efter at de havde hånet ham, tog de Kjortelen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham bort for at korsfæste ham.
32 Og da de gik ud, fandt de en Mand fra Kyrene ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.
33 Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgata, det vil sige, et Hovedskallested,
34 De gav ham Eddike at drikke blandet med Galde, og da han havde smagt deraf, vilde han ikke drikke.
35 Og de korsfæstede ham og delte hans Klæder, idet de kastede Lod, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten: De delte mine Klæder imellem sig, og de kastede Lod om min Klædning.
36 Og de satte sig der og iagttog ham;
37 Og han satte sin Anklage over hans Hoved skrevet: DETTE ER JESUS, JØDERNES KONGE.
38 Da blev der to Tyve korsfæstet med ham, en til højre og en til venstre.
39Og de, som gik forbi, hånede ham, idet de viftede med hovedet,
40 og sagde: du, som nedbryder Templet og bygger det på tre Dage, frels dig selv! Hvis du er Guds søn, så kom ned fra korset.
41 Ligeledes sagde også Ypperstepræsterne, der spottede ham, sammen med de skriftkloge og de ældste:
42 Han frelste andre; sig selv kan han ikke redde. Hvis han er Israels konge, så lad ham nu komme ned fra korset, så vil vi tro ham.
43 Han stolede på Gud; lad ham nu udfri ham, hvis han vil have ham; thi han sagde: Jeg er Guds Søn.
44 Ogsaa Tyvene, som vare korsfæstede med ham, kastede det samme i Tænder.
45 Men fra den sjette Time var der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.
46 Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: Eli, Eli, lama sabachtani? det vil sige: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?
47 Nogle af dem, som stode der, sagde, da de hørte det: denne kalder på Elias.
48 Og straks løb en af dem og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og satte den på et Rør og gav ham at drikke.
49 De andre sagde: Lad os se, om Elias kommer for at frelse ham.
50 Da Jesus atter havde råbt med høj røst, opgav han ånden.
51 Og se, forhænget i templet var revet i to fra toppen til bunden; og jorden skælvede, og klipperne revnede;
52 Og Gravene blev åbnet; og mange legemer af de hellige, som sov, rejste sig,
53 Og han kom ud af Gravene efter sin Opstandelse og gik ind i den hellige Stad og viste sig for mange.
54 Men da Høvedsmanden og de, som vare med ham, og saae Jesus, saae Jordskælvet og det, der skete, frygtede de meget og sagde: Sandelig, denne var Guds Søn.
55 Og der var mange Kvinder, som så langt borte, som fulgte Jesus fra Galilæa og tjente ham.
56 Deriblandt Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Joses' Moder, og Zebedæus' Børns Moder.
57 Da det blev aften, kom der en rig mand fra Arimatæa, ved navn Josef, som også selv var Jesu discipel.
58 Han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. Så befalede Pilatus at legemet skulle udleveres.
59Og da Josef havde taget liget, svøbte han det i et rent linnedklæde,
60 Og han lagde den i sin egen nye Grav, som han havde udhugget i Klippen, og han rullede en stor Sten hen til Gravens Dør og gik.
61 Og der var Maria Magdalene og den anden Maria, som sad over for Graven.
62 Men den næste dag, som fulgte efter forberedelsesdagen, kom ypperstepræsterne og farisæerne sammen til Pilatus,
63 og sagde: Herre! vi husker, at denne Forfører sagde, mens han endnu levede: Efter tre Dage vil jeg opstaae.
64 Byd derfor, at Graven skal holdes forsigtig indtil den tredje Dag, for at hans Disciple ikke skal komme om Natten og stjæle ham og sige til Folket: Han er opstanden fra de Døde; saa skal den sidste Vildfarelse være værre end den første.
65 Pilatus sagde til dem: I have en Vagt; gaaer hen, gør den saa sikker, som I kan.
66 Saa gik de hen og gjorde Graven fast, idet de forseglede Stenen og satte Vagt.

KAPITEL 28

1 Ved afslutningen af sabbaten, da det begyndte at gry hen
mod den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den
anden Maria for at se graven.
2 Og se, der blev et stort Jordskælv; thi Herrens Engel steg
ned fra Himmelen og kom og væltede Stenen tilbage fra
Døren og satte sig på den.
3 Hans ansigt var som et lyn, og hans klæder hvide som
sne.
4 Og af Frygt for ham rystede Vogterne og bleve som døde.
5 Og Englen svarede og sagde til Kvinderne: Frygter ikke I;
thi jeg ved, at I søge Jesus, som blev korsfæstet.
6 Han er ikke her, thi han er opstanden, som han sagde.
Kom og se det sted, hvor Herren lå.
7 Og gaaer hurtigt hen og sig til hans Disciple, at han er
opstanden fra de Døde; og se, han går foran jer til Galilæa;
der skal I se ham; se, jeg har fortalt jer det.
8 Og de gik hastigt bort fra Graven med Frygt og stor
Glæde; og løb for at bringe sine disciple besked.
9 Og der de gik hen for at fortælle det til hans Disciple, see,
Jesus mødte dem og sagde: Vær hilset! Og de kom og holdt
ham ved fødderne og tilbad ham.
10 Da sagde Jesus til dem: Frygter ikke; gak og sig til mine
Brødre, at de drage til Galilæa, og der skulle de se mig.
11 Men da de gik, se, da kom nogle af Vagten ind i Staden
og fortalte Ypperstepræsterne alt, hvad der var sket.
12 Og da de var forsamlede med de Ældste og havde
rådført sig, gav de store Penge til Soldaterne,
13 og sagde: siger I, hans Disciple kom om Natten og stjal
ham, medens vi sov.
14 Og dersom dette kommer Landshøvdingens Øren, vil vi
overtale ham og sikre dig.
15 Og de tog Pengene og gjorde, som de havde lært; og
dette Ord er almindeligt kendt blandt Jøderne indtil denne
Dag.
16 Så gik de elleve Disciple til Galilæa, op på et Bjerg,
hvor Jesus havde sat dem.
17 Og der de så ham, tilbade de ham; men nogle tvivlede.
18 Og Jesus kom og talte til dem og sagde: Mig er givet al
Magt i Himmelen og på Jorden.
19 Gå derfor hen og lær alle folkeslag, idet I døber dem i
Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.
20 Lær dem at holde alt, hvad jeg har befalet eder; og se,
jeg er med eder alle dage indtil Verdens Ende. Amen.

Markusevangeliet

KAPITEL 1

1 Begyndelsen på evangeliet om Jesu Kristi, Guds Søn;
2 Som der er skrevet i Profeterne: Se, jeg sender mit Bud for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig.
3 En Røst, som råber i Ørken: Bered Herrens Vej, gør hans Stier lige.
4 Johannes døbte i ørkenen og prædikede omvendelsens dåb til syndernes forladelse.
5 Og hele Judæas Land og Jerusalems Land gik ud til ham og blev alle døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres Synder.
6 Og Johannes var klædt i Kamelhår og med et Skindbælte om sine Lænder; og han spiste græshopper og vild honning;
7 og prædikede og sagde: der kommer en, mægtigere end jeg, efter mig, hvis sko jeg ikke er værdig til at bøje mig ned og løsne.
8 Jeg har døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Hellig Aand.
9 Og det skete i de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan.
10 Og straks da han steg op af vandet, så han himlen åbnet, og Ånden som en due stige ned over ham.
11 Og der kom en Røst fra Himmelen, som sagde: du er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag.
12 Og strax driver Aanden ham ud i Ørkenen.
13 Og han var der i ørkenen fyrretyve dage, fristet af Satan; og var med de vilde dyr; og englene tjente ham.
14 Men efter at Johannes var blevet sat i fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede evangeliet om Guds rige,
15 og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; omvend eder og tro Evangeliet.
16 Men der han gik ved Galilæas Sø, så han Simon og Andreas, hans Broder, kaste Garn i Havet; thi de vare Fiskere.
17 Og Jesus sagde til dem: følger efter mig, og jeg vil gøre eder til at blive Menneskefiskere.
18 Og straks forlod de deres Garn og fulgte ham.
19 Og da han var gaaet lidt videre derfra, saa han Jakob, Zebedæus' Søn, og Johannes hans Broder, som ogsaa vare i Skibet og reparerede deres Garn.
20 Og strax kaldte han dem; og de efterlod deres Fader Zebedæus i Skibet med Daglejere og fulgte efter ham.
21 Og de gik til Kapernaum; og straks på sabbatsdagen gik han ind i synagogen og lærte.
22 Og de bleve forbavsede over hans Lære; thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.
23 Og der var i deres Synagoge en Mand med en uren Aand; og han råbte,
24 og sagde: lad os være; hvad har vi med dig at gøre, du Jesus fra Nazareth? er du kommet for at ødelægge os? Jeg kender dig, hvem du er, Guds Hellige.
25 Og Jesus irettesatte ham og sagde: Ti stille og gaa ud af ham.
26 Og da den urene Aand sønderrev ham og raabte med høj Røst, gik han ud af ham.
27 Og de bleve alle forbavsede, saa at de spurgte indbyrdes og sagde: Hvad er dette for noget? hvilken ny doktrin er dette? thi med Myndighed befaler han selv de urene Aander, og de adlyder ham.
28 Og straks bredte hans Ry sig ud over hele Egnen omkring Galilæa.
29 Og straks, da de vare komne ud af Synagogen, gik de ind i Simons og Andreas' Hus sammen med Jakob og Johannes.
30 Men Simons Hustrus Moder lå syg af Feber, og de fortalte ham om hende.
31 Og han kom og tog hende ved Haanden og løftede hende op; og straks forlod feberen hende, og hun tjente dem.
32 Og om aftenen, da solen gik ned, bragte de til ham alle, som var syge, og dem, som var besatte af djævle.
33 Og hele Byen var forsamlet ved Døren.
34 Og han helbredte mange, som vare syge af forskellige Sygdomme, og uddrev mange Djævle; og tillod ikke djævle at tale, fordi de kendte ham.
35 Og om Morgenen, da han stod op en lang Stund før Dagen, gik han ud og gik til et ensomt Sted og bad der.
36 Og Simon og de, som vare med ham, fulgte efter ham.
37 Og der de havde fundet ham, sagde de til ham: Alle søger efter dig.
38 Og han sagde til dem: Lad os gaa til de næste Stæder, at jeg ogsaa kan prædike der; thi derfor er jeg udgaaet.
39 Og han prædikede i deres Synagoger overalt i Galilæa og uddrev Djævle.
40 Og der kom en spedalsk til ham og bad ham og knælede ned for ham og sagde til ham: Hvis du vil, kan du rense mig.
41 Og Jesus, rørt af medlidenhed, rakte hånden ud og rørte ved ham og sagde til ham: Jeg vil; vær du ren.
42 Og så snart han havde talt, gik straks spedalskheden fra ham, og han blev renset.
43 Og han bød ham indtrængende og sendte ham straks bort;
44 Og han sagde til ham: " Se til, at du ikke siger noget til nogen; men gå hen, vis dig for Præsten, og offer til din Renselse det, som Moses har befalet, til et Vidnesbyrd for dem.
45 Men han gik ud og begyndte at forkynde det meget og at optænde Sagen, saaledes at Jesus ikke mere kunde gaa åbenlyst ind i Staden, men var udenfor i øde Steder; og de kom til ham fra hver Side.

KAPITEL 2

1 Og atter gik han ind i Kapernaum efter nogle Dage; og det lød, at han var i huset.
2 Og straks forsamledes mange, saa at der ikke var Plads til at modtage dem, nej, ikke saa meget som ved Døren; og han forkyndte Ordet for dem.
3 Og de kom til ham og bragte en lammelse, som var båret af fire.
4 Og da de ikke kunde komme til ham for Pressen, blottede de Taget, hvor han var, og da de havde brudt det op, lod de Sengen ned, hvori den lamme laa.
5 Da Jesus så deres Tro, sagde han til den lamme: Søn! dine Synder være dig forladt!
6 Men der var nogle af de skriftkloge, der sad der og tænkte i deres hjerter:
7 Hvorfor taler denne mand saaledes blasfemi? hvem kan tilgive synder uden kun Gud?

8 Og strax da Jesus i sin Aand fornemmede, at de tænkte saaledes ved sig selv, sagde han til dem: hvorfor tænker I dette i Eders Hjerter?
9 Hvorvidt er det lettere at sige til den lamme: Dine Synder være dig forladt; eller sige: Stå op og tag din seng og gå?
10 Men at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, siger han til den lamme:
11 Jeg siger dig: staa op og tag din Seng og gak ind i dit Hus.
12 Og strax stod han op, tog Sengen og gik ud foran dem alle; saa at de alle blev forbavsede og prisede Gud og sagde: Vi har aldrig set det paa denne Maade.
13 Og han gik atter ud ved Havet; og hele Mængden greb til ham, og han lærte dem.
14 Og der han gik forbi, saa han Levi, Alfeus' Søn, sidde ved Toldboden og sagde til ham: Følg mig! Og han rejste sig og fulgte ham.
15 Og det skete, at der Jesus sad til Spis i sit Hus, sad ogsaa mange Toldere og Syndere sammen med Jesus og hans Disciple; thi der var mange, og de fulgte ham.
16 Og der de skriftkloge og farisæerne så ham spise med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: hvorledes kan det være, at han spiser og drikker med Toldere og Syndere?
17. Da Jesus hørte det, sagde han til dem: de, som ere raske, have ikke brug for Lægen, men de, som ere syge; jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse.
18 Og Johannes og Pharisæernes Disciple plejede at faste, og de kom og sagde til ham: hvorfor faste Johannes og Pharisæernes Disciple, men dine Disciple faster ikke?
19 Og Jesus sagde til dem: kunne Brudekammerets Børn faste, medens Brudgommen er hos dem? så længe de har brudgommen hos sig, kan de ikke faste.
20 Men de Dage skal komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste i de Dage.
21 Ingen syr ogsaa et Stykke nyt Klæde paa en gammel Klædning; ellers borttager det nye Stykke, som fyldte det, fra det gamle, og Revnen forværres.
22 Og ingen kommer ny vin i gamle flasker; ellers sprænger den nye vin flaskerne, og vinen spildes ud, og flaskerne skal ødelægges; men ny vin skal lægges på nye flasker.
23 Og det skete, at han gik gennem Kornmarkerne paa Sabbatsdagen; og hans disciple begyndte, mens de gik, at plukke aks.
24 Og farisæerne sagde til ham: se, hvorfor gøre de på sabbatsdagen det, som ikke er lovligt?
25 Og han sagde til dem: har I aldrig læst, hvad David gjorde, da han trængte og var sulten, han og de, som var med ham?
26 Hvorledes gik han ind i Guds Hus i Ypperstepræsten Abjatars Dage og spiste Skuebrødet, som ikke er tilladt at spise uden Præsterne, og gav også dem, som var med ham?
27 Og han sagde til dem: Sabbaten blev skabt for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld.
28 Derfor er Menneskesønnen også Herre over Sabbaten.

KAPITEL 3

1 Og han gik atter ind i Synagogen; og der var en mand, som havde en visnen hånd.
2 Og de så på ham, om han vilde helbrede ham på sabbatsdagen; at de kunne anklage ham.
3 Og han sagde til manden, som havde den visne hånd: stå frem!
4 Og han sagde til dem: Er det tilladt at gøre godt på sabbatsdagene eller at gøre ondt? at redde liv eller at dræbe? Men de holdt stille.
5 Og da han så dem omkring med Vrede, bedrøvet over deres Hjerters hårdhed, sagde han til Manden: Ræk din Haand ud! og han rakte den ud, og hans Haand blev frisk som den anden.
6 Og farisæerne gik ud og rådførte sig straks med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunne udrydde ham.
7 Men Jesus drog sig tilbage med sine Disciple til Havet, og en stor Skare fra Galilæa fulgte ham og fra Judæa,
8 Og fra Jerusalem og fra Idumæa og fra hinsides Jordan; og de omkring Tyrus og Sidon, en stor skare, kom til ham, da de havde hørt, hvilke store ting han gjorde.
9 Og han sagde til sine Disciple, at et lille Skib skulde vente paa ham for Mængden, for at de ikke skulde trænge ham.
10 Thi han havde helbredt mange; i den grad, at de pressede på ham for at røre ved ham, så mange som havde plager.
11 Og der de urene Aander saae ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: Du er Guds Søn.
12 Og han bød dem indtrængende, at de ikke skulde kundgøre ham.
13 Og han gik op på et Bjerg og råbte til ham, hvem han vilde; og de kom til ham.
14 Og han ordinerede tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde sende dem ud for at prædike,
15 Og at have Magt til at helbrede Sygdomme og uddrive Djævle;
16 Og Simon gav han tilnavnet Peter;
17 og Jakob, Zebedæus' Søn, og Johannes, Jakobs Broder; og han gav dem tilnavnet Boanerges, hvilket er tordenens sønner.
18 Og Andreas og Filip og Bartolomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfeus' Søn, og Thaddeus og Simon Kana'anæeren,
19 Og Judas Iskariot, som også forrådte ham, og de gik ind i et Hus.
20 Og Mængden kom atter sammen, saa at de ikke kunde saa meget som at spise Brød.
21 Og da hans Venner hørte det, gik de ud for at gribe ham; thi de sagde: han er ude af sig selv.
22 Og de Skriftkloge, som kom ned fra Jerusalem, sagde: Han har Beelzebub, og ved Djævelens Fyrste uddriver han Djævle.
23 Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: hvorledes kan Satan uddrive Satan?
24 Og dersom et Rige er splittet med sig selv, kan det Rige ikke bestå.
25 Og dersom et hus er splittet med sig selv, kan det hus ikke bestå.
26 Og dersom Satan rejser sig imod sig selv og er splittet, kan han ikke bestå, men har en Ende.
27 Ingen kan komme ind i en stærk Mands Hus og plyndre hans Gods, medmindre han først binder den stærke Mand; og så vil han ødelægge sit hus.

28 Sandelig siger jeg eder: Alle Synder skal tilgives Menneskenes Børn, og Bespottelser, hvormed de bespotte.
29 Men den, som bespotter Helligånden, har aldrig tilgivelse, men er i fare for evig fordømmelse.
30 Fordi de sagde: Han har en uren Aand.
31 Der kom da hans Brødre og hans Moder, og de stode udenfor og sendte til ham og kaldte på ham.
32 Og Folket sad omkring ham, og de sagde til ham: Se, din Moder og dine Brødre udenfor søge efter dig.
33 Og han svarede dem og sagde: hvo er min Moder eller mine Brødre?
34 Og han så sig omkring på dem, som sad omkring ham, og sagde: se, min Moder og mine Brødre!
35 Thi enhver, som gør Guds Vilje, han er min Broder og min Søster og Moder.

KAPITEL 4

1 Og han begyndte atter at undervise ved havet, og en stor skare samlede sig om ham, så han steg i et skib og satte sig i havet; og hele Mængden var ved Havet paa Landet.
2 Og han lærte dem mange ting ved lignelser og sagde til dem i sin lære:
3 Lyt; Se, en såmand gik ud for at så:
4 Og det skete, mens han såede, at noget faldt ved Vejen, og Himmelens Fugle kom og fortærede det.
5 Og noget faldt på stenet jord, hvor det ikke havde megen jord; og straks sprang det op, fordi det ikke havde nogen dybde af jord.
6 Men da solen stod op, blev den brændt; og fordi den ikke havde nogen rod, visnede den bort.
7 Og Noget faldt mellem Torne, og Tornen voksede op og kvalte det, og det gav ingen Frugt.
8 Og andet faldt i god jord og gav frugt, som sprang op og voksede; og fødte nogle tredive, nogle tresindstyve og nogle hundrede.
9 Og han sagde til dem: Den, som har Øren at høre, han høre.
10 Og der han var alene, spurgte de, som vare omkring ham med de tolv, ham om Lignelsen.
11 Og han sagde til dem: Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmelighed; men for dem, som ere udenfor, sker alt dette i Lignelser.
12 for at de skulle se og ikke anse; og hørende kan de høre og ikke forstå; for at de ikke på noget tidspunkt skulle blive omvendt, og deres synder skulle blive dem tilgivet.
13 Og han sagde til dem: kender I ikke denne Lignelse? og hvorledes skulle I da kende alle lignelser?
14 Såmanden sår ordet.
15 Og disse ere de ved Vejen, hvor Ordet er saaet; men når de har hørt det, kommer Satan straks og borttager det ord, som var sået i deres hjerter.
16 Og disse er ligeledes de, som ere saaede paa stenet Jord; som, når de har hørt ordet, straks tage imod det med glæde;
17 Og have ingen Rod i sig selv, og saaledes holde ud, men for en Tid; derefter, naar Trængsel eller Forfølgelse opstaar for Ordets Skyld, forarges de strax.
18 Og disse ere dem, som er saaede blandt Torne; som hører ordet,
19 Og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Svig og Lysten til andre Ting, der kommer ind, kvæler Ordet, og det bliver ufrugtbart.
20 Og disse ere dem, som ere saaede paa god Jord; sådanne som hører ordet og tager imod det og bærer frugt, nogle tredivedobbelte, nogle tresindstyve og nogle hundrede.
21 Og han sagde til dem: Er et Lys bragt til at sættes under en Skæppe eller under en Seng? og ikke at blive sat på en lysestage?
22 Thi der er intet skjult, som ikke skal aabenbares; heller ikke holdtes noget hemmeligt, men at det skulde komme til Udlandet.
23 Dersom nogen har Øren at høre, han høre.
24 Og han sagde til dem: vogter eder, hvad I høre; hvormed I måle, det skal eder måles, og eder, som hører, skal gives mere.
25 Thi den, som har, ham skal gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog tages, hvad han har.
26 Og han sagde: Saaledes er Guds Rige, som om et Menneske kaster Sæd i Jorden;
27 Og han skulde sove og stå op Nat og Dag, og Sæden skulde springe og vokse op, han ved ikke hvorledes.
28 Thi Jorden bærer Frugt af sig selv; først klingen, så øret, derefter den fulde majs i øret.
29 Men naar Frugten er frembragt, sætter han strax Seglen i, thi Høsten er kommen.
30 Og han sagde: hvormed skulle vi ligne Guds Rige? eller med hvilken sammenligning skal vi sammenligne det?
31 Det er som et Sennepsfrø, som, naar det saaes i Jorden, er mindre end alle de Frø, der er i Jorden.
32 Men naar det er saaet, vokser det op og bliver større end alle Urter og skyder store Grene ud; så luftens fugle kan holde sig i skyggen af den.
33 Og med mange sådanne lignelser talte han ordet til dem, efterhånden som de kunne høre det.
34 Men uden Lignelse talte han ikke til dem; og der de vare alene, udlagde han alt for sine Disciple.
35 Og den samme Dag, da det var blevet Aften, sagde han til dem: Lad os gaa over til den anden Side.
36 Og da de havde sendt Folket bort, tog de ham, ligesom han var i Skibet. Og der var også andre små skibe med ham.
37 Og der opstod en stor Vindstorm, og Bølgerne slog ind i Skibet, saa at det nu var fuldt.
38 Og han var bagerst i Skibet og sov paa en Hovedpude; og de vækkede ham og sagde til ham: Mester! bekymrer du dig ikke om, at vi omkommer?
39 Og han stod op og truede Vinden og sagde til Havet: Fred, vær stille! Og vinden lagde sig, og der blev stor stilhed.
40 Og han sagde til dem: hvorfor ere I saa bange? hvorledes har I ingen Tro?
41 Og de frygtede meget og sagde til hverandre: hvad er dette for en Mand, at endog Vinden og Havet adlyder ham?

KAPITEL 5

1 Og de kom over til den anden Side af Havet, til Gadaræernes Land.
2Og da han var steget ud af Skibet, mødte der ham strax ud af Gravene en Mand med en uren Aand,
3 som havde sin Bolig blandt Gravene; og ingen kunne binde ham, nej, ikke med lænker.
4 Fordi han ofte var blevet bundet med Lænker og Lænker, og Lænkerne var revet af ham, og Lænkerne var sønderbrudte, og ingen kunde tæmme ham.

5 Og altid, nat og dag, var han i bjergene og i gravene og græd og huggede sig med sten.
6 Men da han så Jesus langt borte, løb han og tilbad ham,
7 Og han raabte med høj Røst og sagde: Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, du den Højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke plager mig.
8 Thi han sagde til ham: Gå ud af Manden, du urene Aand!
9 Og han spurgte ham: Hvad er dit Navn? Og han svarede og sagde: Mit Navn er Legion; thi vi ere mange.
10 Og han bad ham meget om ikke at sende dem bort fra Landet.
11 Men der var tæt ved bjergene en stor flok svin, der fodrede.
12 Og alle Djævle bade ham og sagde: Send os ind i Svinene, at vi kunne komme ind i dem.
13 Og strax gav Jesus dem Lov. Og de urene Ånder gik ud og gik ind i Svinene, og Kvæget løb voldsomt ned ad en stejle Plads i Havet (de var omtrent to Tusinde) og blev kvalt i Havet.
14 Og de, som fodrede Svinene, flygtede og fortalte det i Byen og på Landet. Og de gik ud for at se, hvad det var, der blev gjort.
15 Og de komme til Jesus og se ham, som var besat af Djævelen, og som havde Legionen, siddende og klædt og ved sit rette Forstand, og de bleve bange.
16 Og de, som så det, fortalte dem, hvorledes det gik ham, som var besat af Djævelen, og også om svinene.
17 Og de begyndte at bede ham om at drage ud af deres Landemærker.
18 Og da han kom ind i Skibet, bad den, som havde været besat af Djævelen, ham, at han måtte være med ham.
19 Dog tillod Jesus ham ikke, men sagde til ham: Gå hjem til dine Venner og sig dem, hvor store Ting Herren har gjort mod dig og forbarmet sig over dig.
20 Og han gik bort og begyndte at forkynde i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort for ham, og alle undrede sig.
21 Og da Jesus atter var faret over med Skibet til den anden Side, samledes meget Folk til ham, og han var nær ved Havet.
22 Og se, der kommer en af Synagogens Forstandere, Jairus ved Navn; og da han så ham, faldt han for hans fødder,
23 Og bad ham meget og sagde: Min lille Datter ligger ved Døden; kom dog og læg dine Hænder på hende, at hun kan blive helbredt; og hun skal leve.
24 Og Jesus gik med ham; og meget Folk fulgte ham og myldrede ham.
25 Og en kvinde, som havde blodudløb i tolv år,
26 og havde lidt meget af mange Læger og havde brugt alt, hvad hun havde, og blev intet bedre, men blev snarere værre,
27. Da hun havde hørt om Jesus, kom hun bagved i Pressen og rørte ved hans Klædning.
28 Thi hun sagde: dersom jeg kun kan røre ved hans Klæder, vil jeg blive hel.
29 Og straks blev hendes Blods Kilde udtørret; og hun mærkede på sin krop, at hun var helbredt for den plage.
30Og Jesus vidste strax hos sig selv, at Dyd var gaaet ud af ham, vendte ham om i Pressen og sagde: hvo rørte ved mine Klæder?
31 Og hans Disciple sagde til ham: du ser Folket trænge dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?
32 Og han så sig omkring for at se hende, som havde gjort dette.
33 Men Kvinden, der frygtede og skælvende, vidste, hvad der skete i hende, kom og faldt ned for ham og fortalte ham hele Sandheden.
34 Og han sagde til hende: Datter! din Tro har gjort dig rask; gå i fred og vær hel af din plage.
35 Mens han endnu talte, kom der nogle fra Synagogeforstanderens Hus, som sagde: Din Datter er død; hvorfor bekymrer du Mesteren mere?
36 Da Jesus hørte det Ord, der var talt, sagde han til Synagogeforstanderen: Frygt ikke, tro kun!
37 Og han tillod ingen at følge ham uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.
38 Og han kom til Synagogeforstanderens Hus og saae Stormen og dem, som græd og jamrede meget.
39 Og da han var kommet ind, sagde han til dem: hvorfor gør I dette og græder? pigen er ikke død, men sover.
40 Og de lo ham til foragt. Men da han havde slået dem alle ud, tog han Pigens Fader og Moder og dem, som var med ham, og gik ind, hvor Pigen lå.
41 Og han tog Pigen ved Haanden og sagde til hende: Talitha Cumi; hvilket er, udlagt, pige, siger jeg dig, stå op!
42 Og strax stod Pigen op og gik; thi hun var tolv Aar gammel. Og de blev forbavsede med en stor forundring.
43 Og han bød dem indtrængende, at ingen skulde vide det; og befalede, at hun skulde give noget at spise.

KAPITEL 6

1 Og han drog ud derfra og kom til sit eget land; og hans disciple fulgte ham.
2 Og da Sabbaten kom, begyndte han at undervise i Synagogen; og mange, der hørte ham, bleve forbavsede og sagde: Hvorfra har denne Mand disse Ting? og hvilken visdom er det, som er givet ham, at selv sådanne mægtige gerninger bliver udført af hans hænder?
3 Er dette ikke tømreren, søn af Maria, bror til Jakob og Joses og af Juda og Simon? og er hans søstre ikke her hos os? Og de blev stødt på ham.
4 Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke æreløs, men i sit eget Land og blandt sine egne og i sit eget Hus.
5 Og han kunne der ikke gøre noget mægtigt arbejde, undtagen at han lagde hænderne på nogle få syge mennesker og helbredte dem.
6 Og han undrede sig over deres vantro. Og han gik rundt i landsbyerne og underviste.
7 Og han kaldte de tolv til sig og begyndte at sende dem ud to og to; og gav dem magt over urene ånder;
8 Og befalede dem, at de intet skulde tage med paa deres Rejse, undtagen kun en Stav; intet skrald, intet brød, ingen penge i deres pung:
9 Men sko med Sandaler; og ikke tage to lag på.
10 Og han sagde til dem: Hvor I gaae ind i et Hus, der bliver der, indtil I fare bort fra det Sted.
11 Og enhver, som ikke tager imod eder eller hører eder, når I går derfra, ryst støvet af under eders fødder til et vidnesbyrd imod dem. Sandelig siger jeg jer: Det skal være mere tåleligt for Sodoma og Gomorra på dommens dag end for den by.

12 Og de gik ud og prædikede, at Menneskene skulde omvende sig.
13 Og de uddrev mange Djævle og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.
14 Og Kong Herodes hørte om ham; og han sagde: Johannes Døberen er opstanden fra de døde, og derfor viser sig mægtige gerninger i ham.
15 Andre sagde: det er Elias. Og andre sagde: Det er en Profet eller som en af Profeterne.
16 Men der Herodes hørte det, sagde han: Det er Johannes, som jeg halshuggede; han er opstanden fra de Døde.
17 Thi Herodes selv havde udsendt og grebet Johannes og bundet ham i Fængsel for Herodias' Skyld, hans Broder Filips Hustru; thi han havde giftet sig med hende.
18 Thi Johannes havde sagt til Herodes: Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru.
19 Derfor kom Herodias i strid mod ham og ville have dræbt ham; men hun kunne ikke:
20 Thi Herodes frygtede Johannes, da han vidste, at han var en retfærdig Mand og en hellig, og han iagttog ham; og da han hørte ham, gjorde han mange ting og hørte ham med glæde.
21 Og da en passende Dag var kommet, at Herodes paa sin Fødselsdag lavede Nadver for sine Herrer, Høvedsmænd og Formænd i Galilæa;
22 Og da denne Herodias' Datter kom ind og dansede og behagede Herodes og dem, som sad med ham, sagde Kongen til Pigen: Bed mig om, hvad du vil, og jeg vil give dig det.
23 Og han svor hende: Hvad du end beder mig om, det vil jeg give dig indtil det halve af mit Rige.
24 Og hun gik ud og sagde til sin Moder: Hvad skal jeg bede om? Og hun sagde: Johannes Døberens Hoved.
25 Og hun kom strax med Hast til Kongen og spurgte og sagde: Jeg vil, at du giver mig efterhånden i en Beholder Johannes Døberens Hoved.
26 Og Kongen var meget bedrøvet; dog for hans Eds Skyld og for deres Skyld, som sad hos ham, vilde han ikke afvise hende.
27 Og straks sendte Kongen en Bøddel og befalede, at hans Hoved skulle bringes, og han gik hen og halshuggede ham i Fængslet.
28 Og han bragte sit Hoved i et Skud og gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder.
29 Og da hans Disciple hørte det, kom de og tog hans Lig og lagde det i en Grav.
30 Og Apostlene samlede sig til Jesus og fortalte ham alt, både hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.
31 Og han sagde til dem: kom I selv til et øde Sted og hvil en Stund; thi der var mange, der kom og gik, og de havde ingen Fritid til at spise.
32 Og de drog afsted til et øde Sted med Skibet for sig.
33 Og Folket saae dem gaae bort, og mange kjendte ham, og de løb dertil fra alle Byer og drog ud af dem og kom sammen til ham.
34 Og Jesus, der han gik ud, saae mange Folk og blev medliden med dem, fordi de vare som Faar, der ikke havde en Hyrde; og han begyndte at lære dem mange Ting.
35 Og da Dagen nu var langt ude, kom hans Disciple til ham og sagde: Dette er et øde Sted, og nu er Tiden langt forbi.
36 Send dem bort, at de kan drage ud i Landet rundt om og i Landsbyerne og købe sig Brød; thi de have intet at spise.
37 Han svarede og sagde til dem: giv dem at spise. Og de sagde til ham: Skal vi gå hen og købe brød for to hundrede øre og give dem at spise?
38 Han sagde til dem: hvor mange Brød have I? gå og se. Og da de vidste det, sagde de: Fem og to fisk.
39 Og han befalede dem at lade alle sætte sig ved flokke på det grønne græs.
40 Og de satte sig i rækker, hundrede og halvtredsindstyve.
41 Og da han havde taget de fem Brød og de to Fisk, så han op til Himmelen og velsignede og brød brødene og gav dem til sine Disciple, at de skulle stille for dem; og de to Fisk delte han imellem dem alle.
42 Og de spiste alle og blev mætte.
43 Og de tog tolv Kurve fulde af Stykkerne og Fiskene.
44 Og de, som spiste af brødene, var omkring fem tusinde mand.
45 Og straks tvang han sine Disciple til at stige ind i Skibet og gå til den anden Side før til Betsaida, medens han sendte Folket bort.
46 Og da han havde sendt dem bort, gik han op på et Bjerg for at bede.
47 Og da det blev Aften, var Skibet midt i Havet, og han var alene paa Landet.
48 Og han så dem arbejde i ro; thi Vinden var dem imod, og omtrent ved den fjerde Nattevagt kom han til dem, gående paa Havet og vilde være gaaet forbi dem.
49 Men da de så ham gå på havet, troede de, at det havde været en ånd, og de råbte:
50 Thi de så ham alle og bleve forfærdede. Og straks talte han med dem og sagde til dem: Vær ved godt Mod! vær ikke bange.
51 Og han gik op til dem i Skibet; og vinden lagde sig, og de var sår forbavsede over sig selv og undrede sig.
52 Thi de tænkte ikke paa Brødenes Under; thi deres Hjerte var forhærdet.
53 Og da de vare gaaet over, kom de til Genesarets Land og trak sig til Stranden.
54Og da de kom ud af Skibet, kendte de ham straks,
55 Og han løb gennem hele den Egn rundt omkring og begyndte at føre de syge rundt i Sengene, hvor de hørte, at han var.
56 Og hvor end han kom ind i Landsbyer eller Byer eller Lande, lagde de de syge på Gaderne og bad ham om, at de maatte røre ved, hvis det kun var Grænsen af hans Klædning; og alle, som rørte ved ham, bleve raske.

KAPITEL 7

1 Da kom farisæerne til ham og nogle af de skriftkloge, som kom fra Jerusalem.
2 Og da de så nogle af hans Disciple spise Brød med urene, det vil sige med uvaskede Hænder, fandt de Fejl.
3 Thi farisæerne og alle jøderne spiser ikke, hvis de ikke vasker deres hænder ofte, efter de ældstes overlevering.
4 Og naar de kommer fra Torvet, spiser de ikke, medmindre de vasker sig. Og der er mange andre ting, som de har fået til at holde, som opvask af bægre og gryder, kobberkar og borde.

5 Da spurgte farisæerne og de skriftkloge ham: hvorfor gå ikke dine disciple efter de ældstes overlevering, men spise brød med uvaskede hænder?
6 Han svarede og sagde til dem: Vel har Esajas profeteret om eder Hyklere, som der er skrevet: Dette Folk ærer mig med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig.
7 Men forgæves tilbede de mig, idet de underviser i Menneskebefalinger.
8 Thi ved at tilsidesætte Guds Bud, holder I Menneskenes Overlevering, som Vask af Gryder og Bægere, og mange andre lignende Ting gøre I.
9 Og han sagde til dem: I forkaste vel Guds Befaling, for at I skulle holde eders Overlevering.
10 Thi Moses sagde: Ær din Fader og din Moder; og: Den, som forbander Fader eller Moder, han skal dø døden!
11 Men I sige: dersom en Mand siger til sin Fader eller Moder: Det er Corban, det vil sige en Gave, ved hvad som helst, som du kunde have gavn af mig; han skal være fri.
12 Og I tillader ham ikke mere at gøre noget for sin Fader eller sin Moder;
13 Gøre Guds Ord til intet ved eders Overlevering, som I have overbragt, og meget lignende gør I.
14 Og da han havde kaldt alt Folket til sig, sagde han til dem: Hør på mig, hver og en af eder, og forstaar!
15. Der er intet udenfor et Menneske, som kan besmitte ham, at gaa ind i ham; men det, som kommer ud af ham, det er det, som besmitter Mennesket.
16 Dersom nogen har Øren at høre, han høre.
17. Og da han gik ind i Huset fra Folket, spurgte hans Disciple ham om Lignelsen.
18 Og han sagde til dem: er I ogsaa saaledes uden Forstand? Fornemmer I ikke, at alt, hvad der kommer ind i mennesket udefra, det kan ikke besmitte det;
19 Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte, men i Bugen og går ud i Trækken og renser alt Kød?
20 Og han sagde: Det, som gaar ud af Mennesket, det besmitter Mennesket.
21 For indefra, ud af menneskenes hjerte, udgår onde tanker, utroskab, utugt, mord,
22 Tyveri, begærlighed, ondskab, bedrag, liderlighed, et ondt øje, blasfemi, stolthed, dårskab:
23 Alle disse onde Ting kommer indefra og besmitter Mennesket.
24 Og derfra stod han op og gik ind i Tyrus' og Sidon's Landemærke og gik ind i et Hus, og ingen vilde have at vide det; men han kunde ikke skjules.
25 Thi en Kvinde, hvis unge Datter havde en uren Aand, hørte om ham og kom og faldt for hans Fødder.
26 Kvinden var en Græker, en Syrophenicer af Folk; og hun bad ham om, at han ville drive Djævelen ud af hendes datter.
27 Men Jesus sagde til hende: Lad Børnene først blive mætte; thi det er ikke rimeligt at tage Børnenes Brød og kaste det for Hundene.
28 Og hun svarede og sagde til ham: Ja, Herre! dog æde Hundene under Bordet af Børnens Krummer.
29 Og han sagde til hende: For dette Ord gak! djævelen er gået ud af din datter.
30 Og da hun kom til sit Hus, fandt hun, at Djævelen var gået ud, og hendes Datter lagde sig på Sengen.
31 Og atter, da han drog bort fra Tyrus' og Sidons kyster, kom han til Galilæas sø, midt mellem Dekapolis kyster.
32 Og de førte en til ham, som var døv og havde en hindring i hans tale; og de bad ham om at lægge hånden på ham.
33 Og han tog ham bort fra Skaren og stak Fingrene i hans Øren, og han spyttede og rørte ved hans Tunge;
34 Og han saa op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: Effatha, det er, luk op!
35 Og straks åbnedes hans Øren, og hans Tunges String løsnes, og han talte tydeligt.
36 Og han bød dem, at de ikke skulde fortælle det til nogen; men jo mere han bød dem, desto mere offentliggjorde de det;
37 Og de bleve saare forbavsede og sagde: han har gjort alt vel; han lader baade de Døve høre og de stumme til at tale.

KAPITEL 8

1 I de dage, hvor skaren var meget stor og ikke havde noget at spise, kaldte Jesus sine disciple til sig og sagde til dem:
2 Jeg forbarmer mig over Mængden, fordi de nu har været hos mig i tre Dage og ikke have noget at spise.
3 Og dersom jeg sender dem bort fastende til deres egne Huse, da skulle de besvime på Vejen; thi dykkere af dem kom langvejs fra.
4 Og hans Disciple svarede ham: Hvorfra kan en Mand mætte disse Mænd med Brød her i Ørken?
5 Og han spurgte dem: hvor mange Brød have I? Og de sagde: Syv.
6 Og han bød Folket at sætte sig ned på Jorden, og han tog de syv Brød og takkede og brød og gav sine Disciple at stille for dem; og de stillede dem frem for Folket.
7 Og de havde nogle faa smaa Fisk, og han velsignede og bød, at man ogsaa skulde stille dem for dem.
8 Og de spiste og blev mætte, og de optoge syv Kurve af det knuste Kød, som var tilbage.
9 Og de, som havde spist, var omkring fire Tusinde, og han sendte dem bort.
10 Og strax gik han i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanuthas Egne.
11 Og Pharisæerne gik ud og begyndte at spørge ham, idet de søgte ham et Tegn fra Himmelen, som fristede ham.
12 Og han sukkede dybt i sin Aand og sagde: Hvorfor søger denne Slægt efter et Tegn? sandelig siger jeg jer: Der skal ikke gives denne slægt noget tegn.
13 Og han forlod dem, og gik i Skibet igen og gik over til den anden Side.
14 Men Disciplene havde glemt at tage Brød, og de havde ikke mere end et Brød med sig i Skibet.
15. Og han bød dem og sagde: vogter sig, vogter for Farisæernes Surdej og Herodes' Surdej.
16 Og de tænkte indbyrdes og sagde: Det er, fordi vi ikke have noget Brød.
17 Og da Jesus vidste det, sagde han til dem: hvorfor tænker I, fordi I ikke have Brød? fatter I endnu ikke, og forstår ej heller? har du endnu forhærdet dit hjerte?
18 Har I Øjne, ser I ikke? og har ører, hører I ikke? og husker I ikke det?
19 Da jeg brød de fem Brød imellem fem tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker tog I da op? De sagde til ham: Tolv.

20 Og når de syv blandt fire tusinde, hvor mange kurve fulde af stumper tog I? Og de sagde: Syv.
21 Og han sagde til dem: hvorledes kan I ikke forstå det?
22 Og han kom til Betsaida; og de førte en blind til ham og bad ham røre ved ham.
23 Og han tog den blinde ved Haanden og førte ham ud af Staden; og da han havde spyttet på hans øjne og lagt hænderne på ham, spurgte han ham, om han så noget.
24 Og han så op og sagde: Jeg ser Mennesker som Træer, der går.
25 Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øjne og lod ham se op; og han blev frisk og saa hver Mand klart.
26 Og han sendte ham bort til sit Hus og sagde: Gå ikke ind i Staden og sig det ikke til nogen i Staden.
27 Og Jesus gik ud og hans Disciple til Stæderne i Cæsarea Filippi, og ad Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til dem: hvem sige Menneskene, at jeg er?
28 Og de svarede: Johannes Døberen; men nogle sige: Elias; og andre, En af profeterne.
29 Og han sagde til dem: men I sige I, at jeg er? Og Peter svarede og sagde til ham: "Du er Kristus."
30 Og han bød dem, at de ikke skulde fortælle nogen om ham.
31 Og han begyndte at lære dem, at Menneskesønnen maatte lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræster og skriftkloge og dræbes og efter tre Dage opstå.
32 Og han talte åbenlyst dette Ord. Og Peter tog ham og begyndte at irettesætte ham.
33 Men der han vendte sig om og saae paa sine Disciple, irettesatte han Peter og sagde: Væk dig bag mig, Satan! thi du nyder ikke det, som er af Gud, men det, som er af Menneskene.
34 Og da han havde kaldt Folket til sig med sine Disciple, sagde han til dem: hvo som vil komme efter mig, han skal fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig.
35 Thi enhver, som vil redde sit Liv, skal miste det; men enhver, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal frelse det.
36 Thi hvad gavner det et Menneske, at han vinder hele Verden og taber sin egen Sjæl?
37 Eller hvad skal et menneske give i bytte for sin sjæl?
38 Enhver, som derfor skammer sig over mig og mine Ord i denne utro og syndige Slægt; ved ham skal og Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin Faders herlighed med de hellige engle.

KAPITEL 9

1 Og han sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at der er nogle af dem, som staa her, som ikke skulle smage Døden, førend de have set Guds Rige komme med Magt.
2 Og efter seks Dage tog Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og førte dem op på et højt Bjerg for sig selv, og han blev forvandlet foran dem.
3 Og hans klæder blev skinnende, meget hvide som sne; så ingen fulder på jorden kan hvide dem.
4 Og Elias viste sig for dem med Moses, og de talte med Jesus.
5 Men Peter svarede og sagde til Jesus: Mester! det er godt for os at være her, og lad os bygge tre Tabernakler; en til dig og en til Moses og en til Elias.
6 Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de var saare bange.
7 Og der var en Sky, som overskyggede dem, og en Røst kom ud af Skyen, som sagde: Dette er min elskede Søn; hør ham!
8 Og pludselig, da de havde set sig omkring, så de ingen mere, undtagen Jesus alene hos sig selv.
9 Og da de kom ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke skulde fortælle nogen, hvad de havde set, før Menneskesønnen var opstået fra de døde.
10 Og de holdt dette Ord ved sig selv og spurgte indbyrdes, hvad Opstandelsen fra de Døde skulde betyde.
11 Og de spurgte ham og sagde: Hvorfor sige de skriftkloge, at Elias først skal komme?
12 Og han svarede og sagde til dem: Elias kommer sandelig først og genopretter alt; og hvorledes der er skrevet om Menneskesønnen, at han skal lide meget og blive tilintetgjort.
13 Men jeg siger eder, at Elias er sandelig kommen, og de har gjort mod ham, hvad de vilde, som der er skrevet om ham.
14 Og der han kom til sine Disciple, så han en stor Mængde omkring dem, og de Skriftkloge spurgte med dem.
15 Og straks blev alt Folket, da de saae ham, meget forbløffet, og løb hen til ham og hilste ham.
16 Og han spurgte de skriftkloge: hvad spørger I til dem?
17 Og en af Skaren svarede og sagde: Mester, jeg har bragt min Søn til dig, som har en stum Aand;
18 Og hvor som helst han tager ham, river han ham i stykker; og han skummer og gnider tænder og kniber; og jeg sagde til dine Disciple, at de skulde uddrive ham; og det kunne de ikke.
19 Han svarede ham og sagde: o vantro Slægt, hvor længe skal jeg være hos eder? hvor længe skal jeg lide dig? bringe ham til mig.
20 Og de førte ham til ham, og da han så ham, tærede Ånden ham strax; og han faldt til jorden og væltede sig fraskummende.
21 Og han spurgte sin Fader: Hvor længe er det siden, siden dette kom til ham? Og han sagde: Om et barn.
22 Og ofte har den kastet ham i Ilden og i Vandene for at udrydde ham; men kan du gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.
23 Jesus sagde til ham: dersom du kan tro, er alt muligt for den, som tror.
24 Og strax raabte Barnets Fader og sagde med Taarer: Herre! jeg tror; hjælp du min vantro.
25. Da Jesus så, at Folket kom løbende, truede han den urene Aand og sagde til ham: du stumme og døve Aand, jeg befaler dig, gå ud af ham og gå ikke mere ind i ham.
26 Og Aanden raabte og sønderrev ham og gik ud af ham; og han var som en Død; så mange sagde: Han er død.
27 Men Jesus tog ham ved Haanden og løftede ham op; og han rejste sig.
28 Og da han kom ind i Huset, spurgte hans Disciple ham ene og alene: hvorfor kunde vi ikke drive ham ud?
29 Og han sagde til dem: Denne Slag kan ikke fremkomme ved Intet, men ved Bøn og Faste.
30 Og de droge bort derfra og droge gjennem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen skulde vide det.
31 Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: Menneskesønnen er overgivet i Menneskers Hænder, og de

skulle dræbe ham; og efter at han er dræbt, skal han opstå den tredje Dag.
32 Men de forstode ikke dette Ord og var bange for at spørge ham.
33 Og han kom til Kapernaum, og da han var i Huset, spurgte han dem: Hvad var det, I tvistede indbyrdes undervejs?
34 Men de tav, thi ad Vejen havde de stridt indbyrdes, hvem der skulde være den største.
35 Og han satte sig ned og kaldte på de tolv og sagde til dem: " Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener."
36 Og han tog et Barn og stillede det midt iblandt dem, og da han havde taget det i Armene, sagde han til dem:
37 Hvo som tager imod et af disse Børn i mit Navn, han tager imod mig; og hvo som tager imod mig, modtager ikke mig, men ham, som har sendt mig.
38 Og Johannes svarede ham og sagde: Mester! vi saae en uddrive Djævle i dit Navn, og han følger os ikke; og vi forbød ham, fordi han ikke følger os.
39 Men Jesus sagde: Forbyd ham det ikke; thi der er ingen, som gør et Under i mit Navn, som let kan tale ondt om mig.
40 Thi den, som ikke er imod os, er fra vor Side.
41 For enhver, som giver jer et bæger vand at drikke i mit navn, fordi I tilhører Kristus, sandelig siger jeg jer, han skal ikke miste sin belønning.
42 Og enhver, som forarger en af disse små, som tror på mig, det er bedre for ham, at en møllesten blev hængt om hans hals, og han blev kastet i havet.
43 Og dersom din Haand forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa lemlæstet ind i Livet, end at have to Hænder til at gaa ind i Helvede, i Ilden, som aldrig skal slukkes.
44 Hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke slukkes.
45Og dersom din Fod forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at komme til Livet, end at have to Fødder til at blive kastet i Helvede, i Ilden, som aldrig skal slukkes.
46 Hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke slukkes.
47 Og dersom dit Øje støder dig, så riv det ud; det er bedre for dig at komme ind i Guds Rige med ét Øje, end at have to Øjne til at blive kastet i Helvedes Ild.
48 Hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke slukkes.
49 Thi enhver skal saltes med Ild, og ethvert Offer skal saltes med Salt.
50 Salt er godt; men dersom Saltet har mistet sin Salthed, hvormed vil I smage det? Hav salt i jer selv, og hav fred med hinanden.

KAPITEL 10

1 Og han rejste sig derfra og kom til Judæas kyster på den anden side af Jordan, og folket greb igen til ham; og som han var vant, lærte han dem igen.
2 Og Pharisæerne kom til ham og spurgte ham: Er det tilladt for en Mand at skille sig af med sin Hustru? frister ham.
3 Og han svarede og sagde til dem: Hvad har Moses befalet eder?
4 Og de sagde: "Moses tillod at skrive et Skilsmissebrev og at skille sig af med hende."
5 Men Jesus svarede og sagde til dem: For eders Hjertes Hårdhed har han skrevet eder denne Bud.
6 Men fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem til Mand og Kvinde.
7 Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder og holde sig til sin Hustru;
8 Og de to skulle være ét Kød; så ere de ikke mere to, men ét Kød.
9 Hvad derfor Gud har sammenføjet, skal et Menneske ikke skille.
10 Og i Huset spurgte hans Disciple ham atter om det samme.
11 Og han sagde til dem: hvo som skiller sig fra sin Hustru og gifter sig med en anden, han bedriver Hor mod hende.
12 Og dersom en Kvinde skiller sig fra sin Mand og bliver gift med en anden, da bedriver hun Hor.
13 Og de førte små Børn til ham, at han skulde røre ved dem; og hans Disciple truede dem, som bragte dem.
14 Men da Jesus så det, blev han meget vred og sagde til dem: Lad de små Børn komme til mig, og forbyd dem det ikke; thi Guds Rige hører til sådanne.
15 Sandelig siger jeg eder: hvo som ikke tager imod Guds Rige som et lille Barn, han skal ikke komme ind deri.
16 Og han tog dem i sine Arme, lagde sine Hænder på dem og velsignede dem.
17 Og da han gik ud på Vejen, kom der en løbende og knælede for ham og spurgte ham: Gode Mester, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve det evige Liv?
18 Men Jesus sagde til ham: hvorfor kalder du mig god? der er ingen god end én, det vil sige Gud.
19 Du kender Budene: Du skal ikke bedrive Hor, ikke dræbe, ikke stjæle, ikke aflægge falsk Vidnesbyrd, ikke bedrage, ære din Fader og din Moder.
20 Og han svarede og sagde til ham: Mester, alt dette har jeg iagttaget fra min Ungdom.
21 Da Jesus så ham, elskede han ham og sagde til ham: Én Ting mangler du: gak, sælg, hvad du har, og giv til de fattige, og du skal have en Skat i Himmelen, og kom og tag Korset op og følg mig.
22 Og han blev bedrøvet over dette Ord og gik bedrøvet bort; thi han havde store Ejendomme.
23 Og Jesus saa sig omkring og sagde til sine Disciple: hvor vanskeligt skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!
24 Og Disciplene bleve forbavsede over hans Ord. Men Jesus svarede igen og sagde til dem: Børn! hvor er det svært for dem, som stoler på rigdom, at komme ind i Guds rige!
25 Det er lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.
26 Og de bleve forbavsede og sagde indbyrdes: hvo kan da blive frelst?
27 Og Jesus saa paa dem og sagde: For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi for Gud er Alt muligt.
28 Da begyndte Peter at sige til ham: se, vi have forladt alt og fulgt dig.
29 Og Jesus svarede og sagde: sandelig siger jeg Eder: Der er ingen Mand, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Jorder for min Skyld og Evangeliets Skyld. ,
30 Men han skal modtage hundredefold nu i denne tid, huse og brødre og søstre og mødre og børn og jorde med forfølgelser; og i den kommende verden evigt liv.

31 Men mange, som ere de første, skulle blive de sidste; og den sidste første.
32 Og de var på Vejen op til Jerusalem; og Jesus gik foran dem, og de blev forbløffede; og da de fulgte efter, blev de bange. Og han tog igen de tolv og begyndte at fortælle dem, hvad der skulle ske med ham,
33 og sagde: Se, vi drage op til Jerusalem; og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og til de skriftkloge; og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne.
34 Og de skulle spotte ham og hudstryge ham og spytte på ham og dræbe ham; og på den tredje Dag skal han opstå.
35 Og Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner, kom til ham og sagde: Mester!
36 Og han sagde til dem: hvad ville I, at jeg skulle gøre for eder?
37 De sagde til ham: giv os, at vi maa sidde, den ene ved din højre og den anden ved din venstre Haand, i din Herlighed.
38 Men Jesus sagde til dem: I vide ikke, hvad I bede om; kunne I drikke af det bæger, som jeg drikker af? og blive døbt med den dåb, som jeg er døbt med?
39 Og de sagde til ham: det kan vi. Og Jesus sagde til dem: I skulle sandelig drikke af det bæger, som jeg drikker af; og med den dåb, som jeg er døbt med, skal I døbes:
40 Men at sidde på min højre og på min venstre hånd er ikke mit at give; men det skal gives dem, for hvem det er forberedt.
41 Og da de ti hørte det, begyndte de at blive meget utilfredse med Jakob og Johannes.
42 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde til dem: I vide, at de, som regnes for at herske over Hedningerne, herske over dem; og deres store udøver myndighed over dem.
43 Men sådan skal det ikke være iblandt eder; men enhver, som vil være stor iblandt eder, skal være eders Tjener.
44 Og enhver af jer, der vil være den øverste, skal være alles tjener.
45 Thi selv Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit liv til en løsesum for mange.
46 Og de kom til Jeriko, og da han gik ud af Jeriko med sine Disciple og en stor Mængde Folk, sad den blinde Bartimæus, Timæus' Søn, ved Vejen og tiggede.
47 Og da han hørte, at det var Jesus fra Nazareth, begyndte han at råbe og sige: Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!
48 Og mange bød ham, at han skulde tie stille; men han raabte jo mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!
49 Og Jesus stod stille og bød, at han skulde kaldes. Og de kaldte på den blinde og sagde til ham: Vær ved god trøst, stå op! han kalder dig.
50 Og han kastede sin Klædning fra sig, rejste sig og kom til Jesus.
51 Og Jesus svarede og sagde til ham: hvad vil du, at jeg skal gøre mod dig? Den blinde sagde til ham: Herre, så jeg kan få mit syn.
52 Og Jesus sagde til ham: gak; din tro har gjort dig hel. Og straks fik han sit syn og fulgte Jesus på vejen.

KAPITEL 11

1 Og da de nærmede sig Jerusalem, til Betfage og Betania, ved Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple ud,
2 Og han sagde til dem: Går ind i Landsbyen overfor eder, og saa snart I ere gaaet ind i den, skulle I finde et Føl bundet, hvorpaa ingen har siddet; løs ham og bring ham.
3 Og dersom nogen siger til eder: hvorfor gør I dette? siger I, at Herren har brug for ham; og straks vil han sende ham hertil.
4 Og de gik deres Vej og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor et Sted, hvor to Veje mødtes; og de løser ham.
5 Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: Hvad gør I, da I løser Føllet?
6 Og de sagde til dem, som Jesus havde befalet; og de lod dem gå.
7 Og de førte Føllet til Jesus og kastede deres Klæder på ham; og han satte sig på ham.
8 Og mange spredte deres Klæder paa Vejen, og andre huggede Grene af Træerne og strøg dem paa Vejen.
9 Og de, som gik forud, og de, som fulgte efter, råbte og sagde: Hosianna! Velsignet være den, der kommer i Herrens navn:
10 Velsignet være vor fader Davids rige, som kommer i Herrens navn: Hosianna i det højeste.
11 Og Jesus gik ind i Jerusalem og i Templet; og der han havde set sig omkring på alle Ting, og nu det var blevet Aften, gik han ud til Betania med de Tolv.
12 Og næste Dag, da de kom fra Betania, var han sulten.
13 Og da han saa et Figentræ langt borte med Blade, kom han, om han skulde finde noget paa det; og da han kom til det, fandt han intet andet end Blade; thi Figenernes Tid var endnu ikke.
14 Men Jesus svarede og sagde til det: Ingen æder Frugt af dig herefter i Evighed. Og hans disciple hørte det.
15 Og de kom til Jerusalem, og Jesus gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Templet, og væltede Vekselernes Borde og Duehandlernes Stole;
16 Og han vilde ikke tillade, at nogen skulde føre noget Kar gennem Templet.
17 Og han lærte og sagde til dem: Er der ikke skrevet: Mit Hus skal kaldes af alle Folkeslag Bedehuset? men I har gjort det til en Tyvehule.
18 Og de Skriftkloge og Ypperstepræster hørte det og søgte, hvorledes de kunde udrydde ham; thi de frygtede ham, fordi alt Folket var forbavset over hans Lære.
19 Og da det var blevet Aften, gik han ud af Staden.
20 Og om Morgenen, da de gik forbi, saae de Figentræet tørret fra Rødderne.
21 Og Peter mindedes og sagde til ham: Mester, se, Figentræet, som du forbandede, er visnet bort.
22 Men Jesus svarede og sagde til dem: have tro på Gud.
23 Thi sandelig siger jeg eder, at enhver, som siger til dette Bjerg: Flyt dig op og kast dig i Havet; og han skal ikke tvivle i sit hjerte, men skal tro, at det, han siger, skal ske; han skal have, hvad han siger.
24 Derfor siger jeg eder: alt hvad I begære, når I beder, tro, at I antage det, og I skal få det.
25 Og naar I staae og bede, da tilgiv, om I have noget imod nogen, at og Eders Fader, som er i Himlene, maa tilgive Eder eders Overtrædelser.

26 Men dersom I ikke tilgiver, vil Eders Fader, som er i Himlene, heller ikke tilgive eders Overtrædelser.
27 Og de kom igen til Jerusalem, og mens han vandrede i Templet, kom Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste til ham,
28 Og sig til ham: Med hvilken Myndighed gør du disse Ting? og hvem gav dig denne myndighed til at gøre disse ting?
29 Og Jesus svarede og sagde til dem: Jeg vil ogsaa stille Eder et Spørgsmaal og svare mig, og jeg vil sige Eder, med hvilken Myndighed jeg gør disse Ting.
30 Johannes' dåb, var det fra himlen eller af mennesker? svar mig.
31 Og de tænkte med sig selv og sagde: dersom vi sige: Fra Himmelen; han vil sige: Hvorfor troede I ham da ikke?
32 Men dersom vi sige: Af Mennesker; de frygtede Folket; thi alle regnede Johannes for, at han virkelig var en Profet.
33 Og de svarede og sagde til Jesus: det kan vi ikke vide. Men Jesus svarede og sagde til dem: " Jeg siger eder heller ikke, med hvilken Myndighed jeg gør disse Ting."

KAPITEL 12

1 Og han begyndte at tale til dem ved lignelser. En mand plantede en vingård og satte en hæk omkring den og gravede et sted til vinfedtet og byggede et tårn og udlod det til vingårdsmænd og drog til et fjernt land.
2 Og i den Tid sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at han kunde faa Vingaardens Frugt af Vingaardsmændene.
3 Og de greb ham og slog ham og sendte ham tom bort.
4 Og atter sendte han en anden tjener til dem; og på ham kastede de sten og sårede ham i hovedet og sendte ham bort med skam.
5 Og atter sendte han en anden; og ham dræbte de og mange andre; slå nogle og dræbe nogle.
6 Da han endnu havde én Søn, hans elskede, sendte han ham ogsaa den sidste til dem og sagde: De vil ære min Søn.
7 Men disse Landmænd sagde til hinanden: Dette er Arvingen; kom, lad os slå ham ihjel, så skal arven være vores.
8 Og de tog ham og slog ham ihjel og kastede ham ud af Vingården.
9 Hvad skal derfor vingårdens herre gøre? han vil komme og ødelægge vingårdsmændene og give vingården til andre.
10 Og har I ikke læst dette skriftsted; Stenen, som bygmestrene forkastede, er blevet til hjørnets hoved:
11 Dette var Herrens gerning, og det er vidunderligt i vore øjne?
12 Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de vidste, at han havde talt Lignelsen imod dem; og de forlod ham og gik deres Vej.
13 Og de sendte nogle af Pharisæerne og Herodianerne til ham for at fange ham i hans Ord.
14 Og da de kom, sagde de til ham: Mester, vi vide, at du er sand og ikke bekymrer dig om nogen; thi du ser ikke på menneskets person, men lærer Guds vej i sandhed; er det tilladt at give hyldest til Cæsar, eller ej?
15 Skal vi give, eller skal vi ikke give? Men da han kendte deres Hykleri, sagde han til dem: " Hvorfor frister I mig?" bring mig en skilling, så jeg kan se den.
16 Og de bragte det. Og han sagde til dem: "Hvis er dette Billede og denne Overskrift?" Og de sagde til ham: Cæsarens.
17 Men Jesus svarede og sagde til dem: giv Kejseren det, som er Kejserens, og Gud det, som er Guds. Og de undrede sig over ham.
18 Da kommer saddukæerne til ham, som sige, at der ikke er nogen opstandelse; og de spurgte ham og sagde:
19 Mester, Moses skrev til os: dersom en Mands Broder dør og efterlader sin Hustru og ikke efterlader sig Børn, da skulde hans Broder tage sin Hustru og oprejse sin Broder Sæd.
20 Men der var syv Brødre, og den første tog sig en Hustru, og den døende efterlod intet Sæd.
21 Og den anden tog hende og døde og efterlod ikke nogen Sæd, og den tredje ligeså.
22 Og de syv havde hende og efterlod intet Sæd; sidst af alle døde også Kvinden.
23 I Opstandelsen, naar de opstaae, hvis Hustru skal hun da være af dem? thi de syv havde hende til Hustru.
24 Men Jesus svarede og sagde til dem: tager I derfor fejl, fordi I ikke kender Skrifterne, ej heller Guds Kraft?
25 Thi naar de skal opstaae fra de Døde, gifte de sig ikke eller giftes; men er som englene i himlen.
26 Og hvad angår de Døde, at de opstaae: have I ikke læst i Mose Bog, hvorledes Gud i Busken talte til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud ?
27 Han er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud; derfor fare I meget vild.
28. Og en af de Skriftkloge kom og hørte dem tale sammen og mærkede, at han havde svaret dem godt, og spurgte ham: Hvad er det første Bud af alle?
29 Og Jesus svarede ham: Det første af alle Bud er: Hør, Israel! Herren vor Gud er én Herre:
30 Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke: dette er det første bud.
31 Og det andet er ligesom, nemlig dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Der er intet andet bud større end disse.
32 Og den skriftkloge sagde til ham: Vel, Mester, du har sagt sandheden; thi der er én Gud; og der er ingen anden end han:
33 Og at elske ham af hele Hjertet og af al Forstand og af hele Sjælen og af al Styrke og at elske sin Næste som sig selv, er mere end alle Brændofre og Slagtofre.
34 Og da Jesus så, at han svarede bevidst, sagde han til ham: du er ikke langt fra Guds Rige. Og ingen mand efter det turde stille ham noget spørgsmål.
35 Men Jesus svarede og sagde, mens han lærte i Templet: hvorledes sige de Skriftkloge, at Christus er Davids Søn?
36 Thi David sagde selv ved den Hellig Aand: HERREN sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg har gjort dine Fjender til en skammel for dine Fødder.
37 Derfor kalder David ham selv Herre; og hvor er han da hans søn? Og almuen hørte ham med glæde.
38 Og han sagde til dem i sin Lære: Tag jer i agt for de skriftkloge, som elsker at gå i lange klæder og elske hilsener på markedspladserne,
39 Og de Øverste satte sig i Synagogerne og de øverste Sale ved Højtider;
40 som fortærer Enkers Huse, og som Skud beder lange Bønner; disse skulle faa større Fordømmelse.

41 Og Jesus satte sig over for Skatkammeret og saa, hvorledes Folket kastede Penge i Skatkammeret, og mange, som var rige, kastede meget.
42 Og der kom en fattig Enke, og hun kastede to Mider ind, som tjene en Fart.
43 Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg Eder, at denne fattige Enke har kastet mere end alle dem, som har kastet i Skatkammeret.
44 Thi alt, hvad de gjorde af deres overflod; men hun kastede alt, hvad hun havde, af sin mangel ind, ja, hele sit levebrød.

KAPITEL 13

1 Og da han gik ud af Templet, sagde en af hans Disciple til ham: Mester, se, hvilken Slags Sten og hvilke Bygninger der er her!
2 Men Jesus svarede og sagde til ham: ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades den ene sten på den anden, som ikke skal nedbrydes.
3Og da han sad på Oliebjerget lige over for Templet, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham for sig selv:
4 Sig os, hvornår skal disse ting ske? og hvad skal tegnet være, når alle disse ting skal gå i opfyldelse?
5Og Jesus svarede dem og begyndte at sige: Pas på, at ingen bedrager eder.
6 Thi mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Kristus; og vil bedrage mange.
7 Og når I høre om krige og rygter om krige, så vær ikke forfærdede; thi sådanne ting må være; men enden skal ikke være endnu.
8 Thi folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være jordskælv på forskellige steder, og der skal være hungersnød og trængsler: dette er begyndelsen på sorger.
9 Men vogter eder selv, thi de skulle overgive eder til Råd; og i Synagogerne skal I slaas, og I skal føres frem for Fyrster og Konger for min Skyld til et Vidnesbyrd imod dem.
10 Og evangeliet skal først offentliggøres blandt alle folkeslag.
11 Men når de føre eder og overgive eder, så tænk ikke på forhånd, hvad I skulle tale, og tænkte heller ikke på det; Helligånden.
12 Men Broderen skal forraade Broderen til Døden, og Faderen Sønnen; og børn skal rejse sig mod deres forældre og lade dem dø.
13 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.
14 Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, omtalt af Profeten Daniel, stå, hvor den ikke burde, (lad den, som læser, forstå det), da flygte de, som ere i Judæa, til Bjergene!
15 Og lad den, som er på Huset, ikke gå ned i Huset og ikke gå ind i det for at tage noget ud af sit Hus.
16 Og lad den, som er paa Marken, ikke vende tilbage for at tage sit Klæde op.
17 Men ve dem, som ere frugtsommelige, og dem, som dier i de Dage!
18 Og bed om, at eders flugt ikke må ske om vinteren.
19 Thi i de dage skal der være en trængsel, sådan som der ikke var fra begyndelsen af skabelsen, som Gud skabte, indtil denne tid, og heller ikke skal være.
20 Og undtagen at Herren havde forkortet de dage, skulle intet kød blive frelst; men for de udvalgtes skyld, som han har udvalgt, har han forkortet dagene.
21 Og dersom nogen da siger til Eder: Se, her er Christus; eller se, han er der; tro ham ikke:
22 Thi falske Kristuser og falske profeter skulle opstå og gøre tegn og undere for at forføre, om det var muligt, også de udvalgte.
23 Men vogter eder, se, jeg har forudsagt Eder alt.
24 Men i de dage, efter den trængsel, skal solen formørkes, og månen skal ikke give sit lys,
25 Og himlens stjerner skal falde, og de kræfter, som er i himlen, skal rystes.
26 Og da skulle de se Menneskesønnen komme på Skyerne med stor Magt og Herlighed.
27 Og da skal han sende sine engle og samle sine udvalgte fra de fire vinde, fra det yderste af jorden til det yderste af himlen.
28 Lær nu en lignelse om figentræet; Når hendes gren endnu er øm og giver blade, ved I, at sommeren er nær.
29 Således skal I på samme måde vide, når I skal se disse ting ske, at det er nær ved dørene.
30 Sandelig siger jeg jer, at denne slægt skal ikke forgå, førend alle disse ting er sket.
31 Himlen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ikke forgå.
32 Men om den Dag og den Time kender ingen, heller ikke Englene, som ere i Himmelen, hverken Sønnen, men Faderen.
33 Seer til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden er inde.
34 Thi Menneskesønnen er som et Menneske, der rejser langt, som forlod sit Hus og gav sine Tjenere Magt og hver sin Gerning og bød Portvogteren at vaage.
35 Derfor vogter I, thi I ved ikke, naar Husets Herre kommer, om Aftenen eller ved Midnat, eller ved Hanegalen eller om Morgenen.
36 For at han ikke pludselig skal finde dig sovende.
37 Og hvad jeg siger eder, siger jeg til alle: vogt!

KAPITEL 14

1 Efter to Dage var det Påske- og usyrede Brøds Fest, og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde gribe ham og dræbe ham.
2 Men de sagde: Ikke på højtidsdagen, for at der ikke skal blive oprør blandt folket.
3 Og da han var i Bethania i Simon den Spedalskes Hus, mens han sad til Spis, kom der en Kvinde, som havde en Alabastæske med meget kostbar Nardussalve; og hun brød æsken og hældte den ud over hans hoved.
4 Og der var nogle, som blev forargede i sig selv og sagde: "Hvorfor er dette spild af Salven gjort?"
5 Thi det kunne være blevet solgt for mere end tre hundrede pence og være blevet givet til de fattige. Og de knurrede imod hende.
6 Og Jesus sagde: Lad hende være! hvorfor plager du hende? hun har gjort mig en god gerning.

7 Thi de fattige have I altid hos eder, og når I vil, kunne I gøre dem godt; men mig har I ikke altid.
8 Hun har gjort, hvad hun kunde, hun er kommet i forvejen for at salve mit Legeme til Begravelsen.
9 Sandelig siger jeg jer, hvor end dette evangelium skal prædikes over hele verden, skal også dette, som hun har gjort, blive talt om til minde om hende.
10 Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik til Ypperstepræsterne for at forråde ham til dem.
11 Og da de hørte det, blev de glade og lovede at give ham Penge. Og han søgte, hvordan han bekvemt kunne forråde ham.
12 Og den første Dag af de usyrede Brød, da de slagtede Paaske, sagde hans Disciple til ham: Hvor vil du, at vi gaae hen og tilberede, at du maa spise Paaske?
13 Og han sendte to af sine Disciple ud og sagde til dem: Gaar ind i Staden, og der skal møde eder en Mand, som bærer en Krukke Vand; følg ham.
14 Og hvor han end gaar ind, da sig til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er gæstekammeret, hvor jeg skal spise Påske med mine Disciple?
15 Og han skal vise eder et stort Overværelse, indrettet og beredt; gør der rede for os.
16. Og hans Disciple gik ud og kom ind i Staden og fandt, som han havde sagt til dem, og de gjorde Paaskeen klar.
17 Og om Aftenen kom han med de Tolv.
18 Og der de sad og spiste, sagde Jesus: sandelig siger jeg Eder: En af Eder, som spiser med mig, skal forraade mig.
19 Og de begyndte at blive bedrøvede og sige til ham en efter en: Er det mig? og en anden sagde: Er det mig?
20 Og han svarede og sagde til dem: Det er en af de tolv, som dypper med mig i Fadet.
21 Sandelig, Menneskesønnen gaar bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvilket Menneskesønnen er forrådt! godt var det for den mand, hvis han aldrig var blevet født.
22 Og mens de spiste, tog Jesus Brødet og velsignede og brød det og gav dem og sagde: Tager, æder, dette er mit Legeme.
23 Og han tog Kalken, og der han havde takket, gav han dem den; og de drak alle af den.
24 Og han sagde til dem: Dette er mit Blod, det nye Testamente, som er udgydt for mange.
25 Sandelig siger jeg jer, jeg vil ikke mere drikke af vinstokkens frugt, indtil den dag, jeg drikker den ny i Guds rige.
26 Og da de havde sunget en hymne, gik de ud til Oliebjerget.
27 Og Jesus sagde til dem: I skulle alle forarges paa min Skyld i Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes.
28 Men efter at jeg er opstanden, vil jeg gå foran eder til Galilæa.
29 Men Peter sagde til ham: Skønt alle skulle forarges, vil jeg dog ikke.
30 Og Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, at denne Dag, ja i denne Nat, før Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange.
31 Men han sagde endnu hårdere: Dersom jeg dør med dig, vil jeg ikke fornægte dig på nogen måde. Ligeledes sagde de alle sammen.
32 Og de kom til et Sted, som hed Getsemane, og han sagde til sine Disciple: Sæt eder her, medens jeg beder.
33 Og han tog Peter og Jakob og Johannes med sig og begyndte at blive meget forbavset og meget tung;
34 Og han sagde til dem: Min Sjæl er saare bedrøvet indtil Døden; bliv her og våg!
35 Og han gik lidt frem og faldt til Jorden og bad, om det var muligt, at Timen maatte gaa fra ham.
36 Og han sagde: Abba, Fader, alt er muligt for dig; tag denne bæger fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.
37 Og han kom og fandt dem sovende og sagde til Peter: Simon, sover du? kunne du ikke se en time?
38 Vaer og bed, at I ikke komme i Fristelse. Ånden er virkelig rede, men kødet er svagt.
39 Og atter gik han bort og bad og sagde de samme Ord.
40 Og da han kom tilbage, fandt han dem atter sovende, thi deres Øjne var tunge, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham.
41 Og han kom tredie Gang og sagde til dem: Sov nu og hviler eder; det er nok, Timen er kommen; se, Menneskesønnen er forrådt i synderes hænder.
42 Stå op, lad os gå; se, den, som forråder mig, er nær.
43 Og straks, mens han endnu talte, kom Judas, en af de tolv, og med ham en stor Mængde med Sværd og Stænger, fra Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste.
44 Og han, som forrådte ham, havde givet dem et Tegn, idet han sagde: Den, jeg kysser, det er han; tag ham og før ham sikkert bort.
45 Og saa snart han var kommen, gik han strax til ham og sagde: Mester, Mester! og kyssede ham.
46 Og de lagde hænderne på ham og tog ham.
47 Og en af dem, som stod der, drog et Sværd og slog en Ypperstepræsts Tjener og huggede hans Øre af.
48 Men Jesus svarede og sagde til dem: ere I gået ud som imod en Tyv med Sværd og Stænger for at gribe mig?
49 Jeg var daglig med Eder i Templet og lærte, og I togede mig ikke; men Skrifterne skal opfyldes.
50 Og de forlod ham alle og flygtede.
51 Og der fulgte ham en ung mand, som havde et linnedklæde støbt om sit nøgne legeme; og de unge mænd greb ham:
52 Og han forlod linnedklædet og flygtede nøgen fra dem.
53 Og de førte Jesus bort til Ypperstepræsten, og med ham forsamledes alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge.
54 Og Peter fulgte ham langt borte, indtil Ypperstepræstens Palads, og han sad hos Tjenerne og varmede sig ved Ilden.
55 Og Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd imod Jesus for at dræbe ham; og fandt ingen.
56 Thi mange aflagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men deres Vidnesbyrd stemte ikke overens.
57 Og nogle stod op og aflagde falsk Vidnesbyrd imod ham og sagde:
58 Vi hørte ham sige: Jeg vil ødelægge dette tempel, som er gjort med hænder, og inden tre dage vil jeg bygge et andet, som er gjort uden hænder.
59 Men det var heller ikke deres vidne enige.
60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt og spurgte Jesus og sagde: Svarer du intet? hvad er det, disse vidner imod dig?

61 Men han tav og svarede intet. Ypperstepræsten spurgte ham atter og sagde til ham: Er du Kristus, den saliges Søn?
62 Og Jesus sagde: det er jeg, og I skulle se Menneskesønnen sidde ved magtens højre hånd og komme på himlens skyer.
63 Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: "Hvad har vi brug for yderligere Vidner?"
64 I have hørt blasfemien; hvad synes I? Og de dømte ham alle til at være dødsskyldig.
65 Og nogle begyndte at spytte på ham og dække hans Ansigt og at slå ham og sige til ham: Profetér! og Tjenerne slog ham med deres Haandflader.
66 Og da Peter var nede i slottet, kom der en af ypperstepræstens tjenestepiger.
67 Og da hun saae Peter varme sig, saa hun paa ham og sagde: Og du var ogsaa hos Jesus fra Nazareth.
68 Men han nægtede og sagde: jeg ved det ikke, og jeg forstår ikke, hvad du siger. Og han gik ud i forhallen; og hanebesætningen.
69 Og en Tjenestepige så ham atter og begyndte at sige til dem, som stode hos: Dette er en af dem.
70 Og han nægtede det igen. Og lidt efter sagde de, der stod der, atter til Peter: "Du er sandelig en af dem; thi du er en Galilæer, og din Tale stemmer med det."
71 Men han begyndte at bande og sværge og sagde: Jeg kender ikke denne Mand, om hvem I tale.
72 Og anden gang skar hanen. Og Peter kom det ord i tanke, som Jesus sagde til ham: Før hanen galer to gange, skal du fornægte mig tre gange. Og da han tænkte på det, græd han.

KAPITEL 15

1 Og straks om Morgenen holdt Ypperstepræsterne Samråd med de Ældste og Skriftkloge og hele Raadet og bandt Jesus og førte ham bort og overgav ham til Pilatus.
2 Og Pilatus spurgte ham: Er du Jødernes Konge? Og han svarede og sagde til ham: Du siger det.
3 Og Ypperstepræsterne anklagede ham for mange Ting, men han svarede intet.
4 Men Pilatus spurgte ham igen og sagde: Svarer du intet? se, hvor mange ting de vidner imod dig.
5 Men Jesus svarede endnu intet; så Pilatus undrede sig.
6 Men ved den højtid løslod han dem én fange, hvem de ønskede.
7 Og der var en ved navn Barabbas, som lå bundet sammen med dem, som havde gjort oprør med ham, og som havde begået mord i oprøret.
8 Og skaren, der råbte højt, begyndte at begære, at han skulle gøre, som han nogensinde havde gjort mod dem.
9 Men Pilatus svarede dem og sagde: vil I, at jeg skal frigive eder Jødernes Konge?
10 Thi han vidste, at Ypperstepræsterne havde udfriet ham af Misundelse.
11 Men Ypperstepræsterne opfordrede Folket, at han hellere skulde frigive dem Barabbas.
12 Men Pilatus svarede og sagde atter til dem: hvad vil I da, at jeg skal gøre mod ham, som I kalde Jødernes Konge?
13 Og de raabte atter: Korsfæst ham!
14 Da sagde Pilatus til dem: hvorfor, hvad ondt har han gjort? Og de råbte endnu mere: Korsfæst ham!
15 Og saa Pilatus var villig til at tilfredsstille Folket, og han løslod dem Barabbas og udleverede Jesus til at blive korsfæstet, da han havde pisket ham.
16 Og Soldaterne førte ham bort i Forhallen, kaldet Prætorium; og de kalder hele bandet sammen.
17 Og de klædte ham i Purpur og flettede en Tornekrone og satte den om hans Hoved,
18 Og han begyndte at hilse ham: Hil dig, du Jødernes Konge!
19 Og de sloge ham i Hovedet med en Rør og spyttede paa ham, og de bøjede Knæ og tilbad ham.
20 Og der de havde hånet ham, tog de Purpuren af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham ud for at korsfæste ham.
21 Og de tvang en Simon fra Kyren, som gik forbi, da han kom ud af Landet, Alexanders og Rufus' Fader, til at bære sit Kors.
22 Og de førte ham til Stedet Golgata, hvilket er, udlagt: Hovedskallens Sted.
23 Og de gav ham Vin blandet med Myrra at drikke, men han fik det ikke.
24 Og der de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder og kastede Lod om dem, hvad enhver skulde tage.
25 Og det var den tredje Time, og de korsfæstede ham.
26 Og overskriften på hans Anklage var skrevet over: Jødernes Konge.
27 Og med ham korsfæstede de to Tyve; den ene på hans højre hånd og den anden på hans venstre hånd.
28 Og Skriften blev opfyldt, som siger: Og han blev regnet med Overtræderne.
29 Og de, som gik forbi, spottede ham og viftede med hovedet og sagde: Ak, du, som ødelægger templet og bygger det på tre dage!
30 Frels dig selv og stig ned fra korset.
31 Ligeledes sagde og Ypperstepræsterne spottende indbyrdes med de skriftkloge: Han frelste andre; sig selv kan han ikke redde.
32 Lad nu Kristus, Israels Konge, stige ned fra korset, at vi kan se og tro. Og de, som blev korsfæstet med ham, hånede ham.
33 Og da den sjette Time kom, blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.
34 Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: Eloi, Eloi, lama sabachtani? hvilket er, udlagt: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?
35 Og nogle af dem, som stode der, sagde, da de hørte det: Se, han kalder på Elias.
36 Og en løb hen og fyldte en Svamp fuld af Eddike og satte den paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: Lad være med! lad os se, om Elias kommer for at tage ham ned.
37 Og Jesus raabte med høj Røst og opgav Aanden.
38 Og Templets Forhæng var revet i to fra toppen til bunden.
39 Og der Høvedsmanden, som stod overfor ham, saae, at han saaledes raabte og opgav Aanden, sagde han: Sandelig, denne Mand var Guds Søn.
40 Og der var ogsaa Kvinder, der saae langt borte; blandt hvilke var Maria Magdalene og Maria, Moder til Jakob den mindste og til Joses og Salome;
41 (som og, da han var i Galilæa, fulgte ham og tjente ham) og mange andre Kvinder, som drog op med ham til Jerusalem.

42 Og nu, da Aftenen blev kommen, fordi det var Forberedelsen, det vil sige Dagen før Sabbaten,
43 Josef af Arimatæa, en ærefuld rådgiver, som også ventede på Guds rige, kom og gik frimodigt ind til Pilatus og længtes efter Jesu legeme.
44 Men Pilatus undrede sig over, at han allerede var død; og han kaldte Høvedsmanden til sig og spurgte ham, om han havde været død.
45 Og da han vidste det om Høvedsmanden, gav han Liget til Josef.
46 Og han købte fint linned og tog ham ned og svøbte ham i linnedet og lagde ham i en grav, som var udhugget i en klippe, og rullede en sten hen til gravens dør.
47 Og Maria Magdalene og Maria, Joses' Moder, så, hvor han blev lagt.

KAPITEL 16

1 Og da Sabbaten var forbi, havde Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome købt vellugtende Urter, for at de skulde komme og salve ham.
2 Og meget tidligt om morgenen, den første dag i ugen, kom de til graven ved solens opgang.
3 Og de sagde til hinanden: hvo skal vælte os Stenen bort fra Døren til Graven?
4 Og da de så, så de, at Stenen var væltet bort; thi den var meget stor.
5 Og da de gik ind i Graven, så de en ung mand sidde på højre side, iklædt et langt hvidt klæde; og de var bange.
6 Og han sagde til dem: "Vær ikke forfærdede! I søge Jesus fra Nazareth, som blev korsfæstet; han er opstanden; han er ikke her; se, hvor de lagde ham.
7 Men gak hen, sig til hans Disciple og Peter, at han gaar foran Eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han sagde til Eder.
8 Og de gik hurtigt ud og flygtede fra Graven; thi de skælvede og var forbløffede; og de sagde ikke noget til nogen; thi de var bange.
9 Men da Jesus var opstanden tidlig den første Dag i Ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv Djævle.
10 Og hun gik hen og fortalte dem, som havde været hos ham, mens de sørgede og græd.
11 Og da de havde hørt, at han levede, og var blevet set af hende, troede de ikke.
12 Derefter viste han sig i en anden skikkelse for to af dem, mens de gik, og gik ud på landet.
13 Og de gik hen og fortalte det til de resterende, og de troede dem ikke.
14 Derefter viste han sig for de elleve, mens de sad til spisning, og bebrejdede dem deres vantro og hårdhed i hjertet, fordi de ikke troede dem, som havde set ham, efter at han var opstanden.
15 Og han sagde til dem: gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for enhver Skabning.
16 Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.
17 Og disse tegn skal følge dem, som tror; I mit navn skal de uddrive djævle; de skal tale med nye tunger;
18 De skulle tage Slange op; og drikker de noget dødeligt, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på de syge, og de skal blive raske.
19 Så efter at Herren havde talt til dem, blev han optaget til Himmelen og satte sig ved Guds højre hånd.
20 Og de gik ud og prædikede overalt, idet Herren arbejdede med dem og stadfæstede Ordet med Tegn, der fulgte. Amen.

Luke

KAPITEL 1

1 Fordi mange har taget hånd om at fremlægge en erklæring om de ting, som man med sikkerhed tror blandt os,
2 Ligesom de overgav dem til os, som fra Begyndelsen var Øjenvidner og Ordets Tjenere;
3 Det forekom mig ogsaa godt, da jeg havde fuldkommen Forstaaelse af alle Ting fra den allerførste Tid, at skrive til dig i Orden, fremragende Theophilus!
4 for at du kunde kende Visheden om de Ting, hvori du er blevet oplært.
5 Der var i Herodes, Kongen af Judæa, en Præst ved Navn Zakarias, fra Abias kreds; og hans Hustru var af Arons Døtre, og hun hed Elisabet.
6 Og de var begge retfærdige for Gud, vandrede i alle Herrens befalinger og ordinancer ulastelig.
7 Og de havde intet barn, fordi Elisabeth var ufrugtbar, og de var nu begge godt ramte i årene.
8 Og det skete, at medens han udførte Præsteembedet for Gud efter hans Orden,
9 Efter præstens skik var hans lod at brænde røgelse, når han gik ind i Herrens tempel.
10 Og hele Folkets Mængde bad udenfor ved Røgelsens Tid.
11 Og der viste sig for ham en Herrens engel, der stod på højre side af røgelsesalteret.
12 Og da Zakarias så ham, blev han forfærdet, og frygt faldt over ham.
13 Men Englen sagde til ham: Frygt ikke, Zakarias! thi din Bøn er hørt; og din hustru Elisabeth skal føde dig en søn, og du skal kalde ham Johannes.
14 Og du skal have Glæde og Fryd; og mange skal glæde sig over hans fødsel.
15 Thi han skal være stor i Herrens øjne og skal hverken drikke vin eller stærk drik; og han skal fyldes med Helligånden lige fra sin mors liv.
16 Og mange af Israels Børn skal han omvende sig til HERREN deres Gud.
17 Og han skal gå foran ham i Elias' Aand og Kraft for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og de Ulydige til de Retfærdiges Visdom; at gøre et folk beredt for Herren.
18 Og Zakarias sagde til Engelen: Hvorved skal jeg vide dette? thi jeg er en gammel Mand, og min Hustru er godt ramt af Aar.
19 Og Englen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som staar for Guds Ansigt; og er udsendt for at tale til dig og forkynde dig dette glade budskab.
20 Og se, du skal være stum og ikke i stand til at tale indtil den dag, da disse ting skal udføres, fordi du ikke tror på mine ord, som skal opfyldes i deres tid.
21 Og Folket ventede på Zakarias og undrede sig over, at han blev saa længe i Templet.
22 Og der han gik ud, kunde han ikke tale til dem, og de mærkede, at han havde set et Syn i Templet; thi han vinkede til dem og blev målløs.
23 Og det skete, saa snart hans Tjenestedage vare tilendebragte, gik han til sit eget Hus.
24 Og efter de Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig og skjulte sig fem Maaneder og sagde:
25 Saaledes har Herren handlet med mig i de Dage, hvori han saae paa mig, for at borttage min Skændsel blandt Menneskene.
26 Og i den sjette måned blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, ved navn Nazareth,
27 Til en Jomfru, der var forlovet med en Mand, som hed Josef, af Davids Hus; og jomfruens navn var Maria.
28. Og Englen gik ind til hende og sagde: "Vil være hilset, du højt begunstigede! Herren er med dig; velsignet er du blandt Kvinder!"
29 Og da hun så ham, blev hun foruroliget over hans ord, og hun gjorde sig i tankerne om, hvilken hilsen dette skulle være.
30 Og Englen sagde til hende: Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Naade hos Gud.
31 Og se, du skal blive frugtsommelig i dit moderliv og føde en søn, og du skal kalde hans navn JESUS.
32 Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone.
33 Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig; og på hans rige skal der ingen ende være.
34 Da sagde Maria til Engelen: hvorledes skal dette være, da jeg ikke kender nogen?
35 Og Englen svarede og sagde til hende: Helligånden skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal også det hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn.
36 Og se, din kusine Elisabeth, hun har også undfanget en søn i sin alderdom; og dette er den sjette måned med hende, som blev kaldt ufrugtbar.
37 Thi for Gud er intet umuligt.
38 Men Maria sagde: se, Herrens Tjenerinde; ske mig efter dit Ord. Og englen gik fra hende.
39 Og Maria stod op i de Dage og drog med Hast til Bjergene, til Judas Stad;
40 Og han gik ind i Zakarias' Hus og hilste Elisabeth.
41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias hilsen, sprang barnet i hendes liv; og Elisabeth blev fyldt med Helligånden:
42 Og hun udtalte med høj Røst og sagde: Velsignet er du blandt Kvinder, og velsignet er dit Livs Frugt.
43 Og hvorfra kommer dette mig, at min Herres Moder kommer til mig?
44 Thi se, så snart din hilsen lød i mine ører, sprang barnet i mit liv af glæde.
45 Og salig er hun, som troede; thi der skal ske fuldbyrdelse af det, som er blevet fortalt hende fra Herren.
46Og Maria sagde: Min Sjæl ophøjer Herren,
47 Og min Aand har frydet sig over Gud, min Frelser.
48 Thi han har betragtet sin Tjenerkvindes ringe Ejendom; thi se, fra nu af skal alle Slægter kalde mig salig.
49 Thi den mægtige har gjort mig store Ting; og helligt er hans navn.
50 Og hans Barmhjertighed er over dem, som frygte ham fra Slægt til Slægt.
51 Han har vist Kraft med sin Arm; han har spredt de stolte i deres hjertes fantasi.
52 Han har styrtet de vældige fra deres Stole og ophøjet dem af ringe Grad.
53 Han har mættet de sultne med gode ting; og de rige har han sendt tomme bort.

54 Han har holdt sin Tjener Israel til Ihukommelse af sin Miskundhed;
55 Som han har talt til vore Fædre, til Abraham og til hans Sæd evindelig.
56 Og Maria blev hos hende omtrent tre Maaneder og vendte tilbage til sit eget Hus.
57 Nu kom Elisabeths fuld tid, at hun skulde forløses; og hun fødte en søn.
58 Og hendes naboer og hendes kusiner hørte, hvordan Herren havde vist hende stor barmhjertighed; og de glædede sig med hende.
59 Og det skete, at på den ottende Dag kom de for at omskære barnet; og de kaldte ham Zakarias efter hans faders navn.
60 Men hans Moder svarede og sagde: Ikke saa; men han skal kaldes Johannes.
61 Og de sagde til hende: Der er ingen af din Slægt, som kaldes ved dette Navn.
62 Og de gjorde Tegn til hans Fader, hvorledes han vilde have ham kaldet.
63 Og han bad om et Skrivebord og skrev og sagde: Johannes hedder han. Og de undrede sig alle sammen.
64 Og hans Mund blev strax aabnet, og hans Tunge løste sig, og han talte og priste Gud.
65 Og der kom Frygt over alle, som boede omkring dem, og alle disse Ord blev larmet over hele Judæas Bjerge.
66 Og alle de, som hørte dem, lagde dem i deres Hjerte og sagde: hvad skal dette være for et Barn! Og Herrens hånd var med ham.
67 Og hans fader Zacharias blev fyldt med Helligånden og profeterede og sagde:
68 Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt og forløst sit folk,
69 Og han har oprejst et Frelsens Horn for os i sin Tjeners Davids Hus;
70 Som han talte ved sine hellige profeters mund, som har været siden verden begyndte:
71 for at vi skulle blive frelst fra vore fjender og fra alle dem, som hader os;
72 At udføre den barmhjertighed, der er lovet vore fædre, og at ihukomme hans hellige pagt;
73 Den Ed, som han svor vor Fader Abraham,
74 at han vilde give os, at vi, som er blevet udfriet af vore fjenders hånd, kunne tjene ham uden frygt,
75 I Hellighed og Retfærdighed for hans Ansigt, alle vort Livs Dage.
76 Og du, barn, skal kaldes den Højestes profet; thi du skal gå foran Herrens ansigt for at berede hans veje;
77 At give kundskab om frelse til sit folk ved deres synders forladelse,
78 Ved vor Guds milde Barmhjertighed; hvorved dagspringet fra det høje har besøgt os,
79 for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, at lede vore fødder ind på fredens vej.
80 Og Barnet voksede op og blev stærkt i Aanden og var i Ørkenerne indtil den Dag, han forkyndte det for Israel.

KAPITEL 2

1 Og det skete i de Dage, at der udgik en Befaling fra Kejser Augustus, at al Verden skulde beskattes.
2 (Og denne beskatning blev først foretaget, da Cyrenius var guvernør i Syrien.)
3 Og alle gik hen for at lade sig skatte, hver til sin egen Stad.
4 Og Josef drog ogsaa op fra Galilæa, fra Nazareths Stad, til Judæa, til Davids Stad, som kaldes Betlehem; (fordi han var af Davids hus og slægt:)
5 At blive skattet sammen med Maria, hans forlovede Hustru, som var stor med Barn.
6 Og saaledes skete det, medens de vare der, gik de Dage, da hun skulde fødes.
7 Og hun fødte sin førstefødte søn og svøbte ham i svøb og lagde ham i en krybbe; fordi der ikke var plads til dem i kroen.
8 Og der var i det samme Land Hyrder, der bleve paa Marken og holdt Vagt over deres Hjord om Natten.
9 Og se, Herrens Engel kom over dem, og Herrens Herlighed strålede omkring dem, og de blev meget bange.
10 Og Englen sagde til dem: Frygt ikke; thi se, jeg bringer Eder en stor Glæde, som skal være for alle Folk.
11 Thi Eder er i Dag født en Frelser i Davids Stad, som er Kristus, Herren.
12 Og dette skal være et tegn for jer; I skal finde barnet svøbt, liggende i en krybbe.
13 Og pludselig var der med englen en mængde af den himmelske hærskare, som priste Gud og sagde:
14 Ære være Gud i det højeste, og fred på jorden, velbehag i mennesker.
15 Og det skete, da englene var gået bort fra dem til himlen, sagde hyrderne til hinanden: Lad os nu gå til Betlehem og se dette, som er sket, som Herren har kundgjort for os.
16 Og de kom med Hast og fandt Maria og Josef og Barnet liggende i en Krybbe.
17 Og der de havde set det, kundgjorde de det Ord, som blev fortalt dem om dette Barn.
18 Og alle de, som hørte det, undrede sig over det, som blev fortalt dem af Hyrderne.
19 Men Maria bevarede alt dette og overvejede det i sit Hjerte.
20 Og Hyrderne vendte tilbage og priste og priste Gud for alt det, som de havde hørt og set, som det var blevet fortalt dem.
21 Og da otte Dage var til ende for Barnets Omskærelse, blev hans Navn kaldt JESUS, som blev kaldt saaledes af Englen, før han blev undfanget i Moderlivet.
22 Og da hendes Renselses Dage var til ende efter Mose Lov, førte de ham til Jerusalem for at fremstille ham for HERREN;
23 (Som der er skrevet i Herrens lov: Hver mand, som åbner moderlivet, skal kaldes hellig for Herren;)
24 Og at ofre et Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov: Et Par Turtelduer eller to unge Duer.
25 Og se, der var en Mand i Jerusalem, hvis Navn var Simeon; og den samme mand var retfærdig og from og ventede på Israels trøst, og Helligånden var over ham.
26 Og det blev åbenbaret for ham ved Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens Kristus.
27 Og han kom ved Aanden ind i Templet, og da Forældrene førte Barnet Jesus ind for at gøre for ham efter Lovens Skik,
28Da tog han ham op i sine Arme og priste Gud og sagde:
29 Herre, lad nu din tjener gå i fred efter dit ord:

30 For mine øjne har set din frelse,
31 som du har beredt for alle Folks Ansigt;
32 Et Lys til at lette Hedningerne og dit Folk Israels Herlighed.
33 Og Josef og hans Moder undrede sig over det, som var talt om ham.
34 Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans Moder: Se, dette Barn er indstillet til Fald og Opstandelse for mange i Israel; og for et tegn, som skal imødegås;
35 (Ja, et sværd skal også trænge gennem din egen sjæl), for at mange hjerters tanker må åbenbares.
36 Og der var en Anna, en Profetinde, Fanuels Datter af Asers Stamme; hun var meget gammel og havde levet med en Mand syv Aar fra sin Jomfru;
37 Og hun var en Enke på omkring fire og firsindstyve Aar, som ikke forlod Templet, men tjente Gud med Faste og Bønner Nat og Dag.
38 Og hun, der kom i samme Øjeblik, takkede ligeledes Herren og talte om ham til alle dem, som ventede forløsning i Jerusalem.
39 Og da de havde gjort alt efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres egen By Nazaret.
40 Og Barnet voksede og blev stærkt i Aanden, fyldt med Visdom, og Guds Naade var over det.
41 Men hans forældre drog hvert år til Jerusalem ved påskefesten.
42 Og da han var tolv Aar gammel, drog de op til Jerusalem efter Høitidens Skik.
43 Og da de havde fuldbyrdet Dagene, da de vendte tilbage, blev Barnet Jesus tilbage i Jerusalem; og Josef og hans Moder vidste det ikke.
44 Men de mente, at han havde været i Selskabet, drog de en Dagsrejse; og de søgte ham blandt deres slægtninge og bekendte.
45 Og da de ikke fandt ham, vendte de atter tilbage til Jerusalem og søgte ham.
46 Og det skete, at efter tre Dage fandt de ham i Templet, siddende midt iblandt Lægerne, baade og hørte dem og spurgte dem.
47 Og alle, som hørte ham, bleve forbavsede over hans Forstand og Svar.
48 Og da de så ham, blev de forbløffede; og hans Moder sagde til ham: Søn, hvorfor har du handlet saaledes med os? se, din far og jeg har ledt efter dig.
49 Og han sagde til dem: Hvorledes søgte I mig? vidste I ikke, at jeg skal være i min Faders sag?
50 Og de forstod ikke det Ord, som han talte til dem.
51 Og han drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem underlagt; men hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hjerte.
52 Og Jesus voksede i Visdom og Vækst og i Nåde hos Gud og Mennesker.

KAPITEL 3

1 Men i det femtende år af Tiberius Cæsars regering, Pontius Pilatus var landshøvding over Judæa, og Herodes var fyrfyrste i Galilæa, og hans bror Filip firefyrste fra Ituræa og fra regionen Trachonitis, og Lysanias, fyrfyrste i Abilene,
2 Da Annas og Kajfas var ypperstepræster, kom Guds ord til Johannes, Zakarias' søn, i ørkenen.
3 Og han kom til hele Landet omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Dåb til Syndernes Forladelse;
4 Ligesom der er skrevet i Bogen med Profeten Esajas' Ord, som siger: En Røst af en, som raaber i Ørken: Bered Herrens Vej, gør hans Stier lige!
5 Hver Dal skal fyldes, og hvert Bjerg og Høj skal sænkes; og de krogede skal gøres lige, og de ru Veje skal gøres glatte;
6 Og alt Kød skal se Guds Frelse.
7 Da sagde han til Mængden, som gik ud for at blive døbt af ham: O hugorme-slægt, hvem har advaret eder til at flygte fra den kommende Vrede?
8 Bær derfor frugter, der er værdige til omvendelse, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til vor Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan oprejse Abraham Børn af disse Stene.
9 Og nu er ogsaa Øksen lagt ved Træernes Rod; derfor bliver hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, hugget ned og kastet i Ilden.
10 Og Folket spurgte ham og sagde: Hvad skulle vi da gøre?
11 Han svarede og sagde til dem: Den, som har to Kjortler, skal give ham, som ingen har; og den, som har mad, han skal gøre ligeså.
12 Da kom også Toldere for at blive døbt og sagde til ham: Mester, hvad skulle vi gøre?
13 Og han sagde til dem: udregner ikke mere end det, som er bestemt til eder.
14 Og Stridsmændene forlangte ham og sagde: Og hvad skulle vi gøre? Og han sagde til dem: Gør ingen vold mod nogen, og anklage ingen løgn; og vær tilfreds med din løn.
15 Og som Folket ventede, og alle Mennesker tænkte i deres Hjerter over Johannes, om han var Kristus eller ej;
16 Johannes svarede og sagde til dem alle: jeg døber Eder med Vand; men der kommer en, der er mægtigere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at løse; han skal døbe dig med Helligånden og med ild.
17 hvis Vifte er i hans Haand, og han vil rense sin Gulv og samle Hveden i sin Skue; men Avnerne vil han brænde med uudslukkelig Ild.
18 Og mange andre ting i hans formaning prædikede han for folket.
19 Men Fjerdingeren Herodes blev irettesat af ham for Herodias, hans Broder Filips Hustru, og for alt det Onde, som Herodes havde gjort,
20 Og det tilføjede fremfor alt, at han lukkede Johannes inde i Fængslet.
21 Men da alt Folket blev døbt, skete det, at Jesus og da han blev døbt og bad, blev Himlen aabnet,
22 Og Helligånden steg ned over ham i en legemlig skikkelse som en due, og en røst kom fra himlen, som sagde: du er min elskede søn; i dig er jeg godt tilfreds.
23Og Jesus begyndte selv at være omkring tredive Aar gammel, idet han var (som man antog) Søn af Josef, som var Søn af Heli,
24 som var søn af Matthat, som var søn af Levi, som var søn af Melki, som var søn af Janna, som var søn af Josef,
25 som var søn af Mattathias, som var søn af Amos, som var søn af Naum, som var søn af Esli, som var søn af Nagge,
26 som var søn af Maath, som var søn af Mattathias, som var søn af Semei, som var søn af Josef, som var søn af Juda,

27 som var søn af Joanna, som var søn af Rhesa, som var søn af Zorobabel, som var søn af Salathiel, som var søn af Neri,
28 som var søn af Melchi, som var søn af Addi, som var søn af Cosam, som var søn af Elmodam, som var søn af Er,
29 som var søn af Jose, som var søn af Eliezer, som var søn af Jorim, som var søn af Matthat, som var søn af Levi,
30 som var søn af Simeon, som var søn af Juda, som var søn af Josef, som var søn af Jonan, som var søn af Eljakim,
31 som var søn af Melea, som var søn af Menan, som var søn af Mattatha, som var søn af Natan, som var søn af David,
32 som var søn af Isaj, som var søn af Obed, som var søn af Booz, som var søn af Salmon, som var søn af Naasson,
33 som var søn af Aminadab, som var søn af Aram, som var søn af Esrom, som var søn af Phares, som var søn af Juda,
34 som var søn af Jakob, som var søn af Isaks, som var søn af Abraham, som var søn af Thara, som var søn af Nachor,
35 som var søn af Saruch, som var søn af Ragau, som var søn af Phalek, som var søn af Heber, som var søn af Sala,
36 som var søn af Kainan, som var søn af Arpaksad, som var søn af Sem, som var søn af Noe, som var søn af Lamek,
37 som var søn af Mathusala, som var søn af Enok, som var søn af Jared, som var søn af Maleleel, som var søn af Kenan,
38 som var søn af Enos, som var søn af Set, som var søn af Adam, som var Guds søn.

KAPITEL 4

1Og Jesus, som var fuld af Helligånden, vendte tilbage fra Jordan og blev ført af Ånden ud i ørkenen,
2, da de blev fristet af Djævelen i fyrre dage. Og i de dage spiste han intet, og da de var til ende, sultede han senere.
3 Og Djævelen sagde til ham: dersom du er Guds Søn, så byd denne Sten, at den skal gøres til Brød.
4 Men Jesus svarede ham og sagde: Der er skrevet: at Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Guds Ord.
5 Og Djævelen tog ham op på et højt bjerg og viste ham alle verdens riger i et øjeblik.
6 Og Djævelen sagde til ham: Al denne Magt vil jeg give dig og dems Ære; thi det er mig overgivet; og til hvem jeg vil, giver jeg det.
7 Hvis du derfor vil tilbede mig, skal alt være dit.
8 Men Jesus svarede og sagde til ham: Gå bag mig, Satan! thi der er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene.
9 Og han førte ham til Jerusalem og satte ham på Templets Højde og sagde til ham: Hvis du er Guds Søn, så kast dig selv ned herfra!
10 Thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling over dig at bevare dig.
11 Og de skulle bære dig i deres Hænder, for at du ikke på nogen Tid skal støde din Fod mod en Sten.
12 Men Jesus svarede og sagde til ham: der er sagt: Du skal ikke friste Herren din Gud.
13 Og da Djævelen havde gjort ende på al Fristelsen, gik han fra ham for en Tid.
14 Og Jesus vendte tilbage i Åndens Kraft til Galilæa, og der udgik et Ry om ham over hele Egnen omkring.
15 Og han lærte i deres Synagoger, idet han blev herliggjort af Alle.
16 Og han kom til Nazareth, hvor han var opdraget, og, som hans Skik var, gik han ind i Synagogen paa Sabbaten og stod op for at læse.
17 Og der blev givet ham profeten Esaias' Bog. Og da han havde åbnet bogen, fandt han stedet, hvor der stod skrevet:
18 Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde evangeliet for de fattige; han har sendt mig for at helbrede de knuste hjerter, for at prædike befrielse for de fangne og for blinde at få synet tilbage, for at sætte de knuste i frihed,
19 At prædike Herrens velbehagelige år.
20 Og han lukkede Bogen og gav den igen Præsten og satte sig. Og øjnene på alle dem, der var i synagogen, var spændt på ham.
21 Og han begyndte at sige til dem: I Dag er dette Skrift opfyldt for eders Øren.
22 Og alle vidnede ham og undrede sig over de nådige Ord, som udgik af hans Mund. Og de sagde: Er dette ikke Josefs søn?
23 Og han sagde til dem: I skulle visselig sige til mig dette Ordsprog: Læge! helbred dig selv; hvad vi have hørt gjort i Kapernaum, det skal du også gøre her i dit Land.
24 Og han sagde: sandelig siger jeg Eder: Ingen Profet er velbehagelig i sit eget Land.
25 Men sandelig siger jeg Eder, at der var mange Enker i Israel i Elias' Dage, da Himmelen var lukket inde i tre Aar og seks Maaneder, da stor Hunger var i hele Landet;
26 Men til ingen af dem blev Elias sendt, undtagen til Sarepta, en by i Sidon, til en kvinde, som var enke.
27 Og der var mange spedalske i Israel på Profeten Eliseus' Tid; og ingen af dem blev renset, undtagen syreren Naaman.
28Og alle de i Synagogen, da de hørte dette, bleve fulde af Vrede,
29 Og de rejste sig og drev ham ud af Staden og førte ham hen til Bakkens Bjerg, hvorpaa deres Stad var bygget, for at de skulde kaste ham omkuld.
30 Men han gik midt imellem dem, gik sin vej,
31 Og han kom ned til Kapernaum, en Stad i Galilæa, og lærte dem paa Sabbatsdagene.
32 Og de bleve forbavsede over hans Lære; thi hans Ord var med Magt.
33 Og i Synagogen var der en Mand, som havde en uren Djævels Aand og råbte med høj Røst:
34 og sagde: lad os være; hvad har vi med dig at gøre, du Jesus fra Nazareth? er du kommet for at ødelægge os? jeg kender dig, hvem du er; Guds Hellige.
35 Og Jesus irettesatte ham og sagde: Ti stille, og gå ud af ham. Og da Djævelen havde kastet ham midt imellem, gik han ud af ham og gjorde ham ikke ondt.
36 Og de bleve alle forfærdede og talede til hinanden og sagde: Hvad er dette for et Ord! thi med Myndighed og Magt befaler han de urene Aander, og de kommer ud.
37 Og Rygtet om ham gik ud til hvert Sted i Landet rundt omkring.
38 Og han stod op af Synagogen og gik ind i Simons Hus. Og Simons Hustrus Moder blev taget med stor Feber; og de bad ham for hende.
39 Og han stod over hende og truede Feberen; og straks stod hun op og tjente dem.

40 Men da solen gik ned, bragte alle de, som havde syge med forskellige sygdomme, dem til ham; og han lagde sine hænder på hver enkelt af dem og helbredte dem.
41 Og Djævle gik og ud af mange, raabende og sagde: du er Christus, Guds Søn. Og han irettesatte dem, tillod dem ikke at tale; thi de vidste, at han var Kristus.
42 Og da det blev Dag, gik han bort og gik til et øde Sted; og Folket søgte ham og kom til ham og holdt ham tilbage, for at han ikke skulde vige fra dem.
43 Og han sagde til dem: Jeg skal også prædike Guds Rige for andre Stæder; thi derfor er jeg udsendt.
44 Og han prædikede i Synagogerne i Galilæa.

KAPITEL 5

1 Og det skete, da folket trængte på ham for at høre Guds ord, stod han ved Genesarets sø,
2 og så to Skibe stå ved Søen; men Fiskerne gik ud af dem og vaskede deres Garn.
3 Og han gik ind i et af Skibene, som var Simons, og bad ham, at han maatte skubbe lidt ud af Landet. Og han satte sig og lærte folket ud af skibet.
4 Men da han var gået fra at tale, sagde han til Simon: " Send ud i dybet og smid eders garn ned til træk."
5 Men Simon svarede og sagde til ham: Mester! vi have slidt hele Natten og intet taget; dog vil jeg efter dit Ord slå nettet ned.
6 Og der de havde gjort dette, lukkede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn knuste.
7 Og de vinkede til deres partnere, som var i det andet skib, at de skulle komme og hjælpe dem. Og de kom og fyldte begge skibene, så de begyndte at synke.
8 Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: gå bort fra mig; thi jeg er en syndig Mand, Herre.
9 Thi han og alle, som var med ham, blev forbavset over Fiskenes Træk, som de havde fanget.
10 Og saaledes var det ogsaa Jakob og Johannes, Zebedæus' Sønner, som vare Simons Samarbejdspartnere. Og Jesus sagde til Simon: Frygt ikke; fra nu af skal du fange mennesker.
11 Og da de havde bragt deres Skibe til Land, forlod de alt og fulgte ham.
12 Og det skete, der han var i en Stad, se, en Mand fuld af Spedalskhed, som saae Jesus, faldt paa sit Ansigt og bad ham og sagde: Herre, om du vil, kan du rense mig.
13 Og han rakte sin Haand ud og rørte ved ham og sagde: Jeg vil, vær du ren! Og straks gik spedalskheden fra ham.
14 Og han bød ham, at han ikke skulle sige det til nogen; men gå hen og vis dig for Præsten og offer til din Renselse, som Moses havde befalet, til et Vidnesbyrd for dem.
15 Men saa meget desto mere gik der et Ry om ham, og store Skarer kom sammen for at høre og blive helbredt af ham for deres Skrøbeligheder.
16 Og han drog sig tilbage i Ørkenen og bad.
17 Og det skete på en bestemt dag, mens han underviste, at der sad farisæere og lovkyndige, som kom ud af hver by i Galilæa og Judæa og Jerusalem, og Herrens magt. var til stede for at helbrede dem.
18 Og se, Mænd bragte en Mand i Sengen, som var lam; og de søgte Midler til at føre ham ind og lægge ham for ham.
19 Og da de ikke kunde finde, hvorledes de skulde føre ham ind paa Grund af Mængden, gik de op paa Husets Plads og lod ham ned gennem Teglstenen med sin Ligge ind i Midte for Jesus.
20 Og da han så deres Tro, sagde han til ham: Menneske, dine Synder er dig forladt.
21 Og de skriftkloge og farisæerne begyndte at ræsonnere og sige: hvo er denne, som taler blasfemi? Hvem kan tilgive synder, uden Gud alene?
22 Men der Jesus mærkede deres Tanker, svarede han og sagde til dem: hvad tænker I i eders Hjerter?
23 Hvorvidt er lettere at sige: Dine Synder være dig forladt; eller sige: Stå op og gå?
24 Men at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, sagde han til den lamme: Jeg siger dig: Stå op, og tag din Ligge og gak ind i dit Hus.
25 Og strax stod han op for dem og tog det, hvorpå han laa, og gik til sit eget Hus og priste Gud.
26 Og de bleve alle forfærdede, og de prisede Gud og bleve fulde af Frygt og sagde: Vi have set underlige Ting i Dag.
27 Og efter disse Ting gik han ud og saa en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden; og han sagde til ham: Følg mig!
28 Og han forlod alt, stod op og fulgte ham.
29 Og Levi gjorde ham et stort Gjæsbud i sit eget Hus, og der var en stor Skare Toldere og andre, som sad sammen med dem.
30 Men deres skriftkloge og farisæere knurrede imod hans Disciple og sagde: hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?
31 Men Jesus svarede og sagde til dem: De, som ere raske, behøver ikke en Læge; men de, der er syge.
32 Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.
33 Og de sagde til ham: hvorfor faste Johannes Disciple ofte og bede, og ligesaa Pharisæernes Disciple? men din spiser og drikker?
34 Og han sagde til dem: kan I lade Brudekammerets Børn faste, medens Brudgommen er hos dem?
35 Men de Dage skal komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste i de Dage.
36 Og han talte også en lignelse til dem; Ingen lægger et stykke af en ny klædning på en gammel; hvis ellers, da både det nye gør leje, og det stykke, der blev taget ud af det nye, stemmer ikke overens med det gamle.
37 Og ingen kommer ny Vin i gamle Flasker; ellers vil den nye vin sprænge flaskerne og blive spildt, og flaskerne skal gå til grunde.
38 Men ny vin skal lægges på nye flasker; og begge er bevaret.
39 Og ingen, som har drukket gammel Vin, begærer strax ny; thi han siger: Det gamle er bedre.

KAPITEL 6

1 Og det skete på den anden sabbat efter den første, at han gik gennem kornmarkerne; og hans disciple plukkede aks og spiste og gned dem i hænderne.
2 Og nogle af farisæerne sagde til dem: hvorfor gør I, hvad der ikke er tilladt at gøre på sabbatsdagene?
3 Men Jesus svarede dem og sagde: have I ikke læst saa meget som dette, hvad David gjorde, da han selv var sulten, og de, som vare med ham;

4 Hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog og spiste Skuebrødene og gav også dem, som var med ham; som det ikke er tilladt at spise uden for præsterne alene?
5 Og han sagde til dem: Menneskesønnen er også Herre over Sabbaten.
6 Og det skete ogsaa paa en anden Sabbat, at han gik ind i Synagogen og lærte; og der var en Mand, hvis højre Haand var visnen.
7 Og de skriftkloge og farisæerne holdt øje med ham, om han vilde helbrede på sabbatsdagen; at de kunne finde en anklage mod ham.
8 Men han kendte deres Tanker og sagde til Manden, som havde den visne Haand: Stå op og staa frem i Midten. Og han rejste sig og stod frem.
9 Da sagde Jesus til dem: Jeg vil spørge eder om en Ting; Er det tilladt på sabbatsdagene at gøre godt eller at gøre ondt? at redde liv eller at ødelægge det?
10 Og han saae omkring paa dem alle og sagde til Manden: Ræk din Haand ud! Og han gjorde således, og hans hånd blev frisk som den anden.
11 Og de blev fulde af vanvid; og talte med hinanden, hvad de kunne gøre ved Jesus.
12 Og det skete i de Dage, at han gik ud paa Bjerget for at bede, og han blev hele Natten i Bøn til Gud.
13 Og da det blev Dag, kaldte han sine Disciple til sig; og af dem udvalgte han tolv, hvilke han ogsaa kaldte Apostle;
14 Simon (som han også kaldte Peter) og hans Broder Andreas, Jakob og Johannes, Filip og Bartolomæus,
15 Matthæus og Thomas, Jakob, Alfeus' søn, og Simon kaldet Zelotes,
16 og Judas, Jakobs Broder, og Judas Iskariot, som ogsaa var Forræderen.
17 Og han kom ned med dem og stod paa Sletten og hans Disciples Skare og en stor Mængde Folk fra hele Judæa og Jerusalem og fra Tyrus og Sidons Kyst, som kom for at høre ham. og at blive helbredt for deres sygdomme;
18 Og de, som var forargede af urene Aander, og de bleve helbredte.
19 Og hele Mængden søgte at røre ved ham; thi der gik Dyd ud af ham og helbredte dem alle.
20 Og han opløftede sine Øjne til sine Disciple og sagde: Velsignede være I fattige, thi Guds Rige er eders.
21 Salige ere I, som nu hungrer, thi I skulle mættes. Salige er I, som græder nu, thi I skal le.
22 Salige ere I, naar Menneskene skulle hade Eder, og naar de skiller Eder fra deres Forsamling og håner Eder og uddrive dit Navn som et ondt, for Menneskesønnens Skyld.
23 Glæder eder paa den Dag og springer af Glæde; thi se, eders Løn er stor i Himmelen; thi paa samme Maade gjorde deres Fædre ved Profeterne.
24 Men ve eder, som er rige! thi I har modtaget eders trøst.
25 Ve jer, som er mætte! thi I skal hungre. Ve dig, der ler nu! thi I skulle sørge og græde.
26 Ve eder, naar alle taler vel om eder! thi det gjorde deres Fædre med de falske Profeter.
27 Men jeg siger jer, som hører: Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, som hader jer,
28 Velsign dem, som forbander dig, og bed for dem, som misbruge dig.
29 Og den, som slår dig på den ene Kind, byd også den anden; og den, der tager dit kappe af, forbyd ikke også at tage din frakke.
30 Giv til enhver, som beder dig; og af den, som tager dit Gods, spørg dem ikke igen.
31 Og som I vil, at mennesker skal gøre mod jer, skal I også gøre mod dem.
32 Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I? thi syndere elsker også dem, der elsker dem.
33 Og dersom I gør godt mod dem, som gøre godt mod eder, hvad tak har I? thi også syndere gøre det samme.
34 Og dersom I låner til dem, af hvem I håber at modtage, hvad tak har I? thi syndere låner også til syndere, for at modtage så meget igen.
35 Men elsk eders Fjender og gør godt og lån, uden at håbe på noget mere; og eders Løn skal være stor, og I skal være den Højestes Børn; thi han er god mod de utaknemmelige og mod de onde.
36 Vær derfor barmhjertige, ligesom også eders Fader er barmhjertig.
37 Døm ikke, så skal I ikke dømmes; fordømmer ikke, så skal I ikke dømmes; tilgiv, så skal I få tilgivelse.
38 Giv, og det skal gives eder; godt mål, nedpresset og rystet sammen og overløbet, skal mennesker give i din barm. For med det samme mål, som I måler med, skal det atter måles for jer.
39 Og han sagde en Lignelse til dem: Kan en blind føre den blinde? skulle de ikke begge falde i grøften?
40 Disciplen er ikke over sin Herre; men enhver, som er fuldkommen, skal være som sin Herre.
41 Og hvorfor ser du splinten, som er i din broders øje, men mærker ikke bjælken, som er i dit eget øje?
42 Enten hvorledes kan du sige til din Broder: Broder, lad mig trække splinten ud, som er i dit øje, når du ikke selv ser bjælken i dit eget øje? Du hykler, kast først bjælken ud af dit eget øje, og så skal du se klart for at trække splinten ud, som er i din broders øje.
43 Thi et godt Træ bærer ikke fordærvet Frugt; heller ikke et fordærvet træ bærer god frugt.
44 Thi hvert Træ kendes paa sin Frugt. For af torne samler man ikke figner, og af tornebusk samler de ikke druer.
45 Et godt menneske frembringer det gode af sit hjertes gode skat; og en ond mand frembringer det onde af sit hjertes onde skat; thi hans mund taler om hjertets overflod.
46 Og hvorfor kalder I mig, Herre, Herre, og gør ikke det, som jeg siger?
47 Enhver, som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter dem, jeg vil vise dig, hvem han ligner:
48 Han er som en mand, der byggede et hus og gravede dybt og lagde grundvolden på en klippe; og da syndfloden kom, slog strømmen voldsomt på det hus og kunne ikke ryste det; thi det var grundlagt på en klippe .
49 Men den, der hører og ikke gør, er som en mand, der uden grundvold byggede et hus på jorden; hvorimod Strømmen slog heftigt imod, og straks faldt den; og ruinen af det hus var stor.

KAPITEL 7

1 Men da han havde afsluttet alle sine Ord i Folkets Forsamling, gik han ind i Kapernaum.
2 Og en Høvedsmands Tjener, som var ham kær, var syg og rede til at dø.

3 Og da han hørte om Jesus, sendte han de Ældste af Jøderne til ham og bad ham, at han vilde komme og helbrede sin Tjener.
4 Og da de kom til Jesus, bad de ham strax og sagde: at han var værdig, for hvem han skulde gøre dette.
5 Thi han elsker vort Folk, og han har bygget os en Synagoge.
6 Så gik Jesus med dem. Og da han nu ikke var langt fra huset, sendte høvedsmanden venner til ham og sagde til ham: Herre, vær ikke urolig for dig selv, for jeg er ikke værdig til, at du går ind under mit tag.
7 Derfor syntes jeg heller ikke, at jeg selv var værdig til at komme til dig; men sig med et ord, så skal min tjener blive helbredt.
8 Thi ogsaa jeg er en Mand, der er sat under Myndighed, og som har Soldater under mig, og jeg siger til en: Gak, og han gaar; og til en anden: Kom, og han kommer; og til min Tjener: Gør dette, og han gør det.
9 Da Jesus hørte dette, undrede han sig over ham og vendte ham om og sagde til Folket, som fulgte ham: Jeg siger eder, jeg har ikke fundet saa stor Tro, nej, ikke i Israel.
10 Og de, som vare udsendte, vendte tilbage til Huset, og fandt Tjeneren hel, som havde været syg.
11 Og det skete dagen efter, at han gik ind i en by, der hedder Nain; og mange af hans Disciple gik med ham og meget Folk.
12 Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død båret ud, hans Moders eneste Søn, og hun var Enke, og mange Folk i Staden var med hende.
13 Og da Herren så hende, forbarmede han sig over hende og sagde til hende: Græd ikke!
14 Og han kom og rørte ved Båren, og de, som bar ham, stod stille. Og han sagde: Unge Mand, jeg siger dig: Stå op!
15 Og den, som var død, satte sig op og begyndte at tale. Og han overgav ham til sin mor.
16 Og der kom Frygt over Alle, og de prisede Gud og sagde: En stor Profet er opstanden iblandt os; og at Gud har besøgt sit folk.
17 Og dette Rygte om ham gik ud over hele Judæa og i hele Egnen omkring.
18 Og Johannes' Disciple forkyndte ham alt dette.
19 Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig og sendte dem til Jesus og sagde: er du den, som skulde komme? eller ser vi efter en anden?
20 Da Mændene kom til ham, sagde de: Johannes Døber har sendt os til dig og sagde: Er du den, som skulde komme? eller ser vi efter en anden?
21 Og i den samme time helbredte han mange af deres skrøbeligheder og plager og for onde ånder; og mange blinde gav han synet.
22 Da svarede Jesus og sagde til dem: gaar hen og sig til Johannes, hvad I have set og hørt; hvordan blinde ser, lamme går, spedalske renses, døve hører, døde oprejses, evangeliet forkyndes for de fattige.
23 Og salig er den, som ikke forarges i mig.
24 Og da Johannes Sendebud vare rejste, begyndte han at tale til Folket om Johannes: Hvad gik I ud i Ørkenen for at se? Et siv rystet af vinden?
25 Men hvad gik I ud for at se? En mand klædt i bløde klæder? Se, de, som er pragtfuldt klædt og lever sart, er i kongers forgårde.
26 Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, og meget mere end en profet.
27 Dette er ham, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender mit Bud for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig.
28 Thi jeg siger Eder: iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er der ingen større Profet end Johannes Døberen; men den, som er den mindste i Guds Rige, er større end han.
29 Og alt Folket, som hørte ham, og Tolderne, retfærdiggjorde Gud, idet de bleve døbt med Johannes' Daab.
30 Men farisæerne og de lovkyndige forkastede Guds råd imod sig selv, idet de ikke blev døbt af ham.
31 Og Herren sagde: Hvormed skal jeg da ligne denne Slægts Mænd? og hvordan er de?
32 De ere som Børn, der sidde paa Torvet og kalde til hinanden og sige: Vi have fløjtet for Eder, og I have ikke danset; vi har sørget over eder, og I har ikke grædt.
33 Thi Johannes Døberen kom hverken og spiste Brød eller drak Vin; og I siger: Han har en Djævel.
34 Menneskesønnen er kommet og spiser og drikker; og I siger: Se, en frådser og en vinsukker, toldere og synderes ven!
35 Men visdom er retfærdiggjort af alle sine børn.
36 Og en af farisæerne bad ham om at spise med ham. Og han gik ind i farisæerens hus og satte sig til at spise.
37 Og se, en Kvinde i Staden, som var en Synder, kom med en Alabastæske med Salve, da hun vidste, at Jesus sad til Bords i Farisæerens Hus.
38 Og hun stod ved hans Fødder bag ham og græd og begyndte at vaske hans Fødder med Taarer og tørrede dem med Haaret paa hendes Hoved, og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salve.
39 Men der farisæeren, som havde budt ham, så det, sagde han ved sig selv og sagde: denne Mand, hvis han var en Profet, ville have vidst, hvem og hvilken Kvinde dette er, som rører ved ham; thi hun er en Synder.
40 Men Jesus svarede og sagde til ham: Simon! jeg har noget at sige dig. Og han siger: Mester, sig videre.
41 Der var en kreditor, som havde to skyldnere: den ene skyldte fem hundrede pings, og den anden halvtredsindstyve.
42 Og da de ikke havde noget at betale, tilgav han dem begge. Sig mig derfor, hvem af dem vil elske ham mest?
43 Simon svarede og sagde: Jeg formoder, at han, som han tilgav mest. Og han sagde til ham: Du har dømt ret.
44 Og han vendte sig til Kvinden og sagde til Simon: Ser du denne Kvinde? Jeg gik ind i dit Hus, du gav mig ikke Vand til mine Fødder; men hun har tvættet mine Fødder med Taarer og tørret dem med Haaret paa sit Hoved.
45 Du gav mig intet Kys; men denne Kvinde, siden jeg kom ind, har ikke holdt op med at kysse mine Fødder.
46 Mit Hoved salvede du ikke med Olie, men denne Kvinde har salvet mine Fødder med Salve.
47 Derfor siger jeg dig: Hendes synder, som er mange, er tilgivet; thi hun elskede meget; men den, som lidet er tilgivet, elsker lidet.
48 Og han sagde til hende: Dine Synder ere forladte.
49 Og de, som sad til Spis med ham, begyndte at sige ved sig selv: hvo er denne, som og forlader Synder?
50 Og han sagde til Kvinden: Din Tro har frelst dig; gå i fred.

KAPITEL 8

1 Og det skete derefter, at han gik gennem hver by og hver landsby og prædikede og forkyndte det glade budskab om Guds rige, og de tolv var med ham,
2 Og nogle Kvinder, som vare helbredte for onde Aander og Skrøbeligheder, kaldte Maria Magdalene, af hvem udgik syv Djævle,
3 Og Joanna, Chuza Herodes' Husholders Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente ham af deres Gods.
4 Og da meget Folk var forsamlet og kom til ham fra hver By, sagde han ved en Lignelse:
5 En Sædmand gik ud for at saa sit Sæd, og mens han saaede, faldt noget ved Vejen; og det blev trådt ned, og himmelens fugle fortærede det.
6 Og noget faldt på en Klippe; og så snart den var skudt op, visnede den bort, fordi den manglede fugt.
7 Og noget faldt blandt torne; og tornene sprang op med det og kvalte det.
8 Og andet faldt i god jord og sprang op og bar hundrede gange frugt. Og da han havde sagt dette, råbte han: " Den, som har ører til at høre, han høre."
9 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Hvad kan denne Lignelse være?
10 Og han sagde: Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder; men andre i Lignelser; for at se, at de ikke skulle se, og hørende ikke kunne forstå.
11 Men lignelsen er denne: Sæden er Guds ord.
12 De ved Vejen ere de, som høre; da kommer Djævelen og fjerner ordet fra deres hjerter, for at de ikke skal tro og blive frelst.
13 De ere paa Klippen, som, naar de høre, modtage Ordet med Glæde; og disse har ingen Rod, som for en Tid tror, og i Fristelsens Tid falde bort.
14 Og det, som faldt mellem Torne, ere de, som, naar de have hørt, gaae ud og blive kvalt af dette Livs Bekymringer og Rigdomme og Fornøjelser og ikke bringe nogen Frugt til fuldkommenhed.
15 Men de ere paa den gode Jord, som i et ærligt og godt Hjerte, der de har hørt Ordet, bevare det og bære Frugt med Udholdenhed.
16 Ingen, naar han har tændt et Lys, dækker det med et Kar eller sætter det under en Seng; men sætter den på en Lysestage, for at de, der går ind, skal se Lyset.
17 Thi intet er hemmeligt, som ikke skal blive åbenbaret; ej heller noget skjult, som ikke skal kendes og komme udenlands.
18 Se derfor til, hvorledes I høre; thi enhver, som har, ham skal gives; og enhver, som ikke har, fra ham skal tages også det, som han synes at have.
19 Da kom hans Moder og hans Brødre til ham og kunde ikke komme til ham for Pressen.
20 Og det blev ham fortalt af nogle, som sagde: Din Moder og dine Brødre staa udenfor og vilde se dig.
21 Og han svarede og sagde til dem: Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre det.
22 Men det skete en Dag, at han gik i Skibet med sine Disciple, og han sagde til dem: Lad os gaa over til den anden Side af Søen. Og de gik i gang.
23 Men mens de sejlede, faldt han i Søvn, og der kom en Storm ned over Søen; og de blev fyldt med vand og var i fare.
24 Og de kom til ham og vækkede ham og sagde: Mester, Mester, vi omkomme! Så rejste han sig og irettesatte vinden og vandets rasen, og de holdt op, og der blev stille.
25 Og han sagde til dem: hvor er eders Tro? Og de, der var bange, undrede sig og sagde til hinanden: "Hvad er dette for et Menneske! thi han befaler endog Vindene og Vandet, og de adlyder ham.
26 Og de kom til Gadaræernes Land, som ligger over for Galilæa.
27 Og da han gik ud til Landet, mødte der ham en Mand udenfor Staden, som længe havde Djævle, og som ikke havde Klæder i sig, ej heller opholdt sig i noget Hus, men i Gravene.
28 Da han så Jesus, raabte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, du Guds Søn, den Højeste? Jeg beder dig, plage mig ikke.
29 (Thi han havde befalet den urene Aand at gaa ud af Manden; thi ofte havde den grebet ham, og han blev holdt bundet med Lænker og i Lænker, og han sønderrev Båndene og blev drevet af Djævelen ud i Ørkenen.)
30 Og Jesus spurgte ham og sagde: hvad er dit Navn? Og han sagde: Legion! thi mange Djævle var kommet ind i ham.
31 Og de bad ham, at han ikke vilde befale dem at gaa ud i Dybet.
32 Og der var en Hjord af mange Svin, der fodrede paa Bjerget, og de bad ham, at han vilde tillade dem at gaa ind i dem. Og han led dem.
33 Da gik Djævle ud af Manden og gik ind i Svinene, og Hjorden løb voldsomt ned ad en stejle Plads i Søen og blev kvalt.
34 Da de, som gav dem mad, så, hvad der var sket, flygtede de og gik hen og fortalte det i byen og på landet.
35 Så gik de ud for at se, hvad der var sket; og de kom til Jesus og fandt manden, som Djævle var udgået af, siddende ved Jesu fødder, klædt og ved sit forstand, og de blev bange.
36 Også de, som så det, fortalte dem, hvorledes han, som var besat af Djævle, blev helbredt.
37 Da bad hele Mængden af Gadarenernes Lande omkring ham om at drage bort fra dem; thi de blev grebet af stor Frygt, og han gik op i Skibet og vendte tilbage igen.
38 Men Manden, fra hvem Djævle vare udgået, bad ham om at være hos ham; men Jesus sendte ham bort og sagde:
39 Vend tilbage til dit Hus og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort mod dig. Og han gik sin vej og offentliggjorde i hele byen, hvor store ting Jesus havde gjort mod ham.
40 Og det skete, da Jesus kom tilbage, modtog Folket ham med glæde; thi de ventede alle på ham.
41 Og se, der kom en Mand ved Navn Jairus, og han var Synagogeforstander; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham om at komme ind i hans Hus.
42 For han havde en eneste datter, omkring tolv år gammel, og hun lå en døende. Men mens han gik, myldrede folket ham.
43 Og en Kvinde, som havde Blodudløb i tolv Aar, og som havde tilbragt hele sit Leve paa Læger, og kunde ikke helbredes af nogen,
44 kom bag ved ham og rørte ved kanten af hans klædedragt, og straks stivnede hendes Blod.
45 Men Jesus sagde: hvo rørte ved mig? Da alle nægtede, sagde Peter og de, som var med ham: "Mester! Folket

trænger sig på dig og presser dig, og du siger: " Hvem rørte ved mig?
46 Men Jesus sagde: Nogen har rørt ved mig; thi jeg mærker, at Dyd er gået ud af mig.
47 Og da Kvinden så, at hun ikke var skjult, kom hun skælvende og faldt ned for ham, og hun fortalte ham for alt Folket, hvorfor hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun straks blev helbredt.
48 Og han sagde til hende: Datter, vær ved god trøst! din Tro har gjort dig rask; gå i fred.
49 Mens han endnu talte, kom der en fra Forstanderen i Synagogens Hus og sagde til ham: Din Datter er død; besvær ikke Mesteren.
50 Men da Jesus hørte det, svarede han ham og sagde: Frygt ikke; tro alene, så skal hun blive rask.
51 Og da han kom ind i Huset, tillod han ingen at gaae ind, undtagen Peter og Jakob og Johannes og Pigens Fader og Moder.
52 Og alle græd og jamrede hende; men han sagde: Græd ikke; hun er ikke død, men sover.
53 Og de lo til ham, da de vidste, at hun var død.
54 Og han slog dem alle ud og tog hende ved Haanden og kaldte og sagde: Tjenestepige, staa op!
55 Og hendes Aand kom igen, og hun stod strax op, og han bød at give hende Mad.
56 Og hendes Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de ikke skulde fortælle nogen, hvad der var sket.

KAPITEL 9

1 Så kaldte han sine tolv Disciple sammen og gav dem Magt og Magt over alle Djævle og til at helbrede Sygdomme.
2 Og han sendte dem for at prædike Guds Rige og helbrede de syge.
3 Og han sagde til dem: Tager intet til eders Rejse, hverken Stænger eller Skrue, ej heller Brød eller Penge; hverken har to lag hver.
4 Og hvad som helst Hus I gaa ind i, der bliver og gaaer bort derfra.
5 Og enhver, som ikke vil tage imod jer, når I går ud af den by, ryst selve støvet af eders fødder til et vidnesbyrd mod dem.
6 Og de droge bort og gik gennem Stæderne og prædikede Evangeliet og helbredte overalt.
7 Nu hørte Fjerdingsfyrsten Herodes om alt, hvad der var sket ved ham, og han blev forvirret, fordi der blev sagt om nogle, at Johannes var opstået fra de døde;
8 Og af nogle, at Elias var vist; og af andre, at en af de gamle profeter var opstået igen.
9 Og Herodes sagde: Johannes har jeg halshugget; men hvem er denne, om hvem jeg hører saadant? Og han ønskede at se ham.
10 Og Apostlene, da de vendte tilbage, fortalte ham alt, hvad de havde gjort. Og han tog dem og drog alene afsted til et øde sted, der hører til den by, som hedder Betsaida.
11 Og Folket, der de vidste det, fulgte ham, og han modtog dem og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som trængte til Lægedom.
12 Og da Dagen begyndte at løbe ud, da kom de tolv og sagde til ham: Send Folket bort, at de kan drage til Byerne og Landene omkring og overnatte og hente Mad; thi vi ere her i en ørken sted.
13 Men han sagde til dem: giv dem at spise. Og de sagde: "Vi have ikke mere end fem Brød og to Fiske; bortset fra at vi skulle gå hen og købe kød til alt dette folk.
14 Thi de var omkring fem tusinde Mand. Og han sagde til sine Disciple: Lad dem sætte sig til halvtredsindstyve i et Fag.
15 Og de gjorde saaledes og lod dem alle sætte sig.
16 Da tog han de fem Brød og de to Fisk, og saa op til Himmelen, velsignede han dem og brød og gav Disciplene til at stille for Skaren.
17 Og de spiste og bleve alle mætte, og der blev taget tolv Kurve af Stykker, som var tilbage for dem.
18 Og det skete, mens han var alene og bad, at hans Disciple var hos ham; og han spurgte dem og sagde: hvo siger Folket, at jeg er?
19 De svarede og sagde: Johannes Døberen; men nogle siger: Elias; og andre siger, at en af de gamle profeter er opstået igen.
20 Han sagde til dem: men I, hvem sige I, at jeg er? Peter svarede og sagde: Guds Kristus.
21 Og han bød dem indtrængende og bød dem, at de ikke skulle fortælle nogen det;
22 og sagde: Menneskesønnen skal lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræster og Skriftkloge og ihjelslaas og oprejses den tredje Dag.
23 Og han sagde til dem alle: dersom nogen vil komme efter mig, han fornægte sig selv og optager dagligt sit Kors og følger mig.
24 Thi hvo som vil redde sit Liv, skal miste det; men hvo som vil miste sit Liv for min Skyld, han skal redde det.
25 Thi hvad gavner det et Menneske, hvis han vinder hele Verden og taber sig selv eller forkastes?
26 Thi hvo som skammer sig ved mig og mine Ord, ham skal Menneskesønnen skamme sig over, naar han kommer i sin egen Herlighed og i sin Faders og de hellige Engles.
27 Men sandelig siger jeg Eder, at der er nogle, der staa her, som ikke skulle smage Døden, førend de se Guds Rige.
28 Og det skete omkring otte Dage efter disse Ord, at han tog Peter og Johannes og Jakob og gik op paa Bjerget for at bede.
29 Og mens han bad, blev hans ansigtsform ændret, og hans klæder var hvide og glitrende.
30 Og se, der talte med ham to Mænd, som vare Moses og Elias:
31 som viste sig i Herlighed og talte om sin Død, som han skulde fuldbyrde i Jerusalem.
32 Men Peter og de, som vare med ham, var tunge af Søvn; og da de vaagnede, saae de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.
33 Og det skete, der de gik bort fra ham, sagde Peter til Jesus: Mester! det er godt for os at være her, og lad os bygge tre Tabernakler; en til dig og en til Moses og en til Elias, uden at vide hvad han sagde.
34 Mens han saaledes talte, kom der en Sky og overskyggede dem, og de frygtede, da de gik ind i Skyen.
35 Og der kom en Røst ud af Skyen, som sagde: Dette er min elskede Søn; hør ham!
36 Og da Røsten var forbi, blev Jesus fundet alene. Og de holdt det tæt og fortalte ingen i de dage noget af det, de havde set.

37 Og det skete, at den næste Dag, da de var kommet ned fra Bjerget, mødte meget Folk ham.
38 Og se, en Mand af Selskabet raabte og sagde: Mester, se til min Søn, thi han er mit eneste Barn.
39 Og se, en Aand greb ham, og han raabte pludselig; og det river ham i stykker, at han skummer igen, og at han knuses, forsvinder næppe fra ham.
40 Og jeg bad dine Disciple om at uddrive ham; og det kunne de ikke.
41 Men Jesus svarede og sagde: o vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos dig og lide dig? Bring din søn hertil.
42 Og da han endnu var ved at komme, kastede Djævelen ham ned og tærede ham. Og Jesus irettesatte den urene ånd og helbredte barnet og overgav det igen til hans far.
43 Og de blev alle forbavsede over Guds vældige kraft. Men medens de undrede sig over alle, hvad Jesus gjorde, sagde han til sine disciple:
44 Lad disse Ord synke ned i eders Øren; thi Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder.
45 Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, at de ikke forstod det; og de frygtede at spørge ham om dette Ord.
46 Da opstod der en Tænkning iblandt dem, hvem af dem der skulde være størst.
47 Og da Jesus mærkede deres Hjertes Tanke, tog han et Barn og satte det hos ham,
48 Og han sagde til dem: hvo som tager imod dette Barn i mit Navn, modtager mig; og enhver, som tager imod mig, tager imod ham, som har sendt mig; thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han skal blive stor.
49 Og Johannes svarede og sagde: Mester! vi saae en uddrive Djævle i dit Navn; og vi forbød ham, fordi han ikke følger os.
50 Men Jesus sagde til ham: forbyd ham det ikke; thi den, som ikke er imod os, er for os.
51 Og det skete, da Tiden var kommen, da han skulde optages, vendte han fast sit Ansigt for at drage til Jerusalem,
52 Og de sendte Bud for hans Ansigt, og de gik hen og gik ind i Samaritanernes Landsby for at gøre rede for ham.
53 Og de tog ikke imod ham, thi hans Ansigt var, som om han skulde drage til Jerusalem.
54 Og da hans Disciple Jakob og Johannes så dette, sagde de: Herre! vil du, at vi byder Ild at komme ned fra Himmelen og fortære dem, ligesom Elias gjorde?
55 Men han vendte sig om og irettesatte dem og sagde: I vide ikke, hvilken Aand I ere af.
56 Thi Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskers liv, men for at frelse dem. Og de tog til en anden landsby.
57 Og det skete, at mens de gik på vejen, sagde en mand til ham: Herre, jeg vil følge dig, hvorhen du går.
58 Og Jesus sagde til ham: Ræve have Huler, og Himlens Fugle have Reder; men Menneskesønnen har ikke et sted at lægge sit hoved.
59 Og han sagde til en anden: Følg mig! Men han sagde: Herre, tillad mig først at gå hen og begrave min far.
60 Jesus sagde til ham: Lad de døde begrave deres døde; men gå du hen og prædiker Guds Rige.
61 Og en anden sagde også: Herre, jeg vil følge dig; men lad mig først gå og sige farvel til dem, som er hjemme hos mig.
62 Og Jesus sagde til ham: Ingen, der lægger sin Haand til Ploven og ser sig tilbage, er egnet til Guds Rige.

KAPITEL 10

1 Efter disse ting udpegede Herren også andre halvfjerdsindstyve og sendte dem to og to foran sit ansigt til hver by og hvert sted, hvor han selv ville komme.
2 Derfor sagde han til dem: Høsten er sandelig stor, men Arbejderne ere faa; bed derfor Høstens Herre, at han vil udsende Arbejdere til sin Høst.
3 Gå hen, se, jeg sender jer ud som lam blandt ulve.
4 Bær hverken Pung eller Skrue eller Sko, og hilser ingen paa Vejen.
5 Og i hvilket Hus I end gaae ind, skal I først sige: Fred være med dette Hus!
6 Og dersom Fredens Søn er der, skal din Fred hvile over den; hvis ikke, skal den vende tilbage til dig.
7 Og bliv i samme Hus og æder og drikker, hvad de giver; thi Arbejderen er sin Løn værdig. Gå ikke fra hus til hus.
8 Og i hvilken By I end gaar ind, og de tage imod eder, skal I spise hvad der er forelagt eder.
9 Og helbred de syge, som ere deri, og sig til dem: Guds Rige er kommet eder nær.
10 Men i hvilken Stad I kommer ind i, og de ikke tage imod eder, gaa ud paa dens Gader og sig:
11 Selve Støvet af eders Stad, som klæber os, aftørre vi imod eder; dog skal I være sikre på dette, at Guds Rige er kommet eder nær.
12 Men jeg siger jer, at det skal være mere tåleligt på den dag for Sodoma end for den by.
13 Ve dig, Chorazin! ve dig, Betsaida! thi hvis de Mægtige Gerninger vare gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte i eder, saa havde de for lang Tid siden omvendt sig, siddende i Sæk og Aske.
14 Men det skal være mere tåleligt for Tyrus og Sidon ved Dommen end for eder.
15 Og du, Kapernaum, som er ophøjet til Himmelen, skal styrtes ned til Helvede.
16 Hvo som hører dig, hører mig; og den, der foragter dig, foragter mig; og den, der foragter mig, foragter ham, som har sendt mig.
17 Og de halvfjerdsindstyve vendte atter tilbage med Glæde og sagde: Herre, selv Djævle er os underordnede ved dit Navn.
18 Og han sagde til dem: Jeg så Satan som et lyn falde fra himlen.
19 Se, jeg giver eder magt til at træde på slanger og skorpioner og over al fjendens magt, og intet skal på nogen måde skade jer.
20 Men glæd jer ikke over dette, at ånderne er underordnede jer; men glæd jer hellere, fordi jeres navne er skrevet i himlen.
21 I den Time frydede Jesus sig i Aanden og sagde: Jeg takker dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre, at du har skjult disse Ting for vise og forstandige og aabenbaret dem for Børn; saaledes, Fader! thi saaledes syntes det godt i dine Øjne.

22 Alt er mig overgivet af min Fader, og ingen ved, hvem Sønnen er, uden Faderen; og hvem Faderen er, uden Sønnen, og ham, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.
23 Og han vendte ham til sine Disciple og sagde ensomt: Salige ere de Øjne, som se, hvad I se;
24 Thi jeg siger jer, at mange profeter og konger har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det; og at høre det, som I hører, og ikke har hørt det.
25 Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: Mester, hvad skal jeg gøre for at arve det evige Liv?
26 Han sagde til ham: hvad er skrevet i Loven? hvordan læser du?
27 Og han svarede og sagde: Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele din Kraft og af hele dit Sind; og din næste som dig selv.
28 Og han sagde til ham: Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.
29 Men han, som vilde retfærdiggøre sig selv, sagde til Jesus: og hvem er min Næste?
30 Men Jesus svarede og sagde: En Mand drog ned fra Jerusalem til Jeriko og faldt iblandt Tyve, som aftog ham hans Klæder og saarede ham og gik bort og lod ham ligge halvdød.
31 Og tilfældigvis kom der en præst ned ad den vej, og da han så ham, gik han forbi på den anden side.
32 Og ligeså kom en Levit, der han var på stedet, og så på ham og gik forbi på den anden side.
33 Men en Samaritaner kom, mens han rejste, hvor han var, og da han så ham, forbarmede han sig over ham,
34 Og han gik til ham og forbandt hans Saar og hældte Olie og Vin i, og han satte ham paa sit eget Dyr og førte ham til Kroen og tog sig af ham.
35 Og den næste Dag, da han gik bort, tog han to Penninger ud og gav dem til Hæren og sagde til ham: Tag dig af ham; og hvad du end bruger, når jeg kommer igen, vil jeg betale dig.
36 Hvem af disse tre mener nu, at du var hans næste, som faldt iblandt Tyvene?
37 Og han sagde: han, som viste ham Barmhjertighed. Da sagde Jesus til ham: Gå hen og gør ligeså.
38 Men det skete, mens de gik, at han gik ind i en landsby, og en kvinde ved navn Martha tog imod ham i sit hus.
39 Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun sad ogsaa ved Jesu Fødder og hørte hans Ord.
40 Men Martha var besværlig med at tjene meget og kom til ham og sagde: Herre, er du ligeglad med, at min Søster har ladet mig tjene alene? byd hende derfor, at hun hjælper mig.
41 Og Jesus svarede og sagde til hende: Martha, Martha, du er omhyggelig og bekymret over mange Ting.
42 Men een Ting er nødvendig: og Maria har udvalgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende.

KAPITEL 11

1 Og det skete, at mens han bad et bestemt Sted, da han holdt op, sagde en af hans Disciple til ham: Herre, lær os at bede, ligesom Johannes ogsaa lærte sine Disciple.
2 Og han sagde til dem: Når I bede, så sig: Fader vor, som er i Himlene, helliget vorde dit Navn. Kom dit rige. ske din vilje, som i himlen, således også på jorden.
3 Giv os dag for dag vort daglige brød.
4 Og tilgiv os vore synder; for vi tilgiver også enhver, som står os i gæld. Og led os ikke i fristelse; men fri os fra det onde.
5 Og han sagde til dem: Hvem af eder skal have en Ven, og han skal gå til ham ved Midnat og sige til ham: Ven, lån mig tre Brød;
6 Thi min Ven på sin Rejse er kommet til mig, og jeg har intet at fremsætte for ham?
7 Og han skal svare indefra og sige: Forurolig mig ikke! Døren er nu lukket, og mine Børn ere med mig i Sengen; Jeg kan ikke rejse mig og give dig.
8 Jeg siger eder: Skønt han ikke vil rejse sig og give ham, fordi han er hans Ven, vil han dog på grund af hans grusomhed rejse sig og give ham så mange, som han behøver.
9 Og jeg siger jer: Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.
10 Thi hver, som beder, faar; og den, der søger, finder; og for den, som banker på, skal der lukkes op.
11 Dersom en Søn beder om Brød af nogen af eder, som er Fader, vil han da give ham en Sten? eller hvis han spørger en fisk, vil han for en fisk give ham en slange?
12 Eller dersom han beder om et Æg, vil han da tilbyde ham en Skorpion?
13 Dersom I da, som ere onde, vide at give gode Gaver til eders Børn, hvor meget mere skal da eders himmelske Fader give den Hellig Aand til dem, som bede ham?
14 Og han uddrev en Djævel, og den var stum. Og det skete, da Djævelen var faret ud, da talte de stumme; og folket undrede sig.
15. Men nogle af dem sagde: han uddriver Djævle ved Beelzebub, Djævlernes Øverste.
16 Og andre, som fristede ham, søgte af ham et Tegn fra Himmelen.
17. Men han kendte deres Tanker og sagde til dem: Ethvert Rige, der er splittet med sig selv, er lagt øde; og et hus, der er splittet i et hus, falder.
18 Dersom Satan ogsaa er splittet imod sig selv, hvorledes skal hans Rige da bestå? fordi I sige, at jeg uddriver Djævle ved Beelzebul.
19 Og dersom jeg ved Beelzebul uddriver Djævle, ved hvem uddrive dine Sønner dem? derfor skulle de være eders Dommere.
20 Men dersom jeg med Guds Finger uddriver Djævle, da er Guds Rige uden Tvivl kommet over eder.
21 Når en væbnet stærk mand bevarer sit palads, er hans gods i fred.
22 Men naar en, der er stærkere end han, kommer over ham og overvinder ham, tager han fra ham al sin Våbenrustning, som han stolede på, og deler hans Bytte.
23 Den, som ikke er med mig, er imod mig, og den, som ikke samler med mig, adspreder.
24 Naar den urene Aand er faren ud af et Menneske, gaar han gjennem tørre Steder og søger Hvile; og da han ikke fandt nogen, siger han: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, hvorfra jeg kom ud.
25 Og naar han kommer, finder han den fejet og pyntet.
26 Da gaar han hen og tager syv andre Aander til sig, der er ugudeligere end ham selv; og de går ind og bo der, og det menneskes sidste tilstand er værre end den første.
27 Og det skete, mens han talte disse Ting, at en Kvinde af Skaren løftede sin Røst og sagde til ham: Velsignet er det

Livsmoder, som har født dig, og den Frugt, som du har suttet.
28 Men han sagde: ja hellere, salige ere de, som høre Guds Ord og holde det.
29 Og der Folket var samlet, begyndte han at sige: Dette er en ond Slægt; de søge Tegn; og der skal ikke gives den noget Tegn, men Profeten Jonas' Tegn.
30 Thi ligesom Jonas var et Tegn for Nineviterne, saaledes skal og Menneskesønnen være for denne Slægt.
31 Dronningen fra Syden skal rejse sig i Dommen med denne Slægts Mænd og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Ende for at høre Salomos Visdom; og se, en større end Salomo er her.
32 Nineves Mænd skulle opstaae i Dommen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas' Prædiken; og se, en større end Jonas er her.
33 Ingen, naar han har tændt et Lys, sætter det i et skjult Sted, ikke under en Skæppe, men paa en Lysestage, for at de, som komme ind, skal se Lyset.
34 Legemets Lys er Øjet; derfor, naar dit Øje er enkelt, er ogsaa hele dit Legeme fuld af Lys; men når dit øje er ondt, er også dit legeme fuld af mørke.
35 Se derfor til, at Lyset, som er i dig, ikke er Mørke.
36 Hvis derfor hele dit legeme er fuld af lys, uden at have nogen del mørkt, skal det hele være fuldt af lys, som når et lys skinner lyser dig.
37 Og mens han talte, bad en Farisæer ham at spise med ham; og han gik ind og satte sig til at spise.
38 Og da farisæeren så det, undrede han sig over, at han ikke først havde vasket sig før middagen.
39 Og Herren sagde til ham: Nu renser I Pharisæere bægerets og fadets yderside; men dit indre er fuld af ravn og ondskab.
40 I tåber, gjorde ikke han, som gjorde det, som er udenfor, også det, som er indeni?
41 Men giv hellere almisse af sådanne ting, som I har; og se, alt er rent for jer.
42 Men ve eder, Farisæere! thi I giver Tiende af Mynte og Rute og alle Slags Urter og gaar over Retten og Guds Kærlighed. Dette burde I have gjort og ikke lade det andet gøre ugyldigt.
43 Ve eder, Farisæere! thi I elsker de øverste Sæder i Synagogerne og Hilsener på Markedet.
44 Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! thi I ere som Grave, der ikke ses, og de Mænd, der går over dem, ved dem ikke.
45 Da svarede en af de lovkyndige og sagde til ham: Mester!
46 Og han sagde: Ve også eder, I lovkyndige! thi I belæser mænd med byrder, der er svære at bære, og I rører ikke selv byrderne med en af jeres fingre.
47 Ve jer! thi I byggede Profeternes Grave, og eders Fædre slog dem ihjel.
48 Sandelig, I vidner, at I tillader eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I byggede deres Grave.
49 Derfor sagde også Guds visdom: Jeg vil sende dem profeter og apostle, og nogle af dem skulle de dræbe og forfølge.
50 For at alle profeternes blod, som blev udgydt fra verdens grundlæggelse, må kræves af denne slægt;
51 Fra Abels Blod til Zakarias Blod, som omkom mellem Alteret og Templet; sandelig siger jeg Eder, det skal kræves af denne Slægt.
52 Ve jer, advokater! thi I have taget Kundskabens Nøgle bort; I gik ikke selv ind, og dem, som gik ind, hindrede I.
53 Og da han sagde dette til dem, begyndte de skriftkloge og farisæerne at mane ham indtrængende og ophidse ham til at tale om mange ting.
54 De ventede på ham og søgte at få noget ud af hans mund, for at de kunne anklage ham.

KAPITEL 12

1 I mellemtiden, da der var forsamlet en utallig skare af mennesker, så at de trådte på hinanden, begyndte han først og fremmest at sige til sine disciple: Tag jer i agt for farisæernes surdej, som er hykleri.
2 Thi der er intet tildækket, som ikke skal åbenbares; ej heller skjult, det skal ikke vides.
3 Derfor skal alt, hvad I har talt i mørket, blive hørt i lyset; og det, som I har talt for øret i skabene, skal forkyndes på hustoppene.
4 Og jeg siger Eder, mine Venner: Frygt ikke for dem, som dræber Legemet og derefter ikke have mere, at de kan gøre.
5 Men jeg vil advare jer, hvem I skal frygte: Frygt ham, som, efter at han har dræbt, har magt til at kaste i Helvede; ja, jeg siger jer: Frygt ham.
6 Sælges ikke fem Spurve for to Fjerdinger, og ikke en af dem er glemt for Gud?
7 Men selv hårene på dit hoved er alle talte. Frygt derfor ikke: I er mere værd end mange spurve.
8 Og jeg siger eder: hvo som bekender mig for Menneskene, ham skal ogsaa Menneskesønnen bekende for Guds Engle.
9 Men den, som fornægter mig for Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle.
10 Og enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det blive tilgivet; men den, som bespotter den Helligånd, skal det ikke blive tilgivet.
11 Og når de fører jer til synagogerne og til dommere og magter, så tænk ikke på, hvorledes eller hvad I skal svare, eller hvad I skal sige:
12 Thi Helligånden skal lære jer i samme time, hvad I burde sige.
13 Og en af Skaren sagde til ham: Mester, tal til min Broder, at han skal dele Arven med mig.
14 Og han sagde til ham: Mand! hvo har sat mig til Dommer eller Skiller over dig?
15. Og han sagde til dem: Tager i agt og vogter dig for Begærlighed; thi et Menneskes Liv består ikke af den Overflod af det, han ejer.
16 Og han talte en Lignelse til dem og sagde: En rig Mands Jord bragte rigt frem;
17 Og han tænkte ved sig selv og sagde: hvad skal jeg gøre, fordi jeg ikke har Plads, hvor jeg kan give mine Frugter?
18 Og han sagde: Dette vil jeg gøre: jeg vil rive mine Lader ned og bygge større; og dér vil jeg skænke alle mine frugter og mine ejendele.
19 Og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har megen Gods, som er henlagt i mange Aar; tag dig roligt, spis, drik og vær glad.

20 Men Gud sagde til ham: Du dåre! i Nat skal din Sjæl kræves af dig;
21 Saaledes er den, som samler sig Skatte og ikke er rig hos Gud.
22 Og han sagde til sine Disciple: Derfor siger jeg eder: Tænk ikke paa eders Liv, hvad I skulle æde; ej heller for legemet, hvad I skal iføre jer.
23 Livet er mere end kød, og legemet er mere end klæder.
24 Se på Ravnene, thi de hverken sår eller høster; som hverken har forrådshus eller lade; og Gud fodrer dem; hvor meget mere er I bedre end fuglene?
25 Og hvem af eder kan med sin Tænksomhed føje en Alen til sin Vækst?
26 Dersom I da ikke er i stand til at gøre det mindste, hvorfor tænker I på det øvrige?
27 Se på liljerne, hvorledes de vokser: de slider ikke, de spinder ikke; og dog siger jeg jer, at Salomo i al sin herlighed ikke var klædt som en af disse.
28 Dersom Gud saaledes klæder Græsset, som i Dag er paa Marken og i Morgen kastes i Ovnen; hvor meget mere vil han klæde jer, I lidettroende?
29 Og søg ikke, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, og I skal ikke være i tvivl.
30 Thi alt dette søger Verdens Hedninger, og Eders Fader ved, at I trænge til disse Ting.
31 Men søg hellere Guds Rige; og alt dette skal blive jer tilføjet.
32 Frygt ikke, lille Hjord; thi det er din Faders velbehag at give dig Riget.
33 Sælg, hvad I har, og giv Almisse; skaf jer poser, som ikke bliver gamle, en skat i himlen, der ikke svigter, hvor ingen tyv nærmer sig, og hvor møl ikke fordærver.
34 Thi hvor din Skat er, der vil også dit Hjerte være.
35 Lad dine Lænder være omgjorde, og dine Lys brænde;
36 Og I kan lide mænd, der venter på deres herre, når han vender tilbage fra brylluppet; at når han kommer og banker på, kan de straks åbne for ham.
37 Salige ere de Tjenere, som Herren, naar han kommer, skal finde vagtende; sandelig siger jeg Eder, at han skal ombinde sig og lade dem sætte sig til at spise og gaa ud og tjene dem.
38 Og dersom han kommer i den anden Vagt eller kommer i den tredje Vagt og finder dem saaledes, salige ere disse Tjenere.
39 Og dette skal du vide, at dersom Husbonden vidste, hvilken Time Tyven ville komme, ville han have vaaget og ikke have ladet sit Hus gennembryde.
40 Vær derfor også rede; thi Menneskesønnen kommer i en Time, da I ikke tænker.
41 Da sagde Peter til ham: Herre! taler du denne Lignelse til os eller til alle?
42 Og Herren sagde: Hvem er da den trofaste og kloge Forvalter, som hans Herre skal sætte til Herre over sit Hus, for at give dem deres Kød i rette Tid?
43 Salig er den Tjener, som hans Herre, naar han kommer, skal finde, gøre saaledes.
44 Sandelig siger jeg jer, at han vil sætte ham til Hersker over alt, hvad han har.
45 Men dersom denne Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre udsætter sin Tilkomst; og skal begynde at slå Trælle og Jomfruer og spise og drikke og drikke sig fulde;
46 Denne Tjeners Herre skal komme paa en Dag, da han ikke ser efter ham, og paa en Time, da han ikke ved det, og han skal skære ham i Sønder og give ham hans Del med de vantro.
47 Og den Tjener, som kendte sin Herres Vilje og ikke beredte sig, ej heller gjorde efter hans Vilje, skal slaas med mange Slag.
48 Men den, som ikke vidste det, og gjorde Ting, der ere Slag værd, skal slaas med faa Slag. Thi enhver, der er givet meget, skal der kræves meget af ham, og hvem Mennesker har givet meget til, ham vil de bede om desto mere.
49 Jeg er kommen for at sende Ild paa Jorden; og hvad vil jeg, hvis den allerede er tændt?
50 Men jeg har en dåb at blive døbt med; og hvor er jeg trang, indtil det er fuldført!
51 Mener I, at jeg er kommet for at give fred på jorden? Jeg siger dig, nej; men snarere opdeling:
52 Thi fra nu af skal der være fem i ét Hus delt, tre mod to og to mod tre.
53 Faderen skal skilles mod Sønnen, og Sønnen mod Faderen; moderen mod datteren og datteren mod moderen; svigermoderen mod sin svigerdatter, og svigerdatteren mod sin svigermor.
54 Men han sagde også til Folket: Når I ser en Sky stige op fra Vesten, siger I strax: Der kommer en Regn; og sådan er det.
55 Og naar I ser Søndenvinden blæse, sige I: Der skal blive Varme; og det sker.
56 I hyklere, I kan skelne himlens og jordens ansigt; men hvorledes kan I ikke skelne denne Gang?
57 Ja, og hvorfor dømmer I ikke engang af jer selv, hvad der er ret?
58 Når du går med din modstander til dommeren, som du er på vejen, så vær flid, at du kan blive udfriet fra ham; for at han ikke skal hale dig til dommeren, og dommeren overgiver dig til betjenten, og betjenten kaster dig i fængsel.
59 Jeg siger dig: Du skal ikke drage derfra, førend du har betalt den sidste Midte.

KAPITEL 13

1 Der var på samme tid nogle til stede, som fortalte ham om galilæerne, hvis blod Pilatus havde blandet sig med deres ofre.
2 Men Jesus svarede og sagde til dem: Tror I, at disse Galilæer vare Syndere frem for alle Galilæerne, fordi de led saadant?
3 Nej, siger jeg Eder, men medmindre I omvender eder, skulle I alle ligesaa omkomme.
4 Eller de atten, på hvilke tårnet i Siloam faldt og dræbte dem, mener I, at de var syndere frem for alle de mennesker, som boede i Jerusalem?
5 Nej, siger jeg Eder, men medmindre I omvender eder, skulle I alle ligesaa omkomme.
6 Han talte også denne lignelse; En mand fik plantet et figentræ i sin vingård; og han kom og søgte Frugt derpaa og fandt ingen.
7 Da sagde han til Vingaardsmanden: Se, i disse tre Aar kommer jeg og søger Frugt paa dette Figentræ og finder ingen; hug det ned; hvorfor besværliggør det jorden?
8 Og han svarede og sagde til ham: Herre, lad den stå ogsaa i Aar, indtil jeg graver om den og gøder den.

9 Og dersom det bærer Frugt, vel; og hvis ikke, da skal du derefter hugge det ned.
10 Og han underviste i en af Synagogerne på Sabbaten.
11 Og se, der var en Kvinde, som havde en Skrøbeligheds Aand i atten Aar, og som var bøjet sammen og på ingen Maade kunde hæve sig.
12 Og der Jesus så hende, kaldte han hende til sig og sagde til hende: Kvinde, du er løst fra din Skrøbelighed.
13 Og han lagde sine Hænder på hende, og straks blev hun oprejst og priste Gud.
14Og Synagogeforstanderen svarede med Harme, fordi Jesus havde helbredt paa Sabbatsdagen, og sagde til Folket: Der er seks Dage, i hvilke Mennesker burde arbejde; derfor kommer i dem og bliv helbredt, og ikke paa sabbatsdag.
15 Da svarede Herren ham og sagde: din hyklere, løser ikke hver af jer på sabbaten sin okse eller sit æsel fra båsen og fører ham bort til vanding?
16 Og burde denne Kvinde, som er en Datter af Abraham, som Satan har bundet, se, i disse atten Aar, ikke blive løst fra dette Baand paa Sabbatsdagen?
17 Og der han havde sagt dette, bleve alle hans Fjender til Skamme, og alt Folket glædede sig over alt det herlige, som var gjort ved ham.
18 Da sagde han: Hvorledes er Guds Rige lig? og hvormed skal jeg ligne den?
19 Det er som et Sennepskorn, som en Mand tog og kastede i sin Have; og det voksede og voksede et stort træ; og himlens fugle boede i dens grene.
20 Og atter sagde han: Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?
21 Det er som surdej, som en kvinde tog og gemte i tre mål mel, indtil det hele var syret.
22 Og han drog gennem Stæderne og Landsbyerne, lærte og drog til Jerusalem.
23 Da sagde en til ham: Herre! er der få, som frelses? Og han sagde til dem:
24 Stræb efter at gaa ind ad den snævre Port; thi mange, siger jeg Eder, vil søge at komme ind og kunne ikke.
25 Når Husets Herre engang har rejst sig og lukket Døren, og I begynder at staa udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, Herre, luk op for os! og han skal svare og sige til jer: Jeg kender jer ikke, hvor I ere fra.
26 Da skulle I begynde at sige: Vi have spist og drukket for dit Åsyn, og du har lært på vore Gader.
27 Men han skal sige: Jeg siger eder: jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; vig bort fra mig, alle I, der gør ugudelighed.
28 Der skal være gråd og tænderskæren, når I skulle se Abraham og Isak og Jakob og alle profeterne i Guds rige, og I selv udstødte.
29 Og de skulle komme fra Østen og fra Vesten og fra Norden og fra Syden, og de skulle sætte sig i Guds Rige.
30 Og se, der er de sidste, som skal være de første, og der er de første, som skal være de sidste.
31 Samme Dag kom nogle af Pharisæerne og sagde til ham: "Gå ud og gå herfra; thi Herodes vil slå dig ihjel."
32 Og han sagde til dem: Gaar hen og sig til den Ræv: Se, jeg driver Djævle ud, og jeg helbreder i Dag og i Morgen, og den tredje Dag skal jeg blive fuldkommen.
33 Dog skal jeg vandre i Dag og i Morgen og den følgende Dag; thi det kan ikke være, at en Profet omkommer fra Jerusalem.
34 Jerusalem, Jerusalem, som slår Profeterne ihjel og stener dem, som ere udsendte til dig; hvor ofte ville jeg ikke have samlet dine børn, som en høne samler sin yngel under sine vinger, og I ville ikke!
35 Se, dit Hus er efterladt eder øde, og sandelig siger jeg eder: I skulle ikke se mig, førend den Tid kommer, da I skal sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn.

KAPITEL 14

1 Og det skete, da han gik ind i en af de øverste farisæers Hus for at spise Brød på Sabbatsdagen, at de holdt øje med ham.
2 Og se, der var en mand foran ham, som havde vatten.
3 Men Jesus svarede og sagde til de lovkyndige og farisæerne og sagde: Er det tilladt at helbrede på sabbatsdagen?
4 Og de tav. Og han tog ham og helbredte ham og lod ham gå;
5 Og svarede dem og sagde: Hvem af eder skal have et Æsel eller en Okse faldet i en Grav, og vil ikke straks trække ham ud på Sabbatsdagen?
6 Og de kunde ikke svare ham igen på disse Ting.
7 Og han fremsatte en Lignelse til de indbudte, da han markerede, hvordan de udvalgte de øverste Værelser; siger til dem:
8 Når du er budt af nogen til bryllup, så sæt dig ikke ned i det højeste rum; for at en mere hæderlig mand end du ikke skal blive budt af ham;
9 Og han, som bød dig og ham, komme og sige til dig: Giv denne Mand Plads; og du begynder med skam at tage det nederste værelse.
10 Men når du er budt, så gå hen og sæt dig ned i det nederste værelse; for at når han, som bød dig, kommer, kan han sige til dig: Ven, gå højere op!
11 Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal blive fornedret; og den, der ydmyger sig, skal ophøjes.
12 Da sagde han og til ham, som bød ham: Når du laver Middag eller Nadver, så kalder ikke dine Venner eller dine Brødre, hverken dine Frænder eller dine rige Naboer; for at de ikke ogsaa byder dig igen, og der skal gives dig en Belønning.
13Men når du laver et gilde, så kalder på de fattige, de lemlæstede, de lamme, de blinde:
14 Og du skal være velsignet; thi de kan ikke gengælde dig; thi du skal få det ved de retfærdiges Opstandelse.
15 Og da en af dem, som sad til Spis med ham, hørte dette, sagde han til ham: Salig være den, som skal spise Brød i Guds Rige.
16 Da sagde han til ham: En mand lavede en stor nadver og bød mange:
17 og sendte sin Tjener ved Nadverens Tid for at sige til de indbudte: Kom! thi alt er nu klar.
18 Og de begyndte alle at undskylde. Den første sagde til ham: Jeg har købt et stykke jord, og jeg må gå hen og se det.
19 Og en anden sagde: Jeg har købt fem Ag Okser, og jeg gaar hen for at prøve dem;
20 Og en anden sagde: Jeg har giftet mig med en Hustru, og derfor kan jeg ikke komme.
21 Saa kom denne Tjener og kundgjorde sin Herre disse Ting. Da blev Husets Herre vred og sagde til sin Tjener: "Gå hurtigt ud på Byens Gader og Gader, og bring de fattige og de lemlæstede og de standsede og de blinde hertil.

22 Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du har befalet, og dog er der Plads.
23 Og Herren sagde til Tjeneren: Gå ud på Vejene og Hækkene og tving dem til at komme ind, at mit Hus kan blive fyldt.
24 Thi jeg siger eder, at ingen af de indbudte Mænd skal smage af min Nadver.
25 Og der gik store Skarer med ham, og han vendte sig om og sagde til dem:
26 Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor og hustru og børn og brødre og søstre, ja og også sit eget liv, han kan ikke være min discipel.
27 Og hvo som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel.
28 Thi hvem af Eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først ned og tæller Prisen, om han har nok til at fuldføre det?
29 For ikke at have, efter at han har lagt grundvolden og ikke er i stand til at fuldføre det, begynder alle, som ser det, at håne ham,
30 og sagde: denne begyndte at bygge og kunde ikke fuldføre.
31 Eller hvilken Konge, som vil føre Krig mod en anden Konge, sætter sig ikke først ned og rådfører sig med, om han kan møde ham med ti Tusinde, som kommer imod ham med tyve Tusinde?
32 Eller medens den anden endnu er langt borte, sender han en Udsending og ønsker Fredsbetingelser.
33 Ligeledes kan hvo som end er af Eder, som ikke forlader alt, hvad han har, han kan ikke være min Discipel.
34 Salt er godt; men dersom Saltet har mistet sin Lugt, hvormed skal det krydres?
35 Det er hverken egnet til Landet eller endnu til Møgbakken; men mænd kastede det ud. Den, der har ører at høre, han høre.

KAPITEL 15

1 Da kom alle Toldere og Syndere nær til ham for at høre ham.
2 Og farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: denne tager imod syndere og spiser med dem.
3 Og han talte denne lignelse til dem og sagde:
4 Hvilken Mand af eder, som har hundrede Faar, og mister et af dem, lader ikke de nioghalvfems i Ørkenen og gaa efter det fortabte, indtil han finder det?
5 Og når han har fundet det, lægger han det på sine Skuldre og glæder sig.
6 Og naar han kommer hjem, kalder han sine Venner og Naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som var tabt.
7 Jeg siger jer, at der på samme måde skal være glæde i himlen over én synder, som omvender sig, mere end over nioghalvfems retfærdige, som ikke behøver omvendelse.
8 Eller hvilken Kvinde, der har ti Sølv, hvis hun mister et Stykke, tænder ikke et Lys og fejer Huset og søger flittigt, indtil hun finder det?
9 Og da hun har fundet det, kalder hun sine Venner og sine Naboer sammen og siger: Glæd jer med mig; thi jeg har fundet den Stykke, som jeg havde mistet.
10 Ligeledes siger jeg jer, at der er glæde i Guds engles nærhed over én synder, som omvender sig.
11 Og han sagde: En Mand havde to Sønner;
12 Og den yngste af dem sagde til sin Fader: Fader, giv mig den Del af Godset, som tilfalder mig. og han delte dem sit Liv.
13 Og ikke mange Dage efter samledes den yngste Søn alle sammen og rejste til et fjernt Land, og der spildte hans Gods med et uroligt Liv.
14 Og da han havde opbrugt alt, opstod der en mægtig Hungersnød i dette Land; og han begyndte at lide nød.
15 Og han gik hen og sluttede sig til en Borger i det Land; og han sendte ham ud på hans marker for at fodre svin.
16 Og han vilde gerne have fyldt sin Bug med de Skaler, som Svinene spiste, og ingen gav ham.
17 Og der han kom til sig selv, sagde han: hvor mange af min Faders Daglejere have Brød nok og til overs, og jeg omkommer af Hunger!
18 Jeg vil stå op og gå til min Fader og sige til ham: Fader, jeg har syndet mod Himmelen og for dig,
19 Og jeg er ikke mere værdig til at kaldes din Søn; gør mig til en af dine Daglejere.
20 Og han stod op og kom til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa hans Fader ham og fik medlidenhed, og han løb og faldt ham om Halsen og kyssede ham.
21 Og Sønnen sagde til ham: Fader, jeg har syndet mod Himmelen og for dine Øjne, og jeg er ikke mere værdig til at kaldes din Søn.
22 Men Faderen sagde til sine Tjenere: Bring den bedste Kjortel frem og tag ham den på; og satte en ring på hans hånd og sko på hans fødder:
23 Og bring fedekalven hid og slagt den; og lad os spise og være glade:
24 Thi denne min Søn var død og er levende igen; han var tabt, og er fundet. Og de begyndte at blive glade.
25 Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans.
26 Og han kaldte på en af Tjenerne og spurgte, hvad disse Ting betød.
27 Og han sagde til ham: Din Broder er kommen; og din far har slået fedekalven ihjel, fordi han har taget imod ham i god behold.
28 Og han blev vred og vilde ikke gå ind; derfor gik hans Fader ud og bad ham.
29 Og han svarede og sagde til sin Fader: Se, i disse mange Aar tjener jeg dig, og jeg har aldrig overtraadt dit Bud;
30 Men så snart denne din Søn kom, som har fortæret dit Leve med Skøger, har du slagtet Fedet Kalv for ham.
31 Og han sagde til ham: Søn! du er altid med mig, og alt, hvad jeg har, er dit.
32 Det var passende, at vi skulle glæde os og glæde os; thi denne din Broder var død og er levende igen; og blev tabt, og er fundet.

KAPITEL 16

1 Og han sagde også til sine Disciple: Der var en rig Mand, som havde en Forvalter; og den samme blev anklaget for ham, at han havde spildt sine varer.
2 Og han kaldte på ham og sagde til ham: Hvorledes hører jeg dette om dig? giv regnskab for din forvaltning; thi du kan ikke længere være forvalter.

3 Da sagde Forvalteren ved sig selv: Hvad skal jeg gøre? thi min Herre tager Forvalterskabet fra mig. Jeg kan ikke grave; at tigge, jeg skammer mig.
4 Jeg er fast besluttet på, hvad jeg skal gøre, for at de, når jeg er sat ud af forvalterskabet, kan tage imod mig i deres huse.
5 Da kaldte han hver af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget skylder du min Herre?
6 Og han sagde: Hundrede Kor Olie! Og han sagde til ham: Tag din regning og sæt dig hurtigt ned og skriv halvtredsindstyve.
7 Da sagde han til en anden: Hvor meget skylder du? Og han sagde: Hundrede Kor Hvede. Og han sagde til ham: Tag din regning og skriv firsindstyve.
8 Og Herren roste den uretfærdige Forvalter, fordi han havde handlet klogt; thi denne Verdens Børn ere i deres Slægt klogere end Lysets Børn.
9 Og jeg siger jer: gør jer venner med uretfærdighedens mammon; for at, når I fejler, kan de tage imod jer i evige boliger.
10 Den, som er tro i det mindste, er også tro i meget; og den, som er uretfærdig i det mindste, er også uretfærdig i meget.
11 Dersom I derfor ikke har været tro mod den uretfærdige Mammon, hvem vil da overlade den sande Rigdom til eders Tillid?
12 Og dersom I ikke har været tro i det, som er et andet Menneskes, hvem skal give eder det, som er dit eget?
13 Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi enten vil han hade den ene og elske den anden; ellers holder han sig til den ene og foragter den anden. I kan ikke tjene Gud og mammon.
14 Men også farisæerne, som var begærlige, hørte alt dette, og de spottede ham.
15 Og han sagde til dem: I ere de, som retfærdiggøre eder selv for Menneskene; men Gud kender eders hjerter;
16 Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Guds Rige, og hver trænger sig ind i det.
17 Og det er lettere for Himmel og Jord at passere, end at en Tøddel af Loven svigter.
18 Hvo som skiller sig fra sin Hustru og gifter sig med en anden, han bedriver Hor;
19 Der var en rig mand, som var klædt i purpur og fint linned og havde det overdådigt hver dag.
20 Og der var en Tigger ved Navn Lazarus, som blev lagt ved hans Port, fuld af Sår,
21 Og de vilde at blive mætte med de Smuler, som faldt fra den rige Mands Bord, og Hundene kom og slikkede hans Saar.
22 Og det skete, at Tiggeren døde og blev båret af Englene i Abrahams Skød; og den rige døde og blev begravet;
23 Og i Helvede løftede han sine Øjne, idet han var i Pinsler, og han saae Abraham langt borte og Lazarus i hans Favn.
24 Og han raabte og sagde: Fader Abraham, forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han kan dyppe sin Fingerspids i Vand og afkøle min Tunge; thi jeg pines i denne flamme.
25 Men Abraham sagde: Søn! kom i Hu, at du i din Levetid har modtaget dine gode Ting, og ligesaa Lazarus det onde; men nu er han trøstet, og du pines.
26 Og foruden alt dette er der mellem os og eder en stor kløft fast; at de, som vilde gaa herfra til eder, kunne ikke; de kan heller ikke gå over til os, som ville komme derfra.
27 Da sagde han: jeg beder dig derfor, Fader, at du vil sende ham til min Faders Hus.
28 Thi jeg har fem Brødre; at han kan vidne for dem, for at de ikke også skal komme til dette pinested.
29 Abraham sagde til ham: De har Moses og Profeterne; lad dem høre dem.
30 Og han sagde: Nej, fader Abraham! men dersom nogen gik til dem fra de døde, skulle de omvende sig.
31 Og han sagde til ham: dersom de ikke hører Moses og Profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, om end en stod op fra de Døde.

KAPITEL 17

1 Da sagde han til Disciplene: Det er umuligt, at der kommer Overtrædelser; men ve ham, gennem hvem de komme!
2 Det var bedre for ham, at en Møllesten blev hængt om hans Hals, og han blev kastet i Havet, end at han fornærmede en af disse Små.
3 Pas på eder selv: dersom din Broder fortræder imod dig, så irettesætte ham; og hvis han omvender sig, så tilgiv ham.
4 Og dersom han overtræder dig syv Gange om Dagen og syv Gange paa Dagen vender sig til dig og siger: Jeg omvender mig; du skal tilgive ham.
5 Og Apostlene sagde til Herren: Forøg vor Tro.
6 Og Herren sagde: Hvis I havde Tro som et Sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Bliv rykket op med Roden, og bliv plantet i Havet; og den bør adlyde dig.
7 Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer eller fodrer Kvæg, vil lige ved og efter sige til ham, naar han kommer fra Marken: Gå hen og sæt dig til at spise?
8 Og vil ikke hellere sige til ham: Gør mig klar, hvormed jeg kan aftensmade, og bind dig om og tjen mig, indtil jeg har spist og drukket; og derefter skal du spise og drikke?
9 Takker han denne Tjener, fordi han gjorde det, som var ham befalet? Jeg trow ikke.
10 Saaledes skal I ligesaa sige, naar I have gjort alt det, som er befalet eder: Vi ere unyttige Tjenere; vi have gjort, hvad vor Pligt var at gøre.
11 Og det skete, mens han gik til Jerusalem, at han drog igennem Samaria og Galilæa.
12 Og da han gik ind i en landsby, mødte der ham ti spedalske mænd, som stode langt borte.
13 Og de opløftede deres Røst og sagde: Jesus, Mester, forbarm dig over os!
14 Og da han så dem, sagde han til dem: Går hen og viser eder for Præsterne. Og det skete, mens de gik, blev de rensede.
15 Og da en af dem så, at han var helbredt, vendte han om og prisede Gud med høj røst,
16 Og han faldt ned paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og han var en Samaritaner.
17 Men Jesus svarede og sagde: Vare de ikke ti rensede? men hvor er de ni?
18 Der findes ingen, som vendte tilbage for at give Gud ære, undtagen denne fremmede.
19 Og han sagde til ham: Stå op, gak! din Tro har frelst dig.

20 Og da han blev forlangt af farisæerne, hvornår Guds rige skulle komme, svarede han dem og sagde: Guds rige kommer ikke med iagttagelse.
21 De skulle heller ikke sige: Se her! eller se der! thi se, Guds Rige er i dig.
22 Og han sagde til Disciplene: De Dage skal komme, da I skulle ønske at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke se den.
23 Og de skulle sige til eder: Se her; eller se der: gå ikke efter dem og følg dem ikke.
24 Thi ligesom Lynet, som lyser fra den ene Del under Himmelen, skinner til den anden Del under Himmelen; således skal også Menneskesønnen være på sin tid.
25 Men først skal han lide meget og forkastes af denne Slægt.
26 Og som det var i Noas Dage, saaledes skal det og være i Menneskesønnens Dage.
27 De spiste, de drak, de giftede sig med Hustruer, de blev gifte, indtil den Dag, da Noe gik ind i Arken, og Vandfloden kom og ødelagde dem alle.
28 Ligeså som det var i Lots Dage; de spiste, de drak, de købte, de solgte, de plantede, de byggede;
29 Men den Dag, som Lot drog ud af Sodoma, regnede det Ild og Svovl fra Himmelen og ødelagde dem alle.
30 Således skal det være på den dag, da Menneskesønnen åbenbares.
31 Paa den Dag skal den, som er paa Husets Top, og hans Ting i Huset, ikke komme ned for at tage det bort; og den, som er paa Marken, skal heller ikke vende tilbage.
32 Husk Lots hustru.
33 Enhver, som søger at redde sit Liv, skal miste det; og enhver, der mister sit liv, skal bevare det.
34 Jeg siger eder: I den Nat skal der være to Mænd i en Seng; den ene skal tages, og den anden skal efterlades.
35 To kvinder skal male sammen; den ene skal tages, og den anden forlades.
36 To Mænd skal være paa Marken; den ene skal tages, og den anden forlades.
37 Og de svarede og sagde til ham: Hvor, Herre? Og han sagde til dem: Hvor end Legemet er, der vil Ørnene samles.

KAPITEL 18

1 Og han talte en lignelse til dem med henblik herpå, at mennesker altid bør bede og ikke besvime;
2 og sagde: der var i en Stad en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke agtede på Mennesket.
3 Og der var en Enke i den By; og hun kom til ham og sagde: "Hævn mig over min modstander!"
4 Og han vilde ikke for en Stund; men siden sagde han ved sig selv: Skønt jeg ikke frygter Gud og ikke ser på Mennesker;
5 Men fordi denne Enke plager mig, vil jeg hævne hende, for at hun ikke skal trætte mig ved hendes stadige Komme.
6 Og Herren sagde: Hør, hvad den uretfærdige Dommer siger!
7 Og skal Gud ikke hævne sine egne udvalgte, som raaber til ham dag og nat, selv om han tåler dem?
8 Jeg siger jer, at han hurtigt vil hævne dem. Men når Menneskesønnen kommer, skal han da finde tro på jorden?
9 Og han fortalte denne lignelse til nogle, som stolede på, at de var retfærdige, og foragtede andre:
10 To Mænd gik op i Templet for at bede; den ene en farisæer og den anden en tolder.
11 Farisæeren stod og bad således med sig selv: Gud, jeg takker dig, at jeg ikke er, som andre mennesker, røbere, uretfærdige, horkarle eller som denne tolder.
12 Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af alt, hvad jeg ejer.
13 Og Tolderen, der stod langt borte, vilde ikke løfte så meget som sine Øjne til Himmelen, men slog ham for Brystet og sagde: Gud vær mig Synder nådig!
14 Jeg siger Eder: Denne gik retfærdiggjort ned til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; og den, der ydmyger sig, skal ophøjes.
15 Og de førte ogsaa Spædbørn til ham, at han vilde røre ved dem; men da hans Disciple så det, truede de dem.
16 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: Lad smaa Børn komme til mig, og forbyd dem det ikke; thi Guds Rige er saadanne.
17 Sandelig siger jeg eder: hvo som ikke tager imod Guds Rige som et lille Barn, skal ingenlunde komme ind deri.
18 Og en Øverste spurgte ham og sagde: Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve det evige Liv?
19 Og Jesus sagde til ham: hvorfor kalder du mig god? ingen er god, undtagen én, det vil sige Gud.
20 Du kender Budene, begå ikke Hor, ikke dræbe, ikke stjæle, ikke aflægge falsk Vidnesbyrd, ære din Fader og din Moder.
21 Og han sagde: Alt dette har jeg bevaret fra min Ungdom af.
22 Men der Jesus hørte dette, sagde han til ham: dog mangler du een Ting: sælg alt, hvad du har, og del det ud til de fattige, og du skal have en Skat i Himmelen; og kom og følg mig.
23 Og da han hørte dette, blev han meget bedrøvet; thi han var meget rig.
24 Men da Jesus så, at han var meget bedrøvet, sagde han: hvor næppe skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!
25 Thi det er lettere for en Kamel at gaa gennem et Nåleøje end for en rig at komme ind i Guds Rige.
26 Og de, som hørte det, sagde: hvo kan da blive frelst?
27 Og han sagde: Det, som er umuligt for Mennesker, er muligt for Gud.
28 Da sagde Peter: Se, vi have forladt alt og fulgt dig.
29 Og han sagde til dem: Sandelig siger jeg Eder: Der er ingen Mand, som har forladt Huset eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld.
30 som ikke skal modtage mangfoldigt mere i denne nuværende tid og i den kommende verden evigt liv.
31 Da tog han de tolv til sig og sagde til dem: Se, vi drage op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet af Profeterne om Menneskesønnen, skal fuldbyrdes.
32 Thi han skal overgives til Hedningerne, og han skal spottes og grummes og spyttes paa.
33 Og de skulle hudstryge ham og slå ham ihjel, og den tredje Dag skal han opstå.
34 Og de forstode intet af disse Ting, og dette Ord var skjult for dem, og de vidste ikke, hvad der var talt.
35 Og det skete, da han nærmede sig Jeriko, sad en blind Mand ved Vejen og tiggede.
36 Og da han hørte Folket gå forbi, spurgte han, hvad det betød.

37 Og de fortalte ham, at Jesus fra Nazareth gik forbi.
38 Og han raabte og sagde: Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!
39 Og de, som gik forud, truede ham, at han skulde tie; men han raabte saa meget mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!
40 Og Jesus stod og bød, at han skulde føres til ham; og da han kom nær, spurgte han ham:
41 og sagde: hvad vil du, at jeg skal gøre dig? Og han sagde: Herre, så jeg kan få mit syn.
42 Og Jesus sagde til ham: få dit syn; din tro har frelst dig.
43 Og strax fik han sit Syn og fulgte ham og priste Gud; og da alt Folket saa det, priste han Gud.

KAPITEL 19

1 Og Jesus gik ind og gik gennem Jeriko.
2 Og se, der var en mand ved navn Zakæus, som var den øverste blandt tolderne, og han var rig.
3 Og han søgte at se Jesus, hvem han var; og kunne ikke for pressen, fordi han var lidt af statur.
4 Og han løb i forvejen og klatrede op i et morbærtræ for at se ham; thi han skulde gaa derhen.
5 Og da Jesus kom til Stedet, saae han op og saae ham og sagde til ham: Zakæus, skynd dig og kom ned; thi i dag skal jeg blive i dit hus.
6 Og han skyndte sig og kom ned og modtog ham med glæde.
7 Og der de så det, knurrede de alle og sagde: han var borte for at være gæst hos en Synder.
8 Og Zakæus stod og sagde til Herren; Se, Herre, halvdelen af mit gods giver jeg de fattige; og har jeg taget noget fra nogen ved falsk anklage, så giver jeg ham firedobbelt tilbage.
9 Og Jesus sagde til ham: I Dag er Frelse kommet til dette Hus, efterdi han ogsaa er en Abrahams Søn.
10 Thi Menneskesønnen er kommet for at søge og frelse det tabte.
11 Og da de hørte dette, tilføjede han og talte en lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og fordi de troede, at Guds rige straks skulle vise sig.
12 Han sagde derfor: En adelsmand drog til et fjernt land for at få et kongedømme og vende tilbage.
13 Og han kaldte sine ti Tjenere til sig og gav dem ti Pund og sagde til dem: Beskyt, indtil jeg kommer!
14 Men hans Borgere hadede ham og sendte Bud efter ham og sagde: Vi vil ikke have, at denne Mand skal være Konge over os.
15 Og det skete, at da han vendte tilbage efter at have modtaget riget, befalede han, at disse tjenere skulle kaldes til sig, til hvem han havde givet pengene, for at han kunne vide, hvor meget hver mand havde vundet ved handel.
16 Da kom den første og sagde: Herre! dit Pund har vundet ti Pund.
17 Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! fordi du har været tro i meget lidt, har du Magt over ti Byer.
18 Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund har vundet fem Pund.
19 Og han sagde ligeså til ham: Vær og du over fem Byer!
20 Og en anden kom og sagde: Herre, se, her er dit Pund, som jeg har opbevaret i en Serviet.
21 Thi jeg frygtede dig, fordi du er en streng Mand; du optager, hvad du ikke lagde, og høster, hvad du ikke har sået.
22 Og han sagde til ham: Af din egen Mund vil jeg dømme dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg var en streng mand, som tog op, hvad jeg ikke lagde mig til, og høstede, som jeg ikke såede:
23 Hvorfor gav du da ikke mine Penge i Banken, for at jeg ved mit Komme kunde have krævet mine egne med Åger?
24 Og han sagde til dem, som stode der hos: Tag Pundet fra ham og giv det til den, som har ti Pund.
25 (Og de sagde til ham: Herre, han har ti pund.)
26 Thi jeg siger eder, at enhver, som har, skal gives; og fra den, som ikke har, skal selv det, han har, tages fra ham.
27. Men de mine Fjender, som ikke vilde, at jeg skulde herske over dem, bringer hid og dræber dem for mit Ansigt.
28 Og der han havde sagt dette, gik han forud og steg op til Jerusalem.
29 Og det skete, da han nærmede sig Betfage og Betania, ved det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple,
30 og sagde: gaar ind i Landsbyen overfor eder; hvori I skal finde et Føl bundet, når I kommer ind, hvorpå ingen har siddet; løs ham og før ham hertil.
31 Og dersom nogen spørger eder: hvorfor løse I ham? saaledes skal I sige til ham: Fordi Herren trænger til ham.
32 Og de udsendte gik deres Vej og fandt, ligesom han havde sagt til dem.
33 Og der de løste Føllet, sagde Ejerne til dem: Hvorfor løse I Føllet?
34 Og de sagde: Herren har brug for ham.
35 Og de førte ham til Jesus, og de kastede deres Klæder på Føllet, og de satte Jesus derpå.
36 Og mens han gik, spredte de deres Klæder på Vejen.
37 Og da han nærmede sig, selv nu ved nedgangen af Oliebjerget, begyndte hele disciplenes skare at glæde sig og prise Gud med høj røst for alle de mægtige gerninger, som de havde set;
38 og sagde: Lovet være den Konge, som kommer i Herrens Navn, Fred i Himmelen og Ære i det Højeste!
39 Og nogle af Pharisæerne fra Folket sagde til ham: Mester, irettesætte dine Disciple!
40 Og han svarede og sagde til dem: Jeg siger eder, at dersom disse tier, vilde Stenene straks råbe.
41 Og da han kom nær, så han byen og græd over den,
42 og sagde: Havde du vidst, i det mindste på denne din Dag, hvad der hører din Fred til! men nu er de skjulte for dine øjne.
43 Thi de Dage skal komme over dig, da dine Fjender skal kaste en Skyttegrave om dig og omringe dig og holde dig inde fra alle Sider,
44 Og skal lægge dig til jorden, og dine børn i dig; og de skal ikke efterlade sten på sten i dig; fordi du ikke kendte tidspunktet for dit besøg.
45 Og han gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som solgte deri, og dem, der købte;
46 og sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus er Bedehuset; men I have gjort det til en Tyvehule.
47 Og han underviste dagligt i Templet. Men Ypperstepræsterne og de skriftkloge og Folkets Øverste søgte at udrydde ham,

48 Og de kunne ikke finde, hvad de kunde gøre; thi alt Folket var meget opmærksomt på at høre ham.

KAPITEL 20

1 Og det skete, at på en af de dage, da han underviste folket i templet og prædikede evangeliet, kom ypperstepræsterne og de skriftkloge over ham med de ældste,
2 Og sagde til ham og sagde: Sig os, med hvilken Myndighed gør du disse Ting? eller hvem er det, der har givet dig denne myndighed?
3 Og han svarede og sagde til dem: Jeg vil også spørge eder om en Ting; og svar mig:
4 Johannes' dåb, var det fra himlen eller af mennesker?
5 Og de tænkte med sig selv og sagde: dersom vi sige: Fra Himmelen; han vil sige: Hvorfor troede I ham ikke?
6 Men dersom vi sige: af Mennesker; alt Folket vil stene os, thi de er overbeviste om, at Johannes var en Profet.
7 Og de svarede, at de ikke kunne se, hvorfra det var.
8 Og Jesus sagde til dem: heller ikke siger jeg Eder, med hvilken Magt jeg gør disse Ting.
9 Da begyndte han at tale denne Lignelse til Folket; En mand plantede en vingård og udlod den til vingårdsmænd, og han drog til et fjernt land i lang tid.
10 Og til den Tid sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at de skulde give ham af Vingaardens Frugt; men Vingårdsmændene slog ham og sendte ham tom bort.
11 Og atter sendte han en anden Tjener, og de slog ogsaa ham og bønfaldt ham og sendte ham tom bort.
12 Og atter sendte han en tredje, og de sårede ham også og drev ham ud.
13 Da sagde vingårdens herre: hvad skal jeg gøre? Jeg sender min elskede søn: det kan være, de vil ære ham, når de ser ham.
14 Men der Gaardmændene så ham, tænkte de indbyrdes og sagde: Dette er Arvingen; kom, lader os dræbe ham, at Arven kan blive vor.
15 Og de kastede ham ud af Vingården og slog ham ihjel. Hvad skal derfor vingårdens herre gøre ved dem?
16 Han skal komme og ødelægge disse Vingårdsmænd og give Vingården til andre. Og da de hørte det, sagde de: Gud ske lov!
17 Og han saae dem og sagde: Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygmestrene forkastede, den er bleven til Hjørnets Hoved?
18 Enhver, som falder paa den Sten, skal knuses; men hvem det falder på, ham skal det male til pulver.
19 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte i samme Time at lægge Haand paa ham; og de frygtede Folket, thi de forstod, at han havde talt denne Lignelse imod dem.
20 Og de iagttog ham og sendte spioner ud, som skulle foregive at være retfærdige, for at de kunne gribe hans ord, så de kunne overgive ham til guvernørens magt og myndighed.
21 Og de spurgte ham og sagde: Mester! vi vide, at du siger og lærer ret, og at du ikke antager nogens Person, men i sandhed lærer Guds Vej.
22 Er det lovligt for os at give kejseren skat eller ej?
23 Men han mærkede deres list og sagde til dem: hvorfor friste I mig?
24 Vis mig en skilling. Hvis billede og overskrift har det? De svarede og sagde: Cæsars.
25 Og han sagde til dem: giv derfor Kejseren det, som tilkommer Kejseren, og Gud det, som er Guds.
26 Og de kunde ikke fatte hans Ord for Folket, og de undrede sig over hans Svar og tav.
27 Da kom nogle af Saddukæerne til ham, som benægte, at der er nogen Opstandelse; og de spurgte ham:
28 Og han sagde: Mester! Moses skrev til os: dersom nogens Broder dør, havende en Hustru, og han dør uden Børn, da skulde hans Broder tage sin Hustru og oprejse sin Broder Sæd.
29 Der var da syv Brødre, og den første tog sig en Hustru og døde uden Børn.
30 Og den anden tog hende til Hustru, og han døde barnløs.
31 Og den tredje tog hende; og på samme måde de syv, og de efterlod ingen børn og døde.
32 Sidst af alle døde også kvinden.
33 Derfor, hvis Hustru af dem er hun i Opstandelsen? thi syv havde hende til Hustru.
34 Men Jesus svarede og sagde til dem: denne Verdens Børn gifte sig og blive gifte;
35 Men de, som skal regnes for værdige til at opnå denne verden og opstandelsen fra de døde, hverken gifte sig eller blive gift:
36 Og de kunne ikke mere dø; thi de ere Englene lige; og er Guds børn, idet de er opstandelsens børn.
37 Nu da de døde ere opstandne, viste Moses det ved tornebusken, da han kalder Herren Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.
38 Thi han er ikke de dødes Gud, men de levendes; thi alle leve for ham.
39 Da svarede nogle af de skriftkloge og sagde: Mester, du har sagt det godt.
40 Og derefter turde de slet ikke spørge ham noget.
41 Og han sagde til dem: hvorledes sige de, at Kristus er Davids Søn?
42 Og David sagde selv i Salmernes Bog: HERREN sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand!
43 Indtil jeg gør dine fjender til din fodskammel.
44 Derfor kalder David ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?
45Da sagde han til sine Disciple til sine Disciple:
46 Tag jer i agt for de skriftkloge, som ønske at vandre i lange klæder og elske at hilse på markederne og de øverste stole i synagogerne og de øverste sale ved højtider;
47 som fortærer Enkerhuse og beder lange Bønner for en Skue; de skal modtage større Fordømmelse.

KAPITEL 21

1 Og han så op og så de rige mænd kaste deres gaver i skatkammeret.
2 Og han så også en fattig Enke, der kastede to Midter ind.
3 Og han sagde: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke har kastet mere ind end de alle.
4 Thi alle disse har af deres Overflod kastet ind i Guds Ofre; men hun har af sin Møde kastet alt det levende ind, som hun havde.
5 Og som nogle talte om Templet, hvorledes det var prydet med smukke Stene og Gaver, sagde han:

6 Med hensyn til disse ting, som I ser, skal de dage komme, hvor der ikke skal efterlades en sten på en anden, som ikke skal blive kastet ned.
7 Og de spurgte ham og sagde: Mester! men naar skal disse Ting ske? og hvilket tegn vil der være, når disse ting skal ske?
8 Og han sagde: vogter eder, at I ikke lade eder vildlede; thi mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus; og tiden nærmer sig; gå derfor ikke efter dem.
9 Men når I hører om krige og tumult, så vær ikke forfærdede; thi disse ting skal først ske; men slutningen er ikke lige ved.
10 Da sagde han til dem: Folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige.
11 Og store Jordskælv skal være forskellige steder og hungersnød og pest; og frygtelige syn og store tegn skal være fra himlen.
12 Men foran alle disse skulle de lægge hænderne på dig og forfølge dig og overgive dig til synagogerne og i fængslerne, idet de føres frem for konger og fyrster for mit navns skyld.
13 Og det skal vende sig til dig til et Vidnesbyrd.
14 Sæt det derfor fast i eders Hjerter, at I ikke mediterer før, hvad I skal svare:
15 Thi jeg vil give dig Mund og Visdom, som alle dine Modstandere ikke skal kunne modsætte sig eller modstå.
16 Og I skal blive forrådt både af forældre og brødre og slægtninge og venner; og nogle af eder skal de lade ihjelslaae.
17 Og I skulle hades af alle mennesker for mit navns skyld.
18 Men intet Haar af dit Hoved skal forsvinde.
19 I eders tålmodighed besidder I jeres sjæle.
20 Og når I ser Jerusalem omringet af hære, da ved, at dets ødelæggelse er nær.
21 Så lad dem, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og lad dem, som er midt i den, drage ud; og lad dem, som ere i Landene, ikke komme derind.
22 Thi dette er Hævnens Dage, at alt, hvad der er skrevet, skal opfyldes.
23 Men ve de frugtsommelige og dem, som dier, i de Dage! thi der skal være stor Nød i Landet og Vrede over dette Folk.
24 Og de skulle falde for Sværdet og føres bort til fangenskab til alle Hedningerne, og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider er fuldkommet.
25 Og der skal være tegn i solen og på månen og i stjernerne; og på jorden nød nationer, med forvirring; havet og bølgerne bruser;
26 Menneskers Hjerter svigter dem af Frygt og for at se efter det, som kommer paa Jorden; thi Himmelens Magter skal rystes.
27 Og da skulle de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og stor herlighed.
28 Og naar disse Ting begynder at ske, saa se op og opløfte eders Hoveder; thi din forløsning nærmer sig.
29 Og han talte en Lignelse til dem; Se figentræet og alle træerne;
30 Når de nu skyder frem, da ser og ved I selv, at sommeren er nær.
31 Ligeledes skal I, når I ser disse ting ske, vide, at Guds rige er nær.
32 Sandelig siger jeg eder: denne Slægt skal ikke forgå, førend alt er opfyldt.
33 Himlen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ikke forgå.
34 Og vogter eder selv, at eders Hjerter ikke på noget tidspunkt blive overbelastede af Overmagt og Drukkenskab og dette Livs Bekymringer, og saaledes kommer den Dag over eder uden at vide det.
35 Thi som en Snare skal den komme over alle dem, som bo paa hele Jordens Overflade.
36 Våg derfor og bed altid, at I må ansees værdige til at undslippe alt dette, som skal ske, og at stå for Menneskesønnen.
37 Og om Dagen underviste han i Templet; og om natten gik han ud og blev på det bjerg, som kaldes Oliebjerget.
38 Og alt Folket kom tidligt om Morgenen til ham i Templet for at høre ham.

KAPITEL 22

1 Nu nærmede sig de usyrede brøds fest, som kaldes påske.
2 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slå ham ihjel; thi de frygtede Folket.
3 Da trådte Satan ind i Judas, ved navn Iskariot, idet han var af tallet af de tolv.
4 Og han gik sin Vej og talte med Ypperstepræsterne og Øverste, hvorledes han kunde forraade ham til dem.
5 Og de glædede sig og sluttede Pagt om at give ham Penge.
6 Og han lovede det og søgte lejlighed til at forråde ham til dem i mængdens fravær.
7 Så kom de usyrede brøds dag, da påske skal slagtes.
8 Og han sendte Peter og Johannes og sagde: gaaer hen og bered os Paaske, at vi kunne spise.
9 Og de sagde til ham: hvor vil du, at vi berede os?
10 Og han sagde til dem: Se, naar I gaae ind i Staden, skal der en Mand møde eder, som bærer en Kande Vand; følg ham ind i huset, hvor han går ind.
11 Og I skulle sige til Husbonden: Mesteren siger til dig: Hvor er gæstekammeret, hvor jeg skal spise Påske med mine Disciple?
12 Og han skal vise eder et stort Overværelse, der er indrettet;
13 Og de gik hen og fandt, som han havde sagt dem, og de gjorde påskemåltid i stand.
14 Og der Time var kommen, satte han sig og de tolv Apostle med ham.
15 Og han sagde til dem: Jeg har lyst til at spise denne Påske med eder, førend jeg lider.
16 Thi jeg siger Eder: Jeg vil ikke mere spise deraf, førend det er fuldbyrdet i Guds Rige.
17 Og han tog bægeret og takkede og sagde: Tag dette og del det imellem eder.
18 Thi jeg siger eder: Jeg vil ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.
19 Og han tog Brødet og takkede og brød det og gav dem og sagde: Dette er mit Legeme, som er givet for Eder; gør dette til min Ihukommelse.
20 Ligeledes og bægeret efter nadveren, idet han sagde: dette bæger er det nye testamente i mit blod, som udgydes for jer.

21 Men se, hans Haand, som forraader mig, er med mig paa Bordet.
22 Og sandelig, Menneskesønnen gaar bort, som det er bestemt; men ve det Menneske, ved hvilket han er forraadt!
23 Og de begyndte at spørge indbyrdes, hvem af dem, som skulde gøre dette.
24 Og der var også en strid iblandt dem, hvem af dem skulle regnes for den største.
25 Og han sagde til dem: Hedningernes Konger udøver Herre over dem; og de, der udøver myndighed over dem, kaldes velgørere.
26 Men det skal I ikke være; men den, som er den største iblandt eder, han være som den yngste; og den, der er den øverste, som den, der tjener.
27 Thi hvad er større, den, som sidder til Spis, eller den, som tjener? er det ikke den, der sidder til spisning? men jeg er iblandt jer som den, der tjener.
28 I ere de, som blev ved med mig i mine fristelser.
29 Og jeg udpeger jer et rige, ligesom min Fader har udpeget mig;
30 for at I skulle spise og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde på Troner og dømme Israels tolv Stammer.
31 Og Herren sagde: Simon, Simon, se, Satan har ønsket at få dig, at han kan sigte dig som hvede.
32 Men jeg har bedt for dig, at din Tro ikke skal svigte; og naar du er omvendt, så styrk dine Brødre.
33 Og han sagde til ham: Herre! jeg er rede til at gaa med dig baade i Fængsel og til Døden.
34 Og han sagde: Jeg siger dig, Peter, Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange skal nægte, at du kjender mig.
35 Og han sagde til dem: da jeg sendte eder uden Pung og Skrue og Sko, manglede I noget? Og de sagde: Intet.
36 Da sagde han til dem: Men nu, hvo som har en Pung, han skal tage den og ligesaa hans Skrue;
37 Thi jeg siger Eder, at dette, som er skrevet, skal endnu fuldbyrdes i mig, og han blev regnet iblandt Overtræderne;
38 Og de sagde: Herre, se, her er to Sværd. Og han sagde til dem: Det er nok.
39 Og han gik ud og gik, som han plejede, til Oliebjerget; og hans disciple fulgte ham også.
40 Og der han var på stedet, sagde han til dem: bed om, at I ikke skulle komme i fristelse.
41 Og han blev trukket tilbage fra dem omkring en stenkast, og han knælede ned og bad:
42 og sagde: Fader, om du vil, så tag denne Kalk fra mig; dog ske ikke min Villie, men din.
43 Og der viste sig en Engel for ham fra Himmelen, som styrkede ham.
44 Og da han var i Kval, bad han mere inderligt, og hans Sved var som store Blodsdråber, der faldt ned til Jorden.
45 Og da han stod op fra Bønnen og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Sorg,
46 og sagde til dem: hvorfor sove I? stå op og bed, for at I ikke skal komme i fristelse.
47 Og medens han endnu talte, se, en Mængde, og han, som hed Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede sig Jesus for at kysse ham.
48 Men Jesus sagde til ham: Judas, forråder du Menneskesønnen med et Kys?
49 Da de, som var omkring ham, så, hvad der ville følge, sagde de til ham: Herre, skulle vi slå med Sværdet?
50 Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og huggede hans højre Øre af.
51 Men Jesus svarede og sagde: " Lad I saa langt!" og han rørte ved hans Øre og helbredte ham.
52 Da sagde Jesus til Ypperstepræsterne og Templets Øverster og de Ældste, som kom til ham: Går I ud som imod en Tyv med Sværd og Stænger?
53 Da jeg daglig var hos eder i Templet, rakte I ingen Hænder ud imod mig; men dette er eders Time og Mørkets Magt.
54 Da tog de ham og førte ham og førte ham ind i Ypperstepræstens Hus. Og Peter fulgte langt væk.
55 Og der de havde antændt Ild midt i Forstuen og sat sig sammen, satte Peter sig iblandt dem.
56 Men en Tjenestepige saae ham, hvor han sad ved Ilden, og saae ham alvorligt og sagde: Denne Mand var og med ham.
57 Og han nægtede ham og sagde: Kvinde! jeg kender ham ikke.
58 Og efter en liden Stund så en anden ham og sagde: du er og af dem. Og Peter sagde: Menneske, det er jeg ikke.
59 Og omtrent en Time efter sagde en anden tillidsfuldt og sagde: Sandelig, denne var ogsaa med ham; thi han er en Galilæer.
60 Men Peter sagde: Menneske! jeg ved ikke, hvad du siger. Og straks, mens han endnu talte, kom hanen i gang.
61 Og Herren vendte sig om og så på Peter. Og Peter kom Herrens ord i hu, hvorledes han havde sagt til ham: Før hanen galer, skal du fornægte mig tre gange.
62 Og Peter gik ud og græd bitterligt.
63 Og Mændene, som holdt Jesus, hånede ham og slog ham.
64 Og der de havde bindet for ham, slog de ham i Ansigtet og spurgte ham og sagde: profeter, hvem er det, som slog dig?
65 Og meget andet talte de bespottelig imod ham.
66 Og saa snart det blev Dag, kom Folkets Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge sammen og førte ham ind i deres Raad og sagde:
67 Er du Kristus? fortæl os. Og han sagde til dem: Hvis jeg siger det til jer, vil I ikke tro det.
68 Og dersom jeg ogsaa beder Eder, vil I ikke svare mig og ikke lade mig gaa.
69 Herefter skal Menneskesønnen sidde ved Guds krafts højre hånd.
70 Da sagde de alle: er du da Guds Søn? Og han sagde til dem: I sige, at jeg er det.
71 Og de sagde: hvad have vi yderligere vidne til? thi vi har selv hørt om hans egen Mund.

KAPITEL 23

1 Og hele Mængden af dem stod op og førte ham til Pilatus.
2 Og de begyndte at anklage ham og sagde: Vi har fundet denne, der fordrejer Folket og forbyder at give Kejseren Skat, idet han siger, at han selv er Kristus, en Konge.
3 Og Pilatus spurgte ham og sagde: Er du Jødernes Konge? Og han svarede ham og sagde: Du siger det.
4 Da sagde Pilatus til Ypperstepræsterne og til Folket: Jeg finder ingen Skyld hos denne Mand.

5 Og de bleve desto mere heftige og sagde: han ophidser Folket, idet han lærer overalt i Jøderne, fra Galilæa til dette Sted.
6 Da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om manden var en galilæer.
7 Og så snart han vidste, at han hørte til Herodes' område, sendte han ham til Herodes, som også selv var i Jerusalem på den tid.
8 Og da Herodes så Jesus, blev han meget glad; thi han havde lyst til at se ham i en lang Tid, fordi han havde hørt meget om ham; og han håbede at have set et mirakel udført af ham.
9 Da spurgte han ham med mange Ord; men han svarede ham intet.
10 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge stode og anklagede ham voldsomt.
11 Og Herodes med sine Krigsmænd foragtede ham og spottede ham og klædte ham i en pragtfuld Kjortel og sendte ham atter til Pilatus.
12 Og den samme Dag blev Pilatus og Herodes gjort Venner sammen; thi før var de i Fjendskab imellem sig.
13 Og Pilatus, da han havde sammenkaldt Ypperstepræsterne og Fyrsterne og Folket,
14 Han sagde til dem: I have ført denne Mand til mig, som en, der fordrejer Folket; og se, jeg, efter at have undersøgt ham for Eder, fandt ingen Skyld i, at denne Mand rørte ved det, I anklager ham for.
15 Nej, heller ikke Herodes; thi jeg har sendt dig til ham; og se, intet, der er dødsværdigt, er gjort mod ham.
16 Derfor vil jeg tugte ham og frigive ham.
17 (Thi af nødvendighed skal han give dem én fri ved festen.)
18 Og de raabte med det samme og sagde: Bort med denne Mand, og giv os Barabbas fri!
19 (som for en vis Opstandelse i Byen og for Drab blev kastet i Fængsel.)
20 Da Pilatus var villig til at frigive Jesus, talte han atter til dem.
21 Men de raabte og sagde: Korsfæst ham, korsfæst ham!
22 Og han sagde tredie Gang til dem: Hvorfor, hvad ondt har han gjort? Jeg har ikke fundet nogen dødsårsag hos ham; derfor vil jeg tugte ham og lade ham gå.
23 Og de var øjeblikkelige med høje Røster og krævede, at han skulde korsfæstes. Og deres og ypperstepræsternes røster fik overhånd.
24 Og Pilatus dømte, at det skulde være, som de forlangte.
25 Og han løslod dem den, som for Oprør og Drab blev kastet i Fængsel, som de havde ønsket; men han overgav Jesus til deres vilje.
26 Og der de førte ham bort, greb de en Simon, en Kyrener, der kom ud af Landet, og på ham lagde de Korset, at han skulde bære det efter Jesus.
27 Og der fulgte ham en stor skare af folk og kvinder, som også jamrede og jamrede ham.
28 Men Jesus vendte sig til dem og sagde: Jerusalems Døtre! græd ikke over mig, men græd over eder selv og over eders Børn.
29 Thi se, de Dage komme, i hvilke de skulle sige: Salige ere de ufrugtbare og de Moderliv, som aldrig bar, og de Frugter, som aldrig gav die.
30 Da skulle de begynde at sige til Bjergene: Fald over os; og til bjergene: Dæk os.
31 Thi dersom de gøre disse Ting ved et grønt Træ, hvad skal der da ske i det tørre?
32 Og der blev ogsaa to andre, ondsindede, ført med ham til Døden.
33 Og da de kom til det sted, som kaldes Golgata, korsfæstede de ham og de ondsindede dér, den ene til højre og den anden til venstre.
34 Da sagde Jesus: Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør. Og de skilte hans klæder og kastede lod.
35 Og folket stod og så. Og de Øverste med dem hånede ham og sagde: Han frelste andre; lad ham frelse sig selv, hvis han er Kristus, Guds udvalgte.
36 Og Stridsmændene hånede ham og kom til ham og ofrede ham Eddike,
37 og sagde: dersom du er Jødernes Konge, så frels dig selv!
38 Og der var også skrevet en Overskrift over ham med bogstaver på græske og latinske og hebraiske: DETTE ER JØDERNES KONGE.
39 Og en af de Misbrugere, som vare hængte, spottede ham og sagde: er du Kristus, da frels dig selv og os!
40 Men den anden svarede irettesatte ham og sagde: frygter du ikke Gud, da du er i den samme Fordømmelse?
41 Og vi sandelig med rette; thi vi modtage den behørige Løn for vore Gerninger; men denne Mand har ikke gjort noget galt.
42 Og han sagde til Jesus: Herre, kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige.
43 Og Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig: i Dag skal du være med mig i Paradis.
44 Og det var omkring den sjette Time, og der blev Mørke over hele Jorden indtil den niende Time.
45Og Solen formørkedes, og Templets Forhæng revet i Midten.
46 Og da Jesus havde raabt med høj Røst, sagde han: Fader! i dine Hænder giver jeg min Aand; og da han havde sagt dette, opgav han Aanden.
47 Men da Høvedsmanden så, hvad der skete, priste han Gud og sagde: "Viselig, denne var en retfærdig Mand."
48 Og alt Folket, som kom sammen til det Syn, saae det, der skete, slog deres Bryst og vendte tilbage.
49 Og alle hans bekendte og kvinderne, som fulgte ham fra Galilæa, stode langt borte og så disse ting.
50 Og se, der var en mand ved navn Joseph, en rådgiver; og han var en god mand og en retfærdig:
51 (Han havde ikke samtykket i deres Råd og Gerning;) han var af Arimatæa, en Jødernes Stad, som ogsaa selv ventede på Guds Rige.
52 Denne gik hen til Pilatus og bad om Jesu Legeme.
53 Og han tog det ned og svøbte det i Linned og lagde det i en Grav, der var hugget i Sten, hvori ingen før var lagt.
54 Og den dag var forberedelsen, og sabbaten trak frem.
55 Og og Kvinderne, som kom med ham fra Galilæa, fulgte efter og saae Graven, og hvorledes hans Lig blev lagt.
56 Og de vendte tilbage og tilberedte Krydderier og Salver; og hvilede sabbatsdagen efter budet.

KAPITEL 24

1 Men på den første dag i ugen, meget tidligt om morgenen, kom de til graven og bragte de krydderier, som de havde tilberedt, og nogle andre med sig.

2 Og de fandt Stenen rullet bort fra Graven.
3 Og de gik ind og fandt ikke den Herres Jesu Legeme.
4 Og det skete, mens de var meget forvirrede over det, se, to mænd stod hos dem i skinnende klæder:
5 Og der de blev bange og bøjede deres Ansigter mod Jorden, sagde de til dem: Hvorfor søge I den Levende iblandt de Døde?
6 Han er ikke her, men er opstanden; kom i Hu, hvorledes han talte til eder, da han endnu var i Galilæa,
7 og sagde: Menneskesønnen skal overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstå på den tredje Dag.
8 Og de kom hans ord i hu,
9 og vendte tilbage fra Graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre.
10 Det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og andre Kvinder, som vare med dem, som fortalte dette til Apostlene.
11 Og deres Ord forekom dem som tomme Sagn, og de troede dem ikke.
12 Da stod Peter op og løb hen til Graven; og da han bøjede sig ned, så han linnedtøjet lagt for sig selv, og gik bort og undrede sig over det, som var sket.
13 Og se, to af dem gik den samme Dag til en Landsby, som hedder Emmaus, og som var fra Jerusalem omtrent tresindstyve Stade.
14 Og de talte sammen om alt dette, som var sket.
15 Og det skete, medens de talte sammen og tænkte, at Jesus selv nærmede sig og gik med dem.
16 Men deres Øjne holdtes, for at de ikke skulde kjende ham.
17 Og han sagde til dem: hvorledes er det for at tale med dem, som I have til hinanden, mens I går, og er bedrøvede?
18 Og den ene af dem, hvis Navn var Kleopas, svarede og sagde til ham: Er du kun en fremmed i Jerusalem, og har du ikke vidst, hvad der er sket der i disse Dage?
19 Og han sagde til dem: hvad for noget? Og de sagde til ham: Angående Jesus fra Nazareth, som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud og hele Folket.
20 Og hvorledes Ypperstepræsterne og vore Øverster overgav ham til Dødsdom og korsfæstede ham.
21 Men vi stolede på, at det var ham, som skulde have forløst Israel; og foruden alt dette er det i Dag den tredje Dag, siden dette skete.
22 Ja, og også nogle kvinder i vores skare gjorde os forbavsede, som var tidligt ved graven;
23 Og da de ikke fandt hans Lig, kom de og sagde, at de ogsaa havde set et Syn af Engle, som sagde, at han levede.
24 Og nogle af dem, som vare med os, gik til Graven og fandt det således, som Kvinderne havde sagt; men ham så de ikke.
25 Da sagde han til dem: I tåber, og sene af Hjerte til at tro alt, hvad Profeterne have talt!
26 Burde ikke Kristus lide disse Ting og komme ind i sin Herlighed?
27. Og han begyndte ved Moses og alle Profeterne, og han udlagde for dem i alle Skrifterne, hvad der vedrørte ham.
28 Og de nærmede sig Landsbyen, hvortil de gik, og han lod, som om han vilde være gaaet videre.
29 Men de tvang ham og sagde: Bliv hos os; thi det er henimod Aften, og Dagen er langt ude. Og han gik ind for at blive hos dem.
30 Og det skete, mens han sad til Spis med dem, tog han Brød og velsignede det og brød og gav dem.
31 Og deres øjne blev åbnet, og de kendte ham; og han forsvandt ud af deres øjne.
32 Og de sagde til hverandre: Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte med os paa Vejen, og medens han oplod Skrifterne for os?
33 Og de stod op i samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt de elleve forsamlede og dem, som var med dem,
34 og sagde: Herren er sandelig opstanden og er aabenbaret for Simon.
35 Og de fortalte, hvad der skete paa Vejen, og hvorledes han var kendt af dem, da han brød Brødet.
36 Og mens de saaledes tale, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder!
37 Men de blev rædselsslagne og forfærdede og troede, at de havde set en ånd.
38 Og han sagde til dem: hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstår tanker i jeres hjerter?
39 Se mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; greb mig og se; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I ser mig have.
40 Og der han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder.
41 Og medens de endnu ikke troede af Glæde og undrede sig, sagde han til dem: har I noget Mad her?
42 Og de gav ham et Stykke af en stegt Fisk og en Honningkage.
43 Og han tog det og spiste for dem.
44 Og han sagde til dem: Dette er de Ord, som jeg talte til eder, mens jeg endnu var hos eder, at alt skal opfyldes, som er skrevet i Mose Lov og i Profeterne og i Salmerne, om mig.
45 Da åbnede han deres forstand, for at de kunne forstå skrifterne,
46 og sagde til dem: saaledes er der skrevet, og saaledes maatte Kristus lide og opstaae fra de Døde den tredje Dag.
47 Og at omvendelse og syndernes forladelse skulle prædikes i hans navn blandt alle folkeslag, begyndende i Jerusalem.
48 Og I er vidner om disse ting.
49 Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men bliv i Jerusalems Stad, indtil I ere udstyret med Kraft fra det høje.
50 Og han førte dem ud til Betania, og han løftede sine Hænder og velsignede dem.
51 Og det skete, mens han velsignede dem, blev han skilt fra dem og båret op til Himmelen.
52 Og de tilbad ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor Glæde.
53 Og de var bestandig i Templet og priste og velsignede Gud. Amen.

John

KAPITEL 1

1 I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.
2 Det samme var i begyndelsen hos Gud.
3 Alt er blevet til ved ham; og uden ham er der ikke blevet til noget, som er blevet til.
4 I ham var liv; og livet var menneskenes lys.
5 Og lyset skinner i mørket; og mørket fattede det ikke.
6 Der var en mand udsendt fra Gud, hvis navn var Johannes.
7 Han kom til et Vidnesbyrd til at vidne om Lyset, for at alle ved ham skulle tro.
8 Han var ikke det lys, men blev sendt for at vidne om det lys.
9 Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden.
10 Han var i Verden, og Verden blev til ved ham, og Verden kendte ham ikke.
11 Han kom til sit eget, og hans egne modtog ham ikke.
12 Men alle, som tog imod ham, dem gav han Magt til at blive Guds Børn, dem, som troe på hans Navn.
13 som ikke er født af Blod eller af Kødets Vilje eller af Menneskets Vilje, men af Gud.
14 Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saae hans Herlighed, en Herlighed som den Enbårne af Faderen, fuld af Naade og Sandhed.
15 Johannes vidnede om ham og raabte og sagde: Det var ham, om hvem jeg talte: Den, som kommer efter mig, er foretrukket for mig; thi han var før mig.
16 Og af hans Fylde have alt, hvad vi har modtaget, og Naade for Naade.
17 Thi Loven er givet ved Moses, men Naade og Sandhed er kommet ved Jesus Christus.
18 Ingen har nogen sinde set Gud; den enbårne Søn, som er i Faderens skød, han har kundgjort ham.
19 Og dette er Johannes' Vidnesbyrd, da Jøderne sendte Præster og Leviter fra Jerusalem for at spørge ham: Hvem er du?
20 Og han bekendte og nægtede ikke; men bekendte, jeg er ikke Kristus.
21 Og de spurgte ham: Hvad da? Er du Elias? Og han siger: Det er jeg ikke. Er du den profet? Og han svarede: Nej.
22 Da sagde de til ham: hvo er du? at vi kan svare dem, som har sendt os. Hvad siger du om dig selv?
23 Han sagde: Jeg er en Røst, som råber i Ørken: gør HERRENS Vej jævn, som Profeten Esajas har sagt.
24 Og de udsendte vare af Pharisæerne.
25 Og de spurgte ham og sagde til ham: hvorfor døber du da, hvis du ikke er den Kristus, ej heller Elias, ej heller den Profet?
26 Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber med Vand; men der står en iblandt eder, som I ikke kender;
27 Det er ham, som kommer efter mig, foretrækkes for mig, hvis skosmykke jeg ikke er værdig til at løse.
28 Disse ting skete i Betabara hinsides Jordan, hvor Johannes døbte.
29 Næste Dag ser Johannes Jesus komme til sig og siger: se, Guds Lam, som borttager Verdens Synd.
30 Dette er ham, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som er foretrukket for mig; thi han var før mig.
31 Og jeg kendte ham ikke; men for at han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.
32 Og Johannes vidnede og sagde: jeg så Ånden stige ned fra Himmelen som en Due, og den blev over ham.
33 Og jeg kendte ham ikke; men han, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Over hvem du skal se Ånden stige ned og blive over ham, han er den, som døber med den Helligånd.
34 Og jeg så og vidnede, at denne er Guds Søn.
35 Næste Dag efter stod Johannes atter og to af hans Disciple;
36 Og han saae paa Jesus, mens han gik, og sagde: Se, Guds Lam!
37 Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.
38 Da vendte Jesus sig om og så dem følge efter, og han sagde til dem: hvad søge I? De sagde til ham: Rabbi, (det vil sige udlagt: Mester) hvor bor du?
39 Han sagde til dem: kom og se. De kom og så, hvor han boede, og de blev hos ham den dag; thi det var omkring den tiende time.
40 En af de to, som hørte Johannes tale og fulgte ham, var Andreas, Simon Peters bror.
41 Han fandt først sin egen Broder Simon og sagde til ham: Vi have fundet Messias, hvilket er, fortolket, Kristus.
42 Og han førte ham til Jesus. Og da Jesus så ham, sagde han: " Du er Simon, Jonas' Søn; du skal kaldes Kefas, som efter fortolkningen er en Sten."
43 Dagen efter vilde Jesus drage ud til Galilæa, og han fandt Filip og sagde til ham: Følg mig!
44 Men Filip var fra Betsaida, Andreas og Peters by.
45 Filip fandt Nathanael og sagde til ham: Vi have fundet ham, om hvem Moses i Loven og Profeterne skrev: Jesus fra Nazareth, Josefs Søn.
46 Og Nathanael sagde til ham: Kan der komme noget godt ud af Nazareth? Filip sagde til ham: "Kom og se!"
47 Jesus så Nathanael komme til ham, og sagde om ham: Se, der er en Israelit, i hvem der ikke er Svig!
48 Nathanael sagde til ham: Hvorfra kender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Før Filip kaldte på dig, da du var under figentræet, så jeg dig.
49 Nathanael svarede og sagde til ham: Rabbi, du er Guds Søn; du er Israels konge.
50 Jesus svarede og sagde til ham: Tror du, fordi jeg sagde til dig: Jeg har set dig under Figentræet? du skal se større ting end disse.
51 Og han sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Herefter skal I se Himlen åben og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.

KAPITEL 2

1 Og den tredje dag var der bryllup i Kana i Galilæa; og Jesu mor var der:
2 Og baade Jesus og hans Disciple blev kaldet til Brylluppet.
3 Og da de vilde have Vin, sagde Jesu Moder til ham: De have ingen Vin.
4 Jesus siger til hende: Kvinde! hvad har jeg med dig at gøre? min time er endnu ikke kommet.

5 Hans Moder siger til Tjenerne: Alt, hvad han siger til Eder, det gør han.
6 Og der var der stillet seks Vandkar af Sten, efter Jødernes Renselses Maade, indeholdende to eller tre Firkins hver.
7 Jesus sagde til dem: Fyld Vandkarrene med Vand. Og de fyldte dem op til randen.
8 Og han sagde til dem: Drag nu ud og bær til Højtidsholderen. Og de bar det.
9 Da Højtidsforstanderen havde smagt Vandet, som var gjort til Vin, og han vidste ikke, hvorfra det var;
10 Og han sagde til ham: Hvert Menneske sætter i Begyndelsen god Vin frem; og når mennesker har drukket godt, så er det værre; men du har bevaret den gode vin indtil nu.
11 Denne Begyndelse af Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa og åbenbarede sin Herlighed; og hans disciple troede på ham.
12 Derefter drog han ned til Kapernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple; og de bleve der ikke mange Dage.
13 Og Jødernes Påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem,
14 Og han fandt i Templet dem, som solgte Okser og Faar og Duer, og Pengevekslerne, der sad;
15 Og da han havde gjort en Svøbe af små Reb, drev han dem alle ud af Templet og Faarene og Okserne; og udøste vekslernes penge og væltede bordene;
16 Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tag disse Ting herfra; gør ikke min Faders hus til et handelshus.
17 Og hans Disciple kom i Hu, at der var skrevet: Dit Hus Nidkærhed har fortæret mig.
18 Da svarede Jøderne og sagde til ham: hvad Tegn viser du os, efterdi du gør disse Ting?
19 Jesus svarede og sagde til dem: ødelæg dette Tempel, og om tre Dage vil jeg rejse det op.
20 Da sagde Jøderne: Seks og fyrretyve Aar var dette Tempel bygget, og vil du rejse det op paa tre Dage?
21 Men han talte om sit Legems Tempel.
22 Da han da var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette til dem; og de troede på Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt.
23 Men da han var i Jerusalem ved påskefesten på festdagen, troede mange på hans navn, da de så de undere, som han gjorde.
24 Men Jesus overgav sig ikke til dem, fordi han kendte alle mennesker,
25 Og han behøvede ikke, at nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste, hvad der var i Mennesket.

KAPITEL 3

1 Der var en mand af farisæerne ved navn Nikodemus, en hersker over jøderne:
2 Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: Rabbi! vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi ingen kan gøre disse Undere, som du gør, uden at Gud er med ham.
3 Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden at et Menneske bliver født på ny, kan han ikke se Guds Rige.
4 Nikodemus sagde til ham: hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? kan han anden Gang komme ind i sin Moders Liv og blive født?
5 Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden at et Menneske bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.
6 Det, som er født af kødet, er kød; og det, som er født af Ånden, er ånd.
7 Undre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I skal fødes på ny.
8 Vinden blæser, hvor den vil, og du hører lyden deraf, men du kan ikke se, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; således er enhver, som er født af Ånden.
9 Nikodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette være?
10 Jesus svarede og sagde til ham: Er du en Herre over Israel, og ved ikke disse Ting?
11 Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi taler, som vi ved, og vidner om, at vi har set; og I modtage ikke vort vidnesbyrd.
12 Dersom jeg har fortalt eder jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I tro, dersom jeg fortæller eder om de himmelske Ting?
13 Og ingen er steget op til Himmelen, uden han, som kom ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.
14 Og ligesom Moses opløftede Slangen i Ørkenen, saaledes skal Menneskesønnen ophøjes:
15 for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.
16 Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.
17 Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden for at dømme Verden; men at verden ved ham skulle blive frelst.
18 Den, som tror på ham, er ikke dømt; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns navn.
19 Og dette er fordømmelsen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket mere end lyset, fordi deres gerninger var onde.
20 Thi enhver, som gør ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skulle blive irettesat.
21 Men den, som gør Sandhed, kommer til Lyset, for at hans Gerninger maa aabenbares, at de ere udførte i Gud.
22 Efter disse Ting kom Jesus og hans Disciple til Judæas Land; og der blev han hos dem og døbte.
23 Og Johannes døbte ogsaa i Aenon ved Salim, thi der var meget Vand; og de kom og bleve døbt.
24 Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel.
25 Da opstod der et spørgsmål mellem nogle af Johannes' disciple og jøderne om renselse.
26 Og de kom til Johannes og sagde til ham: Rabbi, han, som var med dig hinsides Jordan, om hvem du vidnede, se, han døber, og alle kommer til ham.
27 Johannes svarede og sagde: Et Menneske kan intet modtage, uden at det er givet ham fra Himmelen.
28 I vidne selv om mig, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men at jeg er udsendt foran ham.
29 Den, som har Bruden, er Brudgommen; men Brudgommens Ven, som staar og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst; derfor er min Glæde fuldkommet.
30 Han skal vokse, men jeg skal falde.
31 Den, som kommer ovenfra, er over alle; den, som er af jorden, er jordisk og taler af jorden; den, som kommer fra himlen, er over alle.

32 Og hvad han har set og hørt, det vidner han; og ingen modtager hans vidnesbyrd.
33 Den, som har modtaget sit Vidnesbyrd, har sat sit Segl på, at Gud er sanddru.
34 Thi den, som Gud har udsendt, taler Guds Ord; thi Gud giver ham ikke Ånden med Maal.
35 Faderen elsker Sønnen og har givet alt i hans Haand.
36 Den, som tror på Sønnen, har evigt Liv; og den, som ikke tror på Sønnen, skal ikke se Livet; men Guds Vrede bliver over ham.

KAPITEL 4

1 Da Herren derfor vidste, hvorledes farisæerne havde hørt, at Jesus gjorde og døbte flere disciple end Johannes,
2 (selv om Jesus ikke selv døbte, men hans disciple)
3 Han forlod Judæa og drog igen til Galilæa.
4 Og han skal rejse gennem Samaria.
5 Så kommer han til en by i Samaria, som kaldes Sykar, tæt på den jord, som Jakob gav sin søn Josef.
6 Nu var Jakobs Brønd der. Da Jesus da var træt af sin Rejse, sad han saaledes ved Brønden, og det var ved den sjette Time.
7 Der kommer en Kvinde fra Samaria for at hente Vand; Jesus siger til hende: Giv mig at drikke.
8 (Thi hans disciple var rejst til byen for at købe kød.)
9 Da sagde Samarias Kvinde til ham: Hvorledes kan det være, at du, som er Jøde, beder mig om at drikke, som er en Samarias Kvinde? thi jøderne har ingen omgang med samaritanerne.
10 Jesus svarede og sagde til hende: dersom du kjendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig at drikke; du ville have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.
11 Kvinden sagde til ham: Herre! du har ikke noget at suge med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand?
12 Er du større end vor Fader Jakob, som gav os Brønden og selv drak deraf og hans Børn og hans Kvæg?
13 Jesus svarede og sagde til hende: enhver, som drikker af dette Vand, skal atter tørste.
14 Men enhver, som drikker af det vand, som jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste; men det vand, som jeg vil give ham, skal være i ham en brønd med vand, der springer op til evigt liv.
15 Kvinden sagde til ham: Herre, giv mig dette Vand, at jeg ikke tørster, og at jeg ikke kommer her for at suge.
16 Jesus siger til hende: gak hen, kald din Mand, og kom hid.
17 Kvinden svarede og sagde: Jeg har ingen Mand. Jesus sagde til hende: Du har vel sagt: Jeg har ingen mand.
18 Thi du har haft fem Mænd; og den, som du nu har, er ikke din mand; det sagde du sandelig.
19 Kvinden sagde til ham: Herre! jeg fornemmer, at du er en Profet.
20 Vore Fædre tilbade paa dette Bjerg; og I siger, at i Jerusalem er det sted, hvor menneskene burde tilbede.
21 Jesus siger til hende: Kvinde, tro mig, den Time kommer, da I hverken paa dette Bjerg eller endnu i Jerusalem skulle tilbede Faderen.
22 I tilbede, I vide ikke hvad; vi vide hvad vi tilbede; thi Frelsen er af Jøderne.
23 Men den Time kommer og er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi Faderen søger saadanne til at tilbede ham.
24 Gud er en Aand, og de, som tilbede ham, skulle tilbede ham i Aand og Sandhed.
25 Kvinden siger til ham: Jeg ved, at Messias kommer, som kaldes Kristus; når han kommer, skal han fortælle os alt.
26 Jesus siger til hende: det er mig, som taler til dig.
27 Og derpaa kom hans Disciple og undrede sig over, at han talte med Kvinden; dog sagde ingen: hvad søger du? eller hvorfor taler du med hende?
28 Da forlod Kvinden sin Vandkande og gik ind i Byen og sagde til Mændene:
29 Kom og se en Mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort; er denne ikke Kristus?
30 Så gik de ud af byen og kom til ham.
31 I mellemtiden bad hans Disciple ham og sagde: Mester, spis!
32 Men han sagde til dem: jeg har Kød at spise, som I ikke vide af.
33 Derfor sagde Disciplene til hverandre: Har nogen bragt ham noget at spise?
34 Jesus siger til dem: Min Mad er at gøre hans Villie, som har sendt mig, og at fuldende hans Gerning.
35 Siger I ikke: Der er endnu fire Maaneder, og saa kommer Høsten? se, jeg siger jer: Løft jeres øjne og se på markerne; thi de er allerede hvide til at høste.
36 Og den, som høster, modtager Løn og samler Frugt til det evige Liv, at baade den, som saar, og den, som høster, kan glæde sig sammen.
37 Og heri er dette Ord sandt: Den ene sår, og en anden høster.
38 Jeg har sendt eder for at høste, hvad I ikke har arbejdet for;
39 Og mange af samaritanerne i den by troede på ham for kvindens ord, som vidnede: Han har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort.
40 Og da Samaritanerne kom til ham, bad de ham om at blive hos dem; og han blev der i to Dage.
41 Og mange flere troede på grund af hans eget ord;
42 og sagde til Kvinden: Nu tror vi, ikke for dit Ords Skyld; thi vi have selv hørt ham og vide, at denne er sandelig Kristus, Verdens Frelser.
43 Men efter to Dage gik han derfra og drog til Galilæa.
44 Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke har Ære i sit Fædreland.
45 Da han da kom til Galilæa, tog Galilæerne imod ham, efter at de havde set alt, hvad han gjorde i Jerusalem ved Festen; thi de gik og til Festen.
46 Så kom Jesus igen til Kana i Galilæa, hvor han lavede vandet vin. Og der var en adelsmand, hvis søn var syg i Kapernaum.
47 Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad ham, at han ville komme ned og helbrede hans Søn; thi han var ved at dø.
48 Da sagde Jesus til ham: Hvis du ikke ser Tegn og Undere, skulle du ikke tro.
49 Adelsmanden sagde til ham: Herre, kom ned, før mit barn dør.

50 Jesus sagde til ham: gak! din søn lever. Og manden troede det ord, som Jesus havde talt til ham, og han gik sin vej.
51 Og der han nu gik ned, mødte hans Tjenere ham og fortalte ham det og sagde: Din Søn lever.
52 Da spurgte han dem, hvornår han begyndte at gøre det godt igen. Og de sagde til ham: I går ved den syvende Time forlod feberen ham.
53 Saa vidste Faderen, at det var i den samme Time, i hvilken Jesus sagde til ham: Din Søn lever, og han troede selv og hele hans Hus.
54 Dette er atter det andet under, som Jesus gjorde, da han kom ud af Judæa til Galilæa.

KAPITEL 5

1 Derefter var der en fest for jøderne; og Jesus drog op til Jerusalem.
2 Nu er der i Jerusalem ved fåremarkedet en dam, som på hebraisk kaldes Bethesda, med fem forhaller.
3 I disse lå en stor mængde magtesløse mennesker, blinde, standsede, visne, og ventede på vandets bevægelse.
4 Thi en engel gik på en bestemt tid ned i dammen og foruroligede vandet; hvo som først efter vandets uro trådte ind, blev helbredt af enhver sygdom, han havde.
5 Og der var en Mand, som havde en Sygdom otte og tredive Aar.
6 Da Jesus så ham ligge og vidste, at han havde været længe i den sag, sagde han til ham: Vil du blive rask?
7 Den magtesløse Mand svarede ham: Herre, jeg har ingen, naar Vandet er oprørt, til at sætte mig i Dammen; men medens jeg kommer, træder en anden ned foran mig.
8 Jesus siger til ham: stå op, tag din seng og gå.
9 Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik; og paa samme Dag var det Sabbat.
10 Da sagde Jøderne til den helbredte: Det er Sabbatsdag; det er dig ikke tilladt at bære din Seng.
11 Han svarede dem: "Han, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din seng og gå."
12 Da spurgte de ham: hvilken Mand er det, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?
13 Og den, som blev helbredt, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde ført sig bort, og en Mængde var paa det Sted.
14 Siden traf Jesus ham i Templet og sagde til ham: se, du er blevet rask; synd ikke mere, for at der ikke skal komme noget værre over dig.
15 Manden gik bort og fortalte jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham rask.
16 Og derfor forfulgte Jøderne Jesus og søgte at slå ham ihjel, fordi han havde gjort disse Ting på Sabbatsdagen.
17 Men Jesus svarede dem: min Fader virker hidtil, og jeg virker.
18 Derfor søgte Jøderne så meget mere at slå ham ihjel, fordi han ikke alene havde brudt sabbaten, men også sagde, at Gud var hans Fader, som gjorde sig selv Gud lig.
19 Da svarede Jesus og sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: Sønnen kan ikke gøre noget af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad som helst han gør, det gør og Sønnen ligeså.
20 Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt, hvad han selv gør, og han skal vise ham større Gerninger end disse, at I skulle undres.
21 Thi ligesom Faderen oprejser de døde og gør dem levende; således gør Sønnen levende, hvem han vil.
22 Thi Faderen dømmer ingen, men har overgivet al dommen til Sønnen.
23 for at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham.
24 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, som hører mit ord og tror på ham, som har sendt mig, har evigt liv og skal ikke komme i fordømmelse; men går over fra døden til livet.
25 Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Timen kommer og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre, skulle leve.
26 Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv; således har han givet Sønnen at have liv i sig selv;
27 Og han har givet ham Magt til ogsaa at holde Dom, fordi han er Menneskens Søn.
28 Forundres ikke over dette, thi timen kommer, i hvilken alle, som er i gravene, skal høre hans røst,
29 Og skal komme frem; de, som har gjort godt, til livets opstandelse; og de, som har gjort det onde, til fordømmelsens opstandelse.
30 Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmer jeg; og min Dom er retfærdig; fordi jeg ikke søger min egen vilje, men Faderens vilje, som har sendt mig.
31 Hvis jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd ikke sandt.
32 Der er en anden, som vidner om mig; og jeg ved, at det vidnesbyrd, som han vidner om mig, er sandt.
33 I sendte til Johannes, og han vidnede om Sandheden.
34 Men jeg modtager ikke Vidnesbyrd af Mennesker; men dette siger jeg, for at I skulle blive frelst.
35 Han var et brændende og skinnende Lys, og I var villige til en Tid til at glæde sig over hans Lys.
36 Men jeg har større Vidnesbyrd end Johannes; thi de Gerninger, som Faderen har givet mig at fuldende, de samme Gerninger, som jeg gør, vidne om mig, at Faderen har sendt mig.
37 Og selve Faderen, som har sendt mig, har vidnet om mig. I har hverken hørt hans stemme på noget tidspunkt eller set hans skikkelse.
38 Og I have ikke hans Ord blivende i eder; thi hvem han har udsendt, ham troe I ikke.
39 Søg i skrifterne; thi i dem tror I, at I har evigt Liv, og det er dem, som vidner om mig.
40 Og I vil ikke komme til mig, for at I skulle have liv.
41 Jeg modtager ikke ære af mennesker.
42 Men jeg kender Eder, at I ikke have Guds Kærlighed i Eder.
43 Jeg er kommen i min Faders Navn, og I tage imod mig; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I tage imod.
44 Hvorledes kan I tro, som modtage hinandens Ære, og ikke søge den Ære, som alene kommer fra Gud?
45 Tro ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, som anklager eder, nemlig Moses, på hvem I stole.
46 Thi havde I troet Moses, da havde I troet mig; thi han skrev om mig.

47 Men dersom I ikke troe hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?

KAPITEL 6

1 Efter disse Ting gik Jesus over Galilæas Sø, som er Tiberias Hav.
2 Og en stor skare fulgte ham, fordi de så hans undere, som han gjorde på de syge.
3 Og Jesus gik op på et Bjerg, og der sad han med sine Disciple.
4 Og påske, jødernes højtid, var nær.
5 Da Jesus opløftede sine Øjne og saae en stor Skare komme til ham, sagde han til Filip: Hvorfra skulle vi købe Brød, at disse kunne æde?
6 Og dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han ville gøre.
7 Filip svarede ham: Brød for 200 Penninger er ikke nok for dem, for at enhver af dem kan tage lidt.
8 En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham:
9 Her er en dreng, som har fem bygbrød og to små fisk; men hvad er de blandt så mange?
10 Men Jesus sagde: Lad Mændene sætte sig. Nu var der meget græs på stedet. Så satte mændene sig ned, i antal omkring fem tusinde.
11 Og Jesus tog Brødene; og da han havde takket, delte han ud til Disciplene og Disciplene til dem, som sad ned; og ligeså af fiskene så meget de ville.
12 Da de bleve mætte, sagde han til sine Disciple: Saml de Stykker, der er tilbage, at Intet skal gå tabt.
13 Derfor samlede de dem sammen og fyldte tolv Kurve med Stykkerne af de fem Bygbrød, som blev tilbage til dem, som havde spist.
14. Da disse Mænd havde set det Under, Jesus gjorde, sagde de: Dette er sandelig den Profet, som skulde komme til Verden.
15 Da Jesus da forstod, at de vilde komme og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge, gik han atter op på et Bjerg alene.
16 Og da det nu var blevet Aften, gik hans Disciple ned til Havet,
17 Og han gik ind i et Skib og gik over Havet mod Kapernaum. Og det var nu mørkt, og Jesus var ikke kommet til dem.
18 Og Havet rejste sig af en stor Vind, der blæste.
19 Da de nu havde roet omkring fem og tyve eller tredive Stadier, se de Jesus gå på Havet og nærme sig Skibet, og de blev bange.
20 Men han sagde til dem: Det er mig; vær ikke bange.
21 Da modtog de ham villigt i Skibet, og strax var Skibet ved Landet, hvortil de gik.
22Den følgende Dag, da Folket, som stod paa den anden Side af Havet, saae, at der ikke var nogen anden Baad der, undtagen den, hvori hans Disciple vare gaaede, og at Jesus ikke gik med sine Disciple i Baaden, men at hans disciple var gået bort alene;
23 (Men der kom andre både fra Tiberias nær til det sted, hvor de spiste brød, efter at Herren havde takket:)
24 Da Folket da saae, at Jesus ikke var der, heller ikke hans Disciple, tog de ogsaa Skibet og kom til Kapernaum og søgte efter Jesus.
25 Og der de havde fundet ham paa den anden Side af Havet, sagde de til ham: Rabbi, naar kom du hertil?
26 Jesus svarede dem og sagde: sandelig, sandelig siger jeg Eder: I søge mig, ikke fordi I saae Tegnene, men fordi I aade af Brødene og bleve mætte.
27 Arbejder ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som varer til evigt liv, som Menneskesønnen skal give jer; thi ham har Gud Fader beseglet.
28 Da sagde de til ham: hvad skulle vi gøre, for at vi kunne gøre Guds Gerninger?
29 Jesus svarede og sagde til dem: Dette er Guds Gerning, at I troe paa ham, som han har udsendt.
30 De sagde da til ham: hvad Tegn viser du da, at vi skulle se og tro dig? hvad arbejder du?
31 Vore Fædre spiste Manna i Ørkenen; som der står skrevet: Han gav dem brød fra himlen at spise.
32 Da sagde Jesus til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: Moses har ikke givet Eder det Brød fra Himmelen; men min Fader giver jer det sande brød fra himlen.
33 Thi Guds Brød er den, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.
34 Da sagde de til ham: Herre! giv os altid dette Brød!
35 Og Jesus sagde til dem: jeg er Livets Brød; den, som kommer til mig, skal aldrig hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.
36 Men jeg sagde til Eder: I have ogsaa set mig og troe ikke.
37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg på ingen måde uddrive.
38 Thi jeg er steget ned fra Himmelen, ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som har sendt mig.
39 Og dette er Faderens Vilje, som har sendt mig, at jeg intet skal miste af alt, hvad han har givet mig, men opreise det igen på den yderste Dag.
40 Og dette er hans Villie, som har sendt mig, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt Liv, og jeg vil oprejse ham på den yderste Dag.
41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde: Jeg er Brødet, som er kommet ned fra Himmelen.
42 Og de sagde: Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? hvorledes er det da, at han siger: Jeg er kommet ned fra Himmelen?
43 Da svarede Jesus og sagde til dem: knurr ikke indbyrdes.
44 Ingen kan komme til mig, medmindre Faderen, som har sendt mig, drager ham; og jeg vil oprejse ham på den yderste Dag.
45 Der er skrevet i Profeterne: Og de skulle alle læres af Gud. Derfor kommer enhver, som har hørt og har lært af Faderen, til mig.
46 Ikke at nogen har set Faderen, uden den, som er af Gud, han har set Faderen.
47 Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Den, som tror paa mig, har evigt Liv.
48 Jeg er livets brød.
49 Dine Fædre spiste Manna i Ørkenen og ere døde.
50 Dette er Brødet, som kommer ned fra Himmelen, at et Menneske skal æde deraf og ikke dø.
51 Jeg er det levende Brød, som er kommet ned fra Himmelen; dersom nogen spiser af dette Brød, skal han leve evindelig; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kød, som jeg vil give for Verdens Liv.

52 Derfor strides Jøderne indbyrdes og sagde: hvorledes kan denne Mand give os sit Kød at spise?
53 Da sagde Jesus til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans Blod, have I intet Liv i Eder.
54 Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, har evigt Liv; og jeg vil oprejse ham på den yderste dag.
55 Thi mit Kød er sandelig Føde, og mit Blod er sandelig Drik.
56 Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham.
57 Ligesom den levende Fader har sendt mig, og jeg lever ved Faderen, saaledes skal den, som æder mig, leve ved mig.
58 Dette er det Brød, som er steget ned fra Himmelen: ikke som eders Fædre aade Manna og ere døde; den, som æder af dette Brød, skal leve evindelig.
59 Dette sagde han i Synagogen, mens han lærte i Kapernaum.
60 Da sagde mange af hans Disciple, da de havde hørt dette: Dette er et hårdt Ord; hvem kan høre det?
61 Da Jesus vidste ved sig selv, at hans Disciple knurrede over det, sagde han til dem: Fornærmer dette Eder?
62 Hvad og hvis I skulle se Menneskesønnen stige op, hvor han var før?
63 Det er ånden, som levendegør; Kødet gavner intet; de ord, som jeg taler til jer, de er ånd og er liv.
64 Men der er nogle af jer, som ikke tror. For Jesus vidste fra begyndelsen, hvem de var, der ikke troede, og hvem der skulle forråde ham.
65 Og han sagde: Derfor sagde jeg til eder, at ingen kan komme til mig, uden at det er givet ham af min Fader.
66 Fra den Tid gik mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham.
67 Da sagde Jesus til de Tolv: Vil I ogsaa gaa bort?
68 Da svarede Simon Peter ham: Herre, til hvem skulle vi gå? du har det evige livs ord.
69 Og vi tror og er sikre på, at du er den Kristus, den levende Guds Søn.
70 Jesus svarede dem: har jeg ikke udvalgt eder tolv, og en af eder er en Djævel?
71 Han talte om Judas Iskariot, Simons Søn; thi det var ham, som skulde forråde ham, idet han var en af de tolv.

KAPITEL 7

1 Efter disse Ting vandrede Jesus i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Jødedommen, fordi Jøderne søgte at dræbe ham.
2 Nu var Jødernes Løvhyttefest nær.
3 Da sagde hans Brødre til ham: Drag bort herfra og drag til Judæa, at også dine Disciple kunne se de Gerninger, som du gør.
4 Thi der er ingen, som gør noget i det skjulte, og han selv søger at blive kendt åbenlyst. Hvis du gør disse ting, så vis dig selv for verden.
5 Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham.
6 Da sagde Jesus til dem: Min Tid er endnu ikke kommen; men Eders Tid er altid rede.
7 Verden kan ikke hade dig; men mig hader det, fordi jeg vidner om det, at dets gerninger er onde.
8 Går op til denne fest; jeg går endnu ikke op til denne fest; thi min Tid er endnu ikke fuld kommen.
9 Da han havde sagt disse Ord til dem, blev han endnu i Galilæa.
10 Men da hans Brødre vare rejste op, gik han ogsaa op til Festen, ikke aabenbart, men ligesom i det skjulte.
11 Da søgte Jøderne ham ved Højtiden og sagde: Hvor er han?
12 Og der blev knurren iblandt Folket om ham; thi nogle sagde: han er en god Mand; andre sagde: Nej! men han bedrager folket.
13 Men ingen talte åbenlyst om ham af frygt for jøderne.
14 Men omtrent midt paa Højtiden gik Jesus op i Templet og lærte.
15 Og Jøderne undrede sig og sagde: hvorledes kan denne Mand vide Bogstaver, idet han aldrig har lært?
16 Jesus svarede dem og sagde: Min Lære er ikke min, men hans, som har sendt mig.
17 Dersom nogen vil gøre hans vilje, skal han kende læren, om den er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.
18 Hvo som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger sin Ære, som har sendt ham, det er sandt, og der er ingen Uretfærdighed i ham.
19 Har Moses ikke givet eder loven, og dog holder ingen af jer loven? Hvorfor går du for at dræbe mig?
20 Folket svarede og sagde: Du har en Djævel; hvo går hen og slår dig ihjel?
21 Jesus svarede og sagde til dem: jeg har gjort een Gerning, og I undre eder alle.
22 Derfor gav Moses eder Omskærelsen; (ikke fordi det er af Moses, men af Fædrene) og I omskærer et Menneske på Sabbaten.
23 Dersom en Mand omskæres paa Sabbatsdagen, for at Mose Lov ikke skulde brydes; er I vrede på mig, fordi jeg har gjort en mand rask på sabbatsdagen?
24 Døm ikke efter udseendet, men døm en retfærdig dom.
25 Da sagde nogle af dem fra Jerusalem: Er det ikke ham, som de søge at dræbe?
26 Men se, han taler frimodigt, og de sige intet til ham. Ved herskerne virkelig, at dette er selve Kristus?
27 Dog vide vi dette Menneske, hvorfra han er; men naar Kristus kommer, ved ingen, hvorfra han er.
28 Da raabte Jesus i Templet, mens han lærte, og sagde: I kender begge mig, og I vide, hvorfra jeg er; og jeg er ikke kommen af mig selv, men han, som har sendt mig, er sanddru, som I ikke kender.
29 Men jeg kender ham, thi jeg er fra ham, og han har sendt mig.
30 Da søgte de at gribe ham, men ingen lagde Hænderne på ham, thi hans Time var endnu ikke kommen.
31 Og mange af Folket troede paa ham og sagde: naar Kristus kommer, vil han da gjøre flere Undere end disse, som denne Mand har gjort?
32 Farisæerne hørte, at Folket knurrede sådanne Ting om ham; og farisæerne og ypperstepræsterne sendte tjenestemænd for at tage ham.
33 Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Stund er jeg hos Eder, og saa gaar jeg til ham, som har sendt mig.
34 I skulle søge mig og ikke finde mig; og hvor jeg er, derhen kan I ikke komme.

35 Da sagde Jøderne indbyrdes: Hvor vil han gaa hen, at vi ikke skulle finde ham? vil han gå til de spredte blandt hedningerne og undervise hedningerne?
36 Hvad er det for at sige, at han sagde: I skulle søge mig og ikke finde mig; og hvor jeg er, derhen kan I ikke komme?
37 Paa den yderste Dag, den store Dag paa Højtiden, stod Jesus og raabte og sagde: dersom Nogen tørster, lad ham komme til mig og drikke.
38 Den, som tror på mig, som Skriften har sagt, fra hans Bug skal strømme floder af levende Vand.
39 (Men dette sagde han om Ånden, som de, som troe på ham, skulle modtage: thi den Helligånd var endnu ikke givet, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort.)
40 Da nu mange af Folket hørte dette Ord, sagde de: Sandelig, dette er Profeten.
41 Andre sagde: denne er Kristus. Men nogle sagde: Skal Kristus komme ud af Galilæa?
42 Har ikke Skriften sagt: at Kristus kommer af Davids Sæd og fra Byen Betlehem, hvor David var?
43 Så blev der splittelse blandt folket på grund af ham.
44 Og nogle af dem ville have taget ham; men ingen lagde hænder på ham.
45 Da kom Tjenerne til Ypperstepræsterne og Pharisæerne; og de sagde til dem: Hvorfor har I ikke bragt ham?
46 Tjenerne svarede: Aldrig har nogen talt som denne.
47 Da svarede farisæerne dem: ere også I bedragne?
48 Har nogen af Fyrsterne eller farisæerne troet paa ham?
49 Men dette Folk, som ikke kender Loven, er forbandet.
50 Nikodemus sagde til dem: (han, som kom til Jesus om Natten, er en af dem)
51 Mon vor Lov dømmer nogen, før den hører ham og ved, hvad han gør?
52 De svarede og sagde til ham: Er du ogsaa fra Galilæa? Søg og se, thi ingen Profet er opstået fra Galilæa.
53 Og hver gik til sit eget Hus.

KAPITEL 8

1 Jesus gik til Oliebjerget.
2 Og tidligt om Morgenen kom han atter ind i Templet, og alt Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem.
3 Og de skriftkloge og farisæerne bragte til ham en kvinde, der var grebet i hor; og da de havde sat hende i midten,
4 De sagde til ham: Mester!
5 Men Moses bød os i loven, at sådanne skulle stenes; men hvad siger du?
6 Dette sagde de for at friste ham, for at de skulde anklage ham. Men Jesus bøjede sig ned og skrev med sin finger på jorden, som om han ikke hørte dem.
7 Og da de blev ved med at spørge ham, rejste han sig og sagde til dem: Den, som er uden Synd iblandt eder, skal kaste først en Sten paa hende.
8 Og atter bøjede han sig ned og skrev på Jorden.
9 Og de, som hørte det, bleve overbeviste af deres egen Samvittighed, gik ud, én efter én, begyndende hos den ældste, til den sidste, og Jesus blev alene tilbage, og Kvinden, der stod midt iblandt.
10 Da Jesus havde opløftet sig og ingen saae end Kvinden, sagde han til hende: Kvinde, hvor ere de dine Anklagere? har ingen dømt dig?
11 Hun sagde: Ingen, Herre! Og Jesus sagde til hende: Heller ikke jeg fordømmer dig; gå hen og synd ikke mere.
12 Da sagde Jesus atter til dem og sagde: Jeg er Verdens Lys; hvo som følger mig, skal ikke vandre i Mørke, men have Livets Lys.
13 Da sagde farisæerne til ham: du vidner om dig selv; din optegnelse er ikke sand.
14 Jesus svarede og sagde til dem: om end jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd dog sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaar hen; men I kan ikke sige, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg går hen.
15 I dømmer efter Kødet; Jeg dømmer ingen mand.
16 Men dersom jeg dømmer, da er min Dom sandhed; thi jeg er ikke alene, men jeg og Faderen, som har sendt mig.
17 Der er ogsaa skrevet i din Lov, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt.
18 Jeg er en, som vidner om mig selv, og Faderen, som har sendt mig, vidner om mig.
19 Da sagde de til ham: hvor er din Fader? Jesus svarede: " I kender ikke mig eller min Fader; havde I kendt mig, skulle I også have kendt min Fader."
20 Disse Ord talte Jesus i Skatkammeret, mens han lærte i Templet, og ingen lagde Hænderne paa ham; thi hans Time var endnu ikke kommen.
21 Da sagde Jesus atter til dem: Jeg gaar min Vej, og I skulle søge mig og dø i eders Synder; hvor jeg gaar, kan I ikke komme.
22 Da sagde Jøderne: Vil han slå sig selv ihjel? fordi han siger: Hvor jeg går, kan I ikke komme.
23 Og han sagde til dem: I ere nedefra; Jeg er ovenfra: I er af denne verden; Jeg er ikke af denne verden.
24 Derfor sagde jeg eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke troe, at jeg er ham, skulle I dø i eders Synder.
25 Da sagde de til ham: hvo er du? Og Jesus sagde til dem: Det samme, som jeg har sagt eder fra Begyndelsen.
26 Jeg har meget at sige og dømme om eder; men han, som har sendt mig, er sanddru; og jeg taler til Verden, hvad jeg har hørt om ham.
27 De forstod ikke, at han talte til dem om Faderen.
28 Da sagde Jesus til dem: naar I have opløftet Menneskesønnen, da skulle I vide, at det er mig, og at jeg intet gør af mig selv; men som min Fader har lært mig, taler jeg disse Ting.
29 Og han, som har sendt mig, er med mig; Faderen har ikke ladet mig alene; thi jeg gør altid det, der behager ham.
30 Mens han talte disse Ord, troede mange på ham.
31 Da sagde Jesus til de Jøder, som troede på ham: dersom I blive ved mit Ord, da ere I sandelig mine Disciple;
32 Og I skulle kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie.
33 De svarede ham: vi ere Abrahams Sæd, og vi har aldrig været nogen Trælle; hvorledes siger du: I skulle blive frigjorte?
34 Jesus svarede dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo som gør Synd, er Syndens Tjener.
35 Og Tjeneren bliver ikke i Huset evindelig, men Sønnen bliver altid.
36 Dersom derfor Sønnen vil gøre eder frie, skulle I virkelig være frie.
37 Jeg ved, at I er Abrahams Sæd; men I søger at slå mig ihjel, fordi mit ord ikke har plads i jer.

38 Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader, og I gør det, som I have set hos eders Fader.
39 De svarede og sagde til ham: Abraham er vor Fader. Jesus siger til dem: Var I Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger.
40 Men nu søge I at dræbe mig, en Mand, som har fortalt Eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette gjorde Abraham ikke.
41 I gør jeres faders gerninger. Da sagde de til ham: "Vi er ikke født af utugt; vi har én Fader, nemlig Gud.
42 Jesus sagde til dem: dersom Gud var eders Fader, da ville I elske mig; thi jeg er udgået og kom fra Gud; heller ikke jeg kom af mig selv, men han sendte mig.
43 Hvorfor forstår I ikke min tale? selv fordi I ikke kan høre mit ord.
44 I ere af eders Fader Djævelen, og Eders Faders Lyst vil I gøre. Han var en morder fra begyndelsen og blev ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han taler løgn, taler han af sine egne; thi han er en løgner og dens fader.
45 Og fordi jeg siger Eder Sandheden, tror I mig ikke.
46 Hvem af jer overbeviser mig om synd? Og hvis jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig så ikke?
47 Den, som er af Gud, hører Guds Ord; derfor hører I dem ikke, fordi I ikke ere af Gud.
48 Da svarede Jøderne og sagde til ham: sige vi ikke godt, at du er en Samaritaner og har en Djævel?
49 Jesus svarede: " Jeg har ikke en Djævel; men jeg ærer min Fader, og I vanære mig.
50 Og jeg søger ikke min egen Ære; der er en, som søger og dømmer.
51 Sandelig, sandelig siger jeg eder: dersom nogen holder mit Ord, skal han aldrig se Døden.
52 Da sagde Jøderne til ham: Nu vide vi, at du har en Djævel. Abraham er død, og profeterne; og du siger: Hvis nogen holder mit Ord, skal han aldrig smage Døden.
53 Er du større end vor Fader Abraham, som er død? og Profeterne ere døde; hvem skaber du dig selv?
54 Jesus svarede: dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er min Fader, som ærer mig; om hvem I siger, at han er jeres Gud.
55 Men I har ikke kendt ham; men jeg kender ham, og hvis jeg siger: Jeg kender ham ikke, så vil jeg være en løgner som dig; men jeg kender ham og bevarer hans ord.
56 Din Fader Abraham glædede sig over at se min Dag, og han så den og glædede sig.
57 Da sagde Jøderne til ham: du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, og har du set Abraham?
58 Jesus sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder: Før Abraham var til, er jeg.
59 Da tog de Sten op for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Templet og gik midt imellem dem, og gik saaledes forbi.

KAPITEL 9

1 Og da Jesus gik forbi, så han en mand, som var blind fra sin fødsel.
2 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester, hvem har syndet, denne Mand eller hans Forældre, at han var født blind?
3 Jesus svarede: Hverken denne eller hans Forældre har syndet, men at Guds Gerninger skulde aabenbares i ham.
4 Jeg skal gøre hans Gerninger, som har sendt mig, mens det er Dag; Natten kommer, da ingen kan arbejde.
5 Så længe jeg er i verden, er jeg verdens lys.
6 Da han havde sagt dette, spyttede han på jorden og lavede ler af spyttet, og han salvede den blindes øjne med leret,
7 Og han sagde til ham: " Gå hen og tva dig i Siloams Dammen (som tyder: Sendt!") Han gik derfor bort og vaskede sig og kom seende.
8 Da sagde Naboerne og de, som før havde set ham, at han var blind: Er det ikke ham, som sad og bad?
9 Nogle sagde: dette er han; andre sagde: han er som ham; men han sagde: det er jeg.
10 Derfor sagde de til ham: hvorledes ere dine Øjne aabnede?
11 Han svarede og sagde: En Mand, som kaldes Jesus, har lavet Ler og salvede mine Øjne og sagde til mig: Gå til Siloams Dammen og vask dig; og jeg gik hen og vaskede mig, og jeg fik Syn.
12 Da sagde de til ham: Hvor er han? Han sagde, jeg ved det ikke.
13 De førte ham til farisæerne, som før var blind.
14 Og det var sabbatsdagen, da Jesus lavede leret og åbnede sine øjne.
15 Da spurgte også farisæerne ham atter, hvorledes han havde fået sit syn. Han sagde til dem: Han lagde Ler på mine Øjne, og jeg badede mig og ser.
16 Derfor sagde nogle af farisæerne: Denne mand er ikke af Gud, fordi han ikke holder sabbatsdagen. Andre sagde: Hvordan kan et menneske, der er en synder, gøre sådanne mirakler? Og der var splittelse blandt dem.
17 De sige atter til den blinde: hvad siger du om ham, at han har åbnet dine Øjne? Han sagde: Han er en profet.
18 Men Jøderne troede ikke paa ham, at han havde været blind og faaet sit Syn, indtil de kaldte hans Forældre, som havde faaet hans Syn.
19 Og de spurgte dem og sagde: Er dette eders Søn, som I sige, er født blind? hvordan ser han så nu?
20 Hans Forældre svarede dem og sagde: Vi vide, at dette er vor Søn, og at han er født blind;
21 Men hvorledes han nu ser, vide vi ikke; eller hvem der har åbnet sine øjne, ved vi ikke; han er myndig; spørg ham: han skal tale for sig selv.
22 Disse Ord sagde hans Forældre, fordi de frygtede Jøderne; thi Jøderne havde allerede aftalt, at dersom nogen bekendte, at han var Christus, skulde han udstødes af Synagogen.
23 Derfor sagde hans Forældre: Han er myndig; spørg ham.
24 Da kaldte de atter den blinde til sig, og sagde til ham: Giv Gud lovprisningen; vi vide, at denne er en synder.
25 Han svarede og sagde: om han er en Synder eller ej, ved jeg ikke; Én Ting ved jeg, at hvor jeg var blind, ser jeg nu.
26 Da sagde de atter til ham: Hvad har han gjort dig? hvordan åbnede han dine øjne?
27 Han svarede dem: Jeg har allerede sagt det til Eder, og I hørte det ikke; hvorfor skulle I høre det igen? vil I også være hans disciple?
28 Da hånede de ham og sagde: du er hans Discipel; men vi er Moses' disciple.

29 Vi vide, at Gud har talt til Moses; hvad denne Mand angår, vide vi ikke, hvorfra han er.
30 Manden svarede og sagde til dem: "Hvorfor er her en underlig Ting, som I ikke vide, hvorfra han er, og dog har han aabnet mine Øjne."
31 Nu vide vi, at Gud ikke hører syndere; men dersom nogen er en tilbeder af Gud og gør hans vilje, ham hører han.
32 Siden verden begyndte, har man ikke hørt, at nogen åbnede øjnene på en, som var født blind.
33 Hvis denne mand ikke var af Gud, kunne han intet gøre.
34 De svarede og sagde til ham: du er aldeles født i Synder, og lærer du os? Og de drev ham ud.
35 Jesus hørte, at de havde drevet ham ud; og da han fandt ham, sagde han til ham: Tror du på Guds Søn?
36 Han svarede og sagde: hvo er han, Herre, at jeg kunde tro paa ham?
37 Og Jesus sagde til ham: du har både set ham, og det er den, som taler med dig.
38 Og han sagde: Herre! jeg tror. Og han tilbad ham.
39 Og Jesus sagde: Til Doms skyld er jeg kommen til denne Verden, at de, som ikke se, skulle se; og for at de, der ser, kunne gøres blinde.
40 Og nogle af Pharisæerne, som vare med ham, hørte disse Ord og sagde til ham: Ere vi ogsaa blinde?
41 Jesus sagde til dem: var I blinde, skulle I ikke have synd; men nu sige I: vi se; derfor bliver din synd tilbage.

KAPITEL 10

1 Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Den, som ikke gaar ind ad Døren i Faarefolden, men klatrer op ad en anden Vej, han er en Tyv og en Røver.
2 Men den, som går ind ad døren, er fårenes hyrde.
3 For ham åbner Portneren; og fårene hører hans røst, og han kalder sine egne får ved navn og fører dem ud.
4 Og når han sætter sine egne får ud, går han foran dem, og fårene følger ham; thi de kender hans røst.
5 Og en fremmed vil de ikke følge, men flygte fra ham; thi de kjende ikke fremmedes Røst.
6 Denne Lignelse talte Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem.
7 Da sagde Jesus atter til dem: sandelig, sandelig siger jeg Eder, jeg er Faarets Dør.
8 Alle, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke.
9 Jeg er Døren: ved mig, om nogen gaar ind, han skal frelses og gaae ind og ud og finde Græsgang.
10 Tyven kommer ikke, men for at stjæle og for at slå ihjel og for at ødelægge; jeg er kommen, for at de skal have Liv og have det i overflod.
11 Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde giver sit Liv for Faarene.
12 Men den, som er Lejer og ikke Hyrden, hvis Faarene ikke ejer, ser Ulven komme, og forlader Faarene og flygter, og Ulven fanger dem og spreder Faarene.
13 Lejeren flygter, thi han er en Lejer, og plejer ikke Faarene.
14 Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine Faar og er kendt af mine.
15 Ligesom Faderen kender mig, saaledes kender jeg Faderen, og jeg sætter mit Liv til for Faarene.
16 Og jeg har andre får, som ikke ere af denne fold; dem skal jeg også bringe, og de skulle høre min røst; og der skal være én fold og én hyrde.
17 Derfor elsker min Fader mig, fordi jeg sætter mit liv til, at jeg kan tage det igen.
18 Ingen tager det fra mig, men jeg giver det af mig selv. Jeg har magt til at lægge den ned, og jeg har magt til at tage den igen. Denne befaling har jeg modtaget af min Fader.
19 Der blev derfor atter splittelse blandt jøderne for disse ord.
20 Og mange af dem sagde: han har en Djævel og er gal; hvorfor hører I ham?
21 Andre sagde: Dette er ikke hans Ord, som har en Djævel. Kan en djævel åbne blindes øjne?
22 Og det var i Jerusalem Indvielsens Fest, og det var Vinter.
23 Og Jesus vandrede i Templet i Salomons Forhal.
24 Da kom Jøderne omkring ham og sagde til ham: hvor længe får du os til at tvivle? Hvis du er Kristus, så sig os det klart.
25 Jesus svarede dem: det sagde jeg Eder, og I troede ikke; de Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig.
26 Men I tror ikke, fordi I ikke ere af mine får, som jeg sagde jer.
27 Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.
28 Og jeg giver dem evigt liv; og de skal aldrig i evighed omkomme, og ingen skal rive dem ud af min hånd.
29 Min Fader, som gav mig dem, er større end alle; og ingen kan rive dem ud af min Faders hånd.
30 Jeg og min Fader er ét.
31 Så tog jøderne igen sten op for at stene ham.
32 Jesus svarede dem: mange gode Gerninger har jeg vist Eder fra min Fader; for hvilke af disse gerninger stener I mig?
33 Jøderne svarede ham og sagde: For en god Gerning stener vi dig ikke; men for blasfemi; og fordi du, som er et menneske, gør dig selv til Gud.
34 Jesus svarede dem: er der ikke skrevet i eders Lov, at jeg sagde: I ere Guder?
35 Dersom han kaldte dem Guder, til hvem Guds Ord kom, og Skriften kan ikke brydes;
36 Siger I om ham, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter; fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn?
37 Dersom jeg ikke gør min Faders gerninger, så tro mig ikke.
38 Men dersom jeg gør, om end I ikke troe mig, så tro Gerningerne, at I skulle vide og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham.
39 Derfor søgte de atter at gribe ham, men han slap ud af deres Haand,
40 Og gik atter bort på den anden side af Jordan til det sted, hvor Johannes først døbte; og der boede han.
41 Og mange greb til ham og sagde: Johannes gjorde intet Tegn; men alt, hvad Johannes talte om denne Mand, var sandt.
42 Og der troede mange på ham.

KAPITEL 11

1 Men en mand var syg, ved navn Lazarus, fra Betania, Marias og hendes søster Marthas by.
2 (Det var den Maria, som salvede Herren med salve og tørrede hans fødder med sit hår, hvis bror Lazarus var syg.)
3 Derfor sendte hans Søstre til ham og sagde: Herre, se, han, som du elsker, er syg.
4 Da Jesus hørte det, sagde han: denne Sygdom er ikke til Døden, men til Guds Ære, for at Guds Søn skal herliggøres derved.
5 Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus.
6 Da han da havde hørt, at han var syg, blev han endnu to Dage paa det samme Sted, hvor han var.
7 Derefter siger han til sine Disciple: Lad os drage til Judæa igen.
8 Hans Disciple sige til ham: Mester! Jøderne har for nylig søgt at stene dig; og går du derhen igen?
9 Jesus svarede: Er der ikke tolv Timer i Dagen? Hvis nogen vandrer om dagen, snubler han ikke, fordi han ser denne verdens lys.
10 Men dersom en Mand går om Natten, støder han, fordi der ikke er Lys i ham.
11 Dette sagde han: og derefter sagde han til dem: Vor Ven Lazarus sover; men jeg går, for at jeg kan vække ham af søvnen.
12 Da sagde hans Disciple: Herre! dersom han sover, skal han gøre godt.
13 Dog talte Jesus om sin Død, men de troede, at han havde talt om at hvile sig i Søvnen.
14 Da sagde Jesus tydeligt til dem: Lazarus er død.
15 Og jeg er glad for eders skyld, at jeg ikke var der, for at I skulle tro; lad os dog gå til ham.
16 Da sagde Thomas, som kaldes Didymus, til sine Meddisciple: Lad os ogsaa gaae, at vi maa døe med ham.
17 Da Jesus kom, opdagede han, at han allerede havde ligget i Graven i fire Dage.
18 Men Betania var tæt på Jerusalem, omkring femten strækninger væk.
19 Og mange af Jøderne kom til Martha og Maria for at trøste dem med deres Broder.
20 Da Martha da hørte, at Jesus kom, gik hun hen og mødte ham; men Maria sad stille i Huset.
21 Da sagde Martha til Jesus: Herre! havde du været her, var min Broder ikke død.
22 Men jeg ved, at selv nu, hvad som helst du vil bede Gud, vil Gud give dig.
23 Jesus sagde til hende: Din Broder skal opstaae.
24 Martha siger til ham: Jeg ved, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag.
25 Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end døde.
26 Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. tror du på dette?
27 Hun sagde til ham: Ja, Herre! Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, som skulle komme til verden.
28 Og der hun havde sagt dette, gik hun sin Vej og kaldte i Hemmelighed Maria, hendes Søster, og sagde: Mesteren er kommen og kalder på dig.
29 Så snart hun hørte det, stod hun hurtigt op og kom til ham.
30 Men Jesus var endnu ikke kommet ind i byen, men var på det sted, hvor Martha mødte ham.
31 De Jøder, som vare med hende i Huset, og trøstede hende, da de saae Maria, at hun rejste sig hastigt og gik ud, fulgte hende og sagde: Hun gaar til Graven for at græde der.
32 Da Maria var kommet, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham: Herre! havde du været her, var min Broder ikke død.
33 Da Jesus så hende græde, og også Jøderne, som kom med hende, græde, stønnede han i Aanden og blev forfærdet,
34 og sagde: hvor har I lagt ham? De sagde til ham: Herre, kom og se.
35 Jesus græd.
36 Da sagde Jøderne: Se, hvor han elskede ham!
37 Og nogle af dem sagde: kunde ikke denne Mand, som aabnede de blindes Øjne, have gjort, at endog denne Mand ikke var død?
38 Da kommer Jesus atter i sig selv til Graven. Det var en hule, og der lå en sten på den.
39 Jesus sagde: Tag Stenen bort! Martha, den dødes søster, sagde til ham: "Herre, på denne tid stinker han, for han har været død i fire dage."
40 Jesus sagde til hende: sagde jeg ikke til dig, at dersom du vilde tro, skulde du se Guds Herlighed?
41 Så tog de stenen fra det sted, hvor den døde blev lagt. Og Jesus løftede sine Øjne og sagde: Fader, jeg takker dig, at du har hørt mig.
42 Og jeg vidste, at du altid hører mig; men på grund af det folk, som står hos, sagde jeg det, at de skulle tro, at du har udsendt mig.
43 Og da han havde sagt dette, råbte han med høj Røst: Lazarus, kom frem!
44 Og den døde kom ud, bundet på Hænder og Fødder med Gravklæder, og hans Ansigt var bundet om med et Serviet. Jesus sagde til dem: Løs ham og lad ham gå.
45 Men mange af Jøderne, som kom til Maria og havde set, hvad Jesus gjorde, troede paa ham.
46 Men nogle af dem gik hen til farisæerne og fortalte dem, hvad Jesus havde gjort.
47 Da samlede Ypperstepræsterne og farisæerne et Raad og sagde: hvad gøre vi? thi denne mand gør mange mirakler.
48 Dersom vi lade ham saaledes alene, skulle alle tro paa ham, og Romerne skulle komme og tage baade vort Sted og Folket bort.
49Og en af dem, ved Navn Kajfas, som var Ypperstepræst samme Aar, sagde til dem: I vide slet intet,
50 Tænk heller ikke på, at det er os nyttigt, at én mand skal dø for folket, og at hele nationen ikke skal omkomme.
51 Og dette talte han ikke af sig selv; men idet han var Ypperstepræst det Aar, profeterede han, at Jesus skulde dø for det Folk;
52 Og ikke alene for det Folk, men for at han ogsaa skulde samle Guds Børn, som vare spredte, til ét.
53 Så fra den dag af rådslog de sammen om at slå ham ihjel.
54 Jesus vandrede derfor ikke mere åbenlyst iblandt Jøderne; men drog derfra til et land nær ved ørkenen, til en by, der hedder Efraim, og fortsatte der med hans disciple.
55 Og Jødernes Påske var nær, og mange droge ud af Landet op til Jerusalem før Påske for at rense sig.
56 Da søgte de Jesus og sagde til hinanden, mens de stode i Templet: Hvad mener I, at han ikke vil komme til Højtiden?

57 Men baade Ypperstepræsterne og Pharisæerne havde givet Befaling, at dersom nogen vidste, hvor han var, skulde han fortælle det, at de kunde tage ham.

KAPITEL 12

1 Da kom Jesus seks dage før påske til Betania, hvor Lazarus var, som var død, og som han oprejste fra de døde.
2 Der lavede de ham en Nadver; og Martha tjente; men Lazarus var en af dem, som sad til bords med ham.
3 Da tog Maria et Pund Salve af Nardus, meget kostbar, og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar, og Huset blev fyldt med Salvens Lugt.
4 Da sagde en af hans disciple, Judas Iskariot, Simons søn, som skulle forråde ham:
5 Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre hundrede Penninger og givet til de fattige?
6 Dette sagde han, ikke at han tog sig af de fattige; men fordi han var en tyv og havde posen og bar, hvad der var lagt deri.
7 Da sagde Jesus: Lad hende være; mod min Begravelses Dag har hun holdt dette.
8 Thi de fattige har I altid hos eder; men mig har I ikke altid.
9 Mange af Jøderne vidste derfor, at han var der; og de kom ikke alene for Jesu Skyld, men for at de ogsaa skulde se Lazarus, som han havde oprejst fra de Døde.
10 Men Ypperstepræsterne rådførte sig, for at de ogsaa kunde dræbe Lazarus;
11 Fordi mange af Jøderne gik bort for hans Skyld og troede paa Jesus.
12Den næste dag var der meget folk, som var kommet til festen, da de hørte, at Jesus var på vej til Jerusalem,
13 Tog Grene af Palmetræer og gik ham i Møde og raabte: Hosianna! Velsignet være Israels Konge, som kommer i Herrens Navn!
14 Og da Jesus havde fundet et ungt Æsel, satte han sig derpå; som det er skrevet,
15 Frygt ikke, Sions Datter! se, din Konge kommer, siddende på et Æselføl.
16 Disse Ting forstode ikke hans Disciple først; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette mod ham.
17 Og det Folk, som var med ham, da han kaldte Lazarus op af sin Grav og oprejste ham fra de Døde, vidnede.
18 Derfor mødte Folket ham ogsaa, fordi de hørte, at han havde gjort dette Under.
19 Da sagde Pharisæerne til hinanden: Fornemmer I, hvorledes I intet råde? se, verden er gået efter ham.
20 Og der var nogle Grækere iblandt dem, som drog op for at tilbede ved Højtiden.
21 Han kom da til Filip, som var fra Betsaida i Galilæa, og bad ham og sagde: Herre! vi ville se Jesus.
22 Filip kommer og siger det til Andreas, og atter fortælle Andreas og Filip det til Jesus.
23 Men Jesus svarede dem og sagde: Timen er kommen, da Menneskesønnen skulde herliggøres.
24 Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det alene; men dersom det dør, bærer det megen Frugt.
25 Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv.
26 Dersom nogen tjener mig, da følge mig; og hvor jeg er, der skal også min tjener være; hvis nogen tjener mig, ham skal min Fader ære.
27 Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time, men derfor er jeg kommet til denne time.
28 Fader, herliggør dit Navn. Da kom der en Røst fra Himmelen, som sagde: Jeg har både herliggjort det og vil herlige det igen.
29 Og Folket, som stod der og hørte det, sagde, at det tordnede; andre sagde: En Engel har talt til ham.
30 Jesus svarede og sagde: Denne Røst kom ikke for min Skyld, men for eders Skyld.
31 Nu er denne Verdens Dom; nu skal denne Verdens Fyrste udstødes.
32 Og jeg, hvis jeg bliver ophøjet fra jorden, vil drage alle mennesker til mig.
33 Dette sagde han, idet han tilkendegav, hvilken Død han skulde dø.
34 Folket svarede ham: vi have hørt af Loven, at Kristus bliver evindelig; og hvorledes siger du: Menneskesønnen skal ophøjes? hvem er denne Menneskesøn?
35 Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Stund er Lyset hos Eder. Gå, mens I har lyset, for at mørke ikke skal komme over jer; thi den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går hen.
36 Mens I have lys, tro på lyset, at I kan være lysets børn. Dette talte Jesus og gik bort og skjulte sig for dem.
37 Men skønt han havde gjort så mange undere før dem, troede de dog ikke på ham.
38 For at profeten Esajas' Ord skulde opfyldes, som han sagde: Herre! hvo har troet vort Budskab? og for hvem er Herrens arm blevet åbenbaret?
39 Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas atter sagde:
40 Han har blindet deres Øjne og forhærdet deres Hjerte; at de ikke skulle se med deres øjne og ikke forstå med deres hjerte og omvende sig, og jeg skulle helbrede dem.
41 Dette sagde Esajas, da han så hans Herlighed og talte om ham.
42 Men blandt de øverste Herskere troede også mange på ham; men for farisæernes skyld bekendte de ham ikke, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen.
43 Thi de elskede Menneskenes Lov mere end Guds Lov.
44 Jesus raabte og sagde: hvo som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa ham, som har sendt mig.
45 Og den, som ser mig, ser ham, som har sendt mig.
46 Jeg er kommet som et lys til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.
47 Og dersom nogen hører mine Ord og ikke tror, da dømmer jeg ham ikke; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden.
48 Den, som forkaster mig og ikke tager imod mine Ord, har en, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste Dag.
49 Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som har sendt mig, han gav mig en befaling, hvad jeg skulle sige, og hvad jeg skulle tale.
50 Og jeg ved, at hans Bud er det evige Liv; alt, hvad jeg taler, således taler jeg, som Faderen har sagt til mig.

KAPITEL 13

1 Men før påskefesten, da Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle drage af denne verden til Faderen, idet han havde elsket sine egne, som var i verden, elskede han dem indtil enden.
2 Og Nadveren var endt, og Djævelen havde nu lagt Judas Iskariot, Simons Søn, i Hjertet for at forråde ham;
3 Jesus vidste, at Faderen havde givet alt i hans Hænder, og at han var kommen fra Gud og gik til Gud;
4 Han rejser sig fra nadveren og lagde sine klæder til side; og tog et håndklæde og omgjorde sig.
5 Derefter hældte han vand i en skål og begyndte at vaske disciplenes fødder og tørre dem med det håndklæde, som han var omspændt med.
6 Da kom han til Simon Peter, og Peter sagde til ham: Herre! vasker du mine Fødder?
7 Jesus svarede og sagde til ham: hvad jeg gør, ved du ikke nu; men du skal vide det herefter.
8 Peter sagde til ham: du skal aldrig i evighed tvætte mine Fødder. Jesus svarede ham: Hvis jeg ikke vasker dig, har du ingen del med mig.
9 Simon Peter sagde til ham: Herre, ikke alene mine fødder, men også mine hænder og mit hoved.
10 Jesus siger til ham: hvo som er vasket, behøver ikke andet end at vaske sine Fødder, men er ren i det hele; og I ere rene, men ikke alle.
11 Thi han vidste, hvem der skulde forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene.
12 Og efter at han havde vasket deres Fødder og taget sine Klæder og sat sig atter, sagde han til dem: vide I, hvad jeg har gjort imod eder?
13 I kalder mig Mester og Herre, og I siger godt; for det er jeg.
14 Dersom jeg da, din Herre og Mester, har vasket dine Fødder; også I burde vaske hinandens fødder.
15 Thi jeg har givet eder et Forbillede, at I skulle gøre, som jeg har gjort mod eder.
16 Sandelig, sandelig siger jeg eder: Tjeneren er ikke større end sin Herre; heller ikke den, der er udsendt, større end den, der har sendt ham.
17 Dersom I vide disse Ting, ere I lykkelige, hvis I gør det.
18 Jeg taler ikke om Eder alle; jeg ved, hvem jeg har udvalgt; men for at Skriften skal opfyldes: Den, som spiser Brød med mig, har løftet sin Hæl imod mig.
19 Nu siger jeg Eder, før det kommer, for at I, naar det sker, skulle tro, at det er mig.
20 Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den, som tager imod enhver, som jeg sender, modtager mig; og den, som tager imod mig, modtager den, som har sendt mig.
21 Da Jesus havde sagt dette, blev han forfærdet i Aanden og vidnede og sagde: sandelig, sandelig siger jeg Eder, at en af Eder skal forraade mig.
22 Da så Disciplene på hverandre og tvivlede på, hvem han talte om.
23 Men en af hans Disciple støttede sig til Jesu Barm, som Jesus elskede.
24 Simon Peter vinkede derfor til ham, at han skulde spørge, hvem det skulde være, om hvem han talte.
25 Da han laa paa Jesu Bryst, sagde han til ham: Herre! hvo er det?
26 Jesus svarede: det er ham, hvem jeg skal give en Skål, naar jeg har dyppet den. Og da han havde dyppet Soppen, gav han den til Judas Iskariot, Simons Søn.
27 Og efter Soppen gik Satan ind i ham. Da sagde Jesus til ham: Det du gør, gør hurtigt.
28 Men ingen ved bordet vidste, i hvilken hensigt han talte dette til ham.
29 Thi nogle af dem troede, fordi Judas havde Posen, at Jesus havde sagt til ham: Køb det, som vi trænge til til Højtiden; eller at han skulle give noget til de fattige.
30 Da han da havde modtaget Soppen, gik han straks ud, og det blev Nat.
31 Derfor, da han gik ud, sagde Jesus: nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.
32 Dersom Gud herliggøres i ham, skal Gud også herliggøre ham i sig selv og straks herliggøre ham.
33 Små børn, endnu en lille stund er jeg hos jer. I skal søge mig, og som jeg sagde til jøderne: Hvor jeg går, kan I ikke komme; så nu siger jeg til dig.
34 En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hinanden; ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.
35 Derpaa skulle alle vide, at I ere mine Disciple, dersom I have Kærlighed til hverandre.
36 Simon Peter sagde til ham: Herre, hvor går du hen? Jesus svarede ham: Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu; men du skal følge mig bagefter.
37 Peter sagde til ham: Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil give mit liv til for din skyld.
38 Jesus svarede ham: Vil du give dit Liv til for min Skyld? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, førend du har fornægtet mig tre gange.

KAPITEL 14

1 Lad ikke eders Hjerte forfærdes; I troe paa Gud, tro ogsaa paa mig.
2 I min Faders Hus ere mange Bolige; hvis det ikke var saaledes, havde jeg sagt det til Eder. Jeg går for at forberede et sted til dig.
3 Og hvis jeg går hen og bereder jer et sted, vil jeg komme igen og tage jer til mig; for at hvor jeg er, der skal også I være.
4 Og hvor jeg gaar, ved I, og Vejen kender I.
5 Thomas sagde til ham: Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvordan kan vi kende vejen?
6 Jesus siger til ham: Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; Ingen kommer til Faderen uden ved mig.
7 Havde I kendt mig, skulle I også have kendt min Fader, og fra nu af kender I ham og har set ham.
8 Filip siger til ham: Herre, vis os Faderen, og det er os nok.
9 Jesus sagde til ham: har jeg været saa lang tid hos dig, og dog har du ikke kjendt mig, Filip? den, der har set mig, har set Faderen; og hvorledes siger du da: Vis os Faderen?
10 Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig? de ord, som jeg taler til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør gerningerne.
11 Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig; ellers tro mig for Gerningers Skyld.
12 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, som tror på mig, de gerninger, som jeg gør, skal han også gøre; og større gerninger end disse skal han gøre; fordi jeg går til min Fader.

13 Og hvad end I beder om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan blive herliggjort i Sønnen.
14 Dersom I beder om noget i mit Navn, vil jeg gøre det.
15 Dersom I elsker mig, så hold mine Bud.
16 Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, at han kan blive hos eder evindelig;
17 Endog Sandhedens Aand; hvem Verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser ham og ikke kender ham; men I kender ham; thi han bliver hos dig og skal være i dig.
18 Jeg vil ikke lade dig trøstesløs, jeg vil komme til dig.
19 Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere; men I ser mig; fordi jeg lever, skulle også I leve.
20 På den dag skulle I vide, at jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg i jer.
21 Hvo som har mine Bud og holder dem, han er det, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader, og jeg vil elske ham og aabenbare mig for ham.
22 Judas sagde til ham, ikke Iskariot, Herre, hvorledes kan det være, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?
23 Jesus svarede og sagde til ham: dersom nogen elsker mig, vil han holde mine Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham.
24 Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.
25 Dette har jeg talt til eder, idet jeg endnu er tilstede hos eder.
26 Men Talsmanden, som er Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde eder om alt, hvad jeg har sagt jer.
27 Fred efterlader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; ikke som Verden giver, giver jeg Eder. Lad ikke dit hjerte blive forfærdet, og lad det ikke være bange.
28 I have hørt, hvorledes jeg sagde til eder: Jeg går bort og kommer tilbage til eder. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer, fordi jeg sagde: Jeg går til Faderen; thi min Fader er større end jeg.
29 Og nu har jeg fortalt jer, før det skete, for at I skulle tro, når det sker.
30 Herefter vil jeg ikke tale meget med dig; thi denne Verdens Fyrste kommer og har intet i mig.
31 Men at Verden skal vide, at jeg elsker Faderen; og som Faderen har givet mig befaling, sådan gør jeg. Stå op, lad os gå herfra.

KAPITEL 15

1 Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Landmanden.
2 Hver Gren på mig, som ikke bærer Frugt, tager han bort; og hver Gren, som bærer Frugt, renser han den, for at den kan bære mere Frugt.
3 Nu er I rene ved det ord, som jeg har talt til jer.
4 Bliv i mig, og jeg i dig. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, hvis den ikke bliver i vinstokken; I kan ikke mere, uden at I bliver i mig.
5 Jeg er Vinstokken, I er Grene; den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I Intet gøre.
6 Dersom nogen ikke bliver i mig, kastes han ud som en gren og visner; og folk samler dem og kaster dem i ilden, og de brændes.
7 Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, skal I bede om, hvad I vil, og det skal ske mod jer.
8 Heri er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt; således skulle I være mine disciple.
9 Ligesom Faderen har elsket mig, saaledes har jeg elsket Eder; bliv i min Kjærlighed.
10 Hvis I holder mine befalinger, skal I blive i min kærlighed; ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed.
11 Dette har jeg talt til jer, for at min glæde må blive i jer, og at jeres glæde kan blive fuldkommen.
12 Dette er mit Bud, at I elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.
13 Ingen har større Kærlighed end denne, at en sætter sit Liv til for sine Venner.
14 I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg befaler jer.
15 Fra nu af kalder jeg Eder ikke Tjenere; thi tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; men jeg har kaldt jer venner; thi alt, hvad jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort jer.
16 I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og ordineret jer, at I skulle gå hen og bære frugt, og at eders frugt skulle blive; for at hvad end I beder om af Faderen i mit navn, skal han give jer det. .
17 Dette befaler jeg eder, at I skal elske hinanden.
18 Dersom Verden hader Eder, da vide I, at den hadede mig, før den hadede Eder.
19 Dersom I vare af Verden, ville Verden elske sine egne; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder.
20 Kom det Ord i Hu, som jeg sagde til Eder: Tjeneren er ikke større end sin Herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge dig; hvis de har holdt mit Ord, vil de ogsaa bevare dit.
21 Men alt dette vil de gøre mod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjende ham, som sendte mig.
22 Var jeg ikke kommen og havde talt til dem, havde de ikke haft Synd; men nu have de ingen Skyld for deres Synd.
23 Den, som hader mig, hader også min Fader.
24 Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden gjorde, da havde de ikke haft Synd; men nu have de både set og hadet baade mig og min Fader.
25 Men dette sker, at Ordet skulde opfyldes, som er skrevet i deres Lov: De hadede mig uden Grund.
26 Men naar Talsmanden kommer, som jeg vil sende til Eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, han skal vidne om mig.
27 Og også I skulle vidne, fordi I har været med mig fra begyndelsen.

KAPITEL 16

1 Dette har jeg talt til jer, for at I ikke skal forarges.
2 De skulle udstøde eder af Synagogerne, ja, den Tid kommer, at enhver, som slår eder ihjel, skal tro, at han tjener Gud.
3 Og disse ting vil de gøre mod jer, fordi de ikke har kendt Faderen eller mig.
4 Men dette har jeg sagt eder, for at I, naar Tiden kommer, skulle komme i Hu, at jeg fortalte eder om dem. Og dette sagde jeg ikke til jer i begyndelsen, fordi jeg var med jer.
5 Men nu går jeg til ham, som har sendt mig; og ingen af jer spørger mig: Hvor går du hen?

6 Men fordi jeg har sagt dette til jer, har sorg fyldt eders
hjerte.
7 Dog siger jeg Eder Sandheden; Det er nyttigt for jer, at
jeg går bort, for hvis jeg ikke går bort, kommer talsmanden
ikke til jer; men hvis jeg går bort, vil jeg sende ham til dig.
8 Og når han kommer, skal han irettesætte verden for synd
og retfærdighed og dom.
9 om Synd, fordi de ikke troe paa mig;
10 om Retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser
mig ikke mere;
11 om Dom, thi denne Verdens Fyrste er dømt.
12 Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det
nu.
13 Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han
lede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv;
men alt, hvad han hører, det skal han tale; og han skal
forkynde eder de kommende ting.
14 Han skal prise mig, thi han skal tage imod af mit og
forkynde det for Eder.
15 Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han
skal tage af mit og vise Eder det.
16 En liden Stund, og I skulle ikke se mig, og atter en lille
Stund, og I skulle se mig, fordi jeg gaar til Faderen.
17 Da sagde nogle af hans Disciple til hinanden: Hvad er
det, han siger til os: En lille Stund, og I skulle ikke se mig,
og atter en lille Stund, og I skulle se mig, og: Fordi jeg gaar
til Far?
18 Da sagde de: Hvad er det, han siger: en lille Stund? vi
kan ikke fortælle, hvad han siger.
19 Men Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og han sagde
til dem: Spørger indbyrdes, at jeg sagde: En lille Stund, og
I skulle ikke se mig; og atter en lille Stund, og I skulle se
mig ?
20 Sandelig, sandelig siger jeg eder, at I skulle græde og
klage, men Verden skal fryde sig; og I skulle være
bedrøvede, men eders Sorg skal vendes til Glæde.
21 En Kvinde, naar hun føder, har Sorg, thi hendes Time er
kommen; men saa snart hun har født Barnet, husker hun
ikke mere Kvalen, af Glæde over, at en Mand er født til
Verden.
22 Og nu ere I bedrøvede, men jeg vil se eder igen, og
eders Hjerte skal fryde sig, og ingen tager eders Glæde fra
eder.
23 Og på den dag skulle I ikke bede mig om noget.
Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvad I end beder Faderen
om i mit navn, det vil han give jer.
24 Hidtil har I ikke bedt om noget i mit Navn; bed, og I
skulle få, at eders Glæde kan blive fuldkommen.
25 Dette har jeg talt til eder i ordsprog; men den tid
kommer, da jeg ikke mere skal tale til jer i ordsprog, men
åbenlyst forkynde jer om Faderen.
26 På den dag skulle I bede i mit navn, og jeg siger jer ikke,
at jeg vil bede Faderen for jer.
27 Thi Faderen selv elsker Eder, fordi I have elsket mig og
troet, at jeg er udgået fra Gud.
28 Jeg er udgået fra Faderen og er kommen til Verden;
atter forlader jeg Verden og går til Faderen.
29 Hans Disciple sagde til ham: Se, nu taler du rent ud og
taler intet Ordsprog.
30 Nu vide vi, at du ved alt og ikke behøver, at nogen
spørger dig; derved tro vi, at du er udgået fra Gud.
31 Jesus svarede dem: tror I nu?
32 Se, timen kommer, ja, er nu kommet, at I skulle blive
spredt, hver til sine egne, og skulle lade mig være alene; og
dog er jeg ikke alene, fordi Faderen er med mig.
33 Dette har jeg talt til jer, for at I skulle have fred i mig. I
verden skal I have trængsel, men vær ved godt mod; Jeg
har overvundet verden.

KAPITEL 17

1 Disse Ord sagde Jesus, og han løftede sine Øjne mod
Himmelen og sagde: Fader, timen er kommen; herliggør
din Søn, for at også din Søn må herliggøre dig:
2 Ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han
skal give evigt Liv til alle, som du har givet ham.
3 Og dette er det evige liv, at de kunne kende dig, den
eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt.
4 Jeg har herliggjort dig på Jorden, jeg har fuldbragt det
Værk, som du gav mig at gøre.
5 Og nu, Fader, herliggør du mig med dig selv med den
herlighed, som jeg havde hos dig, før verden var til.
6 Jeg har åbenbaret dit Navn for de Mænd, som du gav mig
af Verden; de vare dine, og du gav dem mig; og de har
holdt dit Ord.
7 Nu har de vidst, at alt, hvad du har givet mig, er af dig.
8 Thi jeg har givet dem de ord, som du gav mig; og de har
taget imod dem og vidst sandelig, at jeg er udgået fra dig,
og de har troet, at du har udsendt mig.
9 Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for
dem, som du har givet mig; thi de ere dine.
10 Og alt mit er dit, og dit er mit; og jeg er herliggjort i
dem.
11 Og nu er jeg ikke mere i Verden, men disse ere i Verden,
og jeg kommer til dig. Hellige Fader, bevar dem i dit eget
navn, som du har givet mig, så de kan være ét, ligesom vi
er.
12 Medens jeg var hos dem i Verden, bevarede jeg dem i
dit Navn; dem, som du gav mig, har jeg bevaret, og ingen
af dem er fortabt, men Fortabelsens Søn; for at skriften
kunne blive opfyldt.
13 Og nu kommer jeg til dig; og dette taler jeg i verden, for
at de skulle få min glæde opfyldt i sig selv.
14 Jeg har givet dem dit Ord; og verden har hadet dem,
fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.
15 Jeg beder ikke, at du skal tage dem ud af Verden, men
at du skal bevare dem fra det onde.
16 De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.
17 Hellig dem ved din Sandhed, dit Ord er Sandhed.
18 Ligesom du har udsendt mig til Verden, saaledes har
ogsaa jeg udsendt dem til Verden.
19 Og for deres Skyld helliger jeg mig selv, at ogsaa de
skulde blive helliget ved Sandheden.
20 Jeg beder heller ikke for disse alene, men også for dem,
som skulle tro på mig ved deres ord;
21 for at de alle skulle være ét; ligesom du, Fader, er i mig,
og jeg i dig, at også de må være ét i os, for at verden kan
tro, at du har udsendt mig.
22 Og den herlighed, som du har givet mig, har jeg givet
dem; at de kan være ét, ligesom vi er ét:
23 Jeg i dem, og du i mig, at de skulle blive fuldkomne i
een; og at verden må vide, at du har sendt mig og elsket
dem, ligesom du har elsket mig.

24 Fader, jeg vil, at også de, som du har givet mig, skal være hos mig, hvor jeg er; at de kan se min herlighed, som du har givet mig, for du elskede mig før verdens grundlæggelse.
25 O retfærdige Fader! Verden kender dig ikke, men jeg har kendt dig, og disse vide, at du har udsendt mig.
26 Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre det, at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem.

KAPITEL 18

1 Da Jesus havde talt disse Ord, gik han ud med sine Disciple over Bækken Cedron, hvor der var en Have, som han gik ind i, og hans Disciple.
2 Men også Judas, som forrådte ham, kendte Stedet; thi Jesus tog ofte til med sine Disciple.
3 Da Judas havde modtaget en Flok Mænd og Tjenere fra Ypperstepræsterne og Farisæerne, kom han derhen med Lygter og Fakler og Vaaben.
4 Da Jesus da vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han ud og sagde til dem: hvem søge I?
5 De svarede ham: Jesus fra Nazareth. Jesus siger til dem: det er mig. Og også Judas, som forrådte ham, stod hos dem.
6 Så snart han havde sagt til dem: det er jeg, gik de tilbage og faldt til jorden.
7 Da spurgte han dem atter: hvem søge I? Og de sagde: Jesus fra Nazareth.
8 Jesus svarede: " Jeg har sagt eder, at det er mig; dersom I derfor søger mig, så lad disse gå deres vej.
9 for at det Ord skulde opfyldes, som han sagde: Af dem, som du har givet mig, har jeg ingen mistet.
10 Da drog Simon Peter, som havde et Sværd, det og slog Ypperstepræstens Tjener og huggede hans højre Øre af. Tjenerens navn var Malkus.
11 Da sagde Jesus til Peter: Stik dit Sværd i Skeden; skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?
12 Da tog flokken og jødernes høvding og officerer Jesus og bandt ham,
13 Og han førte ham først til Annas; thi han var svigerfader til Kajfas, som var ypperstepræst samme år.
14 Men Kajfas var den, som gav Jøderne det Råd, at det var hensigtsmæssigt, at én Mand skulle dø for Folket.
15. Og Simon Peter fulgte Jesus, og det gjorde en anden Discipel; denne Discipel var kendt af Ypperstepræsten og gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Palads.
16 Men Peter stod udenfor døren. Så gik den anden discipel, som var kendt af ypperstepræsten, ud og talte til hende, der vogtede døren, og førte Peter ind.
17 Da sagde pigen, som vogtede døren, til Peter: er du ikke også en af denne mands disciple? Han siger: Det er jeg ikke.
18 Og Tjenerne og Tjenerne stode der, som havde gjort en Kul Ild; thi det var koldt, og de varmede sig, og Peter stod hos dem og varmede sig.
19 Ypperstepræsten spurgte da Jesus om hans Disciple og om hans Lære.
20 Jesus svarede ham: Jeg har talt åbenlyst til Verden; Jeg har altid undervist i synagogen og i templet, hvor jøderne altid tager til; og i det skjulte har jeg intet sagt.
21 Hvorfor spørger du mig? spørg dem, som hørte mig, hvad jeg har sagt til dem; se, de ved, hvad jeg sagde.
22 Og der han havde sagt dette, slog en af Tjenerne, som stode hos, Jesus med sin Haand og sagde: Svarer du Ypperstepræsten saaledes?
23 Jesus svarede ham: dersom jeg har talt ondt, da vidner om det onde; men hvis godt, hvorfor slår du mig?
24 Men Annas havde sendt ham bundet til Ypperstepræsten Kajfas.
25 Og Simon Peter stod og varmede sig. De sagde da til ham: Er du ikke også en af hans Disciple? Han nægtede det og sagde: Det er jeg ikke.
26 En af Ypperstepræstens Tjenere, som var hans Frænde, hvis Øre Peter afhuggede, sagde: Saa jeg dig ikke i Haven med ham?
27 Da nægtede Peter atter, og strax kom Hanen i Gang.
28 Da førte de Jesus fra Kaifas til Domsalen; og det var tidligt; og de gik ikke selv ind i Retssalen, for at de ikke skulde blive urene; men for at de skulle spise påske.
29 Pilatus gik da ud til dem og sagde: hvad anklager I mod denne Mand?
30 De svarede og sagde til ham: Hvis han ikke var en ondsindet, ville vi ikke have overgivet ham til dig.
31 Da sagde Pilatus til dem: Tager ham og dømmer ham efter eders Lov. Jøderne sagde da til ham: Det er os ikke tilladt at slå nogen ihjel.
32 for at Jesu Ord skulde opfyldes, som han sagde, idet han tilkendegav, hvilken Død han skulde dø.
33 Da gik Pilatus atter ind i Retssalen og kaldte på Jesus og sagde til ham: er du Jødernes Konge?
34 Jesus svarede ham: siger du dette om dig selv, eller har andre sagt dig det om mig?
35 Pilatus svarede: er jeg en Jøde? Dit eget folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig; hvad har du gjort?
36 Jesus svarede: Mit Rige er ikke af denne Verden; dersom mit Rige var af denne Verden, da skulde mine Tjenere kæmpe, for at jeg ikke skulde overgives til Jøderne; men nu er mit Rige ikke herfra.
37 Pilatus sagde da til ham: er du da en Konge? Jesus svarede: Du siger, at jeg er en konge. Til dette formål blev jeg født, og derfor kom jeg til verden, for at jeg skulle vidne om sandheden. Enhver, der er af sandheden, hører min røst.
38 Pilatus siger til ham: hvad er Sandhed? Og da han havde sagt dette, gik han atter ud til jøderne og sagde til dem: "Jeg finder ingen skyld hos ham."
39 Men I har en Skik, at jeg skal give eder en ved Paasken fri; vil I derfor, at jeg frigiver eder Jødernes Konge?
40 Da raabte de alle igen og sagde: Ikke denne, men Barabbas. Nu var Barabbas en røver.

KAPITEL 19

1 Da tog Pilatus Jesus og piskede ham.
2Og soldaterne flettede en tornekrone og satte den på hans hoved, og de iførte ham en purpurkappe,
3 og sagde: Hil dig, Jødernes Konge! og de slog ham med deres hænder.
4 Pilatus gik derfor atter ud og sagde til dem: Se, jeg fører ham frem til eder, for at I skulle vide, at jeg ikke finder nogen Skyld hos ham.
5 Da kom Jesus frem, iført Tornekrone og purpurkappen. Og Pilatus sagde til dem: Se, manden!

6 Da Ypperstepræsterne og Høvedsmændene så ham, raabte de og sagde: Korsfæst ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: "Tag ham og korsfæst ham; thi jeg finder ingen skyld hos ham."
7 Jøderne svarede ham: Vi have en Lov, og efter vor Lov er han skyldig at dø, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn.
8 Da Pilatus da hørte dette Ord, blev han endnu mere bange;
9 Og gik atter ind i Retssalen og sagde til Jesus: hvor er du fra? Men Jesus gav ham intet svar.
10 Da sagde Pilatus til ham: Taler du ikke til mig? ved du ikke, at jeg har magt til at korsfæste dig og har magt til at frigive dig?
11 Jesus svarede: du kunde slet ingen Magt have imod mig, hvis den ikke var givet dig ovenfra; derfor har den, som har overgivet mig til dig, den største Synd.
12 Og fra da af søgte Pilatus at løslade ham, men Jøderne raabte og sagde: dersom du lader denne Mand fare, er du ikke Kejserens Ven; hvo som gør sig til Konge, taler imod Kejseren.
13 Da Pilatus da hørte dette Ord, førte han Jesus frem og satte sig i Dommersædet på et Sted, som kaldes Gaarden, men på hebraisk Gabbatha.
14 Og det var Paasketidens Forberedelse omtrent ved den sjette Time, og han sagde til Jøderne: Se, eders Konge!
15 Men de raabte: Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: Skal jeg korsfæste eders Konge? Ypperstepræsterne svarede: "Vi har ingen Konge end Cæsar."
16 Da overgav han ham derfor til dem for at blive korsfæstet. Og de tog Jesus og førte ham bort.
17 Og han, som bar sit Kors, gik ud til et Sted, som kaldes Hovedskallets Sted, som kaldes på hebraisk Golgata:
18 hvor de korsfæstede ham, og to andre med ham, paa hver Side den ene, og Jesus i Midte.
19 Og Pilatus skrev en overskrift og satte den på korset. Og skriften var: JESUS AF NAZARETH, JØDERNES KONGE.
20 Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi Stedet, hvor Jesus blev korsfæstet, var tæt ved Staden, og det var skrevet på hebraisk og græsk og latin.
21 Da sagde Jødernes Ypperstepræster til Pilatus: Skriv ikke: Jødernes Konge! men at han sagde: Jeg er Jødernes Konge.
22 Pilatus svarede: hvad jeg har skrevet, har jeg skrevet.
23. Da Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, tog de hans Klæder og gjorde fire Dele, til hver Soldat en Del; og også hans frakke: nu var frakken uden søm, vævet fra toppen hele vejen igennem.
24 De sagde derfor til hinanden: Lad os ikke sønderrive det, men kaste Lod om det, hvem det skal være, for at Skriften skulde opfyldes, som siger: De delte mine Klæder imellem sig, og de kastede Lod om min Klædning. Derfor gjorde soldaterne disse ting.
25 Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Kleofas Hustru, og Maria Magdalene.
26 Da Jesus da saae sin Moder og Disciplen, som han elskede, staa hos, sagde han til sin Moder: Kvinde, se, din Søn!
27 Da sagde han til Disciplen: Se, din Moder! Og fra den time tog disciplen hende til sit eget hjem.
28 Efter dette, da Jesus vidste, at alt nu var fuldbyrdet, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: Jeg tørster.
29 Men der stod et Kar fuld af Eddike, og de fyldte en Svamp med Eddike og lagde den paa Isop og lagde den for hans Mund.
30 Da Jesus nu havde taget Eddiken, sagde han: Det er fuldbragt; og han bøjede Hovedet og opgav Aanden.
31 Derfor bad jøderne Pilatus, fordi det var forberedelsen, at kroppene ikke skulle blive på korset på sabbatsdagen (thi den sabbatsdag var en højdag), at deres ben måtte brækkes, og at de måtte blive brækket. taget væk.
32 Da kom soldaterne og brækkede benene på den første og den anden, som var korsfæstet med ham.
33 Men da de kom til Jesus og så, at han allerede var død, brækkede de ikke hans ben.
34 Men en af soldaterne gennemborede hans side med et spyd, og straks kom der blod og vand ud.
35 Og den, som saa det, vidnede, og hans Vidnesbyrd er sandt; og han ved, at han siger sandt, for at I skulle tro.
36 Thi dette skete, at Skriften skulde opfyldes: Et Ben af ham skal ikke brydes.
37 Og atter siger et andet skriftsted: De skulle se på ham, som de gennemborede.
38 Og efter dette bad Josef af Arimatæa, som var Jesu Discipel, men hemmeligt af Frygt for Jøderne, Pilatus, at han maatte tage Jesu Legeme bort; og Pilatus gav ham Lov. Han kom derfor og tog Jesu legeme.
39 Og der kom også Nikodemus, som først kom til Jesus om Natten og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent hundrede Punds Vægt.
40 Da tog de Jesu Legeme og viklede det i Linnedklæder med Krydderierne, som Jødernes Maade er at begrave.
41 Men på det sted, hvor han blev korsfæstet, var der en have; og i haven en ny grav, hvori der endnu ikke var lagt et menneske.
42 Derfor lagde de Jesus dér på grund af jødernes forberedelsesdag; thi graven var nær ved.

KAPITEL 20

1Den første dag i ugen kom Maria Magdalene tidligt, da det endnu var mørkt, til graven og så stenen taget bort fra graven.
2 Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Discipel, som Jesus elskede, og sagde til dem: De have taget Herren ud af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham.
3 Peter gik da ud og den anden Discipel og kom til Graven.
4 Så løb de begge sammen, og den anden Discipel løb forbi Peter og kom først til Graven.
5 Og han bøjede sig ned og så ind og så Linnedtøjet ligge; dog gik han ikke ind.
6 Da kom Simon Peter efter ham og gik ind i graven og så linnedtøjet ligge,
7 Og Serviet, som var om hans Hoved, lå ikke sammen med Linnedklæderne, men viklet sammen paa et Sted for sig selv.
8 Da gik og den anden Discipel ind, som kom først til Graven, og han saae og troede.
9 Thi de kendte endnu ikke Skriften, at han skal opstå fra de Døde.
10 Da gik Disciplene atter hjem til deres eget Hjem.
11 Men Maria stod udenfor ved Graven og græd, og mens hun græd, bøjede hun sig ned og så ind i Graven,

12 Og han så to engle i hvidt sidde, den ene ved hovedet og den anden ved fødderne, hvor Jesu legeme havde ligget.
13 Og de sagde til hende: Kvinde, hvorfor græder du? Hun sagde til dem: Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.
14 Og da hun havde sagt dette, vendte hun sig tilbage og så Jesus stå, og hun vidste ikke, at det var Jesus.
15 Jesus siger til hende: Kvinde, hvorfor græder du? hvem søger du? Hun mente, at han var gartneren, og sagde til ham: "Herre, hvis du har båret ham herfra, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg tage ham bort."
16 Jesus sagde til hende: Maria! Hun vendte sig om og sagde til ham: Rabboni; hvilket vil sige, Mester.
17 Jesus sagde til hende: rør mig ikke; thi jeg er endnu ikke opfaret til min Fader; men gå til mine Brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min Fader og eders Fader; og til min Gud og din Gud.
18 Maria Magdalene kom og fortalte Disciplene, at hun havde set Herren, og at han havde talt dette til hende.
19 Men den samme Dag om Aftenen, som var den første Dag i Ugen, da Dørene var lukkede, hvor Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder!
20 Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da blev disciplene glade, da de så Herren.
21 Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med Eder; ligesom min Fader har sendt mig, saaledes sender jeg Eder.
22 Og da han havde sagt dette, åndede han på dem og sagde til dem: Modtag den Helligånd!
23 Hvis I forlader synder, er de forladt dem; og hvis synder I beholder, bliver de beholdt.
24 Men Thomas, en af de tolv, kaldet Didymus, var ikke hos dem, da Jesus kom.
25 Da sagde de andre Disciple til ham: Vi have set Herren. Men han sagde til dem: Hvis jeg ikke ser Nagleaftrykket i hans Hænder og stikker min Finger ind i Nagleaftrykket og stikker min Haand ind i hans Side, tror jeg ikke.
26 Og efter otte Dage atter var hans Disciple indenfor, og Thomas med dem; da kom Jesus, idet Dørene var lukkede, og stod midt iblandt og sagde: Fred være med Eder!
27 Da sagde han til Thomas: Ræk din Finger hid, og se mine Hænder; og ræk din hånd her og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.
28 Og Thomas svarede og sagde til ham: Min Herre og min Gud!
29 Jesus sagde til ham: Thomas, fordi du har set mig, har du troet; salige er de, som ikke have set og dog troet.
30 Og mange andre tegn gjorde Jesus i sine disciples nærhed, som ikke er skrevet i denne bog:
31 Men dette er skrevet, at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn; og for at I skulle tro, at I skulle have liv ved hans navn.

KAPITEL 21

1 Efter disse Ting viste Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias Sø; og på denne vis viste han sig selv.
2 Der var sammen Simon Peter og Thomas kaldet Didymus, og Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus' Sønner og to andre af hans Disciple.
3 Simon Peter sagde til dem: "Jeg går ud og fisker." De siger til ham: Vi går også med dig. De gik ud og gik straks i et skib; og den nat fangede de intet.
4 Men da Morgenen kom, stod Jesus paa Stranden; men Disciplene vidste ikke, at det var Jesus.
5 Da sagde Jesus til dem: Børn! have I noget mad? De svarede ham: Nej.
6 Og han sagde til dem: Kast garnet ud på højre side af skibet, så skulle I finde. De kastede derfor, og nu var de ikke i stand til at tegne det for de mange fisk.
7 Derfor siger den discipel, som Jesus elskede, til Peter: Det er Herren. Men da Simon Peter hørte, at det var Herren, bandt han sin fiskerkappe om ham (for han var nøgen) og kastede sig i havet.
8 Og de andre Disciple kom i et lille Skib; (for de var ikke langt fra land, men som det var to hundrede alen) og slæbte garnet med fisk.
9 Så snart de var kommet til land, så de en kulild der og fisk lagt derpå og brød.
10 Jesus sagde til dem: bringer de Fisk, som I nu har fanget.
11 Simon Peter gik op og drog Garnet til Landet fuldt af store Fisk, hundrede treoghalvtredsindstyve; og der var dog saa mange, dog blev Garnet ikke knust.
12 Jesus siger til dem: kom og spis! Og ingen af Disciplene turde spørge ham: Hvem er du? vel vidende, at det var Herren.
13 Da kom Jesus og tog Brød og gav dem og Fisk ligesaa.
14 Det er nu tredje gang, at Jesus viste sig for sine disciple, efter at han var opstået fra de døde.
15 Men da de havde spist, sagde Jesus til Simon Peter: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig mere end disse? Han sagde til ham: Ja, Herre! du ved, at jeg elsker dig. Han sagde til ham: Vogt mine lam!
16 Han sagde atter til ham anden Gang: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig? Han sagde til ham: Ja, Herre! du ved, at jeg elsker dig. Han siger til ham: Vogt mine får.
17 Han sagde til ham for tredje Gang: Simon, Jonas' Søn, elsker du mig? Peter blev bedrøvet, fordi han sagde til ham tredje gang: Elsker du mig? Og han sagde til ham: Herre, du ved alt; du ved, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: Vogt mine får.
18 Sandelig, sandelig siger jeg dig, da du var ung, omspændte du dig og vandrede, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du række dine Hænder ud, og en anden skal ombinde dig og føre dig hvorhen du vil. ville ikke.
19 Dette sagde han, idet han tilkendegav, med hvilken Død han skulde prise Gud. Og da han havde talt dette, sagde han til ham: Følg mig!
20 Da vendte Peter sig om og saae den Discipel, som Jesus elskede, følge efter; som også støttede sig til hans bryst ved nadveren og sagde: Herre, hvem er det, der forråder dig?
21 Da Peter så ham, sagde han til Jesus: Herre! og hvad skal denne mand gøre?
22 Jesus sagde til ham: dersom jeg vil, at han bliver, indtil jeg kommer, hvad er det dig? følg dig mig.
23 Da gik dette Ord ud iblandt Brødrene, at denne Discipel ikke skulde dø; men Jesus sagde ikke til ham: han skal ikke dø; men hvis jeg vil, at han bliver, til jeg kommer, hvad er det for dig?
24 Denne er Disciplen, som vidner om disse Ting og skrev dette; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt.

25 Og der er ogsaa mange andre Ting, som Jesus gjorde, som, dersom de skulde skrives hver især, tror jeg, at selv Verden ikke kunde rumme de Bøger, som skulde skrives. Amen.

Apostlenes Gerninger

KAPITEL 1

1 Den tidligere afhandling har jeg lavet, o Theofilus, om alt
det, Jesus begyndte både at gøre og lære,
2 Indtil den dag, hvor han blev optaget, efter at han ved
Helligånden havde givet befalinger til de apostle, som han
havde udvalgt:
3 For hvem han også viste sig levende efter sin lidenskab
ved mange ufejlbarlige beviser, idet han blev set af dem
fyrretyve dage og talte om de ting, der hører til Guds rige.
4 Og da han var forsamlet med dem, befalede han dem, at
de ikke skulde drage bort fra Jerusalem, men vente på
Faderens Løfte, som I, siger han, have hørt om mig.
5 Thi Johannes døbte i sandhed med Vand; men I skal
døbes med Helligånden om ikke mange dage.
6 Da de da vare komne sammen, spurgte de ham og sagde:
Herre! vil du i denne Tid atter give Israel Riget tilbage?
7 Og han sagde til dem: Det tilkommer ikke Eder at kende
Tiderne eller Tiderne, som Faderen har sat i sin egen Magt.
8 Men I skulle modtage kraft, efter at Helligånden er
kommet over jer, og I skulle være mig vidner både i
Jerusalem og i hele Judæa og i Samaria og til det yderste af
jorden.
9 Og da han havde talt dette, blev han optaget, mens de så
det; og en sky tog ham bort fra deres øjne.
10 Og medens de stirrede op mod Himmelen, da han steg
op, se, da stod der to Mænd hos dem i hvide Klæder;
11 som og sagde: I Galilæa Mænd! hvorfor staar I og skuer
op mod Himmelen? denne samme Jesus, som er optaget fra
jer til Himmelen, skal komme på samme måde, som I har
set ham fare til himlen.
12 Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg, som
kaldes Oliebjerget, som er fra Jerusalem en Sabbatsrejse.
13 Og da de vare komne ind, gik de op i et Øverste Sal,
hvor både Peter og Jakob og Johannes og Andreas, Filip og
Thomas, Bartholomew og Matthæus, Jakob, Alfeus' Søn,
og Simon Zelotes, boede, og Judas, Jakobs bror.
14 Disse fortsatte alle ens i bøn og bøn, med kvinderne og
Maria, Jesu moder, og med hans brødre.
15 Og i de Dage stod Peter op midt iblandt Disciplene og
sagde: (Tal af Navne tilsammen var omtrent hundrede og
tyve)
16 Mænd og brødre, dette skriftsted må være blevet opfyldt,
som Helligånden ved Davids mund før talte om Judas, som
var vejleder for dem, der tog Jesus.
17 Thi han var regnet hos os og havde faaet en Del af
denne Tjeneste.
18 Men denne Mand købte en Mark til Løn for Uret; og
han faldt hovedkulds ned og brast i stykker midt imellem,
og alle hans indvolde flød ud.
19 Og det blev kendt af alle indbyggerne i Jerusalem; for så
vidt som den mark på deres rette tunge hedder Aceldama,
det vil sige blodmarken.
20 Thi der er skrevet i Salmernes Bog: Lad hans Bolig
blive øde, og lad ingen bo deri;
21 Derfor af disse Mænd, som har fulgt med os hele tiden,
da Herren Jesus gik ind og ud iblandt os,
22 Fra Johannes' dåb, indtil den samme dag, som han blev
optaget fra os, skal man ordineres til at være et vidne
sammen med os om hans opstandelse.
23 Og de udpegede to, Josef, kaldet Barsabas, som fik
tilnavnet Justus, og Matthias.
24 Og de bad og sagde: Du, Herre, som kender alle
Menneskers Hjerter, vis, om du har udvalgt af disse to,
25 for at han maa tage del i denne Tjeneste og
Apostelembede, som Judas faldt fra ved Overtrædelse, for
at han kunde gaa til sit Sted.
26 Og de gav deres Lod; og loddet faldt på Matthias; og
han blev regnet med de elleve apostle.

KAPITEL 2

1 Og da Pinsedagen var fuldstændig kommen, var de alle
samlet på ét Sted.
2 Og pludselig kom der en Lyd fra Himmelen som af en
brusende mægtig Vind, og den fyldte hele Huset, hvor de
sad.
3 Og der viste sig for dem spaltede tunger som af ild, og
det satte sig på hver af dem.
4 Og de blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at
tale i andre tunger, efterhånden som Ånden gav dem at tale.
5 Og der boede Jøder i Jerusalem, fromme Mænd, af hvert
Folk under Himmelen.
6 Men da dette lød ude, samledes Mængden og blev
forvirret, fordi hver hørte dem tale på sit eget Sprog.
7 Og de bleve alle forundrede og forundrede, idet de sagde
til hverandre: Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer?
8 Og hvorledes høre vi hver på vort eget Tungemål, hvori
vi ere fødte?
9 Parther og medere og elamitter og indbyggerne i
Mesopotamien og i Judæa og Kappadokien, i Pontus og
Asien,
10 Frygien og Pamfylien, i Ægypten og i Libyens egne
omkring Cyrene og fremmede i Rom, jøder og proselytter,
11 Kreta og arabere, vi hører dem tale på vores tunger om
Guds underfulde gerninger.
12 Og de bleve alle forfærdede og tvivlede, idet de sagde
til hverandre: Hvad betyder dette?
13 Andre sagde spottende: Disse Mænd ere fulde af Nyvin.
14 Men Peter rejste sig sammen med de elleve, løftede sin
Røst og sagde til dem: I Mænd af Judæa og alle I, som bor
i Jerusalem, være jer dette bekendt, og hør på mine Ord!
15 Thi disse ere ikke fulde, som I troe, thi det er kun den
tredje Time af Dagen.
16 Men dette er det, som er talt ved profeten Joel;
17 Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, jeg vil
udgyde min Ånd over alt kød, og eders sønner og eders
døtre skulle profetere, og eders unge mænd skulle se syner,
og eders gamle skulle drømme drømme :
18 Og over mine Tjenere og mine Tjenestepiger vil jeg
udgyde i de Dage af min Aand; og de skal profetere:
19 Og jeg vil gøre Undere i Himmelen ovenover og Tegn
nede paa Jorden; blod og ild og røgdamp:
20 Solen skal forvandles til mørke og månen til blod, før
Herrens store og bemærkelsesværdige dag kommer.
21 Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn,
skal blive frelst.

22 I Israels Mænd! hør disse Ord; Jesus fra Nazareth, en
mand, der er godkendt af Gud blandt jer ved mirakler og
undere og tegn, som Gud gjorde ved ham midt iblandt jer,
som I også selv ved:
23 Ham, som er udfriet ved Guds bestemte Raad og
forudviden, har I taget, og med onde Hænder korsfæstet og
dræbt.
24 hvem Gud har oprejst, idet han har løst Dødens Smerter;
thi det var ikke muligt, at han skulde blive grebet af den.
25 Thi David taler om ham, jeg så altid Herren for mit
Ansigt, thi han er ved min højre Haand, for at jeg ikke
skulde rokkes.
26 Derfor glædede mit Hjerte sig, og min Tunge glædede
sig; desuden skal mit kød hvile i håbet:
27 For du vil ikke efterlade min Sjæl i Helvede, og du vil
ikke tillade din Hellige at se Fordærvelse.
28 Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal gøre mig
fuld af Glæde med dit Ansigt.
29 Mænd og brødre, lad mig frit tale til jer om patriarken
David, at han er både død og begravet, og hans grav er hos
os indtil denne dag.
30 Da han derfor var en Profet og vidste, at Gud havde
svoret ham med Ed, at han af hans Lænders Frugt efter
Kødet vilde oprejse Kristus til at sidde paa sin Trone;
31 Han saa dette før, og han talte om Kristi Opstandelse, at
hans Sjæl ikke var efterladt i Helvede, og hans Kød saa
ikke Fordærvelse.
32 Denne Jesus har Gud oprejst, om hvilken vi alle ere
Vidner.
33 Da han derfor er ophøjet ved Guds højre Haand og har
modtaget Helligåndens løfte af Faderen, har han udgydt
dette, som I nu ser og hører.
34 Thi David er ikke faret op til Himlene, men han siger
selv: HERREN sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre
Haand!
35 Indtil jeg gør dine fjender til din fodskammel.
36 Lad derfor alt Israels Hus sandelig vide, at Gud har gjort
den samme Jesus, som I have korsfæstet, til både Herre og
Christus.
37 Men da de hørte dette, blev de stukket i deres Hjerte og
sagde til Peter og til de øvrige Apostle: Mænd og Brødre!
hvad skulle vi gøre?
38 Da sagde Peter til dem: omvend jer og lader eder døbe
enhver i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I
skulle modtage Helligåndens Gave.
39 Thi løftet er til jer og til jeres børn og til alle, som er
langt borte, ja, så mange som Herren vor Gud kalder.
40 Og med mange andre Ord vidnede han og formanede og
sagde: Frels eder selv fra denne ugunstige Slægt.
41 Da bleve de døbt, som med glæde modtog hans Ord, og
den samme Dag blev der tilføjet dem omkring tre tusinde
Sjæle.
42 Og de bleve standhaftige i Apostlenes Lære og Samfund
og i Brødets Brydning og i Bønnerne.
43 Og Frygt kom over hver Sjæl, og mange Undere og
Tegn bleve gjort af Apostlene.
44 Og alle, som troede, var sammen og havde alle ting til
fælles;
45 Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte dem til
alle, efterhånden som enhver havde behov.
46Og de fortsatte hver dag ensartet i Templet og brød
brødet fra hus til hus og spiste deres kød med glæde og
enfoldig hjerte,
47 lovpriste Gud og have nåde hos alt folket. Og Herren
føjede dagligt til menigheden sådanne, som skulle frelses.

KAPITEL 3

1 Men Peter og Johannes gik sammen op i templet i
bønnens time, som var den niende time.
2 Og en Mand, der var lam fra sin Moders Liv, blev båret,
som de daglig lagde ved Templets Port, som kaldes Skønne,
for at bede dem, som gik ind i Templet, Almisse;
3 Han bad om en almisse, da han så Peter og Johannes, der
skulle gå ind i templet.
4 Men Peter, som sammen med Johannes festede sine Øjne
til ham, sagde: se til os.
5 Og han gav agt på dem og ventede at modtage noget af
dem.
6 Da sagde Peter: Sølv og Guld har jeg intet; men det, jeg
har, giver jeg dig: I Jesu Kristi Navn fra Nazareth, stå op
og gå.
7 Og han tog ham ved højre Haand og løftede ham op, og
strax fik hans Fødder og Ankelben styrke.
8 Og han sprang op, stod og gik og gik med dem ind i
Templet, vandrende og sprang og priste Gud.
9 Og alt Folket så ham gå og prise Gud.
10 Og de vidste, at det var ham, som sad til Almisser ved
Templets smukke Port; og de blev fulde af Forundring og
Forundring over det, som var hændt ham.
11 Og der den lamme Mand, som var helbredt, holdt Peter
og Johannes, løb alt Folket sammen til dem i Forhallen,
som kaldes Salomons, meget undrende.
12 Og da Peter så det, svarede han til Folket: I Israels
Mænd! hvorfor undre I eder over dette? eller hvorfor ser I
så alvorligt på os, som om vi ved egen kraft eller hellighed
havde fået denne mand til at gå?
13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore Fædres Gud,
har herliggjort hans Søn Jesus; hvem I overgav og
fornægtede ham i Pilatus' Ansigt, da han besluttede at lade
ham fare.
14 Men I fornægtede den Hellige og den Retfærdige og
ønskede, at en Morder skulle gives eder;
15 og dræbte Livets Fyrste, hvilken Gud har oprejst fra de
Døde; hvortil vi er vidner.
16 Og hans navn har ved troen på hans navn gjort denne
mand stærk, som I ser og kender; ja, den tro, som er ved
ham, har givet ham denne fuldkomne sundhed i jer alle
sammen.
17 Og nu, brødre, jeg ved, at I af uvidenhed gjorde det,
ligesom også jeres herskere.
18 Men det, som Gud før havde tilkendegivet ved alle sine
Profeters Mund, at Kristus skulde lide, det har han opfyldt.
19 Omvend jer derfor og omvend jer, så jeres synder kan
udslettes, når tiderne til forfriskning kommer fra Herrens
nærhed;
20 Og han skal sende Jesus Kristus, som før er blevet
forkyndt for jer:
21 hvem Himlen skal modtage indtil de Tider, hvor alting
skal genoprettes, som Gud har talt ved alle sine hellige
Profeters Mund, siden Verden begyndte.

22 Thi Moses sagde sandelig til Fædrene: En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre, ligesom jeg; ham skal I høre i alt, hvad han siger til jer.
23 Og det skal ske, at enhver Sjæl, som ikke vil høre denne Profet, skal udryddes fra Folket.
24 Ja, og alle profeterne fra Samuel og de efterfølgende, så mange som har talt, har ligeledes forudsagt om disse dage.
25 I ere Profeternes Børn og af den Pagt, som Gud gjorde med vore Fædre, idet han sagde til Abraham: Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes.
26 Til Eder har Gud først oprejst sin Søn Jesus og sendt ham for at velsigne Eder, idet han omvender Eder enhver fra sine Misgerninger.

KAPITEL 4

1 Og mens de talte til folket, kom præsterne og templets høvding og saddukæerne over dem,
2 De var bedrøvede over, at de lærte Folket og prædikede ved Jesus Opstandelsen fra de Døde.
3 Og de lagde Hænderne paa dem og holdte dem til den næste Dag; thi det var nu blevet Aften.
4 Men mange af dem, som hørte ordet, kom til tro; og Mændenes Tal var omtrent fem Tusinde.
5 Og det skete dagen efter, at deres fyrster og ældste og skriftkloge,
6 Og Ypperstepræsten Annas og Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare af Ypperstepræstens Slægt, samledes i Jerusalem.
7 Og der de havde stillet dem midt iblandt, spurgte de: Ved hvilken Magt eller med hvilket Navn har I gjort dette?
8 Da sagde Peter, fyldt med Helligånden, til dem: I Folkets Fyrster og Israels Ældste!
9 Dersom vi i Dag bliver undersøgt af den gode Gerning, der er gjort mod den afmægtige, hvorved bliver han helbredt;
10 Vær det kendt for jer alle og for hele Israels folk, at ved Jesu Kristi navn fra Nazareth, som I korsfæstede, som Gud oprejste fra de døde, ved ham står denne mand hel for jer.
11 Dette er den Sten, som blev tilintetgjort af eder Bygmestre, som er blevet til Hjørnets Hoved.
12 Heller ikke er der Frelse i nogen anden; thi der er intet andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle frelses.
13 Men da de så Peters og Johannes' frimodighed og forstod, at de var ulærde og uvidende, undrede de sig; og de kendte dem, at de havde været hos Jesus.
14 Og da de så manden, som var helbredt, stod hos dem, kunne de intet sige imod den.
15 Men da de havde befalet dem at gå ud af Rådet, rådførte de sig med hinanden,
16 og sagde: hvad skulle vi gøre ved disse Mænd? thi at et bemærkelsesværdigt mirakel er blevet udført af dem, er åbenbart for alle dem, der bor i Jerusalem; og vi kan ikke benægte det.
17 Men at det ikke breder sig videre blandt Folket, lad os true dem, at de fra nu af ikke tale til nogen i dette Navn.
18 Og de kaldte dem og bød dem slet ikke at tale eller undervise i Jesu Navn.
19 Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: om det er ret i Guds Øjne at høre Eder mere end til Gud, dømmer I.
20 Thi vi kan ikke undlade at tale det, som vi har set og hørt.
21 Og da de havde truet dem yderligere, lod de dem gå, uden at de fandt noget, hvorledes de kunde straffe dem, for Folkets Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket.
22 Thi den Mand var over fyrretyve Aar gammel, paa hvem dette Helbredelsesunder blev gjort.
23 Og da de bleve løsladte, gik de til deres eget Selskab og fortalte alt, hvad Ypperstepræsterne og de Ældste havde sagt til dem.
24 Og da de hørte det, løftede de ens deres Røst til Gud og sagde: Herre, du er Gud, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem.
25 Hvem har ved din Tjeners Davids Mund sagt: Hvorfor rasede Hedningerne, og Folket forestillede sig forfængelige Ting?
26 Jordens Konger stod op, og Fyrsterne samledes imod Herren og imod hans Kristus.
27 Thi sandelig imod dit hellige barn Jesus, som du har salvet, var både Herodes og Pontius Pilatus forsamlet med hedningerne og Israels folk,
28 For at gøre alt, hvad din Haand og dit Raad forhen har besluttet at ske.
29 Og nu, Herre, se deres trusler, og giv dine tjenere, at de med al frimodighed kan tale dit ord,
30 Ved at række din Haand ud for at helbrede; og at tegn og undere kan ske ved dit hellige barns Jesu navn.
31 Og da de havde bedt, blev det sted rystet, hvor de var forsamlede; og de blev alle fyldt med Helligånden, og de talte Guds ord med frimodighed.
32 Og Mængden af dem, som troede, var af et Hjerte og af een Sjæl; og ingen af dem sagde, at noget af det, han ejede, var hans eget; men de havde alle ting fælles.
33 Og med stor Kraft gav Apostlene Vidnesbyrd om den Herres Jesu Opstandelse, og stor Naade var over dem alle.
34 Og der var ingen blandt dem, der manglede; thi saa mange, som ejede Lande eller Huse, solgte dem og bragte Prisen paa det solgte,
35 Og han lagde dem ned for Apostlenes Fødder, og der blev uddelt til enhver efter behov.
36Og Joses, som af Apostlene blev kaldt Barnabas, (som er tolket: Trøstens Søn), en Levit, og af Cyperns Land,
37 Da han havde Jord, solgte han det og bragte Pengene og lagde dem for Apostlenes Fødder.

KAPITEL 5

1Men en mand ved navn Ananias solgte med sin hustru Saffira en ejendom,
2 Og han holdt en Del af Prisen tilbage, idet hans Hustru ogsaa var vidende om den, og bragte en Del og lagde den for Apostlenes Fødder.
3 Men Peter sagde: Ananias, hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte for at lyve for Helligånden og tilbageholde en Del af Jordens Pris?
4 Medens det blev tilbage, var det ikke dit eget? og efter at det var solgt, var det ikke i din egen magt? hvorfor har du undfanget dette i dit hjerte? du har ikke løjet for mennesker, men for Gud.
5 Da Ananias hørte disse Ord, faldt han ned og opgav Aanden, og stor Frygt kom over alle dem, som hørte dette.

6 Og de unge Mænd rejste sig, afviklede ham og bar ham ud og begravede ham.
7 Og det var omkring tre timer efter, da hans kone, der ikke vidste, hvad der var sket, kom ind.
8 Og Peter svarede hende: Sig mig, om I solgte Jorden for saa meget? Og hun sagde: Ja, for så meget.
9 Da sagde Peter til hende: hvorledes er I blevet enige om at friste Herrens Aand? se, fødderne på dem, som har begravet din mand, står for døren og skal bære dig ud.
10 Da faldt hun straks ned for hans Fødder og opgav Spøgelsen; og de unge Mænd kom ind og fandt hende død og bar hende ud og begravede hende ved hendes Mand.
11 Og stor frygt kom over hele menigheden og over alle, som hørte dette.
12 Og ved Apostlenes Hænder blev der gjort mange Tegn og Undere iblandt Folket; (og de var alle sammen i Salomons våbenhus.
13 Og af de øvrige torde ingen slutte sig til dem; men Folket ophøjede dem.
14 Og de troende blev desto mere føjet til Herren, skarer både af mænd og kvinder.)
15 Saa at de førte de Syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Senge, for at i det mindste Skyggen af Peter, der gik forbi, skulde overskygge nogle af dem.
16 Og der kom en Mængde fra Stæderne rundt om til Jerusalem og bragte syge Folk og dem, som vare plagete af urene Aander, og de bleve alle helbredte.
17 Da stod Ypperstepræsten op og alle de, som var med ham, (som er Saddukæernes Sekt), og de bleve fulde af Harme,
18 Og de lagde Hænderne paa Apostlene og satte dem i Fængsel.
19 Men Herrens engel åbnede om natten fængslets døre og førte dem ud og sagde:
20 Gå hen, stå og tal i templet til folket alle dette livs ord.
21 Og der de hørte det, gik de tidligt om Morgenen ind i Templet og lærte. Men Ypperstepræsten kom og de, som var med ham, og sammenkaldte Raadet og hele Israels Børns Senat og sendte dem i Fængslet for at bringe dem.
22 Men da Tjenerne kom og fandt dem ikke i Fængslet, vendte de tilbage og sagde:
23 og sagde: Fængslet fandt vi i al Sikkerhed lukket, og Vogterne stode udenfor for Dørene; men da vi aabnede, fandt vi ingen derinde.
24 Men da ypperstepræsten og templets høvding og ypperstepræsterne hørte dette, tvivlede de på dem, hvortil dette ville vokse.
25 Da kom en og fortalte dem og sagde: Se, de Mænd, som I har sat i Fængsel, staae i Templet og undervise Folket.
26 Da gik Høvedsmanden med Høvedsmændene og førte dem uden Vold; thi de frygtede Folket, at de skulde blive stenet.
27 Og da de havde bragt dem, stillede de dem for Raadet, og Ypperstepræsten spurgte dem:
28 og sagde: Havde vi ikke strengt befalet eder, at I ikke skulle lære i dette Navn? og se, I har fyldt Jerusalem med jeres lære og agter at bringe denne mands blod over os.
29 Da svarede Peter og de andre Apostle og sagde: Vi burde adlyde Gud mere end Menneskene.
30 Vore Fædres Gud oprejste Jesus, hvem I sloge ihjel og hængte på et Træ.
31 Ham har Gud ophøjet med sin højre Haand til at være en Fyrste og en Frelser, til at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse.
32 Og vi er hans vidner om disse ting; og det er også Helligånden, som Gud har givet dem, som adlyder ham.
33 Da de hørte det, blev de hugget i hjertet og rådførte sig om at dræbe dem.
34 Da stod der en i Raadet, en Farisæer, ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, som havde Ry blandt alt Folket, og befalede at udskyde Apostlene lidt;
35 og sagde til dem: I Israels Mænd! vogter eder selv, hvad I har til hensigt at gøre ved disse Mænd.
36 Thi før disse Dage rejste Theudas sig, idet han pralede sig som Nogen; til hvem en Mængde Mænd, omtrent fire Hundrede, sluttede sig til: hvem blev dræbt; og alle, så mange som adlød ham, blev spredte og tilintetgjorte.
37 Efter denne stod Judas fra Galilæa op i Skattens Dage og drog mange Folk efter sig; og han omkom; og alle, selv så mange, som adlød ham, blev spredt.
38 Og nu siger jeg eder: Hold jer fra disse Mænd og lad dem være; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, vil det blive til Intet.
39 Men dersom det er af Gud, kan I ikke omstyrte det; for at I ikke endog skulle blive fundet til at kæmpe mod Gud.
40 Og de gav ham samtykke; og da de kaldte Apostlene og slog dem, bød de, at de ikke skulde tale i Jesu Navn, og lade dem gå.
41 Og de gik bort fra rådets nærhed og glædede sig over, at de blev anset for værdige til at lide skam for hans navn.
42 Og daglig i Templet og i hvert Hus holdt de ikke op med at lære og prædike Jesus Kristus.

KAPITEL 6

1 Og i de Dage, da Disciplenes Tal blev mangedoblet, opstod der en Knurren af Grækerne imod Hebræerne, fordi deres Enker blev forsømt i den daglige Tjeneste.
2 Da kaldte de tolv Disciplenes Mængde til sig og sagde: Det er ingen Grund, at vi skulle forlade Guds Ord og tjene ved Bordene.
3 Derfor, brødre, se jer blandt jer syv mænd med ærligt ry, fulde af Helligånden og visdom, som vi kan udpege over denne virksomhed.
4 Men vi vil bestandig overgive os til bøn og til ordets tjeneste.
5 Og Ordet behagede hele Skaren, og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af Tro og Helligånd, og Filip og Prochorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nicolas, en Proselyt fra Antiokia.
6 hvem de stillede for Apostlene, og da de havde bedt, lagde de Hænderne på dem.
7 Og Guds ord voksede; og Disciplenes Tal blev meget mangedoblet i Jerusalem; og en stor skare af præster var lydige mod troen.
8 Og Stefanus, fuld af tro og kraft, gjorde store undere og undere blandt folket.
9 Da rejste sig nogle af Synagogen, som kaldes Libertinernes Synagoge, Kyrenerne og Aleksandrinerne og af dem fra Kilikien og Asien, og skændtes med Stefanus.
10 Og de var ikke i stand til at modstå den visdom og den ånd, hvormed han talte.

11 Og de underordnede Mænd, som sagde: Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud.
12 Og de ophidsede folket og de ældste og de skriftkloge og kom over ham og greb ham og førte ham til Rådet,
13 Og opstillede falske Vidner, som sagde: Denne Mand holder ikke op med at tale spottende Ord mod dette Hellige Sted og Loven.
14 Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus fra Nazareth skal ødelægge dette Sted og forandre de Skikke, som Moses har givet os.
15. Og alle, som sad i Raadet, og saae fast paa ham, saae hans Ansigt, som det havde været en Engels Ansigt.

KAPITEL 7

1 Da sagde Ypperstepræsten: Er disse Ting saaledes?
2 Og han sagde: Mænd, Brødre og Fædre! Herlighedens Gud viste sig for vor fader Abraham, da han var i Mesopotamien, før han boede i Charran,
3 og sagde til ham: Drag ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land, som jeg vil vise dig.
4 Da kom han ud af Kaldæernes Land og bosatte sig i Charran; og derfra, da hans Fader var død, førte han ham til dette Land, hvori I nu bor.
5 Og han gav ham ingen Arv deri, nej, ikke saa meget som at sætte sin Fod paa; dog lovede han, at han vilde give ham det til Ejendom og til hans Sæd efter ham, da han endnu ikke havde et Barn. .
6 Og Gud sagde saaledes, at hans Sæd skulde bo som fremmed i et fremmed Land; og at de skulde føre dem i Trældom og bønfalde dem i fire Hundrede Aar.
7 Og det Folk, som de skulle være i Trældom, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig på dette Sted.
8 Og han gav ham Pagten om Omskærelsen, og Abraham avlede derfor Isak og omskar ham på den ottende Dag; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede de tolv patriarker.
9Og Patriarkerne, oprørte af Misundelse, solgte Josef til Ægypten; men Gud var med ham,
10 Og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom i Faraos Konge af Ægyptens Øjne; og han gjorde ham til Landshøvding over Ægypten og over hele hans Hus.
11 Nu kom der Tød over hele Ægyptens Land og Kanaan og stor Trængsel, og vore Fædre fandt ingen Næring.
12 Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han først vore Fædre ud.
13 Og anden Gang blev Josef bekendt med sine Brødre; og Josefs slægt blev bekendtgjort for Farao.
14 Da sendte Josef hen og kaldte sin Fader Jakob til sig og hele hans Slægt, fem og halvtredsindstyve Sjæle.
15 Så drog Jakob ned til Ægypten og døde, han og vore Fædre,
16 Og de blev ført over til Sykem og lagt i den Grav, som Abraham købte for en Sum Penge af Emmor, Sykems Fader, Sønner.
17 Men da det Løftes Tid nærmede sig, som Gud havde svoret Abraham, voksede Folket og talte sig i Ægypten,
18 Indtil en anden Konge rejste sig, som ikke kendte Josef.
19 De handlede listigt mod vor Slægt og bønfaldt vore Fædre ondt, at de fordrev deres Børn, saa at de ikke skulde leve.
20 I hvilken Tid blev Moses født og var overordentlig smuk og nærede sig i sin Faders Hus i tre Maaneder.
21 Og da han blev kastet ud, tog Faraos Datter ham op og gav ham sin egen Søn.
22 Og Moses var lærd i al Ægypternes Visdom og var mægtig i Ord og i Gjerninger.
23 Og da han var fyldt fyrretyve Aar gammel, kom det i hans Hjerte at besøge hans Brødre, Israels Børn.
24Og da han saa en af dem lide Uret, forsvarede han ham og hævnede den undertrykte og slog Ægypteren.
25 Thi han troede, at hans Brødre vilde have forstaaet, hvorledes Gud ved sin Haand vilde frelse dem; men de forstode det ikke.
26 Og den næste Dag viste han sig for dem, mens de strides, og han ville have stillet dem sammen igen og sagde: Herrer! I ere Brødre; hvorfor gør I uret mod hinanden?
27 Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham bort og sagde: hvo har sat dig til Hersker og Dommer over os?
28 Vil du slå mig ihjel, som du gjorde egypteren i går?
29 Da flygtede Moses ved dette Ord og var fremmed i Madians Land, hvor han avlede to Sønner.
30 Og da fyrretyve År var udløbne, viste der sig for ham i Sina-bjergets Ørken en Herrens Engel i en Ildslue i en Tornbusk.
31 Da Moses så det, undrede han sig over Synet, og da han nærmede sig for at se det, lød Herrens Røst til ham:
32 og sagde: jeg er dine Fædres Gud, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Da skælvede Moses og turde ikke se.
33 Da sagde Herren til ham: Tag dine Sko af dine Fødder, thi det Sted, hvor du står, er hellig Jord.
34 Jeg har set, jeg har set mit Folks Trængsel, som er i Ægypten, og jeg har hørt deres Stuk og er kommet ned for at udfri dem. Og kom nu, jeg vil sende dig til Ægypten.
35 Denne Moses, som de forkastede og sagde: hvo har sat dig til Fyrste og Dommer? det samme sendte Gud for at være en hersker og en befrier ved englens hånd, som viste sig for ham i busken.
36 Han førte dem ud, efter at han havde gjort undere og tegn i Ægyptens land og i det røde hav og i ørkenen i fyrretyve år.
37 Dette er den Moses, som sagde til Israels Børn: En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre, ligesom jeg; ham skal I høre.
38 Dette er ham, som var i Menigheden i Ørkenen med Englen, som talte til ham paa Sina Bjerg, og med vore Fædre, som modtog de livlige Ord at give os:
39 hvem vore Fædre ikke vilde adlyde, men stødte ham fra dem og i deres Hjerter vendte tilbage til Ægypten,
40 og sagde til Aron: "Gør os Guder til at gaa foran os; thi denne Moses, som førte os ud af Ægyptens Land, vide ikke, hvad der er blevet af ham.
41 Og de lavede en Kalv i de Dage og ofrede Ofre til Afguden og glædede sig over deres egne Hænders Gerninger.
42 Da vendte Gud sig om og overgav dem til at tilbede Himmelens Hær; som der står skrevet i profeternes bog: I Israels hus, har I ofret mig slagtede dyr og slagteofre i fyrre år i ørkenen?
43 Ja, I optoge Moloks Tabernakel og eders Gud Remfans Stjerne, Skikkelser, som I lavede for at tilbede dem; og jeg vil føre eder bort over Babylon.

44 Vore Fædre havde Vidnesbyrdets Tabernakel i Ørkenen, som han havde bestemt, idet han talte til Moses, at han skulde gøre det efter den Maade, som han havde set.
45 hvilke og vore Fædre, som kom efter, førte med Jesus ind i Hedningernes Ejendom, hvilke Gud drev ud for vore Fædres Ansigt indtil Davids Dage;
46 som fandt Nåde for Gud og ønskede at finde et Tabernakel for Jakobs Gud.
47 Men Salomo byggede ham et Hus.
48 Men den Højeste bor ikke i Templer, der er lavet med Hænder; som profeten siger,
49 Himlen er min Trone, og Jorden er min Fodskammel; hvilket Hus vil I bygge mig? siger Herren: eller hvad er stedet for min hvile?
50 Har min hånd ikke lavet alle disse ting?
51 I stivnakkede og uomskårne i Hjerte og Øren, I modstaae altid Helligånden; ligesom Eders Fædre gjorde, saaledes.
52 Hvem af Profeterne have ikke dine Fædre forfulgt? og de har slået dem ihjel, som før viste den Retfærdiges komme; af hvem I nu har været forrædere og mordere:
53 som have modtaget Loven ved Engle og ikke holdt den.
54 Da de hørte dette, blev de hugget i hjertet, og de gnidsede på ham med tænderne.
55 Men han, der var fuld af Helligånden, så fast op til Himmelen og så Guds Herlighed og Jesus stå ved Guds højre Hånd,
56 og sagde: Se, jeg ser Himlene aabnede, og Menneskesønnen staae ved Guds højre Haand.
57 Da raabte de med høj Røst og tilstoppede deres Ører og løb paa ham ens:
58 Og de kastede ham ud af Staden og stenede ham, og Vidnerne lagde deres Klæder for en ung Mands Fødder, som hed Saul.
59 Og de stenede Stefanus, idet han paakaldte Gud og sagde: Herre Jesus, modtag min Aand!
60 Og han knælede ned og råbte med høj Røst: Herre! pålæg dem ikke denne Synd. Og da han havde sagt dette, faldt han i søvn.

KAPITEL 8

1 Og Saul indvilligede i hans Død. Og på den tid var der en stor forfølgelse mod menigheden i Jerusalem; og de blev alle spredt rundt i Judæas og Samarias egne, undtagen apostlene.
2 Og gudfrygtige Mænd bar Stefanus til hans Begravelse og holdt stor Klage over ham.
3 Saul ødelagde menigheden, gik ind i hvert hus og fældede mænd og kvinder, og han lagde dem i fængsel.
4 Derfor gik de adspredte overalt og forkyndte Ordet.
5 Da drog Filip ned til Samarias Stad og prædikede Kristus for dem.
6 Og folket gav enighed agt på det, som Filip talte, idet de hørte og så de mirakler, han gjorde.
7 Thi urene Aander, som raabte med høj Røst, kom ud af mange, som vare besatte af dem, og mange lammede og lamme bleve helbredte.
8 Og der var stor glæde i den by.
9 Men der var en mand ved navn Simon, som før i den samme by brugte trolddom og forheksede Samarias folk, idet han sagde, at han selv var en stor mand.
10 hvem de alle gav agt på, fra den mindste til den største, og sagde: denne er Guds store magt.
11 Og de tænkte på ham, fordi han i lang tid havde forhekset dem med trolddom.
12 Men der de troede Filip, som prædikede det om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, bleve de døbt, baade Mænd og Kvinder.
13 Da kom og Simon selv til Tro; og da han var døbt, blev han med Filip og undrede sig, idet han saae de Undere og Tegn, som skete.
14 Men da Apostlene, som var i Jerusalem, hørte, at Samaria havde modtaget Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem:
15 som, da de var kommet ned, bad for dem, at de måtte modtage Helligånden.
16 (Thi endnu var han ikke faldet over nogen af dem; kun de blev døbt i den Herres Jesu Navn).
17 Så lagde de hænderne på dem, og de modtog Helligånden.
18 Og da Simon så, at Helligånden blev givet ved apostlenes håndspålæggelse, tilbød han dem penge,
19 og sagde: Giv mig ogsaa denne Magt, at enhver, som jeg lægger Hænderne paa, skal modtage den Hellig Aand.
20 Men Peter sagde til ham: dine Penge gaar til Grunde med dig, fordi du har tænkt, at Guds Gave kunde købes for Penge.
21 Du har hverken Del eller Lod i denne Sag; thi dit Hjerte er ikke ret i Guds Øjne.
22 Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Gud, om dit Hjertes Tanke maaske blive dig tilgivet.
23 Thi jeg fornemmer, at du er i bitterhedens galde og i uretfærdighedens bånd.
24 Da svarede Simon og sagde: Beder til Herren for mig, at intet af dette, som I have talt, skal komme over mig.
25 Og da de havde vidnet og forkyndt Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem og prædikede Evangeliet i mange Samaritanernes Landsbyer.
26 Og Herrens Engel talte til Filip og sagde: "Rejs dig og gak mod Syd ad den Vej, som går ned fra Jerusalem til Gaza, som er Ørken."
27 Og han stod op og gik, og se, en Mand fra Ætiopien, en Hofmand med stor Myndighed under Ætiopernes Dronning Candace, som havde ansvaret for al hendes Skat og var kommen til Jerusalem for at tilbede,
28 Han vendte tilbage og sad i sin Vogn og læste Profeten Esajas.
29 Da sagde Ånden til Filip: Gå hen og slutt dig til denne Vogn.
30 Og Filip løb derhen til ham og hørte ham læse Profeten Esajas og sagde: Forstår du, hvad du læser?
31 Og han sagde: hvorledes kan jeg, uden at nogen vejleder mig? Og han bad Filip om at komme op og sidde hos ham.
32 Skriftens Sted, som han læste, var dette: Han blev ført som et Faar til Slagtningen; og som et lam, der er stumt foran sin klipper, åbnede han ikke sin mund.
33 I hans ydmygelse blev hans dom frataget; og hvo kan fortælle hans slægt? thi hans liv er taget fra jorden.
34 Og Hofmanden svarede Filip og sagde: om hvem taler Profeten dette? af sig selv eller af en anden mand?
35 Da oplod Filip sin Mund og begyndte på det samme Skrift og prædikede for ham Jesus.

36 Og der de gik deres Vej, kom de til et Vand; og Hofmanden sagde: Se, her er Vand; hvad hindrer mig i at blive døbt?
37 Men Filip sagde: dersom du tror af hele dit Hjerte, kan du det. Og han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.
38 Og han bød Vognen at staa stille, og de gik begge ned i Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham.
39 Og der de vare stege op af Vandet, greb Herrens Aand Filip bort, og Hofmanden saa ham ikke mere, og han gik sin Vej med Fryd.
40 Men Filip blev fundet i Azotus, og han gik igennem og prædikede i alle Byerne, indtil han kom til Cæsarea.

KAPITEL 9

1Og Saul udåndede trusler og drab mod Herrens disciple og gik til ypperstepræsten.
2 og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne, for at dersom han fandt nogen af denne Vej, hvad enten de var Mænd eller Kvinder, kunde han føre dem bundne til Jerusalem.
3 Og mens han rejste, kom han nær Damaskus, og pludselig skinnede der et Lys fra Himmelen omkring ham.
4 Og han faldt til jorden og hørte en Røst sige til ham: Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?
5 Og han sagde: hvo er du, Herre? Og Herren sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger; det er svært for dig at sparke mod stikkene.
6 Og han skælvende og forfærdet sagde: Herre, hvad vil du have, at jeg skal gøre? Og Herren sagde til ham: " Stå op og gå ind i byen, så skal det fortælles dig, hvad du skal gøre."
7 Og de Mænd, som rejste med ham, stode målløse og hørte en Røst, men de så ingen.
8 Og Saul stod op af Jorden; og da hans Øjne blev aabnede, saa han ingen; men de førte ham ved Haanden og førte ham til Damaskus.
9 Og han var i tre Dage uden at se, og han hverken spiste eller drak.
10 Og der var en discipel i Damaskus, ved navn Ananias; og til ham sagde Herren i et syn: Ananias! Og han sagde: Se, jeg er her, Herre!
11 Og Herren sagde til ham: Stå op og gå ind på den Gade, som kaldes lige, og spørg i Judas Hus efter en, der hedder Saulus, fra Tarsus; thi se, han beder,
12 Og han har i et syn set en mand ved navn Ananias komme ind og lægge sin hånd på ham, for at han kunne få sit syn.
13 Da svarede Ananias: "Herre, jeg har hørt af mange af denne mand, hvor meget ondt han har gjort mod dine hellige i Jerusalem.
14 Og her har han Myndighed fra Ypperstepræsterne til at binde alle, som påkalde dit Navn.
15 Men Herren sagde til ham: " Gå afsted; thi han er et udvalgt Kar for mig til at bære mit Navn foran Hedningerne og Kongerne og Israels Børn.
16 Thi jeg vil vise ham, hvor store Ting han skal lide for mit Navns Skyld.
17 Og Ananias gik sin vej og gik ind i huset; og lagde hænderne på ham og sagde: Broder Saul, Herren, ja, Jesus, som viste sig for dig på vejen, da du kom, har sendt mig, for at du kan få dit syn og blive fyldt med Helligånden.
18 Og straks faldt der fra hans Øjne, som det havde været Skæl, og han fik strax Syn og stod op og blev døbt.
19 Og da han havde faaet Mad, blev han styrket. Saul var nogle dage med disciplene i Damaskus.
20 Og strax prædikede han Kristus i Synagogerne, at han er Guds Søn.
21 Men alle, som hørte ham, bleve forfærdede og sagde; Er det ikke ham, som tilintetgjorde dem, som påkaldte dette navn i Jerusalem, og kom hertil for at bringe dem bundne til ypperstepræsterne?
22 Men Saul blev mere og mere styrket og forvirrede Jøderne, som boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er netop Kristus.
23Og efter at mange Dage var forløbne, besluttede Jøderne at dræbe ham.
24 Men Saul kendte deres tilbedelse. Og de holdt øje med portene dag og nat for at slå ham ihjel.
25 Da tog Disciplene ham om Natten og lod ham falde ved Muren i en Kurv.
26 Og da Saul kom til Jerusalem, prøvede han at slutte sig til Disciplene; men de frygtede alle for ham og troede ikke, at han var en Discipel.
27 Men Barnabas tog ham og førte ham til Apostlene og fortalte dem, hvorledes han havde set Herren på Vejen, og at han havde talt til ham, og hvorledes han frimodigt havde prædiket i Damaskus i Jesu Navn.
28 Og han var med dem, der gik ind og ud i Jerusalem.
29 Og han talte frimodigt i den Herres Jesu Navn og strides mod Grækerne; men de gik hen for at dræbe ham.
30 Men da Brødrene vidste det, førte de ham ned til Cæsarea og sendte ham ud til Tarsus.
31 Da hvilede Menighederne i hele Judæa og Galilæa og Samaria og bleve opbyggede; og vandrede i Herrens frygt og i Helligåndens trøst, blev mangfoldige.
32 Og det skete, mens Peter gik rundt i alle egne, kom han også ned til de hellige, som boede i Lydda.
33 Og der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde holdt hans Seng i otte Aar og var syg af Lammelse.
34 Men Peter sagde til ham: Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op og red din Seng. Og han rejste sig straks.
35 Og alle, som boede i Lydda og Saron, så ham og vendte sig til Herren.
36 Men i Joppe var der en discipel ved navn Tabita, som efter fortolkning kaldes Dorkas; denne kvinde var fuld af gode gerninger og almisser, som hun gjorde.
37 Og det skete i de Dage, at hun var syg og døde; da de havde vasket sig, lagde de hende i et Overkammer.
38. Og da Lydda var nær ved Joppe, og Disciplene havde hørt, at Peter var der, sendte de to Mænd til ham, idet de bad ham, at han ikke skulde vente med at komme til dem.
39 Da stod Peter op og gik med dem. Da han kom, førte de ham ind i det øverste Kammer, og alle Enkerne stode hos ham og græd og viste Kjortler og Klæder, som Dorkas lavede, mens hun var hos dem.
40 Men Peter lagde dem alle frem og knælede ned og bad; og vendte ham mod Legemet og sagde: Tabitha, rejs dig! Og hun åbnede sine øjne, og da hun så Peter, satte hun sig op.

41 Og han rakte hende sin Haand og løftede hende op, og da han kaldte de hellige og Enker, præsenterede han hende levende.
42 Og det var kendt overalt i Joppe; og mange troede på Herren.
43 Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en Simon, garver.

KAPITEL 10

1Der var en mand i Cæsarea, der hed Cornelius, en høvedsmand fra den bande, der kaldes den italienske kåring,
2 En from Mand og en, som frygtede Gud med hele sit Hus, som gav Folket megen Almisse og bad altid til Gud.
3 Han så i et syn åbenbart omkring den niende time på dagen en Guds engel komme ind til ham og sagde til ham: Cornelius!
4 Og da han så ham, blev han bange og sagde: Hvad er det, Herre? Og han sagde til ham: Dine bønner og dine almisser er steget op til minde for Gud.
5 Og send nu Mænd til Joppe og kald en Simon, hvis Efternavn er Peter:
6 Han overnatter hos en Simon, en garver, hvis hus ligger ved havet; han skal fortælle dig, hvad du skal gøre.
7 Og da englen, som talte til Cornelius, var rejst, kaldte han på to af sine hustjenere og en from soldat af dem, som altid ventede på ham;
8 Og da han havde kundgjort dem alt dette, sendte han dem til Joppe.
9Da Dagen, da de gik paa Rejsen og nærmede sig Byen, gik Peter op paa Huset for at bede ved den sjette Time.
10 Og han blev meget sulten og ville have spist; men mens de gjorde sig klar, faldt han i trance,
11 Og han så Himmelen aaben, og et Kar stige ned til ham, ligesom det havde været et stort Strækket Lagen ved de fire Hjørner og ladet ned til Jorden.
12 hvori var alle Slags firfodede Dyr paa Jorden og vilde Dyr og Kryb og Himmelens Fugle.
13 Og der lød en Røst til ham: Stå op, Peter! dræbe og spise.
14 Men Peter sagde: ikke saaledes, Herre; thi jeg har aldrig spist noget almindeligt eller urent.
15 Og Røsten sagde atter til ham anden Gang: Hvad Gud har renset, det skal du ikke kalde urimeligt.
16 Dette skete tre Gange, og Karret blev atter optaget til Himmelen.
17 Men medens Peter ved sig selv tvivlede på, hvad dette syn, som han havde set, skulle betyde, se, da havde de mænd, som var udsendt fra Cornelius, søgt efter Simons hus og stillet sig foran porten,
18 Og han kaldte og spurgte, om Simon, som hed Peter, var indlogeret der.
19 Mens Peter tænkte over Synet, sagde Aanden til ham: Se, tre Mænd søge dig.
20 Stå derfor op og stig ned og gå med dem uden at tvivle på noget; thi jeg har sendt dem.
21 Da gik Peter ned til de Mænd, som vare udsendte til ham fra Cornelius; og sagde: Se, jeg er den, I søger; hvad er årsagen til, at I er kommet?
22 Og de sagde: Kornelius, Høvedsmanden, en retfærdig Mand og en, som frygter Gud, og med godt Rygte blandt hele Jødernes Folk, blev advaret af Gud af en hellig Engel, at han skulle sende dig ind i sit Hus og høre. dine ord.
23 Da kaldte han dem ind og indlogerede dem. Og dagen efter gik Peter bort med dem, og nogle brødre fra Joppe fulgte med ham.
24 Og dagen efter kom de til Cesarea. Og Cornelius ventede på dem og havde kaldt sine slægtninge og nære venner sammen.
25 Og da Peter kom ind, mødte Cornelius ham og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham.
26 Men Peter tog ham op og sagde: staa op; Jeg er også selv en mand.
27 Og mens han talte med ham, gik han ind og fandt mange, som vare forsamlede.
28 Og han sagde til dem: I vide, at det er ulovligt for en Mand, som er en Jøde, at holde Selskab eller komme til en af et andet Folk; men Gud har vist mig, at jeg ikke skal kalde nogen usædvanlig eller uren.
29 Derfor kom jeg til eder uden at modsætte mig, så snart jeg blev budt efter;
30 Og Cornelius sagde: For fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time; og ved den niende time bad jeg i mit hus, og se, en mand stod foran mig i lyse klæder,
31 og sagde: Cornelius! din Bøn er hørt, og din Almisse er ihukommet for Guds Øjne.
32 Send derfor til Joppe og kald hertil Simon, hvis Tilnavn er Peter; han er indlogeret i den ene Simons, garverens hus, ved havet, som, når han kommer, skal tale til dig.
33 Derfor sendte jeg straks til dig; og du har gjort godt, at du er kommet. Nu er vi derfor alle her tilstede for Gud for at høre alt det, som er dig befalet af Gud.
34 Da aabnede Peter sin Mund og sagde: Sandelig forstår jeg, at Gud ikke antager Personer;
35 Men i hvert Folk er den, som frygter ham og øver Retfærdighed, velbehag hos ham.
36 Det ord, som Gud sendte til Israels børn, idet han prædikede fred ved Jesus Kristus: (han er alles Herre)
37 Det ord, siger jeg, kender I, som blev offentliggjort i hele Judæa og begyndte fra Galilæa efter den dåb, som Johannes prædikede;
38 Hvorledes salvede Gud Jesus fra Nazareth med den Helligånd og med Kraft, som gik omkring og gjorde godt og helbredte alle, som vare undertrykte af Djævelen; thi Gud var med ham.
39 Og vi ere Vidner om alt, hvad han gjorde baade i Jødernes Land og i Jerusalem; som de dræbte og hængte på et træ:
40 Ham oprejste Gud den tredje Dag og forkyndte ham åbenlyst;
41 Ikke for alt Folket, men for Guds forud udvalgte Vidner, ja, for os, som spiste og drak med ham, efter at han var opstået fra de Døde.
42 Og han befalede os at prædike for folket og at vidne om, at det er ham, som var ordineret af Gud til at være Dommer over levende og døde.
43 Om ham vidner alle Profeterne, at enhver, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn.
44 Mens Peter endnu talte disse Ord, faldt Helligånden over alle dem, som hørte ordet.
45 Og de af Omskærelsen, som troede, bleve forbavsede, saa mange, som kom med Peter, fordi den Hellig Aandsgave ogsaa var udgydt over Hedningerne.

46 Thi de hørte dem tale i tunger og prise Gud. Så svarede Peter:
47 Kan nogen forbyde vand, at disse ikke skulle døbes, som have modtaget Helligånden lige så vel som vi?
48 Og han befalede dem at blive døbt i Herrens navn. Så bad de ham om at blive nogle dage.

KAPITEL 11

1 Og Apostlene og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde modtaget Guds Ord.
2 Og da Peter var kommet op til Jerusalem, striddes de, som vare af Omskærelsen, med ham,
3 og sagde: du gik ind til Uomskårne Mænd og spiste med dem.
4 Men Peter gengav Sagen fra Begyndelsen og udlagde den efter Befaling for dem og sagde:
5 Jeg var i byen Joppe og bad, og i trance så jeg et syn: Et kar stige ned, ligesom det havde været et stort lag, sænket ned fra himlen i fire hjørner; og det kom endda til mig:
6 Da jeg havde fastholdt mine Øjne, betragtede jeg det og saae Jordens firfodede Dyr og vilde Dyr og Kryb og Himmelens Fugle.
7 Og jeg hørte en Røst sige til mig: Stå op, Peter! dræbe og spise.
8 Men jeg sagde: Ikke saaledes, Herre! thi intet vanligt eller urent er nogen Tid kommen ind i min Mund.
9 Men Røsten svarede mig atter fra Himmelen: Hvad Gud har renset, det kalder du ikke almindeligt.
10 Og dette skete tre Gange: og alle bleve atter draget op til Himmelen.
11 Og se, straks var der allerede tre mænd kommet til det hus, hvor jeg var, sendt fra Cæsarea til mig.
12 Og Ånden bad mig gå med dem uden at tvivle. Desuden fulgte disse seks brødre med mig, og vi gik ind i mandens hus:
13 Og han fortalte os, hvorledes han havde set en Engel i sit Hus, som stod og sagde til ham: Send Mænd til Joppe og kald efter Simon, hvis Tilnavn er Peter;
14 hvo skal sige dig Ord, hvorved du og hele dit Hus skal frelses.
15 Og da jeg begyndte at tale, faldt Helligånden over dem, som på os i begyndelsen.
16 Da kom jeg Herrens Ord ihu, hvorledes han sagde: Johannes døbte sandelig med Vand; men I skal døbes med Helligånden.
17 Fordi Gud gav dem samme Gave, som han gjorde os, som troede paa den Herre Jesus Christus; hvad var jeg, at jeg kunde modstå Gud?
18 Da de hørte dette, tavede de og prisede Gud og sagde: da har og Gud givet Hedningerne Omvendelse til Livet.
19 Men de, som var adspredte på grund af den forfølgelse, der opstod omkring Stefanus, rejste så langt til Fønikia og Cypern og Antiokia og prædikede ordet for ingen, men kun for jøderne.
20 Og nogle af dem vare Mænd fra Cypern og Kyrene, som, da de kom til Antiochia, talte til Grækerne og prædikede den Herre Jesus.
21 Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal troede og vendte sig til Herren.
22 Da kom der Bud om disse Ting for Menighedens Øre, som var i Jerusalem, og de sendte Barnabas ud, at han skulde gaa til Antiokia.
23 som, da han kom og havde set Guds Naade, glædede sig og formanede dem alle, at de med Hjertet skulde holde sig til Herren.
24 Thi han var en god Mand og fuld af Helligånden og af Tro, og Herren blev føjet meget Folk.
25 Da rejste Barnabas til Tarsus for at søge Saulus:
26 Og da han havde fundet ham, førte han ham til Antiokia. Og det skete, at et helt år samledes de sig i menigheden og underviste mange mennesker. Og disciplene blev først kaldt kristne i Antiokia.
27 Og i disse Dage kom Profeter fra Jerusalem til Antiokia.
28 Og der stod en af dem ved Navn Agabus, og tilkendegav ved Aanden, at der skulde være stor Trængsel i hele Verden, hvilket skete i Claudius Cæsars Dage.
29 Da besluttede Disciplene, hver efter hans Evne, at sende Hjælp til Brødrene, som boede i Judæa.
30 Hvilket de også gjorde og sendte det til de Ældste ved Barnabas og Sauls Hånd.

KAPITEL 12

1 Omkring den Tid rakte Kong Herodes sine Hænder ud for at forarge nogle af Menigheden.
2 Og han dræbte Jakob, Johannes' Broder, med Sværdet.
3 Og fordi han så, at det behagede Jøderne, gik han videre og tog også Peter. (Så var de usyrede brøds dage.)
4 Og da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overgav ham til fire Kvaternioner af Soldater til at holde ham; efter påske at bringe ham frem til folket.
5 Derfor blev Peter holdt i Fængsel, men menigheden bad uophørligt til Gud for ham.
6 Og da Herodes vilde have ført ham ud, sov Peter den samme Nat mellem to soldater, bundet med to lænker; og vogterne foran døren holdt fængslet.
7 Og se, Herrens Engel kom over ham, og et Lys skinnede i Fængslet, og han slog Peter på Siden og rejste ham og sagde: Stå op! Og hans lænker faldt af hans hænder.
8 Og Englen sagde til ham: Bind om dig og bind dine Sko! Og det gjorde han. Og han sagde til ham: Kast dit klæde om dig og følg mig.
9 Og han gik ud og fulgte ham; og vidste ikke, at det var sandt, som blev gjort af englen; men troede han så et syn.
10 Da de var forbi den første og den anden afdeling, kom de til jernporten, som fører til byen; og de gik ud og gik videre ad en Gade; og straks gik englen fra ham.
11 Og da Peter kom til sig selv, sagde han: Nu ved jeg med sikkerhed, at Herren har sendt sin Engel og udfriet mig af Herodes' Haand og af al Jødernes Forventning.
12 Og da han havde overvejet det, kom han til Marias, Johannes's Moder, Hus, hvis Tilnavn var Markus; hvor mange var samlet og bad.
13 Og da Peter bankede på døren til porten, kom en pige for at lytte, ved navn Rhoda.
14 Og da hun kendte Peters Røst, åbnede hun ikke Porten af Fryd, men løb ind og fortalte, hvorledes Peter stod foran Porten.
15 Og de sagde til hende: du er gal. Men hun bekræftede hele tiden, at det var tilfældet. Da sagde de: Det er hans engel.

16 Men Peter blev ved med at banke på, og da de åbnede Døren og så ham, bleve de forfærdede.
17 Men han vinkede dem med hånden om at tie stille, og fortalte dem, hvordan Herren havde ført ham ud af fængslet. Og han sagde: Gå hen og forkynd dette for Jakob og brødrene. Og han gik bort og gik til et andet sted.
18 Men så snart det blev dag, var der ikke ringe røre blandt soldaterne, hvad der skete med Peter.
19 Og der Herodes havde søgt efter ham og ikke fandt ham, undersøgte han Vogterne og befalede, at de skulde aflives. Og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og blev der.
20 Og Herodes var meget mishagelig med dem af Tyrus og Sidon; men de kom ens til ham, og efter at have gjort Blastus til Kongens Kammerherre til deres Ven, ønskede de Fred; fordi deres land blev næret af kongens land.
21 Og på en fastsat Dag satte Herodes sig, klædt i kongelig Klædning, på sin Trone og holdt Tale til dem.
22 Og Folket råbte og sagde: Det er en Guds Røst og ikke af et Menneske.
23 Og strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren, og han blev ædt af Orme og opgav Aanden.
24 Men Guds Ord voksede og blev mange.
25 Og Barnabas og Saulus vendte tilbage fra Jerusalem, da de havde fuldført deres Tjeneste, og tog Johannes med sig, hvis Tilnavn var Markus.

KAPITEL 13

1 Men der var i den menighed, som var i Antiokia, nogle profeter og lærere; som Barnabas og Simeon, som hed Niger, og Lucius fra Kyrene og Manaen, som var opdraget med Herodes, fyrfyrsten, og Saul.
2 Mens de tjente Herren og fastede, sagde Helligånden: Skil mig Barnabas og Saulus ud til den Gerning, hvortil jeg har kaldt dem.
3 Og da de havde fastet og bedt og lagt Hænderne på dem, sendte de dem bort.
4 Da de blev udsendt af Helligånden, drog de til Seleukien; og derfra sejlede de til Cypern.
5 Og der de vare i Salamis, prædikede de Guds Ord i Jødernes Synagoger, og de havde og Johannes til deres Tjener.
6 Og da de var gået gennem Øen til Pafos, fandt de en Troldmand, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus.
7 som var med Landets Stedfortræder, Sergius Paulus, en forstandig Mand; som kaldte på Barnabas og Saulus og ønskede at høre Guds ord.
8 Men Troldmanden Elymas (for sådan er hans Navn efter Fortolkningen) stod dem imod og søgte at afvise Stedfortræderen fra Troen.
9 Da rettede Saul, (som også kaldes Paulus), fyldt med Helligånden, sine øjne på ham,
10 Og han sagde: O fuld af al underfundighed og al ondskab, du Djævelens barn, du fjende af al retfærdighed, vil du ikke holde op med at fordreje Herrens rette veje?
11 Og nu, se, Herrens hånd er over dig, og du skal være blind og ikke se solen i en tid. Og straks faldt der en tåge og et mørke over ham; og han gik omkring og søgte nogle til at føre ham ved hånden.
12 Da Stedfortræderen så, hvad der skete, troede han og blev forbavset over Herrens Lære.
13 Men da Paulus og hans Selskab løsnede sig fra Pafos, kom de til Perge i Pamfylien, og Johannes gik fra dem, vendte tilbage til Jerusalem.
14 Men da de droge op fra Perge, kom de til Antiokia i Pisidien og gik ind i Synagogen på Sabbatsdagen og satte sig.
15 Og efter at have læst Loven og Profeterne sendte Synagogeforstanderne til dem og sagde: I Mænd og Brødre, hvis I have noget formanende Ord til Folket, så sig videre.
16 Da rejste Paulus sig og vinkede med sin Haand og sagde: Israels Mænd og I, som frygte Gud!
17 Dette Israels Folks Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket, da de boede som fremmede i Ægyptens Land, og med en høj Arm førte han dem ud derfra.
18 Og omkring fyrretyve Aars Tid tilstod han deres Opførsel i Ørkenen.
19 Og da han havde udryddet syv Folk i Kanaans Land, delte han deres Land til dem ved Lodkastning.
20 Og derefter gav han dem dommere omkring fire hundrede og halvtredsindstyve år indtil profeten Samuel.
21 Og siden begærede de en Konge, og Gud gav dem Saul, Kis' Søn, en Mand af Benjamins Stamme, efter fyrretyve Aar.
22 Og der han havde fjernet ham, oprejste han David for dem til at være deres Konge; for hvem han ogsaa vidnede og sagde: "Jeg har fundet David, Isajs Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal opfylde al min Villie."
23 Af denne Mands Sæd har Gud efter sit Løfte oprejst en Frelser for Israel, Jesus.
24 Da Johannes først før hans komme havde prædiket omvendelsens dåb for hele Israels folk.
25. Og da Johannes havde fuldendt sit Løb, sagde han: hvem tror I, at jeg er? Jeg er ikke ham. Men se, der kommer en efter mig, hvis sko jeg ikke er værdig til at løse.
26 Mænd og Brødre, Børn af Abrahams Slægt, og enhver iblandt Eder, som frygter Gud, til Eder er denne Frelses Ord sendt.
27 Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Øverster, fordi de ikke kendte ham, og endnu ikke Profeternes Røster, som læses hver Sabbatsdag, have de opfyldt dem ved at fordømme ham.
28 Og skønt de ikke fandt nogen Dødsårsag hos ham, begærede de dog Pilatus, at han skulde dræbes.
29 Og da de havde opfyldt alt, hvad der var skrevet om ham, tog de ham ned fra Træet og lagde ham i en Grav.
30 Men Gud oprejste ham fra de døde:
31 Og han blev set i mange Dage af dem, som droge op med ham fra Galilæa til Jerusalem, som ere hans Vidner for Folket.
32 Og vi forkynder jer glædeligt budskab, hvorledes det løfte, som blev givet til fædrene,
33 Gud har opfyldt det samme for os deres Børn, idet han har oprejst Jesus igen; som der ogsaa er skrevet i den anden Salme: Du er min Søn, i Dag har jeg født dig.
34 Og angaaende, at han oprejste ham fra de Døde, for nu ikke mere at vende tilbage til Fordærvelse, sagde han saaledes: Jeg vil give dig Davids sikre Barmhjertighed.
35 Derfor siger han også i en anden Salme: Du skal ikke lade din Hellige se fordærvelse.
36 Thi efter at David havde tjent sin egen Slægt efter Guds Vilje, faldt han i søvn og blev lagt til sine Fædre og så Fordærvelse.

37 Men han, som Gud oprejste, så ingen Fordærvelse.
38 Det skal derfor være Eder kendt, Mænd og Brødre, at
gennem denne Mand forkyndes Eder Syndernes Forladelse:
39 Og ved ham er alle, som tror, retfærdiggjorte fra alle
Ting, fra hvilke I ikke kunne retfærdiggøres ved Mose Lov.
40 Pas derfor på, at det ikke kommer over eder, som er talt
om i Profeterne;
41 Se, I foragtere og undrer jer og går til grunde; thi jeg
udfører en gerning i eders dage, en gerning, som I på ingen
måde skulle tro, om end en mand forkynder jer det.
42 Og da Jøderne vare gaaede ud af Synagogen, bad
Hedningerne om, at disse Ord maatte blive prædiket for
dem den næste Sabbat.
43 Men da menigheden var opløst, fulgte mange af jøderne
og de religiøse proselytter Paulus og Barnabas, som talte til
dem og overtalte dem til at blive i Guds nåde.
44 Og den næste sabbatsdag samledes næsten hele byen for
at høre Guds ord.
45 Men da Jøderne så Folket, bleve de fyldte af Misundelse
og talte imod det, som Paulus havde talt, modsigende og
spottende.
46 Da blev Paulus og Barnabas frimodige og sagde: Det
var nødvendigt, at Guds Ord først var blevet talt til eder;
men der I fralægge eder det og dømme eder selv uværdige
til det evige Liv, see, vi vende os til Hedningerne .
47 Thi saaledes har Herren befalet os og sagt: Jeg har sat
dig til at være et Lys for Hedningerne, at du skulde være til
Frelse indtil Jordens Ender.
48 Og da Hedningerne hørte dette, glædede de sig og
prisede Herrens Ord, og alle de, som vare indviede til det
evige Liv, troede.
49 Og Herrens Ord blev offentliggjort i hele Egnen.
50 Men Jøderne ophidsede de fromme og ærede Kvinder
og Byens Hovedmænd og rejste Forfølgelse imod Paulus
og Barnabas og fordrev dem fra deres Landemærker.
51 Men de rystede deres Fødders Støv af imod sig og kom
til Ikonium.
52 Og Disciplene blev fyldt med Glæde og af Helligånden.

KAPITEL 14

1 Og det skete i Ikonium, at de begge gik ind i Jødernes
Synagoge, og de talte saaledes, at en stor Mængde baade af
Jøderne og ogsaa af Grækerne kom til Tro.
2 Men de vantro Jøder ophidsede Hedningerne og gjorde
deres Sind ondt over for Brødrene.
3 Derfor bleve de længe og talte frimodigt i Herren, som
vidnede om hans Naades Ord og lod Tegn og Undere ske
ved deres Hænder.
4 Men Byens Mængde var splittet, og en Del holdt med
Jøderne, en anden med Apostlene.
5 Og da der blev angrebet både hedningerne og også
jøderne med deres herskere, for at misbruge dem og stene
dem,
6 De var vogtede over det og flygtede til Lystra og Derbe,
Lykaoniens byer, og til det område, som ligger rundt
omkring.
7 Og dér prædikede de Evangeliet.
8 Og der sad en mand i Lystra, magtesløs i sine fødder, en
krøbling fra sin mors liv, som aldrig havde gået.
9 Han hørte Paulus tale, som fast så på ham og mærkede, at
han havde Tro til at blive helbredt,
10 sagde med høj Røst: Stå oprejst på dine Fødder. Og han
sprang og gik.
11 Og der Folket saae, hvad Paulus havde gjort, opløftede
de deres Røst og sagde i Lykaoniens Tale: Guderne ere
nedkommet til os i Menneskelignelse.
12 Og de kaldte Barnabas Jupiter; og Paulus, Mercurius,
fordi han var hovedtaleren.
13 Da førte Jupiters Præst, som var foran deres Stad, okser
og kranse til portene og ville have ofret sammen med folket.
14 Men da Apostlene Barnabas og Paulus hørte om,
sønderrev de deres Klæder og løb ind blandt Folket og
råbte:
15 og sagde: Herrer! hvorfor gøre I disse Ting? Vi er også
mænd med samme lidenskab som jer, og vi prædiker jer, at
I skulle vende jer fra disse forfængeligheder til den levende
Gud, som skabte himlen og jorden og havet og alt, hvad
der er deri.
16 som før i tiden tillod alle folkeslag at vandre på deres
egne veje.
17 Dog efterlod han sig ikke uden Vidnesbyrd, idet han
gjorde godt og gav os Regn fra Himmelen og frugtbare
Tider, idet han fyldte vore Hjerter med Mad og Glæde.
18 Og med disse Ord holdt de næppe Folket tilbage, at de
ikke havde ofret dem.
19 Og der kom nogle Jøder dertil fra Antiochia og Ikonium,
som overtalte Folket og stenede Paulus og droge ham ud af
Staden, idet de troede, at han var død.
20 Men der Disciplene stode omkring ham, stod han op og
kom ind i Staden, og næste Dag drog han afsted med
Barnabas til Derbe.
21 Og da de havde prædiket Evangeliet for denne By og
havde undervist mange, vendte de atter tilbage til Lystra og
Ikonium og Antiokia,
22 bekræfter Disciplenes Sjæle og formaner dem til at
blive ved i Troen, og at vi gennem megen Trængsel maa
komme ind i Guds Rige.
23 Og da de havde ordineret dem til ældste i hver
menighed og havde bedt med faste, overbeviste de dem til
Herren, på hvem de troede.
24 Og efter at de var gået gennem Pisidien, kom de til
Pamfylien.
25 Og da de havde prædiket Ordet i Perge, drog de ned til
Attalia:
26 Og derfra sejlede til Antiokia, hvorfra de var blevet
anbefalet til Guds Naade for det Værk, som de fuldbragte.
27 Og da de kom og havde samlet menigheden, øvede de
alt, hvad Gud havde gjort med dem, og hvordan han havde
åbnet troens dør for hedningerne.
28 Og der blev de længe hos Disciplene.

KAPITEL 15

1 Og nogle Mænd, som kom ned fra Judæa, underviste
Brødrene og sagde: Hvis I ikke lade eder omskære efter
Moses' Skikke, kunne I ikke blive frelst.
2 Da da Paulus og Barnabas havde ikke ringe uenighed og
uenighed med dem, besluttede de, at Paulus og Barnabas
og nogle andre af dem skulle drage op til Jerusalem til
apostlene og de ældste om dette spørgsmål.
3 Og da de blev ført på Vej af Menigheden, droge de
gjennem Fønikien og Samaria og forkyndte Hedningernes
Omvendelse; og de vakte stor Glæde for alle Brødrene.

4 Og da de kom til Jerusalem, blev de modtaget af menigheden og af apostlene og de ældste, og de forkyndte alt, hvad Gud havde gjort med dem.
5 Men nogle af Pharisæernes Sekt rejste sig, som troede, og sagde: at det var nødvendigt at omskære dem og befale dem at holde Mose Lov.
6 Og Apostlene og Ældste kom sammen for at overveje denne Sag.
7 Og da der havde været megen Tvist, stod Peter op og sagde til dem: Mænd og Brødre! I vide, hvorledes Gud for en lang Tid siden valgte iblandt os, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord. og tro.
8 Og Gud, som kender hjerterne, vidnede dem og gav dem Helligånden, ligesom han gjorde mod os;
9 Og gør ingen forskel mellem os og dem, idet I renser deres hjerter ved tro.
10 Derfor, hvorfor frister I Gud til at lægge et åg på nakken af disciplene, som hverken vore fædre eller vi var i stand til at bære?
11 Men vi tror, at vi ved Herren Jesu Kristi nåde skulle blive frelst, ligesom de.
12 Da tav hele Mængden og hørte Barnabas og Paulus og fortalte, hvilke Undere og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved dem.
13 Og efter at de havde holdt stille, svarede Jakob og sagde: Mænd og Brødre! hør på mig!
14 Simeon har forkyndt, hvorledes Gud i første omgang besøgte Hedningerne for at tage et Folk ud af dem for hans Navn.
15 Og dermed stemmer profeternes ord overens; som det er skrevet,
16 Efter dette vil jeg vende tilbage og atter bygge Davids Tabernakel, som er faldet; og jeg vil genopbygge dens ruiner og sætte den op.
17 For at de resterende Mennesker skulde søge Herren og alle Hedningerne, over hvilke mit Navn er kaldt, siger Herren, som gør alt dette.
18 Gud er kendt af alle hans gerninger fra verdens begyndelse.
19 Derfor er min Dom, at vi ikke plage dem, som fra Hedningerne omvende sig til Gud.
20 Men at vi skrive til dem, at de skal afholde sig fra Afgudernes Besmittelse og fra Utugt og fra det kvaltede og fra Blod.
21 Thi Moses fra fordums Tid har i hver Stad dem, som prædike ham, idet de hver Sabbatsdag bliver læst i Synagogerne.
22 Da behagede det Apostlene og de Ældste, med hele Menigheden, at sende udvalgte Mænd af deres eget Selskab til Antiokia sammen med Paulus og Barnabas; nemlig Judas tilnavnet Barsabas og Silas, de øverste blandt brødrene.
23 Og de skrev Breve af dem paa denne Maade; Apostlene og de ældste og brødrene sender hilsen til de brødre, der er af hedninge i Antiokia og Syrien og Kilikien:
24 Fordi vi have hørt, at nogle, som gik ud fra os, have foruroliget eder med Ord, idet de undergravede eders Sjæle og sagde: I skal omskæres og holde Loven;
25 Det forekom os godt, da vi var samlet ens, at sende udvalgte Mænd til eder med vor elskede Barnabas og Paulus,
26 Mænd, som har sat deres liv på spil for vor Herre Jesu Kristi navn.
27 Derfor har vi sendt Judas og Silas, som også skal fortælle jer det samme med munden.
28 For det syntes Helligånden og os godt at pålægge jer ingen større byrde end disse nødvendige ting;
29 at I skal afholde jer fra afgudsoffer og fra blod og fra det kvaltede og fra utugt; Hav det godt.
30 Da de bleve bortviste, kom de til Antiokia, og da de havde samlet Folket, overbragte de Brevet.
31 Og da de havde læst, glædede de sig over Trøsten.
32 Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, formanede Brødrene med mange Ord og stadfæstede dem.
33 Og efter at de havde opholdt sig der et stykke tid, blev de frigivet i fred fra brødrene til apostlene.
34 Men det behagede Silas stadig at blive der.
35. Også Paulus og Barnabas blev i Antiokia og lærte og prædikede Herrens Ord sammen med mange andre.
36 Og nogle Dage efter sagde Paulus til Barnabas: Lad os drage atter og besøge vore Brødre i hver Stad, hvor vi have prædiket Herrens Ord, og se, hvorledes de har det.
37 Og Barnabas besluttede at tage Johannes, hvis Tilnavn var Markus, med sig.
38 Men Paulus syntes ikke godt at tage ham med sig, som drog bort fra dem fra Pamfylien og gik ikke med dem til arbejdet.
39 Og Striden var saa skarp imellem dem, at de skilte sig fra hinanden; og Barnabas tog Markus og sejlede til Cypern;
40 Og Paulus udvalgte Silas og drog bort, idet han blev anbefalet af Brødrene til Guds Naade.
41 Og han drog gennem Syrien og Kilikien og stadfæstede Menighederne.

KAPITEL 16

1 Da kom han til Derbe og Lystra, og se, der var en discipel ved navn Timotheus, søn af en kvinde, som var en jødisk og troede; men hans far var græker:
2 Hvilket blev godt berettet om af Brødrene i Lystra og Ikonium.
3 Ham vilde Paulus have at gaa ud med ham; og tog og omskårede ham for Jødernes Skyld, som vare i disse Egne; thi de vidste alt, at hans Fader var en Græker.
4 Og mens de gik gennem Stæderne, overgav de dem de Befalinger til at holde, som vare forordnede af Apostlene og Ældste, som vare i Jerusalem.
5 Og saaledes blev Menighederne stadfæstede i Troen, og de blev dagligt flere i Antal.
6 Men da de var gået gennem Frygien og Galatiens Egn og blev forbudt af Helligånden at forkynde Ordet i Asien,
7 Efter at de var kommet til Mysien, prøvede de at komme til Bithynien; men Ånden tillod dem ikke.
8 Og de gik forbi Mysia og kom ned til Troas.
9 Og et Syn viste sig for Paulus om Natten; Der stod en mand fra Makedonien og bad ham og sagde: "Kom over til Makedonien og hjælp os!"
10 Og efter at han havde set synet, bestræbte vi os straks på at drage til Makedonien, idet vi med sikkerhed forstod, at Herren havde kaldt os til at prædike evangeliet for dem.
11 Da vi derfor forlod Troas, kom vi lige til Samothracia og næste Dag til Neapolis;

12 Og derfra til Filippi, som er Hovedstaden i den Del af Makedonien, og en Koloni; og vi vare i den Stad, nogle Dage.
13 Og på sabbaten gik vi ud af byen ved en flodside, hvor man plejede at bede; og vi satte os ned og talte til kvinderne, som holdt til der.
14 Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpursælger, fra Byen Thyatira, som tilbad Gud, hørte os; hvis Hjerte Herren oplod, at hun holdt sig til det, som var talt om Paulus.
15 Og da hun og hendes Hus var døbt, bad hun os og sagde: dersom I have dømt mig til at være trofast mod Herren, så kom ind i mit Hus og bliv der. Og hun tvang os.
16 Og det skete, mens vi gik til bøn, at en pige, der var besat af en spådomsånd, mødte os, som bragte hendes herrer megen vinding ved at sige:
17 Han fulgte Paulus og os og raabte og sagde: Disse Mænd ere den Højeste Guds Tjenere, som vise os Frelsens Vej.
18 Og dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev bedrøvet, og han vendte sig om og sagde til ånden: "Jeg befaler dig i Jesu Kristi navn at gå ud af hende." Og han kom ud i samme time.
19 Og da hendes Herrer så, at håbet om deres vinding var ude, fangede de Paulus og Silas og trak dem ind på torvet til herskerne,
20 Og han førte dem til Domsmændene og sagde: Disse Mænd, som ere Jøder, plager vor Stad overordentlig,
21 Og lær Skikke, som os ikke ere tilladte at modtage, ej heller at holde, idet vi ere Romere.
22 Og Mængden rejste sig tilsammen imod dem, og Domsmændene sønderrev deres Klæder og bød at slaa dem.
23 Og da de havde lagt mange Slag på dem, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren, at han skulde holde dem sikkert.
24 som, efter at have modtaget en sådan Befaling, stødte dem ind i det indre Fængsel og satte deres Fødder fast i Stokkene.
25 Og ved Midnatstid bade Paulus og Silas og lovpriste Gud, og Fangerne hørte dem.
26 Og pludselig kom der et stort Jordskælv, så at Fængslets Grundvold rystedes, og straks bleve alle Døre aabnede, og enhvers Baand blev løst.
27. Og Fængselsvogteren vågnede af sin Søvn og saae Fængslets Døre aabne, trak sit Sværd ud og ville have dræbt sig selv, idet han troede, at Fangerne vare flygtede.
28 Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: gør dig ikke ondt; thi vi ere her alle.
29 Så kaldte han på et lys og sprang ind og kom skælvende og faldt ned for Paulus og Silas,
30 Og han førte dem ud og sagde: Herrer! hvad skal jeg gøre for at blive frelst?
31 Og de sagde: Tro på den Herre Jesus Christus, og du skal blive frelst, og dit Hus.
32 Og de talte til ham Herrens ord og til alle, som var i hans hus.
33 Og han tog dem i den samme Nattetime og vaskede deres Striber; og blev straks døbt, han og alle hans.
34 Og der han havde ført dem ind i sit Hus, satte han Mad for dem og glædede sig, idet han troede paa Gud med hele sit Hus.
35 Og da det blev Dag, sendte Dommerne Tjenerne og sagde: Lad disse Mænd fare!
36 Og Fængselsvogteren sagde dette Ord til Paulus: Dommerne have sendt for at lade eder gaae; ga derfor nu bort og gak i Fred.
37 Men Paulus sagde til dem: de have slaaet os aabenlyst ufordømte, som ere Romere, og kastet os i Fængsel; og nu støder de os ud i hemmeligheden? nej sandelig; men lad dem selv komme og hente os ud.
38 Og Tjenerne fortalte disse Ord til Magistraterne, og de frygtede, da de hørte, at de vare Romere.
39 Og de kom og bad dem og førte dem ud og bade dem drage ud af Staden.
40 Og de gik ud af Fængslet og gik ind i Lydias Hus; og da de havde set Brødrene, trøstede de dem og gik bort.

KAPITEL 17

1 Men da de var gået gennem Amfipolis og Apollonia, kom de til Thessalonika, hvor der var en synagoge for jøderne.
2 Og Paulus gik ind til dem, som han havde det, og tre sabbatsdage diskuterede med dem ud fra Skrifterne,
3 Åbnende og hævdede, at Kristus måtte have lidt og opstået fra de døde; og at denne Jesus, som jeg prædiker for jer, er Kristus.
4 Og nogle af dem troede og sluttede sig til Paulus og Silas; og af de fromme grækere en stor skare, og af de vigtigste kvinder ikke få.
5 Men de Jøder, som ikke troede, rørte sig af Misundelse, og de tog nogle utugtige Fyre af den ringere Slag til sig og samlede en Skare og satte hele Byen i Oprør og angreb Jasons Hus og søgte at føre dem ud. til folket.
6 Og da de ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre til Byens Øverster og råbte: Disse, som har vendt Verden på hovedet, er også kommet hertil;
7 hvem Jason har modtaget; og disse handle alle imod Cæsars Befalinger, idet de siger, at der er en anden Konge, en Jesus.
8 Og de forfærdede Folket og Byens Fyrster, da de hørte dette.
9 Og da de havde taget sikkerhed af Jason og af den anden, lod de dem gå.
10 Og Brødrene sendte strax om Natten Paulus og Silas bort til Berea; som kom derhen, gik ind i Jødernes Synagoge.
11 Disse var ædlere end dem i Thessalonika, idet de modtog Ordet med al Bevidsthed og granskede hver Dag Skrifterne, om disse Ting var saaledes.
12 Derfor kom mange af dem til tro; også af ærede kvinder, som var grækere, og af mænd, ikke få.
13 Men da Jøderne i Thessalonika vidste, at Guds Ord var prædiket af Paulus i Berea, kom de ogsaa derhen og ophidsede Folket.
14 Og straks sendte Brødrene Paulus bort for at gå ligesom til Havet; men Silas og Timotheus bleve der endnu.
15 Og de, som førte Paulus, førte ham til Athen; og da de modtog en Befaling til Silas og Timotheus, at de skulde komme til ham med al hast, gik de bort.
16 Men medens Paulus ventede på dem i Athen, blev hans Aand rørt i ham, da han saae, at Staden var helt hengiven til Afgudsdyrkelse.

17 Derfor skændtes han i Synagogen med Jøderne og med de fromme og dagligt paa Torvet med dem, som mødte ham.
18 Da mødte nogle filosoffer fra epikuræerne og stoikerne ham. Og nogle sagde: Hvad vil denne pludrer sige? andre, synes han at være en udsender af fremmede guder, fordi han prædikede for dem Jesus og opstandelsen.
19 Og de tog ham og førte ham til Areopagus og sagde: "Må vi vide, hvad denne nye Lære er, om hvilken du taler?"
20 Thi du bringer nogle underlige Ting for vore Øren; derfor vilde vi vide, hvad disse Ting betyder.
21(For alle athenerne og fremmede, som var der, brugte ikke deres tid på andet, end enten at fortælle eller høre noget nyt.)
22 Da stod Paulus midt paa Mars' Bjerge og sagde: I Athens Mænd, jeg fornemmer, at I ere alt for overtroiske.
23 Thi der jeg gik forbi og saae dine Andagt, fandt jeg et Alter med denne Indskrift: TIL DEN UKENDTE GUD. Hvem I derfor uvidende tilbeder, ham forkynder jeg jer.
24 Gud, som skabte Verden og alt, der er i den, da han ser, at han er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, der er lavet med Hænder;
25 Heller ikke tilbedes med Menneskehænder, som om han trængte til noget, thi han giver alt Liv og Aande og alt;
26 Og han har af ét Blod gjort alle Menneskenes Folk til at bo paa hele Jordens Overflade, og han har bestemt de forud fastsatte Tider og Grænserne for deres Bolig;
27 For at de skulde søge Herren, om de kunde føle efter ham og finde ham, skønt han ikke er langt fra enhver af os.
28 Thi i ham leve vi og bevæge os og være til; som nogle af dine egne Digtere have sagt: Thi vi ere ogsaa hans Afkom.
29 Fordi vi da er Guds efterkommere, burde vi ikke tro, at Guddommen ligner guld eller sølv eller sten, udhugget ved kunst og menneskers ånd.
30 Og denne uvidenheds tider blinkede Gud til; men nu befaler alle mennesker overalt at omvende sig:
31 Fordi han har fastsat en Dag, paa hvilken han skal dømme Verden i Retfærdighed ved den Mand, som han har ordineret; hvorom han har givet alle mennesker vished, idet han har oprejst ham fra de døde.
32 Og der de hørte om de Dødes Opstandelse, hånede nogle, og andre sagde: Vi vil atter høre dig om denne Sag.
33 Så gik Paulus bort fra dem.
34 Men nogle Mænd klyngede sig til ham og troede; blandt dem var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved Navn Damaris og andre med dem.

KAPITEL 18

1 Efter disse Ting gik Paulus bort fra Athen og kom til Korinth;
2 Og han fandt en Jøde ved Navn Akvila, født i Pontus, for nylig kommet fra Italien, med sin Hustru Priscilla; (fordi Claudius havde befalet alle jøder at drage fra Rom:) og kom til dem.
3 Og fordi han var af samme Håndværk, blev han hos dem og arbejdede; thi ved deres Beskæftigelse vare de Teltmagere.
4 Og han talte i Synagogen hver Sabbat og overtalte Jøderne og Grækerne.
5 Og da Silas og Timotheus kom fra Makedonien, blev Paulus presset i Aanden og vidnede for Jøderne, at Jesus var Kristus.
6 Og der de stod imod og spottede, rystede han sine Klæder og sagde til dem: Eders Blod komme over eders Hoveder; Jeg er ren: fra nu af vil jeg gå til hedningerne.
7 Og han gik derfra og gik ind i en Mands Hus, ved Navn Justus, en, som tilbad Gud, og hvis Hus sluttede sig hårdt til Synagogen.
8 Og Krispus, Synagogens Øverste, troede paa Herren med hele sit Hus; og mange af korintherne, der hørte, kom til tro og blev døbt.
9 Da sagde Herren til Paulus om Natten ved et Syn: Frygt ikke, men tal og tier ikke!
10 Thi jeg er med dig, og ingen skal sætte sig på dig for at gøre dig ondt; thi jeg har meget Folk i denne Stad.
11 Og han blev der et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem.
12Og da Gallio var Stedfortræder for Achaia, gjorde Jøderne opstand mod Paulus og førte ham til Dommersædet,
13 og sagde: denne overtaler Mennesker til at tilbede Gud imod Loven.
14 Og da Paulus nu skulde aabne sin Mund, sagde Gallio til Jøderne: Hvis det drejede sig om uret eller ugudeligt Uanstændighed, I Jøder!
15 Men dersom det er et Spørgsmaal om Ord og Navne og om eders Lov, så se til den; thi jeg vil ikke være dommer i sådanne sager.
16 Og han drev dem fra Dommersædet.
17 Da tog alle Grækerne Sosthenes, Synagogens Øverste, og slog ham for Dommersædet. Og Gallio brød sig ikke om nogen af de ting.
18 Og derefter blev Paulus der endnu en god stund, og han tog da afsked med brødrene og sejlede derfra til Syrien og med ham Priscilla og Aquila; efter at have klippet sit hoved i Kenchrea; thi han havde et løfte.
19 Og han kom til Efesos og efterlod dem der; men han gik selv ind i Synagogen og talte med Jøderne.
20 Da de ønskede, at han skulle blive længere tid hos dem, indvilligede han ikke;
21 Men sagde farvel til dem og sagde: Jeg skal i det hele taget holde denne højtid, som kommer i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til eder, om Gud vil. Og han sejlede fra Efesos.
22 Og da han var kommet i Land i Cæsarea og gik op og hilste Menigheden, drog han ned til Antiokia.
23 Og efter at han havde været der nogen Tid, gik han bort og drog over hele Galatiens og Frygiens Land i Orden og styrkede alle Disciplene.
24 Og en Jøde ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand og mægtig i Skrifterne, kom til Efesos.
25 Denne mand blev oplært i Herrens vej; og idet han var brændende i Ånden, talte og underviste han flittigt i Herrens Ting, idet han kun kendte Johannes' dåb.
26 Og han begyndte at tale frimodigt i Synagogen, og da Akvila og Priskilla havde hørt det, tog de ham til sig og udlagde for ham Guds Vej mere fuldkomment.
27 Og da han var indstillet på at drage til Akaia, skrev Brødrene og formanede Disciplene til at tage imod ham; som, da han kom, hjalp dem meget, som havde troet ved Naade.

28 Thi han overbeviste Jøderne mægtigt, og det offentligt, idet han ved Skrifterne viste, at Jesus var Christus.

KAPITEL 19

1 Og det skete, medens Apollos var i Korinth, da Paulus var rejst gennem de øvre Kyster, kom til Efesos, og han fandt nogle Disciple,
2 Han sagde til dem: har I modtaget Helligånden, siden I troede? Og de sagde til ham: Vi have ikke så meget som hørt, om der er nogen Helligånd.
3 Og han sagde til dem: hvortil blev I da døbt? Og de sagde: Til Johannes' Daab.
4 Da sagde Paulus: Johannes døbte sandelig med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa ham, som skulde komme efter ham, det er paa Christus Jesus.
5 Da de hørte dette, blev de døbt i Herren Jesu navn.
6 Og da Paulus havde lagt hænderne på dem, kom Helligånden over dem; og de talte i tunger og profeterede.
7 Og alle Mændene var omkring tolv.
8 Og han gik ind i Synagogen og talte frimodigt i en Tid af tre Maaneder, idet han diskuterede og overbeviste om Guds Rige.
9 Men da Dykkere vare forhærdede og ikke troede, men talte ondt om den Vej for Mængden, gik han bort fra dem og skilte Disciplene ad, idet han daglig strides i den ene Tyranns Skole.
10 Og dette fortsatte i løbet af to år; saa at alle de, som boede i Asien, hørte Herren Jesu Ord, baade Jøder og Grækere.
11 Og Gud udførte særlige mirakler ved Paulus' hænder:
12 Og fra hans Legeme blev der ført Lommetørklæder eller Forklæder til de syge, og Sygdommene forlod dem, og de onde Aander gik ud af dem.
13 Da tog nogle af de omstrejfende Jøder, Eksorcister, på sig at kalde over dem, som havde onde Aander, den Herres Jesu Navn, og sagde: Vi besværge Eder ved Jesus, som Paulus prædiker.
14 Og der var syv Sønner af en Sceva, en Jøde og Præsternes Øverste, som gjorde det.
15 Og den onde Aand svarede og sagde: Jesus kender jeg, og Paulus kender jeg; men hvem er du?
16 Og Manden, i hvilken den onde Aand var, sprang over dem og besejrede dem og sejrede over dem, saa de flygtede nøgne og sårede ud af det Hus.
17 Og dette vidste man ogsaa alle Jøder og Grækere, som boede i Efesos; og frygt faldt over dem alle, og den Herre Jesu navn blev ophøjet.
18 Og mange, som troede, kom og bekendte og forkyndte deres Gerninger.
19 Og mange af dem, som brugte nysgerrige Kunster, bragte deres Bøger sammen og brændte dem for alle Mennesker; og de regnede prisen på dem og fandt det halvtreds tusinde Sekel Sølv.
20 Så mægtigt voksede Guds ord og sejrede.
21 Efter at disse Ting vare endte, besluttede Paulus i Aanden, da han var gaaet gjennem Makedonien og Akaia, at drage til Jerusalem og sagde: Efter at jeg har været der, skal jeg ogsaa se Rom.
22 Saa sendte han to af dem, som tjente ham, til Makedonien, Timotheus og Erastus; men han blev selv i Asien en sæson.
23 Og på samme tid opstod der ikke ringe røre på den vej.
24 Thi en mand ved navn Demetrius, en sølvsmed, som lavede sølvhelligdomme til Diana, bragte ikke ringe vinding til håndværkerne;
25 hvem han kaldte sammen med Arbejderne af samme Beskæftigelse og sagde: Herrer! I vide, at vi have vor Rigdom ved dette Håndværk.
26 Og I ser og hører, at denne Paulus ikke alene i Efesos, men næsten overalt i Asien, har overtalt og vendt mange Folk bort, idet han sagde, at de ikke ere Guder, som ere skabte med Hænder.
27 For at ikke blot dette vort Håndværk er i Fare at blive tilintetgjort; men også at den store gudinde Dianas tempel skulle foragtes, og hendes storhed skulle ødelægges, som hele Asien og verden tilbeder.
28 Og da de hørte disse Ord, bleve de fulde af Vrede og raabte og sagde: Stor er Diana af Efeserne.
29 Og hele Staden blev fuld af Forvirring, og da de fangede Gajus og Aristarchos, Makedoniens Mænd, Paulus' Rejsefæller, skyndte de sig ens ind i Teatret.
30 Og da Paulus vilde være gået ind til Folket, tillod Disciplene ham ikke.
31 Og nogle af Asiens Høvdinge, som var hans Venner, sendte bud til ham og bad ham, at han ikke skulde begive sig ind i Teatret.
32 Derfor raabte Nogle et og andre andet; thi Forsamlingen var forvirret; og de fleste vidste ikke, hvorfor de kom sammen.
33 Og de drog Alexander ud af Mængden, idet Jøderne satte ham frem. Og Alexander vinkede med hånden og ville have forsvaret folket.
34 Men da de vidste, at han var en Jøde, råbte alle med én Røst i løbet af to Timer: Stor er Diana af Efeserne.
35 Og da Byfogeden havde formildet Folket, sagde han: I Efesos Mænd, hvilken Mand er der, som ikke ved, at Efesernes Stad tilbeder den store Gudinde Diana og Billedet, som faldt ned fra Jupiter ?
36 Da nu disse Ting ikke kan tales imod, burde I tie og ikke gøre noget overilet.
37 Thi I have ført disse Mænd hid, som hverken ere Menighedsrøvere, ej heller bespottere Eders Gudinde.
38 Derfor, dersom Demetrius og de Haandværkere, som er med ham, har en Sag mod nogen, er Loven åben, og der er Stedfortrædere; lad dem bønfalde hinanden.
39 Men dersom I spørger til noget om andre ting, skal det afgøres i en lovlig forsamling.
40 For vi er i fare for at blive stillet i tvivl for denne dags tumult, og der er ingen grund til, at vi kan redegøre for denne sammenkomst.
41 Og da han havde sagt dette, afskedigede han Forsamlingen.

KAPITEL 20

1 Og efter at Oprøret var holdt op, kaldte Paulus Disciplene til sig og omfavnede dem og drog bort for at drage til Makedonien.
2 Og da han var gået over disse egne og havde givet dem megen formaning, kom han til Grækenland,

3 Og der blev tre måneder. Og da jøderne ventede på ham, da han var ved at sejle ind i Syrien, agtede han at vende tilbage gennem Makedonien.
4 Og der fulgte ham til Asien, Sopater fra Berea; og af Thessalonikerne, Aristarchos og Secundus; og Gajus af Derbe og Timotheus; og af Asien, Tychicus og Trophimus.
5 Disse, der gik forud, blev for os i Troas.
6 Og vi sejlede bort fra Filippi efter de usyrede Brøds Dage og kom til dem til Troas på fem Dage; hvor vi boede i syv dage.
7 Og paa den første Dag i Ugen, da Disciplene kom sammen for at bryde Brødet, prædikede Paulus for dem, rede til at drage afsted i Morgen; og fortsatte sin tale til midnat.
8 Og der var mange lys i det øverste kammer, hvor de var samlet.
9 Og der sad i et Vindue en ung Mand ved Navn Eutychus, da han faldt i en dyb Søvn; og mens Paulus længe prædikede, sank han ned i Søvn og faldt ned fra den tredje Loft og blev optaget død.
10 Og Paulus gik ned og faldt på ham og omfavnede ham og sagde: "Gør ikke eder i uro; thi hans liv er i ham.
11 Da han da kom op igen og havde brudt Brødet og spist og talte længe, indtil Dagen blev Morgen, gik han bort.
12 Og de bragte den unge Mand levende, og de bleve ikke lidet trøstede.
13 Og vi gik forud for at sejle og sejlede til Assos, der agtede at tage Paulus imod;
14 Og da han mødte os i Assos, tog vi ham ind og kom til Mitylene.
15 Og vi sejlede derfra og kom næste Dag over mod Chios; og næste dag ankom vi til Samos og blev i Trogyllium; og næste dag kom vi til Milet.
16 Thi Paulus havde besluttet at sejle forbi Efesos, fordi han ikke vilde opholde sig i Asien; thi han skyndte sig, hvis det var ham muligt, at være i Jerusalem på Pinsedagen.
17 Og fra Milet sendte han til Efesos og kaldte Menighedens Ældste.
18 Og da de kom til ham, sagde han til dem: I vide, fra den første Dag, jeg kom til Asien, hvorledes jeg har været hos eder til alle Tider,
19 tjene Herren med al ydmyghed i sindet og med mange tårer og fristelser, som ramte mig ved jødernes løgn:
20 Og hvorledes har jeg intet tilbageholdt, som var eder gavnligt, men har vist eder og undervist eder offentligt og fra Hus til Hus,
21 og vidne baade for Jøderne og ogsaa for Grækerne, Omvendelse til Gud og Tro paa vor Herre Jesus Christus.
22 Og nu, se, jeg går bundet i Ånden til Jerusalem uden at vide, hvad der skal ramme mig der:
23 Bortset fra, at Helligånden vidner i hver by og siger, at bånd og trængsler holder mig.
24 Men intet af disse ting bevæger mig, og jeg regner ikke mit liv kært for mig selv, så jeg kan fuldende mit forløb med glæde og den tjeneste, som jeg har modtaget af Herren Jesus, for at vidne om evangeliet om Guds nåde .
25 Og nu, se, jeg ved, at I alle, blandt hvem jeg er gået og prædiket Guds rige, ikke mere skal se mit ansigt.
26 Derfor tager jeg eder til at optegne i dag, at jeg er ren fra alle menneskers blod.
27 Thi jeg har ikke undladt at forkynde eder alt Guds Raad.
28 Tag derfor agt på jer selv og hele hjorden, over hvilken Helligånden har sat jer til tilsynsmænd, for at vogte Guds menighed, som han har købt med sit eget blod.
29 Thi jeg ved dette, at efter min bortgang skulle grusomme Ulve komme ind iblandt eder og ikke skåne Hjorden.
30 Og af eder selv skulle Mænd opstå, som tale forvendte Ting, for at trække Disciplene bort efter sig.
31 Derfor våger og kom i hu, at jeg i tre år holdt op med at advare hver nat og dag med tårer.
32 Og nu, Brødre, jeg overlader eder til Gud og til hans Naades Ord, som kan opbygge Eder og give Eder en Arv blandt alle dem, som ere helligede.
33 Jeg har ikke begæret nogens Sølv eller Guld eller Klæder.
34 Ja, I ved selv, at disse hænder har tjent mine fornødenheder og dem, der var med mig.
35. Jeg har vist eder alt, hvorledes I skulle forsørge de svage og komme den Herre Jesu Ord ihu, hvorledes han sagde: Det er saligere at give end at modtage.
36 Og der han havde sagt dette, knælede han ned og bad med dem alle.
37 Og de græd alle hårdt og faldt Paulus om halsen og kyssede ham,
38 Mest bedrøvet han over de Ord, han sagde, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. og de fulgte ham til Skibet.

KAPITEL 21

1 Og det skete, at efter at vi var kommet fra dem og var gået af sted, kom vi med en lige kurs til Coos og dagen efter til Rhodos og derfra til Patara:
2 Og da vi fandt et Skib, der sejlede over til Fønikien, gik vi ombord og drog afsted.
3 Men da vi havde opdaget Cypern, efterlod vi det på venstre hånd og sejlede ind i Syrien og landede ved Tyrus; thi der skulde Skibet losse sin Byrde.
4 Og da vi fandt Disciple, bleve vi der i syv Dage, som sagde til Paulus ved Aanden, at han ikke skulde drage op til Jerusalem.
5 Og da vi havde fuldendt disse Dage, droge vi afsted og gik; og de førte os alle paa Vejen med Hustruer og Børn, indtil vi vare ude af Byen, og vi knælede ned ved Stranden og bad.
6 Og da vi havde taget Afsked med hinanden, tog vi Skibet; og de vendte hjem igen.
7 Og da vi havde afsluttet vor Tur fra Tyrus, kom vi til Ptolemais og hilste Brødrene og blev hos dem en Dag.
8 Og den næste Dag droge vi, som vare af Paulus' Følge, og kom til Cesarea; og vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, som var en af de syv; og blev hos ham.
9 Og den samme Mand havde fire Døtre, Jomfruer, som profeterede.
10 Og mens vi bleve der i mange Dage, kom der en Profet ned fra Judæa, ved Navn Agabus.
11 Og da han kom til os, tog han Paulus' Bælte og bandt hans egne Hænder og Fødder og sagde: Saa siger den Hellig Aand: Saa skulle Jøderne i Jerusalem binde Manden, som ejer dette Bælte, og udlevere ham i hedningernes hænder.
12 Og da vi hørte dette, bad både vi og de fra det sted ham om ikke at drage op til Jerusalem.

13 Da svarede Paulus: hvad mener I at græde og knuse mit Hjerte? thi jeg er rede til ikke alene at blive bundet, men også til at dø i Jerusalem for Herren Jesu navn.
14 Og da han ikke vilde lade sig overtale, holdte vi op med at sige: ske Herrens Vilje!
15 Og efter de Dage tog vi vore Vogne og drog op til Jerusalem.
16 Og nogle af Cæsareas Disciple gik med os og førte en Mnason fra Cypern med sig, en gammel Discipel, hos hvem vi skulde overnatte.
17 Og da vi kom til Jerusalem, tog Brødrene imod os med glæde.
18 Og dagen efter gik Paulus ind med os til Jakob; og alle de ældste var til stede.
19 Og da han havde hilst på dem, fortalte han især, hvad Gud havde udvirket blandt hedningerne ved sin tjeneste.
20 Og da de hørte det, priste de Herren og sagde til ham: Du ser, broder, hvor mange tusinde Jøder, der tror; og de er alle nidkære for loven.
21 Og de har fået at vide om dig, at du lærer alle de Jøder, som ere blandt Hedningerne, at forlade Moses, idet du siger, at de ikke burde omskære deres Børn, ej heller at vandre efter Skikkene.
22 Hvad er det så? Mængden må trænge sammen; thi de skal høre, at du er kommet.
23 Gør derfor dette, som vi sige dig: Vi have fire Mænd, som har et Løfte på dem;
24 De tage og rense dig med dem, og være i færd med dem, at de kan barbere deres Hoveder; men at du ogsaa selv vandrer ordentligt og holder Loven.
25 Hvad angår de hedninger, som troe, have vi skrevet og sluttet, at de ikke iagttage sådan noget, uden blot at de holde sig fra afgudsoffer, og fra blod og fra kvalt og fra utugt.
26 Da tog Paulus Mændene, og den næste Dag, idet han rensede sig med dem, gik han ind i Templet for at betyde fuldbyrdelsen af Renselsesdagene, indtil der skulde ofres et Offer for hver af dem.
27 Og da de syv Dage næsten var til ende, ophidsede Jøderne fra Asien, da de så ham i Templet, alt Folket og lagde Hænderne på ham.
28 Råber, I Israels Mænd! hjælp! Dette er den Mand, som overalt lærer alle Mennesker imod Folket og Loven og dette Sted, og han førte ogsaa Grækere ind i Templet og besmittede dette hellige Sted.
29 (Thi de havde før set med ham i byen Trofimus en Efeser, som de troede, at Paulus havde ført ind i templet.)
30 Og hele Staden rørte sig, og Folket løb sammen, og de tog Paulus og droge ham ud af Templet, og strax lukkedes Dørene.
31 Og der de gik hen til at dræbe ham, kom der Bud til Høvedsmanden for Bandet, at hele Jerusalem var i Oprør.
32 som strax tog Stridsmænd og Høvedsmænd og løb ned til dem; og da de saa Øversten og Stridsmændene, forlod de at slå Paulus.
33 Da kom Øversten hen til og tog ham og bød, at han skulde bindes med to Lænker; og forlangte, hvem han var, og hvad han havde gjort.
34 Og nogle raabte det ene, andre det andet, iblandt Folket; og da han ikke kunde vide, hvad der var sikkert for Tummen, bød han, at han skulde føres ind i Borgen.
35 Og da han kom paa Trappen, saa skete det, at han blev båret af Stridsmændene for Folkets Vold.
36 Thi Folkets Mængde fulgte efter og raabte: Bort med ham!
37 Og da Paulus skulde føres ind i Slottet, sagde han til Overhøvedsmanden: Må jeg tale til dig? Hvem sagde: Kan du tale græsk?
38 Er du ikke den Ægypter, som før disse Dage gjorde Oprør og førte fire Tusinde Mand, som vare Mordere, ud i Ørkenen?
39 Men Paulus sagde: jeg er en Mand, som er en Jøde fra Tarsus, en Stad i Kilikien, en Borger i ingen ringe By; og tillad mig at tale til Folket.
40 Og da han havde givet ham Lov, stod Paulus paa Trappen og vinkede med Haanden til Folket. Og da der blev meget stille, talte han til dem på hebraisk og sagde:

KAPITEL 22

1 Mænd, brødre og fædre, hør jer mit forsvar, som jeg nu giver jer.
2 (Og da de hørte, at han talte på hebraisk til dem, tiede de endnu mere, og han sagde:)
3 Jeg er i sandhed en mand, som er en jøde, født i Tarsus, en by i Kilikien, dog opvokset i denne by ved fødderne af Gamaliel og lærte efter den fuldkomne måde i fædrenes lov og var nidkær for Gud, som I alle er i dag.
4 Og jeg forfulgte denne vej til døden, idet jeg bandt og overgav både mænd og kvinder i fængsler.
5 Ligesom Ypperstepræsten vidner om mig og alt de Ældstes Gods, fra hvem jeg ogsaa modtog Breve til Brødrene og drog til Damaskus for at føre dem, som vare der bundne, til Jerusalem for at blive straffet.
6 Og det skete, at mens jeg rejste og nærmede mig Damaskus ved middagstid, skinnede der pludselig fra himlen et stort lys omkring mig.
7 Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst sige til mig: Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?
8 Og jeg svarede: hvo er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus fra Nazareth, som du forfølger.
9 Og de, som var med mig, så sandelig Lyset og frygtede; men de hørte ikke hans Røst, som talte til mig.
10 Og jeg sagde: hvad skal jeg gøre, Herre? Og Herren sagde til mig: Stå op og gå til Damaskus; og dér skal det fortælles dig om alt, hvad du er bestemt til at gøre.
11 Og da jeg ikke kunde se for dette Lyss Herlighed, idet jeg blev ført af dem, som vare med mig, kom jeg til Damaskus.
12 Og en Ananias, en from Mand efter Loven, som havde godt Rygte om alle de Jøder, som boede der,
13 Kom til mig og stod og sagde til mig: Broder Saul, få dit Syn! Og i samme time så jeg op på ham.
14 Og han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig, at du skulde kende hans Villie og se den Retfærdige og høre hans Munds Røst.
15 Thi du skal være hans Vidne for alle Mennesker om, hvad du har set og hørt.
16 Og hvorfor tøver du nu? stå op og bliv døbt og afvask dine synder, idet du påkalder Herrens navn.
17 Og det skete, da jeg kom tilbage til Jerusalem, mens jeg bad i Templet, var jeg i Trance;

18 og så ham sige til mig: Skynd dig og far hurtigt ud af Jerusalem; thi de vil ikke modtage dit Vidnesbyrd om mig.
19 Og jeg sagde: Herre! de vide, at jeg fængslede og slog dem i hver Synagoge, som troede på dig.
20 Og da Blodet af din Martyr Stefanus blev udgydt, stod jeg ogsaa hos og indvilligede i hans Død og bevarede Klædningen af dem, som dræbte ham.
21 Og han sagde til mig: Gå bort! thi jeg vil sende dig langt herfra til Hedningerne.
22 Og de hørte ham dette Ord, og de opløftede deres Røst og sagde: Bort med en saadan Mand fra Jorden; thi det er ikke passende, at han lever.
23 Og mens de råbte og kastede deres Klæder af og kastede Støv i Luften,
24 Overhøvedsmanden bød ham føres ind i Slottet og bød, at han skulde undersøges ved Pisking; at han kunde vide, hvorfor de raabte saa imod ham.
25. Og der de bandt ham med Stringer, sagde Paulus til Høvedsmanden, som stod hos: Er det dig tilladt at piske en Mand, som er en romersk og udømt?
26 Da Høvedsmanden hørte det, gik han hen og fortalte den øverste Høvedsmand og sagde: Tag dig i agt for, hvad du gør; thi denne Mand er en Romer.
27 Da kom Øversten og sagde til ham: Sig mig, er du en Romer? Han sagde, ja.
28 Og Øversten svarede: Med en stor Sum har jeg opnået denne Frihed. Og Paulus sagde: Men jeg er født fri.
29 Da gik de straks bort fra ham, som skulde have undersøgt ham; og Overhøvedsmanden blev også bange, efter at han vidste, at han var en romer, og fordi han havde bundet ham.
30 Da han næste dag ville have vidst, hvorfor han blev anklaget af jøderne, løste han ham fra sine bander og befalede ypperstepræsterne og hele deres råd at vise sig, og førte Paulus ned og satte ham for dem.

KAPITEL 23

1 Og Paulus saa alvorligt Raadet og sagde: Mænd og Brødre! jeg har levet med al god Samvittighed for Gud indtil denne Dag.
2 Og Ypperstepræsten Ananias bød dem, som stode hos ham, at slå ham på Munden.
3 Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaa dig, du hvide Mur; thi sidder du for at dømme mig efter Loven og befaler mig at slaae imod Loven?
4 Og de, som stode der, sagde: Håner du Guds Ypperstepræst?
5 Da sagde Paulus: Jeg vidste ikke, Brødre!
6 Men da Paulus forstod, at den ene Del var saddukæer og den anden farisæer, råbte han i Rådet: Mænd og brødre, jeg er en farisæer, søn af en farisæer; om de dødes håb og opstandelse er jeg kaldet der er tale om.
7 Og da han havde sagt dette, opstod der Splid mellem Pharisæerne og Sadducæerne, og Mængden blev splittet.
8 Thi saddukæerne sige, at der ikke er nogen opstandelse, hverken engel eller ånd; men farisæerne bekender begge dele.
9 Og der opstod et stort Skrig, og de skriftkloge, som vare af farisæernes Del, stode op og strides og sagde: Vi finde intet ondt i denne Mand; men dersom en Aand eller en Engel har talt til ham, lad os ikke kæmpe imod Gud.
10 Og da der opstod stor Uenighed, befalede Øversten, af frygt for at Paulus skulde være trukket i Stykker af dem, Stridsmændene at drage ned og tage ham med Magt fra deres Midte og føre ham ind i Borgen.
11 Og den følgende Nat stod Herren hos ham og sagde: Vær ved godt Mod, Paulus! thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom.
12 Og da det blev Dag, slog nogle af Jøderne sig sammen og bandt sig under en Forbandelse, idet de sagde, at de hverken vilde spise eller drikke, førend de havde dræbt Paulus.
13 Og de var mere end fyrre, som havde lavet denne sammensværgelse.
14 Og de kom til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: "Vi have bundet os under en stor Forbandelse, at vi intet skulle spise, før vi have dræbt Paulus."
15 Derfor tilkendegiver I med Raadet Overhøvedsmanden, at han skal føre ham ned til eder i Morgen, som om I vilde spørge noget mere fuldkomment angående ham; og vi, eller han kommer til, er rede til at dræbe ham.
16 Og da Paulus' Søsters Søn hørte om, at de havde luret, gik han hen og gik ind i Borgen og fortalte det til Paulus.
17 Da kaldte Paulus en af Høvedsmændene til sig og sagde: Bring denne unge Mand til Overhøvedsmanden; thi han har noget at fortælle ham.
18 Da tog han ham og førte ham til Øversten og sagde: Fangen Paulus kaldte mig til sig og bad mig føre denne unge Mand til dig, som har noget at sige dig.
19 Da tog Øversten ham ved Haanden og gik med ham afsides og spurgte ham: Hvad er det, du har at sige mig?
20 Og han sagde: Jøderne ere blevet enige om at begære dig, at du i Morgen vilde føre Paulus ned i Raadet, som om de vilde spørge ham noget bedre.
21 Men du skal ikke give efter for dem; thi af dem ligger der mere end fyrretyve Mænd på lur efter ham, som har forpligtet sig med en Ed, at de hverken skulle spise eller drikke, førend de have dræbt ham; og nu er de rede, leder efter et løfte fra dig.
22 Da lod Øversten den unge Mand gå og bød ham: Se til, at du ikke siger nogen, at du har kundgjort mig dette.
23 Og han kaldte to Høvedsmænd til sig og sagde: Gør to Hundrede Stridsmænd rede til at drage til Cesarea, og Ryttere ti og halvtredsindstyve og to Hundrede Spydmænd i den tredje Time om Natten;
24 Og skaffer dem Kvæg, at de kan sætte Paulus på og bringe ham i sikkerhed til Landshøvdingen Felix.
25 Og han skrev et brev på denne måde:
26 Claudius Lysias hilser den mest fremragende statholder Felix.
27 Denne Mand blev taget af Jøderne og skulde være dræbt af dem; da kom jeg med en Hær og reddede ham, idet jeg forstod, at han var en Romer.
28 Og da jeg ville have kendt årsagen til, at de anklagede ham, førte jeg ham frem i deres råd:
29 hvem jeg så for at være anklaget for spørgsmål i deres lov, men for at have intet pålagt ham, der var værdigt til døden eller bånd.
30 Og da det blev mig fortalt, hvorledes Jøderne ventede på Manden, sendte jeg straks til dig og befalede ogsaa hans Anklagere at sige for dig, hvad de havde imod ham. Farvel.
31 Da tog Stridsmændene, som det var dem befalet, Paulus og førte ham om Natten til Antipatris.

32Den Dagen efterlod de Rytterne for at gaa med ham og vendte tilbage til Borgen.
33 og da de kom til Cesarea og overgav Brevet til Landshøvdingen, fremlagde han ogsaa Paulus for ham.
34 Og da Landshøvdingen havde læst Brevet, spurgte han, hvilken Landskab han var. Og da han forstod, at han var fra Kilikien;
35 Jeg vil høre dig, sagde han, naar ogsaa dine Anklagere komme. Og han befalede ham at blive opbevaret i Herodes' domsal.

KAPITEL 24

1 Og efter fem dage kom Ypperstepræsten Ananias ned sammen med de ældste og med en taler ved navn Tertullus, som forkyndte landshøvdingen imod Paulus.
2 Og da han blev kaldt frem, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde: "Da du ser, at vi nyde stor stilhed ved dig, og at meget værdige gerninger bliver gjort mod dette folk ved dit forsyn,
3 Vi accepterer det altid, og alle steder, den mest ædle Felix, med al taknemlighed.
4 Uanset at jeg ikke er mere trættende over for dig, beder jeg dig om, at du vil høre os om din nåde nogle få ord.
5 For vi har fundet denne mand en pestilent mand og en oprører blandt alle jøder i hele verden og en leder af nazaraæernes sekt.
6 som og gik omkring for at vanhellige Templet, hvem vi tog og ville have dømt efter vor Lov.
7 Men øverste Kaptajn Lysias kom over os og tog ham med stor Vold fra vore Hænder,
8 Befaler sine Anklagere at komme til dig, ved at undersøge, hvem du selv kan kende alt dette, som vi anklage ham for.
9 Og Jøderne indvilligede og sagde, at disse Ting vare saaledes.
10 Da sagde Paulus, efter at Landshøvdingen havde vinket ham, at han skulde tale, og svarede: Fordi jeg ved, at du i mange Aar har været en Dommer for dette Folk, svarer jeg endnu gladere for mig selv:
11 For at du skal forstå, at der endnu kun er tolv Dage siden, jeg drog op til Jerusalem for at tilbede.
12 Og de fandt mig ikke i Templet og skændtes med nogen, og de rejste ikke Folket op, hverken i Synagogerne eller i Staden.
13 De kan heller ikke bevise, hvad de nu anklager mig for.
14 Men dette bekender jeg for dig, at efter den Vej, som de kalder Kætteri, saaledes tilbeder jeg mine Fædres Gud, idet jeg tror på alt, hvad der er skrevet i Loven og i Profeterne.
15 og hav Haab til Gud, hvilket de ogsaa selv tillade, at der skal ske en Opstandelse af de Døde, baade af retfærdige og uretfærdige.
16 Og hermed øver jeg mig til altid at have en fri Samvittighed mod Gud og over for Mennesker.
17 Men efter mange år kom jeg for at bringe almisse til mit folk og gaver.
18 Hvorpaa fandt nogle Jøder fra Asien mig renset i Templet, hverken med Mængde eller med Opstandelse.
19 Hvo burde have været her før dig og gøre indsigelse, hvis de havde haft noget imod mig.
20 Eller lad disse her sige, om de har fundet noget ondt i mig, mens jeg stod for Rådet,
21 Uden denne ene Røst raabte jeg staaende iblandt dem: Vedrørende de Dødes Opstandelse er jeg i Dag kaldt af eder.
22 Men der Felix hørte dette, idet han havde mere fuldkommen kundskab om den vej, udsatte han dem og sagde: Naar den øverste Lysias kommer ned, vil jeg kende din sag fuldstændigt.
23 Og han befalede en Høvedsmand at bevare Paulus og lade ham have Frihed, og at han ikke skulde forbyde nogen af hans Kjendte at tjene eller komme til ham.
24 Og efter nogle Dage, da Felix kom med sin Hustru Drusilla, som var en Jødeinde, sendte han bud efter Paulus og hørte ham om Troen på Kristus.
25 Og der han tænkte om Retfærdighed, Afholdenhed og Dom til at komme, da skælvede Felix og svarede: Gak for denne Gang; når jeg har en passende årstid, vil jeg kalde på dig.
26 Og han håbede, at der skulde være givet ham Penge af Paulus, at han kunde løse ham; derfor sendte han oftere bud efter ham og talte med ham.
27 Men efter to Aar kom Porcius Festus ind i Felix' Værelse, og Felix, som var villig til at vise Jøderne en Fornøjelse, lod Paulus bundet.

KAPITEL 25

1 Men da Festus var kommet til provinsen, steg han efter tre dage op fra Cæsarea til Jerusalem.
2 Da fortalte Ypperstepræsten og Jødernes Øverste ham imod Paulus og bad ham:
3 Og han begærede ham Naade, at han skulde sende bud efter ham til Jerusalem, idet han lod sig vente paa Vejen for at slå ham ihjel.
4 Men Festus svarede, at Paulus skulde holdes i Cesarea, og at han selv snart skulde drage derhen.
5 Lad dem derfor, sagde han, som kunne være iblandt eder, drage ned med mig og anklage denne Mand, hvis der er nogen Ondskab i ham.
6 Og da han havde opholdt sig iblandt dem mere end ti Dage, drog han ned til Cesarea; og næste dag befalede han, da han sad på dommersædet, at føre Paulus frem.
7 Og der han kom, stode Jøderne, som vare komne ned fra Jerusalem, rundt omkring og fremsatte mange og alvorlige Klager imod Paulus, som de ikke kunde bevise.
8 Mens han svarede for sig selv: Hverken imod Jødernes Lov, hverken imod Templet eller endnu mod Kejseren, har jeg overhovedet fornærmet noget.
9 Men Festus, som vilde gøre Jøderne en Lyst, svarede Paulus og sagde: Vil du drage op til Jerusalem, og der skal dømmes om disse Ting for mig?
10 Da sagde Paulus: Jeg staar ved Kejserens Domstol, hvor jeg burde dømmes; mod Jøderne har jeg ikke gjort noget Uret, som du vel ved.
11 Thi dersom jeg er en Forbryder eller har begået noget, der er Døden værdigt, nægter jeg ikke at dø; men er der intet af disse Ting, som disse anklage mig om, da må ingen overgive mig til dem. Jeg appellerer til Cæsar.
12 Da sagde Festus, da han havde rådført sig med Raadet, og svarede: "Har du appelleret til Kejseren?" til kejseren skal du gå.
13 Og efter nogle Dage kom Kong Agrippa og Bernice til Cæsarea for at hilse Festus.

14 Og da de havde været der i mange Dage, forkyndte Festus Paulus' Sag for Kongen og sagde: Der er en Mand efterladt i Fængsler af Felix.
15 Om hvem, da jeg var i Jerusalem, fortalte Ypperstepræsterne og Jødernes Ældste mig, idet de ønskede at dømme ham.
16 Til hvem jeg svarede: "Det er ikke Romernes Maade at udlevere nogen til Døden, før den, som er anklaget, har Anklagerne Ansigt til Ansigt og har Lov til at svare for sig selv om den Forbrydelse, der er paalagt ham.
17 Derfor, da de var kommet hertil, satte jeg mig straks på Dommersædet og befalede, at manden skulle føres frem.
18. Da anklagerne rejste sig, bragte de ingen anklage for sådanne ting, som jeg troede:
19 Men de havde visse Spørgsmål imod ham om deres egen Overtro og om den ene Jesus, som var død, som Paulus sagde var i live.
20 Og fordi jeg tvivlede på sådanne spørgsmål, spurgte jeg ham, om han ville tage til Jerusalem, og der blive dømt over disse sager.
21 Men da Paulus havde anmodet om at blive reserveret til Augustus' påhør, befalede jeg ham at blive holdt, indtil jeg kunne sende ham til kejseren.
22 Da sagde Agrippa til Festus: Jeg vilde ogsaa selv høre Manden. I morgen, sagde han, skal du høre ham.
23 Og den Morgen, da Agrippa var kommen, og Bernice, med stor Pragt, og vare trådte ind i Forhørsstedet, med de Øverste Høvdinge og Byens Hovedmænd, blev Paulus efter Festus' Befaling ført frem.
24 Og Festus sagde: Kong Agrippa og alle Mænd, som ere her hos os, I se denne Mand, om hvem hele Mængden af Jøder har handlet med mig, baade i Jerusalem og ogsaa her, idet han raabte, at han ikke burde leve længere.
25 Men da jeg fandt, at han ikke havde begået noget, der var dødsværdigt, og at han selv har appelleret til Augustus, har jeg besluttet at sende ham.
26 Om hvem jeg ikke har noget bestemt at skrive til min Herre. Derfor har jeg ført ham frem for dig, og især for dig, kong Agrippa, for at jeg efter at have undersøgt kunne have noget at skrive.
27 Thi det forekommer mig urimeligt at sende en fange, og ikke at tilkendegive de forbrydelser, der er anlagt imod ham.

KAPITEL 26

1 Da sagde Agrippa til Paulus: Det er dig tilladt at tale for dig selv. Da rakte Paulus hånden ud og svarede for sig selv:
2 Jeg synes, at jeg er lykkelig, Kong Agrippa, fordi jeg i Dag vil svare for mig for dig ved at røre ved alt det, jeg er anklaget for af Jøderne:
3 Især fordi jeg ved, at du er kyndig i alle Skikke og Spørgsmål, som ere blandt Jøderne; derfor beder jeg dig om at høre mig tålmodigt.
4 Min levevis fra min ungdom, som den første var blandt mit eget folk i Jerusalem, kender alle jøderne;
5 som kendte mig fra Begyndelsen, om de vilde vidne, at efter vor Religions trangeste Sekt levede jeg en Farisæer.
6 Og nu står jeg og bliver dømt for håbet om det løfte, som Gud har givet vore fædre:
7 Til hvilket løfte vore tolv stammer, som øjeblikkeligt tjener Gud dag og nat, håber at komme. For dette håbs skyld, kong Agrippa, er jeg anklaget af jøderne.
8 Hvorfor skulle det ansees for en Utrolig Ting for dig, at Gud skulde oprejse de døde?
9 Jeg troede i sandhed med mig selv, at jeg burde gøre mange ting i modstrid med Jesu navn fra Nazareth.
10 Hvilket jeg og gjorde i Jerusalem, og mange af de hellige indespærrede jeg i Fængsel, idet jeg havde modtaget Myndighed af Ypperstepræsterne; og da de blev dræbt, gav jeg min Røst imod dem.
11 Og jeg straffede dem ofte i hver Synagoge og tvang dem til at spotte; og da jeg var meget vred mod dem, forfulgte jeg dem lige til fremmede byer.
12 Da jeg drog til Damaskus med Myndighed og Befaling fra Ypperstepræsterne,
13 Ved middagstid, o konge, så jeg på vejen et lys fra himlen, over solens skær, skinne omkring mig og dem, som rejste med mig.
14 Og da vi alle var faldet til jorden, hørte jeg en røst tale til mig og sige på hebraisk: Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig? det er svært for dig at sparke mod stikkene.
15 Og jeg sagde: hvo er du, Herre? Og han sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger.
16 Men rejs dig og staa på dine Fødder; thi jeg har vist mig for dig med dette Formaal for at gøre dig til en Tjener og et Vidne om begge disse Ting, som du har set, og om de Ting, hvorved jeg vil aabenbare mig for dig;
17 og udfrier dig fra Folket og fra Hedningerne, til hvem jeg nu sender dig,
18 for at åbne deres øjne og vende dem fra mørke til lys og fra Satans magt til Gud, at de kan modtage syndernes forladelse og arv iblandt dem, som er helliget ved troen på mig.
19 Hvorpå, o kong Agrippa, var jeg ikke ulydig mod det himmelske syn.
20 Men forkyndte først dem fra Damaskus og i Jerusalem og overalt i Judæas kyster og dernæst hedningerne, at de skulle omvende sig og omvende sig til Gud og gøre gerninger, der er passende til omvendelse.
21 Af disse Grunde greb Jøderne mig i Templet og gik hen for at dræbe mig.
22 Da jeg derfor har fået Guds hjælp, fortsætter jeg den dag i dag med at vidne både for små og store, idet jeg ikke siger andet end det, som profeterne og Moses sagde, skulle komme:
23 at Kristus skulde lide, og at han skulde være den første, som skulde opstaae fra de Døde og forkynde Lys for Folket og Hedningerne.
24 Og der han sagde saaledes for sig selv, sagde Festus med høj Røst: Paulus! du er ude af dig selv; megen lærdom gør dig gal.
25 Men han sagde: "Jeg er ikke gal, du ædle Festus; men sig sandhedens og nøgternes ord frem.
26 Thi Kongen ved om disse Ting, for hvem jeg ogsaa taler frit; thi jeg er overbevist om, at intet af dette er skjult for ham; thi denne ting blev ikke gjort i et hjørne.
27 Kong Agrippa, tror du Profeterne? Jeg ved, at du tror.
28 Da sagde Agrippa til Paulus: Næsten du overtaler mig til at være en kristen.

29 Men Paulus sagde: Jeg vilde til Gud, at ikke alene du, men ogsaa alle, som i Dag høre mig, vare baade næsten og ganske saaledes, som jeg er, undtagen disse Baand.
30 Og da han havde sagt dette, rejste Kongen sig og Statholderen og Bernice og de, som sad med dem:
31 Og der de vare gaaet til Side, talte de imellem sig og sagde: Denne Mand gør intet, som er Døden værd eller Brænder.
32 Da sagde Agrippa til Festus: Denne Mand kunde være blevet frigivet, hvis han ikke havde appelleret til Kejseren.

KAPITEL 27

1 Og da det blev bestemt, at vi skulle sejle til Italien, overgav de Paulus og nogle andre fanger til en, der hed Julius, en høvedsmand fra Augustus' kreds.
2 Og vi gik ind i et skib fra Adramyttium, og vi søsatte, hvilket betyder at sejle langs Asiens kyster; en Aristarchus, en makedoner fra Thessalonika, var med os.
3 Og næste dag rørte vi ved Sidon. Og Julius bønfaldt Paulus høfligt og gav ham frihed til at gå til sine venner for at forfriske sig.
4Og da vi havde søsat derfra, sejlede vi under Cypern, fordi Vindene var modsatte.
5 Og da vi havde sejlet over Kilikiens og Pamfyliens Hav, kom vi til Myra, en by i Lykien.
6 Og der fandt høvedsmanden et skib fra Alexandria, der sejlede ind i Italien; og han satte os deri.
7 Og da vi havde sejlet langsomt i mange Dage, og knap var kommet over mod Cnidus, uden at Vinden led os, sejlede vi under Kreta, over imod Salmone;
8 Og næppe passerede det, kom han til et sted, som kaldes De smukke tilflugter; tæt på, hvorfra var byen Lasea.
9 Da der nu var brugt meget tid, og da det nu var farligt at sejle, fordi fasten nu allerede var forbi, formanede Paulus dem:
10 Og han sagde til dem: Herrer, jeg fornemmer, at denne Rejse vil blive med Skade og megen Skade, ikke blot paa Fragten og Skibet, men ogsaa vort Liv.
11 Ikke desto mindre troede høvedsmanden mere på føreren og skibets ejer end det, som Paulus havde sagt.
12 Og fordi tilflugtsstedet ikke var rart at overvintre i, rådede de fleste til også at drage derfra, hvis de på nogen måde kunne nå til Fønikien og der til at overvintre; som er et tilflugtssted på Kreta og ligger mod sydvest og nordvest.
13 Og da Sydenvinden blæste sagte, og troede, at de havde faaet deres Formaal, og tabte derfra, sejlede de tæt ved Kreta.
14 Men ikke længe efter rejste der sig en stormvind, kaldet Euroclydon.
15 Og da Skibet blev fanget og ikke kunde holde ud i Vinden, lod vi hende køre.
16Og da vi løb under en ø, som kaldes Claudia, havde vi meget arbejde at komme med båden:
17 som, da de havde taget op, brugte de Hjælpemidler, idet de lagde under Skibet; og af frygt for, at de skulle falde i kviksandet, slog de sejl og blev drevet.
18 Og da vi blev overordentlig væltet af en uvejr, lettede de næste dag skibet;
19Og den tredje Dag udstødte vi med vore Hænder Skibets Beklædning.
20 Og da hverken Sol eller Stjerner i mange Dage viste sig, og ingen ringe Uvejr kom over os, blev alt Haab om, at vi skulde frelses, borttaget.
21 Men efter lang Afholdenhed stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: Herrer! I skulde have lyttet til mig og ikke have løst fra Kreta og have vundet denne Skade og Tab.
22 Og nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi der skal ikke tabes nogen Menneskes Liv iblandt eder, undtagen Skibet.
23 Thi der stod hos mig i Nat en Guds Engel, hvis jeg er, og som jeg tjener,
24 og sagde: Frygt ikke, Paulus! du skal føres for Kejseren, og se, Gud har givet dig alle dem, som sejle med dig.
25 Derfor, Herrer, vær ved godt Mod; thi jeg tror Gud, at det skal ske, som det er mig sagt.
26 Dog skal vi kastes på en bestemt ø.
27 Men da den fjortende Nat kom, da vi blev drevet op og ned i Adria, ved Midnatstid mente Skibsmændene, at de nærmede sig et eller andet Land;
28 Og de lod og fandt det tyve Favne; og da de vare gaaet et Lidt videre, slog de atter og fandt det femten Favne.
29 Da de frygtede for, at vi skulle falde på klipper, kastede de fire ankre ud af agterstavnen og ønskede dagen.
30 Og da skibsmændene var ved at flygte ud af skibet, da de havde ladet båden ned i havet, under farve, som om de ville have kastet ankre ud af forskibet,
31 Paulus sagde til Høvedsmanden og til Stridsmændene: Uden disse blive i Skibet, kan I ikke blive frelst.
32 Så huggede soldaterne rebene af båden og lod hende falde af.
33 Og medens Dagen nærmede sig, bad Paulus dem alle om at tage Mad og sagde: Denne Dag er den fjortende Dag, da I have været ude og blive ved med at faste uden at have taget noget.
34 Derfor beder jeg eder at tage noget Kød; thi dette er for eders Helbreds Skyld; thi der skal ikke falde et Haar af Hovedet paa nogen af eder.
35 Og der han havde sagt dette, tog han Brødet og takkede Gud for dem alle; og da han havde brudt det, begyndte han at spise.
36 Da var de alle ved godt Mod, og de tog også noget Kød.
37 Og vi var i alt to hundrede og seksten Sjæle i Skibet.
38 Og da de havde spist nok, lettede de Skibet og kastede Hveden ud i Havet.
39 Og da det blev Dag, kendte de ikke Landet; men de opdagede en Bæk med en Bred, hvori de, om det var muligt, vilde stikke Skibet ind.
40 Og da de havde taget Ankrene op, overgav de sig til Havet og løsnede Rorbåndene og løftede Storsejlet op for Vinden og løb mod Landet.
41 Og da de faldt ned på et sted, hvor to have mødtes, stødte de skibet på grund; og forparten sad fast og forblev urørlig, men den bagerste del blev knækket af bølgernes voldsomhed.
42 Og Stridsmændenes Raad var at dræbe Fangerne, for at ingen af dem skulde svømme ud og undslippe.
43 Men Høvedsmanden, som var villig til at frelse Paulus, holdt dem fra deres Forsæt; og befalede, at de, der kunne svømme, først skulle kaste sig i havet og komme i land:

44 Og de øvrige, nogle på brædder og nogle på brudstykker af skibet. Og så skete det, at de slap alle i god behold til land.

KAPITEL 28

1 Og da de var undsluppet, da vidste de, at øen hed Melita.
2 Og det barbariske Folk viste os ingen ringe Miskundhed; thi de antændte en Ild og tog imod os alle for den nuværende Regn og for Kulden.
3 Og da Paulus havde samlet et bundt stokke og lagt dem på ilden, kom der en hugorm ud af varmen og satte sig på sin hånd.
4 Og da Barbarerne saae det giftige Dyr hænge paa hans Haand, sagde de til hinanden: Denne Mand er utvivlsomt en Morder, som, skønt han er undsluppet Havet, dog ikke tillader Hævnen at leve.
5 Og han rystede Dyret af i Ilden og mærkede ingen Skade.
6 Dog saa de til, naar han skulde være opsvulmet eller pludselig faldet død ned; men efter at de havde set en lang Stund ud og ikke saae ham noget ondt, omvendte de sig og sagde, at han var en Gud.
7 I de samme Kvarter var Besiddelser af Øens Hovedmand, hvis Navn var Publius; som tog imod os og indlogerede os tre Dage høfligt.
8 Og det skete, at Publius's Fader laa syg af Feber og blodig Flue; til hvem Paulus gik ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredte ham.
9 Da dette var sket, kom der også andre, som havde sygdom på øen, og blev helbredt.
10 som og ærede os med mange Ære; og da vi rejste, lade de os med det, som var nødvendigt.
11 Og efter tre måneder drog vi af sted i et skib fra Alexandria, som havde overvintret på øen, hvis tegn var Castor og Pollux.
12 Og da vi landede i Syracusa, blev vi der i tre Dage.
13 Og derfra hentede vi et kompas og kom til Rhegium, og efter en dag blæste sydenvinden, og vi kom næste dag til Puteoli.
14 hvor vi fandt Brødre og ønskede at blive hos dem i syv Dage, og så drog vi til Rom.
15 Og derfra, da Brødrene hørte om os, kom de os i Møde indtil Appii Forum, og de tre Værtshuse; hvilke da Paulus så det, takkede han Gud og tog Mod til sig.
16 Og da vi kom til Rom, overgav Høvedsmanden Fangerne til Overvagten for Livvagten; men Paulus blev tilladt at bo alene hos en Soldat, som holdt ham.
17 Og det skete, at efter tre Dage efter kaldte Paulus de Øverste af Jøderne sammen; og da de vare komne sammen, sagde han til dem: Mænd og Brødre, skønt jeg intet har begået imod vore Fædres Folk eller Skikke. , dog blev jeg overgivet til fange fra Jerusalem i Romernes hænder.
18 som, da de havde undersøgt mig, ville have ladet mig gå, fordi der ikke var nogen dødsårsag hos mig.
19 Men da Jøderne talte imod det, blev jeg tvunget til at appellere til Cæsar; ikke hvad jeg burde anklage min nation for.
20 Derfor har jeg kaldt til dig, at se dig og tale med dig, fordi jeg for Israels Haab er bundet med denne Lænke.
21 Og de sagde til ham: Vi har heller ikke modtaget Breve fra Judæa om dig, og ingen af Brødrene, som kom, fortalte eller talte noget ondt om dig.
22 Men vi ønske at høre om dig, hvad du mener; thi hvad denne Sekt angår, vide vi, at der overalt tales imod den.
23 Og der de havde fastsat ham en Dag, kom mange til ham i hans Bolig; for hvem han udlagde og vidnede Guds Rige og overbeviste dem om Jesus, både ud fra Mose Lov og af Profeterne, fra Morgen til Aften.
24 Og nogle troede det, som var talt, og nogle troede ikke.
25 Og da de ikke var enige indbyrdes, gik de bort, efter at Paulus havde talt et Ord: Vel talte Helligånden ved Profeten Esajas til vore Fædre,
26 og sigende: gaar til dette Folk og sig: I skulle høre, og I skulle ikke forstå; og seende skal I se og ikke fatte.
27 Thi dette Folks Hjerte er blevet groft, og deres Ører er sløve af at høre, og deres Øjne har de lukket; for at de ikke skulle se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig, og jeg skulle helbrede dem.
28 Det skal derfor være Eder kendt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne, og at de vil høre den.
29 Og der han havde sagt disse Ord, gik Jøderne bort og havde stor Rædsel indbyrdes.
30 Og Paulus boede i hele to år i sit eget lejehus og modtog alle, som kom ind til ham,
31 prædiker Guds Rige og lærer det, som angår den Herre Jesus Kristus, med al Tillid, ingen forbyder ham.

Romere

KAPITEL 1

1 Paulus, en Jesu Kristi tjener, kaldet til at være apostel, adskilt til Guds evangelium,
2 (som han tidligere havde lovet ved sine profeter i de hellige skrifter)
3 Angående hans Søn Jesus Kristus, vor Herre, som er gjort af Davids Sæd efter Kødet;
4 og erklæret at være Guds Søn med Kraft, efter Hellighedens Ånd, ved Opstandelsen fra de Døde:
5 ved hvem vi har modtaget nåde og apostel, til lydighed mod troen blandt alle folkeslag, for hans navns skyld.
6 Blandt hvem er I også kaldet af Jesus Kristus:
7 Til alle, som ere i Rom, Guds elskede, kaldede til at være hellige: Nåde være med eder og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus.
8 Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for jer alle, at jeres tro er talt om i hele verden.
9 Thi Gud er mit vidne, som jeg tjener med min ånd i hans søns evangelium, at jeg uophørligt omtaler dig altid i mine bønner;
10 Jeg anmoder om, om jeg nu til sidst på nogen måde måtte få en fremgangsrig rejse ved Guds vilje at komme til jer.
11 For jeg længes efter at se jer, så jeg kan give jer en eller anden åndelig gave, så I kan blive etableret;
12 Det vil sige, at jeg kan blive trøstet sammen med eder ved den gensidige tro både af jer og mig.
13 Nu vil jeg ikke have, at I skulle være uvidende, Brødre, at jeg ofte har tænkt mig at komme til eder (men hidtil har været ladet), for at jeg ogsaa kunde have noget Frugt iblandt eder, ligesom blandt andre Hedninger.
14 Jeg er Skyld både til Grækerne og til Barbarerne; både til de kloge og til de ukloge.
15 Saa meget som det er i mig, er jeg rede til at forkynde Evangeliet for Eder, som ere i Rom.
16 Thi jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er Guds Kraft til Frelse for enhver, som tror; først til jøden og også til grækeren.
17 Thi deri er Guds Retfærdighed aabenbaret af Tro til Tro; som skrevet er: Den retfærdige skal leve af Tro.
18 Thi Guds Vrede åbenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker, som holde Sandheden i Uretfærdighed;
19 Thi det, som kan kendes af Gud, er aabenbart i dem; thi Gud har vist dem det.
20 Thi hans usynlige Ting fra Verdens Skabelse ses tydeligt, idet de forstås ved det, som er skabt, ja, hans evige Magt og Guddom; så de er uden undskyldning:
21 Fordi, da de kendte Gud, priste de ham ikke som Gud og var ikke taknemmelige; men blev forfængelige i deres fantasier, og deres tåbelige hjerte blev formørket.
22 Da de udgav sig for at være kloge, blev de tåber,
23 Og forvandlede den uforgængelige Guds Herlighed til et Billede, der blev lig med et forgængeligt Menneske og med Fugle og firfodede Dyr og Kryb.
24 Derfor overgav også Gud dem til Urenhed ved deres eget Hjertes Lyst til at vanære deres Legemer imellem sig.
25 som forvandlede Guds Sandhed til Løgn og tilbad og tjente Skabningen mere end Skaberen, som er velsignet til evig Tid. Amen.
26 Derfor overgav Gud dem til modbydelige hengivenheder; thi selv deres kvinder ændrede deres naturlige brug til det, der er imod naturen.
27 Og på samme måde brændte også Mændene, der forlod Kvindens naturlige Brug, i deres Lyst mod hinanden; mænd med mænd, der arbejder det, der er upassende, og modtager i sig selv den kompensation for deres fejl, som var rimelig.
28 Og selv da de ikke kunne lide at beholde Gud i deres kundskab, overgav Gud dem til et forkastet sind til at gøre de ting, som ikke er passende;
29 som er fyldt med al Uretfærdighed, Utugt, Ondskab, Begærlighed, Ondskab; fuld af misundelse, mord, debat, bedrag, ondskab; hviskere,
30 Bagtalere, gudshadere, ondsindede, stolte, pralende, opfindere af onde ting, ulydige mod forældre,
31 Uden forstand, pagtsbrydere, uden naturlig hengivenhed, uforsonlige, ubarmhjertige:
32 hvo som kjende Guds Dom, at de, som begå saadanne, ere Døden værd, ikke alene gjøre det samme, men have Behag i dem, som gjøre det.

KAPITEL 2

1 Derfor er du utilgivelig, menneske, hvem du end er, som dømmer; thi hvor du dømmer en anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, gør det samme.
2 Men vi ere sikre på, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som begå sådanne Ting.
3 Og mener du dette, o Menneske, som dømmer dem, som gøre sådanne Ting, og gør det samme, at du skal undslippe Guds Dom?
4 Eller foragter du hans godheds rigdom og overbærenhed og langmodighed; ved du ikke, at Guds godhed fører dig til omvendelse?
5 Men efter din hårdhed og ubothjerte skal du samle vrede for dig selv mod vredens dag og åbenbaringen af Guds retfærdige dom;
6 som skal yde enhver efter hans gerninger:
7 Til dem, som ved tålmodig vedblivelse med at gøre godt søger ære og ære og udødelighed, evigt liv:
8 Men mod dem, som er stridige og ikke adlyder Sandheden, men adlyder Uretfærdighed, Harme og Vrede,
9 Trængsel og Kval over enhver Menneskes Sjæl, som gør ondt, først over Jøden og ogsaa Hedningerne;
10 Men Ære, Ære og Fred til enhver, som gør godt, først Jøden og ogsaa Hedningen.
11 Thi der er ingen respekt for mennesker hos Gud.
12 Thi alle, som have syndet uden Lov, skal ogsaa omkomme uden Lov;
13 (Thi ikke lovens tilhørere er retfærdige for Gud, men lovens gørere skal retfærdiggøres.
14 Thi naar Hedningerne, som ikke have Loven, af Naturen gjøre det, som er indeholdt i Loven, da er disse, uden Loven, en Lov for sig selv.
15 som forkynder lovens gerning, skrevet i deres hjerter, og deres samvittighed vidner, og deres tanker er irrelevante, mens de anklager eller undskylder hinanden;)
16 På den dag, da Gud skal dømme menneskers hemmeligheder ved Jesus Kristus efter mit evangelium.

17 Se, du kaldes jøde og hviler på loven og roser dig af Gud,
18 og kender hans vilje og godkender de ting, der er ypperligere, undervist af loven;
19 Og vær overbevist om, at du selv er en blindes vejleder, et lys for dem, som er i mørke,
20 En Lærer af de tåbelige, en Lærer af Spædbørn, som har Kundskabens og Sandhedens Form i Loven.
21 Derfor, du, som lærer en anden, lærer du ikke dig selv? du, der prædiker, at et menneske ikke skal stjæle, stjæler du?
22 Du, som siger, at et Menneske ikke skal bedrive Hor, bedriver du Hor? du, der afskyr afguder, begår du helligbrøde?
23 Du, som roser dig af Loven, vanærer du Gud ved at bryde Loven?
24 Thi Guds Navn bespottes blandt Hedningerne ved Eder, som skrevet er.
25 Thi omskærelsen er sandelig gavnlig, hvis du holder loven; men er du en lovbrud, da er din omskærelse gjort til forhud.
26 Dersom derfor en Forhud holder lovens Retfærdighed, skulde da ikke hans Forhud regnes for Omskærelse?
27 Og skulde ikke Forhud, som er af Natur, dersom den opfylder Loven, dømme dig, som ved Bogstav og Omskærelse overtræder Loven?
28 Thi han er ikke en Jøde, som er det i det ydre; heller ikke den omskærelse, som er udvortes i kødet:
29 Men han er en Jøde, som er en i det indre; og omskærelsen er hjertets, i ånden og ikke i bogstavet; hvis ros ikke er af mennesker, men af Gud.

KAPITEL 3

1 Hvilken fordel har så jøden? eller hvad gavn er der af omskærelse?
2 Meget på alle måder, først og fremmest fordi Guds ord var overgivet til dem.
3 For hvad nu hvis nogle ikke troede? skal deres vantro gøre Guds tro uden virkning?
4 Gud forbyde det: ja, lad Gud være sand, men enhver løgner; som skrevet er: For at du kan blive retfærdiggjort i dine Ord og sejre, når du bliver dømt.
5 Men dersom vor Uretfærdighed roser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? Er Gud uretfærdig, som tager hævn? (Jeg taler som en mand)
6 Gud forbyde det; thi hvorledes skal Gud da dømme Verden?
7 Thi dersom Guds Sandhed er blevet større ved min Løgn til hans Ære; hvorfor bliver jeg også dømt som en synder?
8 Og ikke snarere, (som os er blevet bagtalt, og som nogle hævde, at vi sige): Lad os gøre ondt, at det gode kan komme? hvis fordømmelse er retfærdig.
9 Hvad så? er vi bedre end dem? Nej, på ingen måde: for vi har før bevist både jøder og hedninger, at de alle er under synd;
10 Som skrevet er: Der er ingen retfærdig, nej, ikke een;
11 Der er ingen, der forstander, der er ingen, der søger Gud.
12 De ere alle gaaet af Vejen, de bleve tilsammen unyttige; der er ingen, der gør godt, nej, ikke én.
13 Deres Hals er en aaben Grav; med deres tunger har de brugt bedrag; aspes gift er under deres læber:
14 hvis mund er fuld af forbandelse og bitterhed:
15 Deres fødder er hurtige til at udgyde blod.
16 Ødelæggelse og elendighed er på deres veje:
17 Og Fredens Vej have de ikke kendt:
18 Der er ingen gudsfrygt for deres øjne.
19 Nu vide vi, at hvad som helst Loven siger, det siger den til dem, som ere under Loven: at enhver Mund maa stoppes, og al Verden maa blive skyldig for Gud.
20 Derfor skal intet Kød blive retfærdiggjort for hans Øjne ved Lovens Gjerninger; thi ved Loven er Syndens Kundskab.
21 Men nu er Guds Retfærdighed åbenbaret uden Loven, idet den er vidnet af Loven og Profeterne;
22 Endog Guds retfærdighed, som er ved troen på Jesus Kristus for alle og over alle dem, som tror; thi der er ingen forskel.
23 Thi alle have syndet og mangler Guds Herlighed;
24 idet han retfærdiggøres om ikke af hans nåde ved forløsningen, som er i Kristus Jesus.
25 hvem Gud har fremsat til at være en soning ved tro på hans blod, for at forkynde hans retfærdighed til forladelse for forgangne synder ved Guds overbærenhed;
26 For at kundgøre, siger jeg, i denne Tid hans Retfærdighed, at han skulde være retfærdig og retfærdiggøre den, som tror på Jesus.
27 Hvor er det da at prale? Det er udelukket. Efter hvilken lov? af værker? Nej, men efter troens lov.
28 Derfor konkluderer vi, at et menneske bliver retfærdiggjort ved tro uden lovens gerninger.
29 Er han kun Jødernes Gud? er han ikke også af hedningerne? Ja, også af hedningerne:
30 Thi det er én Gud, som skal retfærdiggøre Omskærelsen ved Tro og Forhud ved Tro.
31 Skal vi da gøre loven ugyldig ved tro? Gud forbyde det: ja, vi fastlægger loven.

KAPITEL 4

1 Hvad skulle vi da sige, som vor Fader Abraham, om Kødet, har fundet?
2 Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort af Gerninger, har han noget at rose sig af; men ikke for Gud.
3 Thi hvad siger Skriften? Abraham troede på Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed.
4 Men den, som arbejder, tilregnes ikke Løn af Naade, men af Skyld.
5 Men den, som ikke virker, men tror på den, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed.
6 Ligesom David også beskriver det menneskes velsignelse, som Gud tilregner retfærdighed uden gerninger,
7 og sagde: salige ere de, hvis Misgerninger ere forladte, og hvis Synder er tildækket.
8 Salig er den mand, hvem Herren ikke vil tilregne synd.
9 Kommer denne velsignelse kun over de omskårne, eller også over de forhude? thi vi sige, at troen blev regnet Abraham til retfærdighed.
10 Hvordan blev det så regnet? da han var omskæret eller forhud? Ikke i omskæring, men i uomskæring.
11 Og han modtog omskærelsens tegn, et segl på troens retfærdighed, som han endnu var uomskåret, for at han kunne være fader til alle dem, som tror, om end de ikke

skulle omskæres; for at retfærdighed også måtte tilregnes dem:
12 Og Omskærelsens Fader til dem, som ikke alene ere af Omskærelsen, men som ogsaa vandre i vor Fader Abrahams Tros Spor, som han endnu havde været uomskåret.
13 Thi Løftet, at han skulde være Arving til Verden, fik ikke Abraham eller hans Sæd ved Loven, men ved Troens Retfærdighed.
14 Thi dersom de, som ere af Loven, ere Arvinger, da er Troen ugyldig, og Forjættelsen ugyldig.
15 Thi Loven virker Vrede; thi hvor der ikke er Lov, er der ingen Overtrædelse.
16 Derfor er det af Tro, at det kan ske af Naade; til enden kunne løftet være sikkert for hele sæden; ikke alene til det, som er af loven, men også til det, der er af Abrahams tro; hvem er faderen til os alle,
17 (Som der er skrevet: jeg har gjort dig til mange Folkeslags Fader) for ham, som han troede, nemlig Gud, som levendegør de Døde og kalder det, som ikke er, som om det var.
18 som mod Haab troede paa Haab, at han kunde blive Fader til mange Folk, efter det, som er sagt: Saaledes skal din Sæd være.
19Og da han ikke var svag i Troen, betragtede han ikke sit eget Legeme, som nu var dødt, da han var omtrent hundrede Aar gammel, og heller ikke Saras Livs Dødighed.
20 Han vaklede ikke ved Guds Forjættelse ved Vantro; men var stærk i troen og gav Gud ære;
21 Og da han var fuldkommen overbevist om, at hvad han havde lovet, var han også i stand til at holde.
22 Og derfor blev det tilregnet ham for Retfærdighed.
23 Men det var ikke skrevet for hans Skyld alene, at det blev tilregnet ham;
24 Men og for os, hvem det skal tilregnes, dersom vi troe på ham, som oprejste Jesus, vor Herre, fra de Døde;
25 som blev udfriet for vore Overtrædelser og blev oprejst til vor Retfærdiggørelse.

KAPITEL 5

1 Da vi derfor er retfærdige ved tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.
2 ved hvem vi ogsaa have Adgang ved Troen til denne Naade, i hvilken vi staa, og glæde os i Haab om Guds Herlighed.
3 Og ikke alene det, men vi rose os også af trængsler, idet vi vide, at trængsler virker tålmodighed;
4 Og tålmodighed, erfaring; og erfaring, håber:
5 Og håbet gør ikke til skamme; fordi Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os.
6 Thi da vi endnu var magtløse, døde Kristus i sin Tid for de ugudelige.
7 Thi næppe vil man dø for en retfærdig Mand, men måske vil nogle for en god Mand vove at dø.
8 Men Gud viser sin Kærlighed til os, idet Kristus døde for os, mens vi endnu vare Syndere.
9 Meget mere da, da vi nu ere retfærdige ved hans Blod, skulle vi blive frelst fra Vrede ved ham.
10 Thi dersom vi, da vi vare Fjender, bleve forligte med Gud ved hans Søns Død, meget mere skulle vi, efter at være forliget, blive frelst ved hans Liv.
11 Og ikke alene det, men vi fryder os også i Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu have modtaget forsoningen.
12 Derfor, som ved ét menneske kom synden ind i verden og døden ved synd; og således gik døden over alle mennesker, fordi alle har syndet.
13 (Thi indtil loven var synd i verden; men synd tilregnes ikke, når der ikke er nogen lov.
14 Ikke desto mindre herskede Døden fra Adam til Moses, ja, over dem, som ikke havde syndet efter lignelsen af Adams Overtrædelse, som er Skikkelsen af ham, som skulle komme.
15 Men ikke som forseelsen, sådan er også den gratis gave. Thi dersom mange er døde ved éns Forargelse, så er Guds nåde meget mere og nådegaven, som er af ét menneske, Jesus Kristus, blevet overflod til mange.
16 Og ikke som det var af en, der syndede, således er Gaven; thi dommen var af en til Fordømmelse, men den gratis Gave er af mange Forseelser til Retfærdiggørelse.
17 Thi dersom ved en Mands Forseelse herskede Døden af en; meget mere skal de, som modtager overflod af nåde og retfærdigheds gave, herske i livet ved én, Jesus Kristus.)
18 Derfor, som ved én doms forseelse kom alle til fordømmelse; også ved éns retfærdighed kom den gratis gave over alle mennesker til retfærdiggørelse af livet.
19 Thi ligesom ved én Mands Ulydighed mange bleve gjorte til Syndere, saaledes skulle mange blive retfærdige ved éns Lydighed.
20 Og Loven kom ind, for at Overtrædelsen skulde blive større. Men hvor synden var i overflod, var nåden meget mere stor:
21 For at ligesom Synden har hersket til Døden, saaledes maa Naaden herske ved Retfærdighed til evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre.

KAPITEL 6

1 Hvad skal vi så sige? Skal vi blive ved i synden, for at nåden kan blive stor?
2 Gud ske lov. Hvordan skal vi, der er døde for synd, leve længere deri?
3 Ved I ikke, at så mange af os, som blev døbt til Jesus Kristus, blev døbt til hans død?
4 Derfor ere vi begravet med ham ved Daaben til Døden, for at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, således skulle vi også vandre i et nyt Liv.
5 Thi dersom vi ere blevet plantet sammen i hans Døds Lignelse, skal vi også være det i hans Opstandelses Lignelse:
6 idet vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme skulde udslettes, for at vi herefter ikke skulle tjene Synden.
7 Thi den, som er død, er befriet fra synd.
8 Men dersom vi er døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham.
9 idet de vide, at Kristus, som er oprejst fra de døde, dør ikke mere; døden hersker ikke mere over ham.
10 Thi i det han døde, døde han én gang for synden; men i det han lever, lever han for Gud.
11 Ligeledes regner også I selv at være døde for synden, men levende for Gud ved Jesus Kristus, vor Herre.

12 Lad derfor ikke synden herske i eders dødelige legeme, at I adlyder den i dets lyster.
13 Giv heller ikke eders Lemmer til Uretfærdighedens Redskab for Synden, men overgiver eder til Gud som de, der ere levende fra de Døde, og eders Lemmer som Redskabens Redskaber for Gud.
14 Thi Synden skal ikke herske over eder; thi I ere ikke under Loven, men under Naade.
15 Hvad så? skulle vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Gud forbyde det.
16 Ved I ikke, at hvem I giver jer selv tjenere til at adlyde, hans tjenere er I, hvem I adlyder; enten om synd til død eller lydighed til retfærdighed?
17 Men Gud være tak, at I vare Syndens Tjenere, men I have adlydt af Hjertet den Form af Lære, som er blevet eder frigivet.
18 Da I da vare frigjorte fra Synden, bleve I Retfærdighedens Tjenere.
19 For eders Køds Skrøbelighed taler jeg som Mennesker; thi ligesom I have givet eders Lemmer Tjenere til Urenhed og Misgerning til Uret; således giv nu jeres medlemmer tjenere til retfærdighed til hellighed.
20 Thi da I vare Syndens Tjenere, var I frie fra Retfærdighed.
21 Hvad Frugt havde I dengang i de Ting, som I nu skamme eder over? thi enden på disse ting er døden.
22 Men nu, da I ere frigjorte fra Synden og bleve Guds Tjenere, have I eders Frugt til Hellighed og enden evigt Liv.
23 Thi Syndens Løn er Døden; men Guds gave er evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre.

KAPITEL 7

1 Ved I ikke, Brødre! (thi jeg taler til dem, som kender Loven), hvorledes Loven hersker over et Menneske, saa længe han lever?
2 Thi den Kvinde, som har en Mand, er ved Loven bundet til sin Mand, saa længe han lever; men hvis Manden er død, er hun løst fra sin Mands Lov.
3 Så dersom hun, mens hendes mand lever, er gift med en anden mand, skal hun kaldes en horkvinde; men hvis hendes mand er død, er hun fri fra den lov; så hun ikke er ægteskabsbrud, selvom hun er gift med en anden mand.
4 Derfor, mine brødre, er I også blevet døde for loven ved Kristi legeme; at I skulle giftes med en anden, ja ham, som er oprejst fra de døde, for at vi skulle bære frugt for Gud.
5 For da vi var i kødet, virkede syndernes bevægelser, som var ved loven, i vore lemmer til at bære frugt til døden.
6 Men nu ere vi udfriede fra Loven, som ere døde, hvori vi blev holdt; at vi skulle tjene i åndens nyhed og ikke i bogstavets gamle.
7 Hvad skal vi så sige? Er loven synd? Gud forbyde det. Nej, jeg kendte ikke synd, men ved loven; thi jeg kendte ikke begær, medmindre loven havde sagt: Du må ikke begære.
8. Men Synden, der tog Anledning ved Budet, gjorde i mig al slags Behag. For uden loven var synden død.
9 Thi jeg levede engang uden Lov; men da Budet kom, blev Synden levende, og jeg døde.
10 Og befalingen, som var ordineret til liv, fandt jeg til døden.
11 Thi Synden tog Anledning ved Budet, bedragede mig og dræbte mig ved den.
12 Derfor er Loven hellig og Budet helligt og retfærdigt og godt.
13 Blev da det gode mig død? Gud forbyde det. Men Synden, for at den skulde synes Synd, idet den virker Døden i mig ved det gode; for at synden ved budet kunne blive overmåde syndig.
14 Thi vi vide, at Loven er aandelig, men jeg er kødelig, solgt under Synden.
15 Thi hvad jeg gør, tillader jeg ikke; thi hvad jeg vil, det tillader jeg ikke; men hvad jeg hader, det gør jeg.
16 Dersom jeg da gør, hvad jeg ikke vil, da giver jeg Loven samtykke til, at den er god.
17 Nu er det ikke mere mig, der gør det, men synden, som bor i mig.
18 Thi jeg ved, at i mig (det er i mit Kød) ikke bor noget godt; thi at ville er tilstede hos mig; men hvordan man udfører det, der er godt, finder jeg ikke.
19 Thi det gode, som jeg vil, gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.
20 Men dersom jeg gør, hvad jeg ikke ville, er det ikke mere mig, der gør det, men synden, der bor i mig.
21 Jeg finder da en lov, at når jeg vil gøre godt, er det onde hos mig.
22 Thi jeg fryder mig over Guds Lov efter det indre Menneske;
23 Men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og fører mig til Fangenskab under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.
24 O, elendige, jeg er! hvem skal udfri mig fra denne døds legeme?
25 Jeg takker Gud ved Jesus Kristus, vor Herre. Så tjener jeg selv Guds lov med sindet; men med kødet syndens lov.

KAPITEL 8

1 Derfor er der nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Christus Jesus, som ikke vandre efter Kødet, men efter Ånden.
2 Thi Livets Ånds Lov i Kristus Jesus har frigjort mig fra Syndens og Dødens Lov.
3 Thi hvad Loven ikke kunde, idet den var svag ved Kødet, sendte Gud sin egen Søn i Syndigt Køds Lignelse, og for Syndens Fordømte Synd i Kødet.
4 for at Lovens Retfærdighed skulde opfyldes i os, som ikke vandre efter Kødet, men efter Ånden.
5 Thi de, som ere efter Kødet, tænker paa Kødets Ting; men de, som ere efter Ånden, det der hører Ånden til.
6 Thi at være kødelig sindet er Døden; men at være åndeligt sindet er liv og fred.
7 Thi det kødelige Sind er Fjendskab mod Gud; thi det er ikke underlagt Guds Lov, og det kan det heller ikke være.
8 Saa kan de, som ere i Kødet, ikke behage Gud.
9 Men I ere ikke i Kødet, men i Ånden, hvis det er, at Guds Ånd bor i eder. Men hvis nogen ikke har Kristi Ånd, er han ingen af hans.
10 Og dersom Kristus er i Eder, da er Legemet dødt for Syndens Skyld; men Ånden er liv på grund af retfærdighed.
11 Men dersom hans Aand, som oprejste Jesus fra de Døde, bor i Eder, han, som oprejste Christus fra de Døde, skal

ogsaa levendegøre eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i Eder.
12 Derfor, Brødre! er vi ikke til Kødet skyldnere for at leve efter Kødet.
13 Thi dersom I leve efter Kødet, skulle I dø; men dersom I ved Ånden ødelægger Legemets Gerninger, skulle I leve.
14 Thi saa Mange, som ledes af Guds Aand, de ere Guds Sønner.
15 Thi I har ikke modtaget trældoms Ånd igen til frygt; men I har modtaget adoptivånden, hvorved vi råber: Abba, Fader.
16 Ånden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn.
17 Og dersom Børn, saa Arvinger; Guds arvinger og Kristi medarvinger; hvis det er så, at vi lider med ham, for at vi også kan blive herliggjort sammen.
18 Thi jeg regner med, at nutidens lidelser ikke er værdige at sammenlignes med den herlighed, som skal åbenbares i os.
19 Thi skabningens oprigtige forventning venter på Guds sønners åbenbaring.
20 Thi Skabningen blev underlagt Forfængelighed, ikke frivilligt, men for ham, som har underkastet den i Haab,
21 Thi ogsaa Skabningen selv skal udfries fra Fordærvelsens Trældom til Guds Børns herlige Frihed.
22 Thi vi vide, at hele Skabningen sukker og bærer i Smerte tilsammen indtil nu.
23 Og ikke alene de, men ogsaa os selv, som have Aandens Førstegrøde, ja selv vi sukke i os selv, ventende på Barnefødsel, nemlig vort Legemes Forløsning.
24 Thi vi ere frelste ved Haab; men Haab, som sees, er ikke Haab; thi hvad et Menneske ser, hvorfor haaber han endnu paa?
25 Men dersom vi haabe paa det, vi ikke se, da vente vi paa det med Udholdenhed.
26 Ligeledes hjælper og Ånden vore Skrøbeligheder; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som vi burde; men Ånden selv går i Forbøn for os med uudsigelige Sukken.
27 Og den, som ransager hjerterne, ved, hvad Åndens sind er, fordi han går i forbøn for de hellige efter Guds vilje.
28 Og vi vide, at alt virker sammen til det gode for dem, som elske Gud, for dem, som ere kaldet efter hans hensigt.
29 Thi hvem han forud kendte, har han også forudbestemt til at blive formet efter hans Søns Billede, for at han skulle være den førstefødte blandt mange Brødre.
30 Og hvilke han forudbestemte, dem kaldte han og; og dem han kaldte, dem har han og retfærdiggjort; og dem han retfærdiggjorde, dem har han også herliggjort.
31 Hvad skulle vi da sige til disse ting? Hvis Gud er for os, hvem kan så være imod os?
32 Han, som ikke sparede sin egen Søn, men overgav ham for os alle, hvorledes skal han ikke med ham også give os alle Ting?
33 Hvem skal pålægge Guds udvalgte noget? Det er Gud, der retfærdiggør.
34 Hvem er den, der fordømmer? Det er Kristus, der døde, ja snarere, som er opstanden, som endda er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os.
35 Hvem skal skille os fra Kristi kærlighed? skal trængsel eller nød eller forfølgelse eller hungersnød eller nøgenhed eller fare eller sværd?
36 Som skrevet er: For din Skyld er vi dræbt hele Dagen; vi regnes som får til slagtning.
37 Nej, i alt dette er vi mere end Sejrherrer ved ham, som elskede os.
38 Thi jeg er overbevist om, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller det nuværende eller det kommende,
39 Hverken Højde eller Dybde eller nogen anden Skabning skal kunne adskille os fra Guds Kærlighed, som er i Kristus Jesus, vor Herre.

KAPITEL 9

1 Jeg siger sandt i Kristus, jeg lyver ikke, min samvittighed vidner også om mig i Helligånden,
2 At jeg har stor tyngde og bestandig sorg i mit hjerte.
3 Thi jeg kunde ønske, at jeg var forbandet fra Kristus for mine Brødre, mine Frænder efter Kødet.
4 Hvem er israelitter; hvem tilkommer adoptionen og herligheden og pagterne og lovens give og Guds tjeneste og løfterne;
5 hvis Fædre ere, og af hvilke Kristus er kommet efter Kødet, som er over alt, Gud velsignet til evig Tid. Amen.
6 Ikke som om Guds Ord ikke havde gjort noget. Thi de er ikke alle Israel, som ere af Israel.
7 Heller ikke, fordi de ere Abrahams Sæd, er de alle Børn; men: I Isak skal din Sæd kaldes.
8 Det vil sige, de, som ere Kødets Børn, disse ere ikke Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes til Sæden.
9 Thi dette er Løftets Ord: Paa denne Tid vil jeg komme, og Sara skal have en Søn.
10 Og ikke alene dette; men da også Rebekka blev undfanget af en, ja, ved vor fader Isak;
11 (Thi børnene er endnu ikke født, og de har ikke gjort noget godt eller ondt, for at Guds hensigt efter udvælgelsen skulle bestå, ikke af gerninger, men af ham, som kalder)
12 Der blev sagt til hende: Den ældste skal tjene den yngste.
13 Som skrevet er: Jakob har jeg elsket, men Esau hade jeg.
14 Hvad skal vi så sige? Er der uretfærdighed hos Gud? Gud forbyde det.
15 Thi han siger til Moses: Jeg vil forbarme mig over, hvem jeg vil forbarme mig over, og jeg vil forbarme mig over, hvem jeg vil forbarme mig over.
16 Saa er det ikke af den, som vil, eller af den, som løber, men af Gud, som viser Barmhjertighed.
17 Thi Skriften siger til Farao: Til denne samme Hensigt har jeg oprejst dig, at jeg kunde vise min Magt i dig, og mit Navn maatte blive kundgjort over hele Jorden.
18 Derfor forbarmer han sig over, hvem han vil forbarme sig, og hvem han vil, forhærder han.
19 Da vil du sige til mig: hvorfor finder han endnu skyld? For hvem har modstået hans vilje?
20 Nej men, o Menneske! hvem er du, som svarer Gud? Skal det dannede sige til ham, som har dannet det: Hvorfor har du gjort mig sådan?
21 Har ikke Pottemageren Magt over Leret, af den samme Klump at gøre et Kar til Ære og et andet til Vanære?
22 Hvad nu hvis Gud, villig til at vise sin Vrede og tilkendegive sin Magt, med megen Langmodighed udholdt Vredens Kar, der var egnede til ødelæggelse:
23 Og for at han kunde kundgøre sin Herligheds Rigdom paa Barmhjertighedens Kar, som han før havde beredt til Ære,

24 Ogsaa os, som han har kaldt, ikke alene af Jøderne, men ogsaa af Hedningerne?
25 Som han også siger i Osee: Jeg vil kalde dem mit Folk, som ikke var mit Folk; og hendes elskede, som ikke var elsket.
26 Og det skal ske, at på det sted, hvor der blev sagt til dem: I er ikke mit folk; der skal de kaldes den levende Guds børn.
27 Og Esajas råber om Israel: Om end Israels Børns Tal er som Havets Sand, skal en Rest blive frelst;
28 Thi han vil fuldende Værket og forkorte det i Retfærdighed; thi HERREN vil gøre et kort Værk paa Jorden.
29 Og som Esaias sagde før: Uden Sabaoths Herre havde efterladt os en Sæd, var vi blevet som Sodoma og blevne som Gomorrha.
30 Hvad skal vi da sige? At hedningerne, som ikke fulgte efter retfærdighed, har opnået retfærdighed, ja, retfærdighed, som er af tro.
31 Men Israel, som fulgte efter Retfærdighedens Lov, har ikke naaet til Retfærdighedens Lov.
32 Hvorfor? Fordi de søgte det ikke ved tro, men som det var ved lovgerninger. For de snublede ved den anstødssten;
33 Som skrevet er: Se, jeg lægger i Sion en Anstødssten og en Anstødsklippe; og enhver, som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme.

KAPITEL 10

1 Brødre, mit hjertes ønske og bøn til Gud for Israel er, at de må blive frelst.
2 For jeg bærer dem vidnesbyrd om, at de har en nidkærhed for Gud, men ikke efter kundskab.
3 Thi de, som ere uvidende om Guds Retfærdighed og gaaende til at oprette deres egen Retfærdighed, har ikke underkastet sig Guds Retfærdighed.
4 Thi Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for enhver, som tror.
5 Thi Moses beskriver den Retfærdighed, som er af Loven, at den Mand, som gør disse Ting, skal leve ved dem.
6 Men den Retfærdighed, som er af Tro, taler saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: hvo skal stige op til Himmelen? (det vil sige at bringe Kristus ned fra oven:)
7 Eller: hvo skal stige ned i dybet? (det vil sige at opdrage Kristus igen fra de døde.)
8 Men hvad siger det? Ordet er dig nær, ja, i din mund og i dit hjerte: det er troens ord, som vi prædiker;
9 At dersom du med din Mund bekender den Herre Jesus og tror i dit Hjerte, at Gud har oprejst ham fra de Døde, skal du blive frelst.
10 Thi med Hjertet tror Mennesket til Retfærdighed; og med munden bekender man til frelse.
11 Thi Skriften siger: Enhver, som tror paa ham, skal ikke skamme sig.
12 Thi der er ingen Forskel paa Jøde og Græker; thi den samme Herre over alle er rig for alle, som paakalde ham.
13 For enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst.
14 Hvorledes skulle de da påkalde ham, på hvem de ikke troede? og hvorledes skulle de tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de høre uden en prædikant?
15 Og hvorledes skulle de prædike, hvis de ikke er udsendte? som der er skrevet: Hvor skønne er deres fødder, som forkynder fredens evangelium og bringer glade budskaber om gode ting!
16 Men de har ikke alle adlød evangeliet. Thi Esajas siger: Herre, hvem har troet vort Budskab?
17 Saa kommer Troen af Hørelsen, og Hørelsen ved Guds Ord.
18 Men jeg siger: have de ikke hørt det? Ja sandelig, deres lyd gik ud over hele jorden og deres ord til verdens ende.
19 Men jeg siger: vidste Israel det ikke? Først siger Moses: Jeg vil vække dig til nidkærhed ved dem, som ikke er folk, og ved et tåbeligt folk vil jeg vrede dig.
20 Men Esajas var meget frimodig og sagde: Jeg blev fundet af dem, som ikke søgte mig; Jeg blev åbenbaret for dem, som ikke spurgte efter mig.
21 Men til Israel siger han: Hele Dagen har jeg rakt mine Hænder ud mod et ulydigt og modstridende Folk.

KAPITEL 11

1 Jeg siger da: Har Gud fordrevet sit Folk? Gud forbyde det. Thi også jeg er en Israelit, af Abrahams Sæd, af Benjamins Stamme.
2 Gud har ikke fordrevet sit folk, som han forud kendte. Ved I ikke, hvad skriften siger om Elias? hvorledes han går i forbøn for Gud mod Israel og siger:
3 Herre, de har dræbt dine Profeter og nedgravet dine Altre; og jeg er alene tilbage, og de søger mit liv.
4 Men hvad siger Guds svar til ham? Jeg har forbeholdt mig syv tusinde mænd, som ikke har bøjet knæ for Ba'als billede.
5 Således er der også i denne nuværende tid en rest efter nådens udvælgelse.
6 Og er det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger; ellers er Naade ikke mere Naade. Men hvis det er af gerninger, så er det ikke mere nåde: ellers er arbejdet ikke mere arbejde.
7 Hvad så? Israel har ikke opnået det, han søger; men udvælgelsen har opnået det, og de øvrige blev blindet
8 (Som der er skrevet: Gud har givet dem Søvnens Aand, Øjne, som de ikke skulde se, og Ører, som de ikke skulde høre;) indtil denne Dag.
9 Og David sagde: Lad deres Bord blive til en Snare og en Fælde og en Anstød og en Vederlag for dem!
10 Lad deres Øjne blive formørkede, at de ikke skal se, og bøj altid deres Ryg ned.
11 Da siger jeg: have de snublet over, at de skulde falde? Gud forbyde det, men ved deres fald er frelsen kommet til hedningerne for at vække dem til nidkærhed.
12 Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Formindskelse Hedningernes Rigdom; hvor meget mere deres fylde?
13 Thi jeg taler til eder Hedninger, forsaavidt jeg er Hedningernes Apostel, ophøjer jeg mit Embede:
14 Om jeg paa nogen Maade kan ophidse dem, som ere mit Kød, til Efterligning og frelse nogle af dem.
15 Thi dersom Fordrivelsen af dem er Verdens Forligelse, hvad skal modtagelsen af dem være, andet end Liv fra de Døde?
16 Thi dersom Førstegrøden er hellig, er Delingen ogsaa hellig; og dersom Roden er hellig, saa er Grenene det samme.

17 Og dersom nogle af Grenene afbrydes, og du, som er et vildt Oliventræ, blev indpodet iblandt dem, og med dem fik Del i Oliventræets Rod og Fedme;
18 Stol ikke på grenene. Men hvis du roser dig, bærer du ikke roden, men roden dig.
19 Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, for at jeg skulde blive podet ind.
20 Nå; på grund af vantro blev de afbrudt, og du står ved troen. Vær ikke højsindet, men frygt:
21 Thi dersom Gud ikke sparede de naturlige Grene, da vog dig, at han ikke ogsaa sparer dig.
22 Se derfor Guds godhed og strenghed: over dem, som faldt, strenghed; men mod dig godhed, hvis du bliver i hans godhed; ellers skal du også blive udryddet.
23 Og ogsaa de, dersom de ikke blive i Vantro, skulle indpodes; thi Gud er i Stand til at indpode dem igen.
24 Thi dersom du blev udhugget af Oliventræet, som er vildt af Naturen, og blev indpodet mod Naturen i et godt Oliventræ: hvor meget mere skulle disse, som er de naturlige Grene, indpodes i deres eget Oliventræ?
25 For jeg ønsker ikke, brødre, at I skulle være uvidende om dette mysterium, for at I ikke skulle blive kloge i jeres egen indbildskhed; at blindhed delvis er sket med Israel, indtil hedningernes fylde er kommet ind.
26 Og saaledes skal hele Israel frelses, som der er skrevet: Befrieren skal udgå fra Sion og vende Ugudeligheden bort fra Jakob.
27 Thi dette er min Pagt med dem, naar jeg tager deres Synder bort.
28 Hvad Evangeliet angaar, ere de Fjender for Eders Skyld, men hvad Udvælgelsen angår, elskes de for Fædrenes Skyld.
29 Thi Guds Gaver og Kald er uden Omvendelse.
30 Thi ligesom I tidligere ikke troede Gud, men har nu opnået Barmhjertighed ved deres Vantro.
31 Saaledes have ogsaa nu ogsaa disse ikke troet, paa det de ogsaa ved din Barmhjertighed skulle faae Barmhjertighed.
32 Thi Gud har sluttet dem alle i vantro, for at han kan forbarme sig over alle.
33 O rigdommens dyb, både af Guds visdom og kundskab! hvor uransagelige er hans domme, og hans veje, der går forbi at finde ud af!
34 Thi hvem har kendt Herrens sind? eller hvem har været hans rådgiver?
35 Eller hvo har først givet ham, og det skal betales ham igen?
36 Thi af ham og ved ham og ham er alle Ting; ham være Ære i Evighed. Amen.

KAPITEL 12

1 Jeg beder jer derfor, brødre, ved Guds barmhjertighed, at I fremstiller jeres legemer som et levende offer, helligt, velbehageligt for Gud, hvilket er jeres rimelige tjeneste.
2 Og bliv ikke ligedannet med denne Verden, men bliv forvandlet ved Fornyelse af eders Sind, at I kan prøve, hvad der er Guds gode, antagelige og fuldkomne vilje.
3 For jeg siger ved den nåde, der er givet mig, til enhver, som er iblandt jer, at han ikke skal tænke højere på sig selv, end han burde tro; men at tænke nøgternt, som Gud har givet ethvert Menneske Troens Maal.
4 Thi ligesom vi har mange Lemmer i et Legeme, og alle Lemmer ikke har det samme Embede:
5 Saaledes ere vi, som ere mange, ét Legeme i Christus, og hvert Lemme af hinanden.
6 Da vi da have forskellige Gaver efter den Naade, som os er givet, hvad enten det er Profeti, lader os profetere efter Troens Forhold;
7 Eller Tjeneste, lad os vente paa vor Tjeneste, eller den, som lærer, paa Lære;
8 Eller den, som formaner, efter formaning. den, der hersker, med flid; den, der viser barmhjertighed, med glæde.
9 Lad kærligheden være uden forvirring. Afsky det, der er ondt; holde sig til det gode.
10 Vær venlige mod hverandre med broderkærlighed; i ære at foretrække hinanden;
11 Ikke doven i forretninger; brændende i ånden; tjene Herren;
12 Glæd dig over håbet; patient i trængsel; fortsætter øjeblikkeligt i bøn;
13 Uddeling til de helliges nødvendighed; givet til gæstfrihed.
14 Velsigne dem, som forfølge Eder, velsigne og forbande ikke!
15 Glæd jer med dem, som glæde sig, og græd med dem, der græder.
16 Vær af samme sind over for hinanden. Pas ikke på høje ting, men nedladen dig over for mænd af lavt stand. Vær ikke klog i din egen indbildskhed.
17 Belønner ingen ondt med ondt. Giv tingene ærlige i alle mænds øjne.
18 Hvis det er muligt, så meget som det ligger i jer, så lev fredeligt med alle mennesker.
19 Mine elskede, hævn ikke eder selv, men giv hellere Plads for Vrede; thi der er skrevet: Min er Hævnen; Jeg vil betale, siger Herren.
20 Derfor, hvis din Fjende hungrer, så giv ham mad; hvis han tørster, så giv ham at drikke; thi derved skal du samle Ildkul på hans Hoved.
21 Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.

KAPITEL 13

1 Lad enhver sjæl være underlagt de højere magter. For der er ingen magt uden Guds: de magter, der er, er ordineret af Gud.
2 Derfor, enhver, som modstår Magten, modsætter sig Guds Forordning; og de, som gøre modstand, skulle få sig selv fordømmelse.
3 Thi Herskere er ikke en Rædsel for gode Gerninger, men for de onde. Vil du da ikke være bange for magten? gør det gode, og du skal have ros af det.
4 Thi han er Guds Tjener for dig til det gode. Men hvis du gør det, der er ondt, så vær bange; thi han bærer ikke Sværdet forgæves; thi han er Guds Tjener, en Hævner til at bringe Vrede over den, der gør ondt.
5 Derfor må I underordne jer, ikke blot for vredens skyld, men også for samvittighedens skyld.
6 Thi derfor betal ogsaa I Skat; thi de ere Guds Tjenere, som bestandig gaa paa netop dette.

7 Giv derfor alt deres Skyld, Skat, hvem Skat tilkommer; skik til hvem skik; frygt til hvem frygt; ære til hvem ære.
8 Skyld ingen noget, men at elske hinanden; thi den, som elsker en anden, har opfyldt loven.
9 Derfor skal du ikke bedrive Hor, du må ikke slå ihjel, du må ikke stjæle, du skal ikke aflægge falsk Vidnesbyrd, du må ikke begære; og hvis der er et andet bud, forstås det kort i dette ord, nemlig: Du skal elske din næste som dig selv.
10 Kærligheden gør ikke sin Næste ondt; derfor er Kærligheden Lovens Opfyldelse.
11 Og det, der kender Tiden, at nu er det høj Tid at vaagne op af Søvn; thi nu er vor Frelse nærmere, end da vi troede.
12 Natten er langt ude, Dagen er nær; lad os derfor aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Rustning.
13 Lad os vandre ærligt, som i Dag; ikke i optøjer og drukkenskab, ikke i kammeratskab og hensynsløshed, ikke i strid og misundelse.
14 Men iklæd jer den Herre Jesus Kristus og sørger ikke for Kødet for at opfylde dets Lystninger.

KAPITEL 14

1 Den, som er svag i troen, tager imod jer, men ikke til tvivlsomme stridigheder.
2 Thi den ene tror, at han kan æde alt, en anden, som er svag, æder Urter.
3 Lad ikke den, som spiser, foragte den, som ikke spiser; og lad ikke den, som ikke spiser, dømme den, der spiser, for Gud har taget imod ham.
4 Hvem er du, som dømmer en andens tjener? for sin egen herre står han eller falder. Ja, han skal holdes op; thi Gud kan lade ham stå.
5 Den ene agter den ene Dag over den anden, en anden agter hver Dag lige. Lad enhver være fuldt overbevist i sit eget sind.
6 Den, der ser på dagen, ser den for Herren; og den, som ikke ser på dagen, ser den ikke til Herren. Den, der spiser, spiser for Herren, for han takker Gud; og den, der ikke spiser, spiser han ikke til Herren, og han takker Gud.
7 Thi ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv.
8 For uanset om vi lever, lever vi for Herren; og om vi dør, dør vi for Herren; om vi altså lever eller dør, er vi Herrens.
9 Thi derfor døde Kristus og opstod og blev levende, for at han skulde være Herre baade over de døde og de levende.
10 Men hvorfor dømmer du din Broder? eller hvorfor gør du din Broder til Skade? for vi skal alle stå foran Kristi dommersæde.
11 Thi der er skrevet: Saa sandt jeg lever, siger Herren, hvert Knæ skal bøje sig for mig, og hver Tunge skal bekende Gud.
12 Saa skal enhver af os aflægge Regnskab for sig selv for Gud.
13 Lader os derfor ikke mere dømme hverandre, men dømmer hellere dette, at ingen skal lægge en Anstød eller Anledning til at falde i sin Broders Vej.
14 Jeg ved og er overbevist af den Herre Jesus, at der ikke er noget urent i sig selv; men for den, som anser noget for urent, ham er det urent.
15 Men dersom din Broder er bedrøvet over dit Mad, så vandrer du ikke velgørende. Ødelæg ikke ham med din mad, for hvem Kristus døde.
16 Lad da ikke om dit gode tales ondt:
17 Thi Guds Rige er ikke Mad og Drik; men retfærdighed og fred og glæde i Helligånden.
18 Thi den, som i disse Ting tjener Christus, er velbehagelig for Gud og betroet af Mennesker.
19 Lad os derfor følge efter det, som tjener til Fred, og det, hvormed den ene kan opbygge den anden.
20 Thi mad ødelægger ikke Guds gerning. Alle ting er i sandhed rene; men det er ondt for den Mand, som spiser med Anstød.
21 Det er godt hverken at spise Kød eller at drikke Vin, eller noget, hvorved din Broder støder eller forarges eller bliver svag.
22 Har du tro? hav det for dig selv for Gud. Lykkelig er den, som ikke fordømmer sig selv i det, han tillader.
23 Og den, som tvivler, er fordømt, hvis han spiser, fordi han ikke spiser af Tro; thi alt, hvad der ikke er af Tro, er Synd.

KAPITEL 15

1 Vi, som er stærke, bør da bære de svages Skrøbeligheder og ikke behage os selv.
2 Lad enhver af os behage sin Næste for hans gode til opbyggelse.
3 Thi endog Kristus behagede ikke sig selv; men, som der er skrevet: Dem, som hånte dig, faldt over mig.
4 Thi alt, hvad der tidligere er skrevet, er skrevet til vor Læring, for at vi ved Udholdenhed og Skrifternes Trøst kunde have Haab.
5 Men tålmodighedens og trøstens Gud give jer at være ligesindede med hinanden efter Kristus Jesus.
6 at I med een Sind og een Mund skulle prise Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader.
7 Derfor tager I imod hinanden, ligesom Kristus også tog imod os til Guds ære.
8 Nu siger jeg, at Jesus Kristus var en tjener for omskærelsen for Guds sandhed, for at stadfæste de løfter, der blev givet til fædrene:
9 Og for at Hedningerne skulde prise Gud for hans Barmhjertighed; som der er skrevet: Derfor vil jeg bekende for dig blandt Hedningerne og synge for dit Navn.
10 Og atter siger han: Glæd jer, I Hedninger, med hans Folk!
11 Og atter: Pris Herren, alle I hedninger! og pris ham, alle I Folk.
12 Og atter siger Esaias: Der skal være en Rod af Isaj, og han, som skal opstå for at regere over Hedningerne; på ham skulle hedningerne stole på.
13 Nu, håbets Gud, fylde jer med al glæde og fred i troen, så I kan blive rige på håb ved Helligåndens kraft.
14 Og jeg er også selv overbevist om jer, mine brødre, at også I er fulde af godhed, fyldt med al kundskab, i stand til også at formane hinanden.
15 Ikke desto mindre, brødre, jeg har skrevet mere frimodigt til jer på en eller anden måde, som at tænke jer på, på grund af den nåde, som er givet mig af Gud,
16 At jeg skulde være Jesu Kristi Tjener for Hedningerne, tjenende Guds Evangelium, for at Hedningernes Ofring

kunde være velbehagelig, idet jeg blev helliggjort ved Helligånden.
17 Derfor har jeg, hvoraf jeg kan rose mig ved Jesus Christus i det, som hører Gud til.
18 Thi jeg vil ikke vove at tale om noget af det, som Kristus ikke har gjort ved mig, for at gøre Hedningerne lydige ved Ord og Gerning,
19 Ved mægtige Tegn og Undere ved Guds Aands Kraft; så fra Jerusalem og rundt omkring til Illyrikum har jeg fuldt ud forkyndt Kristi evangelium.
20 Ja, således har jeg stræbt efter at forkynde evangeliet, ikke hvor Kristus blev navngivet, for at jeg ikke skulle bygge på en anden mands grundvold:
21 Men som skrevet er: Hvem der ikke er talt om ham, skulle de se, og de, som ikke have hørt, skulle forstå.
22 Derfor er jeg også blevet meget hindret i at komme til eder.
23 Men har nu ikke mere plads i disse egne og har et stort ønske om at komme til jer i disse mange år;
24 Hver gang jeg rejser til Spanien, vil jeg komme til dig; thi jeg stoler på at se dig på min rejse og blive ført af dig derhen, hvis jeg først bliver noget fyldt med dit følge.
25 Men nu går jeg til Jerusalem for at tjene de hellige.
26 Thi det har behaget dem fra Makedonien og Achaia at yde et vist Bidrag for de fattige Hellige, som ere i Jerusalem.
27 Det har sandelig behaget dem; og de er deres skyldnere. For hvis hedningerne er blevet delagtige i deres åndelige ting, er deres pligt også at tjene dem i kødelige ting.
28 Når jeg derfor har gjort dette og har beseglet dem denne Frugt, vil jeg komme forbi eder til Spanien.
29 Og jeg er sikker på, at når jeg kommer til jer, vil jeg komme i fylden af Kristi evangeliums velsignelse.
30 Nu beder jeg jer, brødre, for Herren Jesu Kristi skyld og for Åndens kærlighed, at I strider sammen med mig i jeres bønner til Gud for mig;
31 at jeg maa blive udfriet fra dem, som ikke troe paa Judæa; og for at min tjeneste, som jeg har for Jerusalem, må blive antaget af de hellige;
32 at jeg kan komme til eder med glæde ved Guds vilje og blive vederkvæget med jer.
33 Men Fredens Gud være med eder alle! Amen.

KAPITEL 16

1 Jeg anbefaler dig Phebe, vores søster, som er tjener for menigheden i Kenchrea:
2 At I tage imod hende i Herren, som det sømmer sig de hellige, og at I hjælpe hende i alt, hvad hun har brug for eder; thi hun har været en Hjælper for mange og for mig selv.
3 Hils Priskilla og Akvila, mine hjælpere i Kristus Jesus:
4 som have lagt deres nakke ned for mit liv, hvem jeg ikke alene takker, men også alle hedningernes menigheder.
5 Hils også den kirke, som er i deres hus. Hils min elskede Epaenetus, som er Akaias førstegrøde for Kristus.
6 Hils Maria, som har ydet os meget arbejde.
7 Hils Andronicus og Junia, mine Frænder og mine Medfanger, som ere bemærkelsesværdige blandt Apostlene, som ogsaa var i Kristus før mig.
8 Hils Amplias, min elskede i Herren.
9 Hils Urbane, vor hjælper i Kristus, og Stachys, min elskede.
10 Hils Apelles godkendt i Kristus. Hils dem, som er af Aristobulus' husstand.
11 Hils Herodion, min slægtning. Hils dem, som er af Narcissus' husstand, som er i Herren.
12 Hils Tryphena og Tryfosa, som arbejder i Herren. Hils den elskede Persis, som arbejdede meget i Herren.
13 Hils Rufus udvalgte i Herren og hans mor og min.
14 Hils Asyncritus, Phlegon, Hermas, Patrobas, Hermes og de brødre, som er med dem.
15 Hils Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas og alle de Hellige, som ere med dem.
16 Hils hinanden med et helligt kys. Kristi kirker hilser dig.
17 Nu beder jeg jer, brødre, læg mærke til dem, som forårsager splittelse og forargelse i modstrid med den lære, som I har lært; og undgå dem.
18 Thi de, som ere saadanne, tjene ikke vor Herre Jesus Christus, men deres egen Bug; og ved gode ord og smukke taler bedrag de simples hjerter.
19 Thi din lydighed er kommet til alle mennesker. Jeg glæder mig derfor på eders vegne, men dog vil jeg gerne have, at I er kloge i det gode og enkelt i det onde.
20 Og Fredens Gud skal snart knuse Satan under eders Fødder. Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer. Amen.
21 Timotheus, min Medarbejder, og Lucius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilser Eder.
22 Jeg Tertius, som skrev dette brev, hilser dig i Herren.
23 Min Hær Gajus og hele Menigheden hilser Eder. Erastus, byens kammerherre, hilser dig, og Quartus en broder.
24 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle. Amen.
25 Men til ham, som har magt til at styrke jer i overensstemmelse med mit evangelium og Jesu Kristi forkyndelse, ifølge åbenbaringen af hemmeligheden, som er holdt hemmelig siden verden begyndte,
26 Men nu er åbenbaret, og ved profeternes skrifter, ifølge den evige Guds befaling, gjort kendt for alle folkeslag for troens lydighed:
27 Den eneste viis Gud være ære ved Jesus Kristus i evighed. Amen. (Skrevet til romerne fra Corinthus og sendt af Phebe, tjeneren fra kirken i Kenchrea.)

1 Korintherbrev

KAPITEL 1

1 Paulus, kaldet til at være Jesu Kristi apostel ved Guds vilje, og vor broder Sosthenes,
2 Til Guds menighed, som er i Korinth, til dem, som er helliget i Kristus Jesus, kaldet til at være hellige, med alle, som overalt påkalder Jesu Kristi vor Herres navn, både deres og vores:
3 Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og fra Herren Jesus Kristus.
4 Jeg takker altid min Gud for eders Vegne for Guds Naade, som er givet eder ved Jesus Kristus;
5 At I i alt bliver beriget af ham, i al Tale og i al Kundskab;
6 Ligesom Kristi vidnesbyrd blev stadfæstet i jer:
7 Saa at I ikke kommer tilbage uden Gave; venter på vor Herre Jesu Kristi komme:
8 som også skal bekræfte jer indtil enden, at I må være ulastelige på vor Herre Jesu Kristi dag.
9 Gud er trofast, ved hvem I blev kaldet til fællesskabet med hans Søn Jesus Kristus, vor Herre.
10 Nu beder jeg jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, at I alle taler det samme, og at der ikke skal være splittelse blandt jer; men at I skal være fuldkommen forenede i det samme sind og i den samme dømmekraft.
11 Thi det er blevet forkyndt mig om eder, mine Brødre, af dem, som ere af Chloes Hus, at der er Strid iblandt eder.
12 Men dette siger jeg, at enhver af eder siger: Jeg er af Paulus; og jeg af Apollos; og jeg af Kefas; og jeg af Kristus.
13 Er Kristus delt? blev Paulus korsfæstet for dig? eller blev I døbt i Paulus' navn?
14 Jeg takker Gud, at jeg ikke døbte nogen af Eder, men Krispus og Gajus;
15 For at ingen skulle sige, at jeg havde døbt i mit eget navn.
16 Og jeg døbte og Stefanas's Hus; desuden ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden.
17 Thi Christus har ikke sendt mig for at døbe, men for at forkynde Evangeliet; ikke med Ords Visdom, for at Kristi Kors ikke skal gøres tilintet.
18 Thi forkyndelsen om korset er en dårskab for dem, som fortabes; men for os, som er frelst, er det Guds kraft.
19 Thi der er skrevet: Jeg vil ødelægge de vises Visdom og gøre de forstandiges Forstand til Intet.
20 Hvor er den vise? hvor er skriveren? hvor er denne verdens stridsmand? har Gud ikke gjort denne verdens visdom til dåre?
21 Thi efter at Verden ved Visdom ikke kendte Gud i Guds Visdom, behagede det Gud ved Prædikens Dårskab at frelse dem, som troe.
22 Thi Jøderne kræver et Tegn, og Grækerne søge Visdom.
23 Men vi prædike den korsfæstede Kristus, for Jøderne en Anstød, og for Grækerne Dårskab;
24 Men for dem, som ere kaldede, baade Jøder og Grækere, Kristus, Guds Kraft og Guds Visdom.
25 Thi Guds Dårskab er visere end Mennesker; og Guds svaghed er stærkere end mennesker.
26 Thi I se eders Kald, Brødre, hvorledes ikke mange Vise Mænd efter Kødet, ikke mange Mægtige, ikke mange ædle, ere kaldede.
27 Men Gud har udvalgt verdens tåbelige ting til at forvirre de vise; og Gud har udvalgt de svage ting i verden for at forvirre de mægtige ting;
28Og det ringe i verden og det, som er foragtet, har Gud udvalgt, ja, og det, som ikke er, til at gøre ting til intet, som er:
29 at intet Kød skulle rose sig for hans Åsyn.
30 Men af ham ere I i Kristus Jesus, som af Gud er gjort os Visdom og Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning.
31 for, som skrevet er: Den, som roser sig, han rose sig af Herren.

KAPITEL 2

1 Og jeg, brødre, da jeg kom til jer, kom ikke med udsøgt tale eller visdom og forkyndte jer Guds vidnesbyrd.
2 Thi jeg har besluttet ikke at vide noget iblandt Eder, undtagen Jesus Christus og ham korsfæstet.
3 Og jeg var med dig i Skrøbelighed og i Frygt og i megen Bæven.
4 Og min tale og min forkyndelse var ikke med lokkende ord af menneskelig visdom, men til demonstration af Ånden og kraften:
5 For at jeres tro ikke skal stå i menneskers visdom, men i Guds kraft.
6 Dog taler vi Visdom blandt de fuldkomne; dog ikke denne Verdens Visdom eller denne Verdens Fyrsters Visdom, som går til Intet.
7 Men vi taler Guds visdom i et mysterium, ja, den skjulte visdom, som Gud har ordineret for verden til vor ære:
8 Hvilket ingen af denne Verdens Fyrster kendte; thi havde de vidst det, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre.
9 Men som skrevet er: Øjet har ikke set, ej heller Øre hørt, ej heller er kommet ind i Menneskets Hjerte, hvad Gud har beredt for dem, som elske ham.
10 Men Gud har åbenbaret dem for os ved sin Aand; thi Ånden ransager alle Ting, ja, Guds dyb.
11 Thi hvad Menneske ved, hvad et Menneske har, undtagen Menneskets Aand, som er i ham? således kender ingen, hvad der hører Gud til, uden Guds Ånd.
12 Nu have vi modtaget, ikke verdens Aand, men den Aand, som er af Gud; for at vi kan kende de ting, som er givet os frit af Gud.
13 hvad vi også tale, ikke med de ord, som menneskets visdom lærer, men som den Helligånd lærer; sammenligne åndelige ting med åndelige.
14 Men det naturlige Menneske antager ikke det, som hører Guds Aand til; thi det ere en Dårskab for ham, og han kan ikke kende dem, fordi de ere aandeligt bedømte.
15 Men den aandelige dømmer alle Ting, dog selv dømmes han af ingen.
16 Thi hvem har kendt Herrens sind, at han kan undervise ham? Men vi har Kristi sind.

KAPITEL 3

1 Og jeg, brødre, kunne ikke tale til jer som til åndelige, men som til kødelige, som til spædbørn i Kristus.
2 Jeg har bespist eder med Mælk og ikke med Kød; thi hidtil kunne I ikke bære det, og I kunne endnu ikke nu.
3 Thi I ere endnu kødelige; thi hvorimod der er Misundelse og Splid og Splid iblandt eder, er I ikke kødelige og vandrer som Mennesker?

4 Thi medens man siger: Jeg hører til Paulus; og en anden:
Jeg er af Apollos; er I ikke kødelige?
5 Hvo er da Paulus, og hvem er Apollos, uden Tjenere, ved
hvilke I troede, ligesom Herren gav enhver?
6 Jeg har plantet, Apollos vandet; men Gud gav stigningen.
7 Altså er heller ikke den, der planter noget, heller ikke den,
der vander; men Gud, som giver væksten.
8 Men den, der planter, og den, der vander, er ét, og hver
skal modtage sin egen Løn efter sit eget Arbejde.
9 Thi vi ere Guds Arbejdere; I er Guds Ager, I er Guds
Bygning.
10 Efter Guds Naade, som er givet mig, har jeg som en
klog Bygmester lagt Grundvolden, og en anden bygger
derpaa. Men enhver skal passe på, hvordan han bygger
derpå.
11 Thi ingen anden Grundvold kan lægge end den, der er
lagt, som er Jesus Christus.
12 Men hvis nogen bygger på denne grundvold guld, sølv,
ædelstene, træ, hø, stubbe;
13 Ethvert Menneskes Gerning skal aabenbares; thi Dagen
skal kundgøre det, thi det skal aabenbares ved Ild; og Ilden
skal prøve enhvers Arbejde, hvad det er.
14 Dersom nogens Værk bliver, som han har bygget derpaa,
skal han faae Løn.
15 Dersom nogens Gerning brændes, skal han lide Tab;
men han skal selv blive frelst; dog sådan som ved ild.
16 Ved I ikke, at I er Guds Tempel, og at Guds Ånd bor i
eder?
17 Dersom nogen besmitter Guds Tempel, ham skal Gud
ødelægge; thi Guds Tempel er helligt, hvilket Tempel I ere.
18 Lad ingen bedrage sig selv. Hvis nogen blandt jer synes
at være klog i denne verden, så lad ham blive en dåre, så
han kan blive klog.
19 Thi denne Verdens Visdom er Dårskab hos Gud. Thi
der er skrevet: Han tager de vise i deres egen list.
20 Og atter: Herren kender de vises tanker, at de er
forgæves.
21 Lad derfor ingen rose sig af mennesker. For alle ting er
dine;
22 enten Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller
Liv eller Død eller det der er tilstede eller det kommende;
alle er dine;
23 Og I ere Kristi; og Kristus er Guds.

KAPITEL 4

1 Lad et menneske agte os således som Kristi tjenere og
forvaltere af Guds hemmeligheder.
2 Og det kræves af forvaltere, at en mand skal findes
trofast.
3 Men for mig er det en meget ringe Ting, at jeg skal
dømmes af dig eller af Menneskets Dom; ja, jeg dømmer
ikke mig selv.
4 Thi jeg ved intet af mig selv; dog er jeg ikke herved
retfærdiggjort; men den, som dømmer mig, er Herren.
5 Døm derfor intet før Tiden, førend Herren kommer, som
både vil bringe mørkets skjulte Ting frem i Lyset og
aabenbare Hjerternes Raad; og da skal enhver have Lov af
Gud.
6 Og disse Ting, Brødre, har jeg i en Skikkelse overført til
mig selv og til Apollos for eders Skyld; for at I skulle lære
i os ikke at tænke på mennesker, der er højere end det, der
er skrevet, for at ingen af jer skal opblæses for hinanden.
7 Thi hvem får dig til at adskille sig fra en anden? og hvad
har du, som du ikke har modtaget? nu hvis du modtog det,
hvorfor roser du dig, som om du ikke havde modtaget det?
8 Nu er I mætte, nu er I rige, I har hersket som Konger
uden os; og jeg vilde, at I skulle være Konger, at vi ogsaa
kunde regere med eder.
9 Thi jeg tror, at Gud har sat os Apostlene til sidst, ligesom
bestemt til Døden; thi vi ere gjort til et Skuespil for Verden
og for Engle og Mennesker.
10 Vi ere Dårer for Kristi Skyld, men I ere vise i Kristus; vi
er svage, men I er stærke; I ere ærede, men vi er foragtede.
11 Lige indtil denne stund hungrer vi og tørster både og er
nøgne og bliver slået og har ingen fast bolig;
12 Og arbejde, arbejde med vore egne Hænder; bliver vi
forfulgt, lider vi det:
13 Vi ærekransede, vi bønfalde; vi ere gjorte som Verdens
Snavs og ere altings Afsløring indtil denne Dag.
14 Jeg skriver ikke dette for at skamme jer, men som mine
elskede sønner advarer jeg jer.
15 Thi skønt I have ti Tusinde Lærere i Christus, har I dog
ikke mange Fædre; thi i Christus Jesus har jeg født eder
ved Evangeliet.
16 Derfor bønfalder jeg eder, vær mig tilhængere.
17 Derfor har jeg sendt Timotheus til jer, som er min
elskede søn og trofast i Herren, som skal minde jer om
mine veje, som er i Kristus, sådan som jeg lærer overalt i
enhver kirke.
18 Nu er nogle opblæste, som om jeg ikke ville komme til
dig.
19 Men jeg vil snart komme til eder, om Herren vil og vil
kende, ikke de opblæstes tale, men kraften.
20 Thi Guds Rige er ikke i Ord, men i Kraft.
21 Hvad vil I? skal jeg komme til jer med en stav eller i
kærlighed og i mildhedens ånd?

KAPITEL 5

1 Det meldes almindeligvis, at der er utugt iblandt jer, og
sådan hor, som ikke så meget nævnes blandt hedningerne,
at man skal have sin fars hustru.
2 Og I ere ophidsede og sørgede ikke hellere, for at den,
som har gjort denne Gerning, skulde blive taget fra eder
iblandt.
3 Thi sandelig, som fraværende i Legemet, men tilstede i
Aanden, har jeg allerede dømt, som om jeg var tilstede, om
ham, som har gjort denne Gerning,
4 I vor Herre Jesu Kristi navn, når I ere forsamlede, og min
ånd, med vor Herre Jesu Kristi kraft,
5 At udlevere sådan en til Satan til kødets ødelæggelse, at
ånden kan blive frelst på Herren Jesu dag.
6 Din ære er ikke god. Ved I ikke, at lidt surdej syrer hele
dejen?
7 Udrens derfor den gamle Surdej, at I kan blive en ny Deg,
ligesom I ere usyrede. For selv Kristus er vor påske ofret
for os:
8 Lad os derfor holde festen, ikke med gammel surdej, ej
heller med ondskabens og ondskabens surdej; men med
oprigtighedens og sandhedens usyrede brød.
9 Jeg skrev til jer i et brev, at I ikke skulle være sammen
med utugtige:

10 Dog ikke helt med denne Verdens utugtige eller med de begærlige eller med Afpressere eller med Afgudsdyrkere; thi da maa I trænge ud af Verden.
11 Men nu har jeg skrevet til jer, at I ikke skal holde selskab, hvis nogen, som kaldes en bror, er en utugt, eller begærlig eller en afgudsdyrker eller en taler eller en drukkenbolt eller en afpresser; med sådan en nej ikke at spise.
12 Thi hvad skal jeg gøre for at dømme også dem, som ere udenfor? dømmer I ikke dem, som er indeni?
13 Men dem, som ere udenfor, dømmer Gud. Skil derfor den onde fra jer selv.

KAPITEL 6

1 Tør nogen af jer, der har en sag mod en anden, gå til loven for de uretfærdige og ikke for de hellige?
2 Ved I ikke, at de hellige skulle dømme verden? og hvis verden bliver dømt af jer, er I så uværdige til at dømme de mindste sager?
3 Ved I ikke, at vi skulle dømme engle? hvor meget mere, der vedrører dette liv?
4 Hvis I da har domme over ting, der hører til dette liv, så sæt dem til at dømme, hvem der er mindst agtet i menigheden.
5 Jeg taler til din skam. Er det så, at der ikke er en vis mand iblandt jer? nej, ikke en, der kan dømme mellem sine brødre?
6 Men Broder går i Lov med Broder, og det for de vantro.
7 Men nu er der aldeles en fejl iblandt jer, fordi I går i ret med hinanden. Hvorfor tager I ikke hellere fejl? hvorfor lader I ikke hellere lade eder bedrage?
8 Nej, I gør Uret og bedrager, og det er Eders Brødre.
9 Ved I ikke, at de uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Lad dig ikke bedrage: hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere, ej heller kvindelige eller misbrugere af sig selv med menneskeheden,
10 Hverken tyve eller begærlige eller drukkenbolte eller spottere eller røbere skal arve Guds rige.
11 Og saaledes vare nogle af Eder: men I ere aftvættede, men I ere helligede, men I ere retfærdige i den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand.
12 Alt er mig tilladt, men alt er ikke nyttigt; alt er mig tilladt, men jeg vil ikke lades under nogens Magt.
13 Kød til Bug og Bug til Kød; men Gud skal ødelægge både den og dem. Men legemet er ikke til utugt, men til Herren; og Herren for legemet.
14 Og Gud har både oprejst Herren og vil også oprejse os ved sin egen kraft.
15 Ved I ikke, at eders Legemer er Kristi Lemmer? skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre dem til Lemmer af en Skøge? Gud forbyde det.
16 Hvad? Ved I ikke, at den, som er knyttet til en skøge, er ét legeme? thi to, siger han, skal være ét Kød.
17 Men den, som er knyttet til Herren, er én ånd.
18 Flygt fra utugt. Enhver synd, som et menneske gør, er uden legemet; men den, som driver utugt, synder mod sit eget legeme.
19 Hvad? Ved I ikke, at jeres legeme er Helligåndens tempel, som er i jer, som I har af Gud, og I er ikke jeres egne?
20 Thi I ere købt for en Pris; ære derfor Gud i eders Legeme og i eders Aand, som ere Guds.

KAPITEL 7

1 Hvad nu angår det, som I skrev til mig: Det er godt for en mand ikke at røre ved en kvinde.
2 Men for at undgå utugt skal enhver mand have sin egen kone, og hver kvinde have sin egen mand.
3 Lader Manden yde Hustruen den rette Velvilje, og ligeledes Hustruen mod Manden.
4 Hustruen har ikke magten over sit eget legeme, men manden; og ligeså har manden ikke magten over sit eget legeme, men hustruen.
5 Bedrager ikke hinanden, medmindre det er med samtykke for en tid, at I kan give jer selv til faste og bøn; og kom sammen igen, for at Satan ikke skal friste jer for jeres inkontinens.
6 Men jeg taler dette med Tilladelse og ikke efter Befaling.
7 Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare ligesom jeg selv. Men enhver har sin Guds gave, den ene på denne måde og den anden efter den.
8 Derfor siger jeg til de ugifte og enker: det er godt for dem, hvis de bliver som jeg.
9 Men dersom de ikke kan rumme, så lad dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at brænde.
10 Og til de gifte befaler jeg, dog ikke jeg, men Herren: Lad ikke Hustruen vige fra sin Mand.
11 Men dersom hun går bort, da skal hun blive ugift eller forlige sig med sin Mand, og Manden skal ikke skille sig fra sin Hustru.
12 Men til de andre taler jeg, ikke Herren: dersom nogen Broder har en Hustru, som ikke tror, og hun har Behag i at bo hos ham, da skal han ikke skille sig af med hende.
13 Og den Kvinde, som har en Mand, som ikke tror, og dersom han behager at bo hos hende, da forlade ham ikke.
14 Thi den vantro Mand er helliget af Hustruen, og den vantro Hustru er helliget af Manden; ellers vare eders Børn urene; men nu er de hellige.
15 Men dersom den vantro går bort, så lad ham gå. En broder eller en søster er ikke i trældom i sådanne tilfælde, men Gud har kaldet os til fred.
16 Thi hvad ved du, hustru, om du skal frelse din mand? eller hvorledes ved du, o Mand, om du vil frelse din Hustru?
17 Men ligesom Gud har uddelt til ethvert Menneske, som Herren har kaldt enhver, saaledes skal han vandre. Og så ordinerer jeg i alle kirker.
18 Er nogen kaldet at blive omskåret? lad ham ikke blive uomskåret. Er nogen kaldet i uomskæring? lad ham ikke omskæres.
19 Omskærelse er intet, og forhud er intet, men at holde Guds bud.
20 Lad enhver blive i det samme Kald, hvori han er kaldet.
21 Er du kaldet at være en tjener? vær ikke ligeglad med den; men hvis du kan blive fri, så brug den hellere.
22 Thi den, som er kaldet i Herren, er en Tjener, han er Herrens Frimand; ligesaa er og den, som kaldes fri, Kristi Tjener.
23 I er købt for en pris; vær ikke menneskers tjenere.
24 Brødre! lad enhver, i hvilken han er kaldet, blive hos Gud.

25 Hvad angår Jomfruer, har jeg intet Bud af Herren; dog giver jeg min Dom, som en, der har vundet Herrens Barmhjertighed for at være trofast.
26 Jeg mener derfor, at dette er godt for den nuværende Nød, siger jeg, at det er godt for et Menneske at være.
27 Er du bundet til en Hustru? søg ikke at blive løst. Er du løst fra en kone? søg ikke en kone.
28 Men dersom du gifter dig, har du ikke syndet; og hvis en jomfru gifter sig, har hun ikke syndet. Ikke desto mindre skal sådanne have problemer i kødet, men jeg skåner jer.
29 Men dette siger jeg, Brødre! Tiden er kort;
30 Og de, der græder, som om de ikke græd; og de, der glæder sig, som om de ikke glædede sig; og de, der køber, som om de ikke ejede;
31 Og de, som bruge denne Verden, som ikke at misbruge den; thi denne Verdens Skikkelse forgår.
32 Men jeg vil have dig uden forsigtighed. Den, som er ugift, tager sig af det, som tilhører Herren, hvordan han kan behage Herren:
33 Men den, som er gift, tager sig af det, som er af Verden, hvorledes han kan behage sin Hustru.
34 Der er også forskel på en hustru og en jomfru. Den ugifte kvinde tager sig af det, der hører Herren til, for at hun kan være hellig både i legeme og ånd; men hun, som er gift, bekymrer sig om verdens ting, hvorledes hun kan behage sin mand.
35 Og dette taler jeg til din egen Fortjeneste; ikke for at jeg skal kaste en snare over jer, men for det skønne, og for at I kan følge Herren uden forstyrrelse.
36 Men dersom nogen mener, at han opfører sig uhøfligt mod sin Jomfru, hvis hun passerer sin Alders Blomst og trænger til det, lad ham gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte sig.
37 Men den, som står fast i sit Hjerte, uden at have det nødvendigt, men har Magt over sin egen Villie og har bestemt i sit Hjerte, at han vil bevare sin Jomfru, han gør vel.
38 Saa gør den, som giver hende til Ægteskab, vel; men den, som ikke giver hende til ægte, gør bedre.
39 Hustruen er bundet af loven, så længe hendes mand lever; men hvis hendes mand er død, har hun frihed til at blive gift med hvem hun vil; kun i Herren.
40 Men hun er lykkeligere, hvis hun bliver saaledes efter min Dom; og jeg tror ogsaa, at jeg har Guds Aand.

KAPITEL 8

1 Hvad angår de ting, der ofres til afguder, ved vi, at vi alle har kundskab. Viden blæser op, men næstekærlighed opbygger.
2 Og dersom nogen mener, at han ved noget, ved han endnu intet, som han burde vide.
3 Men dersom nogen elsker Gud, han er kendt af ham.
4 Med hensyn til at spise af det, som ofres til afgudsoffer, vide vi, at et afgudsbillede er intet i verden, og at der ikke er nogen anden Gud end én.
5 Thi skønt der er, som kaldes guder, hvad enten de er i himlen eller på jorden, (som der er mange guder og mange herrer)
6 Men for os er der kun én Gud, Faderen, af hvem alle Ting er, og vi i ham; og én Herre Jesus Kristus, ved hvem alle Ting er, og vi ved ham.
7 Dog er der ikke hos enhver den Kundskab; thi nogle med Samvittighed om Afguden æder den indtil denne Time som en Offergave til en Afgud; og deres svage samvittighed er besmittet.
8 Men Kødet anfører os ikke til Gud; heller ikke, hvis vi ikke spiser, er vi de værre.
9 Men pas på, at denne eders frihed ikke på nogen måde bliver en anstødssten for dem, som er svage.
10 Thi dersom nogen ser dig, som har kundskab, sidde til bords i afgudens tempel, da skal den svages samvittighed ikke opmuntres til at spise det, der ofres til afguder;
11 Og ved din Kundskab skal den svage Broder omkomme, for hvem Kristus døde?
12 Men naar I synder saaledes mod Brødrene og saarer deres svage Samvittighed, da synder I mod Christus.
13 Derfor, hvis kød får min bror til at fornærme, vil jeg ikke spise kød, mens verden står, for at jeg ikke skal forarge min bror.

KAPITEL 9

1 Er jeg ikke en apostel? er jeg ikke fri? har jeg ikke set Jesus Kristus, vor Herre? er I ikke min gerning i Herren?
2 Dersom jeg ikke er en Apostel for Andre, er jeg det dog for Eder; thi mit Apostelmands Segl er I i Herren.
3 Mit svar til dem, som undersøger mig, er dette:
4 Har vi ikke magt til at spise og drikke?
5 Har vi ikke magt til at lede om en søster, en hustru såvel som andre apostle og som Herrens brødre og Kefas?
6 Eller kun jeg og Barnabas, har vi ikke magt til at lade være med at arbejde?
7 Hvem går nogenlunde i krig efter eget ansvar? hvem planter en vingård og spiser ikke af dens frugt? eller hvem fodrer en hjord og spiser ikke af hjordens mælk?
8 Siger jeg disse ting som en mand? eller siger loven ikke det samme?
9 Thi der er skrevet i Mose Lov: Du må ikke mundbinde Munden på den Okse, som tærsker Kornet. Tager Gud sig af okser?
10 Eller siger han det ganske for vores Skyld? For vores skyld står der uden tvivl dette skrevet: at den, der pløjer, skal pløje i håb; og at den, der tærsker i håb, skal få del i hans håb.
11 Hvis vi har sået åndelige ting til jer, er det så en stor ting, hvis vi høster eders kødelige ting?
12 Hvis andre får del i denne magt over dig, er vi så ikke hellere? Ikke desto mindre har vi ikke brugt denne magt; men lid alt, for at vi ikke skulle hindre Kristi evangelium.
13 Ved I ikke, at de, som betjener hellige Ting, leve af Templets Ting? og de, som vente ved Alteret, have Del i Alteret?
14 Således har Herren bestemt, at de, som forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet.
15 Men jeg har ikke brugt nogen af disse Ting, ej heller har jeg skrevet disse Ting, at det skulde ske mig saaledes; thi det var bedre for mig at dø, end at nogen skulde gøre min Herlighed ugyldig.
16 Thi selv om jeg prædiker Evangeliet, har jeg intet at rose mig af; thi Nødvendigheden er paalagt mig; ja, ve mig, hvis jeg ikke prædiker evangeliet!

17 Thi dersom jeg gør dette frivilligt, har jeg Løn; men hvis det er imod min Villie, er en Uddeling af Evangeliet betroet mig.
18 Hvad er min belønning så? Sandelig, at når jeg forkynder evangeliet, kan jeg gøre Kristi evangelium uden omkostninger, så jeg ikke misbruger min magt i evangeliet.
19 Thi skønt jeg er fri fra alle mennesker, har jeg dog gjort mig til tjener for alle, for at jeg kan vinde mere.
20 Og for Jøderne blev jeg som en Jøde, for at jeg kunde vinde Jøderne; til dem, der er under loven, som under loven, for at jeg kan vinde dem, der er under loven;
21 For dem, som ere uden Lov, som uden Lov, (ikke ere uden Lov for Gud, men under Lov for Kristus), at jeg kunde vinde dem, som ere uden Lov.
22 For de svage blev jeg som svag, for at jeg kunde vinde den svage; jeg er gjort alt for alle, for at jeg i al fald kunne frelse nogle.
23 Og dette gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kunde blive delagtig deri med Eder.
24 Ved I ikke, at de, som løbe i et løb, løber alle, men én får prisen? Så løb, at I kan få.
25 Og enhver, som stræber efter Herredømmet, er behersket i alle Ting. Nu gør de det for at opnå en fordærvelig krone; men vi er en uforgængelig.
26 Derfor løber jeg således, ikke så usikker; så kæmper jeg, ikke som en, der slår luften:
27 Men jeg holder mit Legeme under og underordner det, for at jeg ikke selv skulde være en Fordreven, naar jeg har prædiket for andre.

KAPITEL 10

1 Desuden, brødre, jeg ønsker ikke, at I skulle være uvidende, hvordan alle vore fædre var under skyen og alle gik gennem havet;
2 Og alle blev døbt til Moses i Skyen og i Havet;
3 Og alle spiste det samme åndelige Kød;
4 Og alle drak den samme åndelige Drik; thi de drak af den åndelige Klippe, som fulgte dem; og den Klippe var Kristus.
5 Men i mange af dem havde Gud ikke velbehag; thi de bleve væltet i Ørken.
6 Men disse Ting var vore Forbilleder, for at vi ikke skulde begære onde Ting, ligesom de ogsaa lystede.
7 Vær heller ikke I afgudsdyrkere, ligesom nogle af dem; som der er skrevet: Folket satte sig for at spise og drikke og stod op for at lege.
8 Lad os heller ikke drive utugt, ligesom nogle af dem drevet, og faldt på én dag tre og tyve tusinde.
9 Lad os heller ikke friste Kristus, ligesom nogle af dem fristede og blev udryddet af slanger.
10 Knurr heller ikke, ligesom nogle af dem knurrede og blev ødelagte af ødelæggeren.
11 Men alt dette skete dem til forbilleder, og det er skrevet til vor formaning, over hvem verdens ende er kommet.
12 Derfor, lad den, som tror, at han står, vogte sig, at han ikke falder.
13 Der har ingen Fristelse grebet Eder, men en Menneskelig Fristelse; men Gud er trofast, som ikke vil tillade, at Eder fristes over, hvad I kan; men vil med fristelsen også gøre en vej til at undslippe, så I kan tåle den.
14 Derfor, mine kære elskede, flygt fra afgudsdyrkelsen.
15 Jeg taler som til vise Mænd; døm hvad jeg siger.
16 Velsignelsens bæger, som vi velsigne, er det ikke fællesskabet med Kristi blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke fællesskabet med Kristi legeme?
17 Thi vi, som ere mange, ere ét Brød og ét Legeme; thi vi have alle Del i det ene Brød.
18 Se, Israel efter Kødet; ere de, som æde af Ofrene, ikke Del i Alteret?
19 Hvad siger jeg så? at afguden er noget, eller at det, der ofres til afguder, er noget?
20 Men jeg siger, at det, som Hedningerne ofre, det ofre de til Djævle og ikke til Gud; og jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Djævle.
21 I kan ikke drikke Herrens Kalk og Djævles Kalk; I kan ikke have Del i Herrens Bord og i Djævlernes Bord.
22 Vækker vi Herren til nidkærhed? er vi stærkere end han?
23 Alt er mig tilladt, men alt er ikke nyttigt; alt er mig tilladt, men alt opbygger ikke.
24 Lad ingen søge sin egen, men enhver andens rigdom.
25 Alt, hvad der sælges i ruinerne, spiser de uden at spørge for samvittighedens skyld.
26 Thi Jorden er Herrens og dens Fylde.
27 Dersom nogen af dem, som ikke tror, byder eder til et gilde, og I er indstillet på at gå; hvad end der er forelagt jer, spis uden at stille spørgsmål for samvittighedens skyld.
28 Men dersom nogen siger til eder: Dette er ofret til Afgudsoffer, da spis ikke for hans Skyld, som viste det, og for Samvittighedens Skyld; thi Jorden er Herrens og dens Fylde.
29 Samvittighed, siger jeg, ikke din egen, men af den anden; thi hvorfor dømmes min Frihed efter en andens Samvittighed?
30 Thi dersom jeg af Naade er Delagtig, hvorfor tales der om mig for det, som jeg takker for?
31 Hvad enten I derfor spiser eller drikker, eller hvad I end gør, så gør alt til Guds Ære.
32 Giv ingen Anstød, hverken Jøderne eller Hedningerne eller Guds Menighed.
33 Ligesom jeg i alle Ting behager alle Mennesker, idet jeg ikke søger min egen Fortjeneste, men manges Fortjeneste, at de skulle blive frelst.

KAPITEL 11

1 Vær mig efterfølgere, ligesom jeg også er Kristus.
2 Nu priser jeg eder, Brødre, at I kommer mig i hu i alle Ting og holder ordinancerne, som jeg gav eder dem.
3 Men jeg vil have, at I skal vide, at Kristus er ethvert Menneskes Hoved; og kvindens hoved er manden; og Kristi hoved er Gud.
4 Enhver, der beder eller profeterer og har sit Hoved tildækket, vanærer sit Hoved.
5 Men enhver Kvinde, som beder eller profeterer med åbent Hoved, vanærer sit Hoved; thi det er endog alt, som om hun var barberet.
6 Thi dersom Kvinden ikke er tildækket, da skal hun ogsaa klippes; men er det en Skam for en Kvinde at blive klippet eller barberet, da skal hun tildækkes.
7 Thi en Mand bør ikke tildække sit Hoved, thi han er Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens Ære.
8 Thi Manden er ikke af Kvinden; men mandens kvinde.

9 Manden blev heller ikke skabt til Kvinden; men kvinden for manden.
10 Derfor burde kvinden have magt på sit hoved på grund af englene.
11 Men manden er heller ikke uden kvinden, ej heller kvinden uden manden i Herren.
12 Thi ligesom Kvinden er af Manden, saaledes er og Manden ved Kvinden; men alle ting af Gud.
13 Døm selv: er det skønt, at en Kvinde beder til Gud, blottet?
14 Lærer endog Naturen selv Eder, at dersom en Mand har langt Haar, er det ham en Skam?
15 Men dersom en Kvinde har langt Haar, da er det hende en Ære; thi hendes Haar er givet hende til Beklædning.
16 Men dersom nogen synes at være stridig, da have vi ingen sådan Skik, ej heller Guds Menigheder.
17 Nu, i dette, som jeg forkynder jer, priser jeg jer ikke, at I kommer sammen ikke til det bedre, men til det værre.
18 For først og fremmest, når I kommer sammen i menigheden, hører jeg, at der er splittelse blandt jer; og jeg tror til dels på det.
19 Thi der skal også være kætteri iblandt eder, for at de, som ere godkendte, maa aabenbares iblandt eder.
20 Når I derfor kommer sammen til ét sted, er dette ikke for at spise Herrens nadver.
21 Thi ved at æde tager hver sin Nadver før den anden, og den ene er sulten, og en anden er beruset.
22 Hvad? har I ikke huse at spise og drikke i? eller foragter I Guds menighed og gør dem til skamme, som ikke har det? Hvad skal jeg sige til dig? skal jeg rose dig i dette? Jeg roser dig ikke.
23 Thi jeg har modtaget af Herren det, som jeg også overgav eder, at Herren Jesus tog Brød i den Nat, hvori han blev forrådt.
24 Og der han havde takket, brød han den og sagde: Tag, æd! dette er mit Legeme, som er sønderbrudt for dig; gør dette til min Ihukommelse.
25 På samme måde tog han og bægeret, efter at han havde spist, og sagde: dette bæger er det nye testamente i mit blod; dette gør I, så ofte som I drikker det, til min ihukommelse.
26 Thi saa ofte I æder dette Brød og drikker dette Bæger, forkynder I Herrens Død, indtil han kommer.
27 Derfor skal enhver, der spiser dette brød og drikker denne Herrens bæger, uværdigt, være skyldig i Herrens legeme og blod.
28 Men lad et Menneske undersøge sig selv, og saaledes æde af det Brød og drikke af det bæger.
29 Thi den, som æder og drikker uværdigt, æder og drikker sig selv fordømmelse uden at skelne Herrens legeme.
30 Derfor ere mange svage og syge iblandt eder, og mange sover.
31 Thi dersom vi vilde dømme os selv, skulle vi ikke dømmes.
32 Men naar vi dømmes, tugtes vi af Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden.
33 Derfor, mine brødre, når I kommer sammen for at spise, så bliv for hinanden.
34 Og dersom nogen hungrer, da skal han spise derhjemme; at I ikke kommer sammen til fordømmelse. Og resten ordner jeg, når jeg kommer.

KAPITEL 12

1 Hvad nu angår åndelige gaver, brødre, vil jeg ikke have, at I skal være uvidende.
2 I ved, at I var hedninger, ført bort til disse stumme afguder, ligesom I blev ført.
3 Derfor giver jeg Eder at forstaa, at ingen, der taler ved Guds Aand, kalder Jesus forbandet, og at ingen kan sige, at Jesus er Herren, uden ved den Hellig Aand.
4 Nu er der mangfoldighed af gaver, men den samme Ånd.
5 Og der er forskelle i administrationer, men den samme Herre.
6 Og der er mangfoldighed af handlinger, men det er den samme Gud, som virker alt i alle.
7 Men Åndens åbenbaring er givet til enhver til gavn.
8 Thi en er givet af Aanden Visdomsord; til en anden kundskabens ord ved den samme Ånd;
9 Til en anden Tro ved den samme Aand; til en anden gaver til helbredelse ved den samme Ånd;
10 For en anden at gøre undere; til en anden profeti; til en anden kræsne af ånder; til en anden forskellige slags tunger; til en anden fortolkning af tungemål:
11 Men alt dette virker den ene og samme Aand, idet han uddeler hver enkelt, som han vil.
12 Thi ligesom Legemet er ét og har mange Lemmer, og alle Lemmer af det ene Legeme, som ere mange, ere ét Legeme, saaledes er det og Kristus.
13 Thi ved een Aand ere vi alle døbt til ét Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Hedninger, hvad enten vi ere trælle eller frie; og er alle blevet gjort til at drikke af én Ånd.
14 Thi legemet er ikke ét lem, men mange.
15 Dersom Foden siger: Fordi jeg ikke er Hånden, er jeg ikke af Legemet; er det derfor ikke af kroppen?
16 Og dersom Øret siger: Fordi jeg ikke er Øjet, er jeg ikke af Legemet; er det derfor ikke af kroppen?
17 Hvis hele kroppen var et øje, hvor var så hørelsen? Hvis alle hørte, hvor var lugten?
18 Men nu har Gud sat Lemmerne hvert af dem i Legemet, som det har behaget ham.
19 Og dersom de alle var ét Lem, hvor var Legemet?
20 Men nu er de mange Lemmer, dog kun ét Legeme.
21 Og Øjet kan ikke sige til Haanden: Jeg behøver dig ikke; ej heller Hovedet til Fødderne, jeg behøver ikke dig.
22 Nej, meget mere er de legemslemmer nødvendige, som synes at være svagere:
23 Og de lemmer af legemet, som vi mener er mindre hæderlige, dem skænker vi mere rigelig ære; og vores ukomplicerede dele har mere overflod af skønhed.
24 Thi vore skønne Legeme trænger ikke til; men Gud har tempereret Legemet, idet han har givet den Del, som manglede, større Ære.
25 At der ikke skulde være skisma i Legemet; men at medlemmerne skal have samme omsorg for hinanden.
26 Og om et Lem lider, lide alle Lemmer med det; eller et medlem bliver æret, alle medlemmer glæder sig over det.
27 Nu er I Kristi Legeme og Lemmer i særdeleshed.
28 Og Gud har sat nogle i menigheden, først apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, dernæst mirakler, dernæst gaver til helbredelser, hjælpere, regeringer, tungemålsforskel.
29 Er alle apostle? er alle profeter? er alle lærere? arbejder alle mirakler?

30 Har du alle helbredelsesgaver? taler alle i tunger? tolker alle?
31 Men begærer ivrigt de bedste Gaver, og dog viser jeg eder en ypperligere Vej.

KAPITEL 13

1 Skønt jeg taler med menneskers og engles tunger og ikke har kærlighed, er jeg blevet som en klingende kobber eller en klingende bækken.
2 Og selvom jeg har profetiens gave og forstår alle hemmeligheder og al kundskab; og selvom jeg har al tro, så at jeg kunne fjerne bjerge og ikke har kærlighed, så er jeg intet.
3 Og selv om jeg skænker alt mit Gods til at brødføde de fattige, og selv om jeg giver mit Legeme til at blive brændt og ikke har Næstekærlighed, så gavner det mig intet.
4 Kærligheden lider længe og er venlig; næstekærlighed misunder ikke; næstekærligheden roser ikke sig selv, er ikke opblæst,
5 Opfører sig ikke usømmeligt, søger ikke sit eget, er ikke let oprørt, tænker intet ondt;
6 Glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig over Sandhed;
7 Udholder alt, tror alt, håber alt, udholder alt.
8 Kærligheden svigter aldrig; men uanset om der er profetier, skal de fejle; om der er tunger, skal de ophøre; om der er viden, skal den forsvinde.
9 Thi vi ved delvist, og vi profeterer delvist.
10 Men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er delvist, forsvinde.
11 Da jeg var et barn, talte jeg som et barn, jeg forstod som et barn, jeg tænkte som et barn; men da jeg blev mand, lagde jeg barnlige ting fra mig.
12 For nu ser vi gennem et glas, mørkt; men da ansigt til ansigt: nu ved jeg til dels; men da skal jeg vide, ligesom jeg er kendt.
13 Og nu forbliver tro, håb, næstekærlighed, disse tre; men den største af disse er næstekærligheden.

KAPITEL 14

1 Gå efter næstekærlighed og begær åndelige gaver, men snarere, at I må profetere.
2 Thi den, som taler i et ukendt Tungemål, taler ikke til mennesker, men til Gud; thi ingen forstår ham; men i ånden taler han hemmeligheder.
3 Men den, der profeterer, taler til menneskene til opbyggelse og formaning og trøst.
4 Den, som taler i et ukendt Tungemål, opbygger sig selv; men den, der profeterer, opbygger menigheden.
5 Jeg ønsker, at I alle talte i tunger, men hellere, at I profeterede; thi større er den, der profeterer, end den, der taler i tunger, medmindre han tyder det, at menigheden kan modtage opbyggelse.
6 Nu, brødre, hvis jeg kommer til jer og taler i tunger, hvad skal jeg så gavne jer, medmindre jeg taler til jer enten ved åbenbaring eller ved kundskab eller ved at profetere eller ved lære?
7 Og selv Ting uden Liv, der giver Lyd, hvad enten det er Pibe eller Harpe, uden at de giver en Fornemmelse i Lydene, hvorledes skal man vide, hvad der er Pibe eller Harpe?
8 Thi dersom Trompeten giver en usikker Klang, hvem skal da berede sig til Kampen?
9 Således også I, medmindre I med tungen udtaler ord, der er let forståelige, hvorledes skal det vides, hvad der er talt? thi I skal tale ud i Luften.
10 Der er, det kan være, så mange slags stemmer i verden, og ingen af dem er uden betydning.
11 Derfor, hvis jeg ikke kender betydningen af stemmen, vil jeg være en barbar for den, der taler, og den, der taler, skal være en barbar for mig.
12 På samme måde søger I, fordi I er nidkære for åndelige gaver, at I kan udmærke jer til opbyggelsen af kirken.
13 Derfor, lad den, som taler i et ukendt tungemål, bede, at han må tyde.
14 Thi dersom jeg beder i et ukendt Tungemaal, beder min Aand, men min Forstand er ufrugtbar.
15 Hvad er det så? Jeg vil bede med Ånden, og jeg vil også bede med Forstanden: Jeg vil synge med Aanden, og jeg vil også synge med Forstanden.
16 Ellers, naar du velsigner med Aanden, hvorledes skal den, som indtager de ulærdes Værelse, sige Amen ved din Taksigelse, da han ikke forstår, hvad du siger?
17 Thi du takker sandelig vel, men den anden er ikke opbygget.
18 Jeg takker min Gud, jeg taler i tunger mere end I alle.
19 Men i menigheden ville jeg hellere tale fem ord med min forstand, for at jeg også ved min stemme kunne lære andre, end ti tusinde ord på et ukendt sprog.
20 Brødre, vær ikke Børn i Forstand; dog være I Børn i Ondskab, men være Mennesker i Forstand.
21 I Loven er der skrevet: Med Mænd med andre Tungemål og andre Læber vil jeg tale til dette Folk; og dog vil de ikke høre mig, siger Herren.
22 Derfor er Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tror, men for dem, som ikke tror; men at profetere tjener ikke dem, som ikke tror, men for dem, som tror.
23 Hvis derfor hele menigheden er samlet på ét sted, og alle taler i tunger, og der kommer ind de ulærde eller vantro, vil de så ikke sige, at I er gale?
24 Men dersom alle profeterer, og der kommer en, som ikke tror, eller en ulærd, er han overbevist om alle, han bliver dømt af alle.
25 Og således er hans hjertes hemmeligheder åbenbaret; og så falder han ned på sit ansigt, vil han tilbede Gud og fortælle, at Gud er i jer af sandhed.
26 Hvordan er det da, brødre? når I kommer sammen, har hver af jer en salme, har en lære, har en tunge, har en åbenbaring, har en udtydning. Lad alt ske til opbyggelse.
27 Dersom nogen taler i et ukendt Tungemål, da skal det være to, eller højst tre, og det efterhånden; og lad en fortolke.
28 Men dersom der ikke er nogen Tolk, da tie ham i Menigheden; og lad ham tale til sig selv og til Gud.
29 Lad Profeterne tale to eller tre, og lad den anden dømme.
30 Dersom Noget aabenbares for en anden, som sidder hos, da tie den første.
31 Thi I må alle profetere én efter én, at alle kan lære, og alle kan trøstes.
32 Og Profeternes Aander er underordnede under Profeterne.

33 Thi Gud er ikke Forvirringens Ophavsmand, men til Freden, som i alle de helliges Menigheder.
34 Lad eders Kvinder tie i Menighederne; thi det er dem ikke tilladt at tale; men de er befalet at være under lydighed, som ogsaa Loven siger.
35 Og dersom de vilde lære noget, da spørge deres Mænd derhjemme; thi det er en Skam for Kvinder at tale i Menigheden.
36 Hvad? kom Guds ord ud fra dig? eller kom det kun til dig?
37 Hvis nogen mener, at han er en profet eller åndelig, så lad ham erkende, at det, jeg skriver til jer, er Herrens befalinger.
38 Men dersom nogen er uvidende, han være uvidende.
39 Derfor, brødre, begær efter at profetere og forbyd ikke at tale i tunger.
40 Lad alt ske anstændigt og i orden.

KAPITEL 15

1 Desuden, brødre, jeg forkynder jer det evangelium, som jeg prædikede jer, som I også har modtaget, og hvori I står;
2 hvorved også I bliver frelst, hvis I husker det, jeg har prædiket jer, medmindre I har troet forgæves.
3 Thi jeg overgav jer først og fremmest det, som jeg også modtog, hvorledes Kristus døde for vore synder ifølge skrifterne;
4 Og at han blev begravet, og at han opstod den tredje dag ifølge skrifterne:
5 Og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv:
6 Derefter blev han set af over fem hundrede brødre på én gang; af hvilke de fleste er tilbage indtil nu, men nogle er faldet i søvn.
7 Derefter blev han set af Jakob; så af alle apostlene.
8 Og sidst af alle blev han også set af mig, som af en født forsinket.
9 Thi jeg er den mindste af Apostlene, som ikke er passende til at kaldes Apostel, fordi jeg forfulgte Guds Menighed.
10 Men ved Guds Naade er jeg, hvad jeg er; og hans Naade, som var skænket mig, var ikke forgæves; men jeg arbejdede mere end de alle; dog ikke jeg, men Guds Naade, som var med mig.
11 Derfor, hvad enten det var mig eller de, saaledes prædike vi, og saaledes troede I.
12 Men dersom Kristus prædikes, at han er opstået fra de døde, hvorledes sige nogle iblandt eder, at der ikke er nogen opstandelse fra de døde?
13 Men dersom der ikke er nogen opstandelse fra de døde, da er Kristus ikke opstået;
14 Og dersom Christus ikke er opstanden, da er vor Prædiken forgæves, og Eders Tro er og forfængelig.
15 Ja, og vi er fundet falske vidner om Gud; fordi vi have vidnet om Gud, at han oprejste Kristus; hvem han ikke oprejste, hvis de døde ikke opstår.
16 Thi dersom de døde ikke opstaae, da er Kristus ikke oprejst;
17 Og dersom Kristus ikke er oprejst, er eders Tro forfængelig; I er endnu i jeres synder.
18 Da ere ogsaa de, som ere hensovede i Christus, omkommet.
19 Dersom vi blot i dette Liv have Haab til Kristus, da ere vi de elendigeste af alle Mennesker.
20 Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og bleven Førstegrøden af dem, som sov.
21 Thi da døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.
22 Thi ligesom alle dør i Adam, saaledes skulle alle gøres levende i Kristus.
23 Men enhver i sin egen Orden: Kristus er Førstegrøden; derefter de, som hører Kristus til ved hans komme.
24 Så kommer enden, når han skal have overgivet riget til Gud, ja, Faderen; når han skal have nedlagt al magt og al myndighed og magt.
25 Thi han skal være Konge, indtil han har lagt alle Fjender under sine Fødder.
26Den sidste fjende, der skal udslettes, er døden.
27 Thi han har lagt alt under sine Fødder. Men når han siger, at alt er lagt under ham, er det åbenbart, at han er undtaget, som har lagt alt under ham.
28 Og når alt er underlagt ham, da skal også Sønnen selv underordne sig ham, som har lagt alt under ham, for at Gud kan være alt i alle.
29 Hvad skulle ellers de gøre, som døbes for de døde, hvis de døde slet ikke opstår? hvorfor døbes de så for de døde?
30 Og hvorfor står vi i fare hver time?
31 Jeg protesterer ved din Glæde, som jeg har i Christus Jesus, vor Herre, jeg dør hver dag.
32 Dersom jeg efter Mennesker har kæmpet med Dyr i Efesos, hvad gavner det mig, om de døde ikke opstaae? lad os spise og drikke; for i morgen dør vi.
33 Lad dig ikke bedrage: onde meddelelser ødelægger gode manerer.
34 Vågn op til Retfærdighed, og synd ikke; thi nogle har ikke kundskab om Gud; jeg taler dette til eders skam.
35 Men nogen vil sige: hvorledes oprejses de døde? og med hvilken krop kommer de?
36 Du dåre, det, du sår, bliver ikke levendegjort, hvis det ikke dør.
37 Og hvad du sår, du sår ikke det legeme, som skal være, men bart korn, det kan være af hvede eller andet korn.
38 Men Gud giver det et Legeme, som det behager ham, og hvert Sæd sit eget Legeme.
39 Alt Kød er ikke det samme Kød, men der er en Slags Menneskekød, et andet Kød af Kvæg, et andet af Fiske og et andet af Fugle.
40 Der er også himmellegemer og jordiske legemer: men de himmelskes herlighed er én, og de jordiskes herlighed en anden.
41 Der er en herlighed af solen og en anden herlighed af månen og en anden herlighed af stjernerne; thi en stjerne er forskellig fra en anden stjerne i herlighed.
42 Således er også de dødes opstandelse. Det er sået i fordærv; det er rejst i uforgængelighed:
43 Det er sået i vanære; det er oprejst i herlighed: det sås i svaghed; det er hævet i magt:
44 Det er sået et naturligt legeme; det er rejst et åndeligt legeme. Der er en naturlig krop, og der er en åndelig krop.
45 Og saaledes er der skrevet: Det første Menneske, Adam, blev gjort til en levende Sjæl; den sidste Adam blev gjort til en levendegørende ånd.
46 Men det var ikke det første, som er åndeligt, men det, som er naturligt; og bagefter det åndelige.

47 Det første Menneske er af Jorden, jordisk; det andet Menneske er Herren fra Himmelen.
48 Som det jordiske er, sådan er det også de jordiske; og som det himmelske er, sådan er det også de himmelske.
49 Og ligesom vi har båret billedet af det jordiske, skal vi også bære det himmelske billede.
50 Se, dette siger jeg, brødre, at kød og blod ikke kan arve Guds rige; heller ikke arver fordærvelse uforkrænkelighed.
51 Se, jeg viser dig en hemmelighed; Vi skal ikke alle sove, men vi skal alle blive forandret,
52 I et Øjeblik, i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Trompeten skal lyde, og de Døde skal oprejses uforgængelige, og vi skulle forvandles.
53 Thi dette forgængelige skal iføres uforgængelighed, og dette dødelige skal iføres udødelighed.
54 Så når dette forkrænkelige har iklædt sig uforgængelighed, og dette dødelige har iklædt sig udødelighed, da skal det ord, der er skrevet, gå i opfyldelse: Døden er opslugt til sejr.
55 Død, hvor er din brod? O grav, hvor er din sejr?
56 Dødens brod er synd; og syndens styrke er loven.
57 Men Gud være tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus.
58 Derfor, mine elskede brødre, vær faste, urokkelige, altid overflod af Herrens værk, fordi I ved, at jeres arbejde ikke er forgæves i Herren.

KAPITEL 16

1 Hvad angår indsamlingen til de hellige, som jeg har givet befaling til menighederne i Galatien, det gør også I også.
2 På den første dag i ugen skal enhver af jer ligge hos ham i forråd, som Gud har givet ham fremgang, at der ikke skal være forsamlinger, når jeg kommer.
3 Og naar jeg kommer, hvem som helst I vil godkende ved eders Breve, dem vil jeg sende for at bringe eders Venlighed til Jerusalem.
4 Og dersom det er rimeligt, at jeg ogsaa gaar, skal de gaa med mig.
5 Nu vil jeg komme til eder, naar jeg gaar gjennem Makedonien; thi jeg gaar gjennem Makedonien.
6 Og det kan være, at jeg vil blive, ja og overvintre hos jer, så I kan bringe mig på min rejse, hvor jeg end går.
7 Thi jeg vil ikke se dig nu paa Vejen; men jeg stoler på at blive lidt hos dig, hvis Herren tillader det.
8 Men jeg vil blive i Efesos indtil Pinse.
9 Thi en stor og virksom Dør er åbnet for mig, og der er mange Modstandere.
10 Men dersom Timotheus kommer, så se til, at han kan være hos eder uden frygt; thi han udfører Herrens Gerning, ligesom jeg.
11 Lad derfor ingen foragte ham, men led ham frem i Fred, at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene.
12 Hvad vor Broder Apollos angaar, bad jeg meget om, at han skulde komme til Eder med Brødrene; men han kommer, når han har passende tid.
13 Pas på, stå fast i troen, forlad jer som mennesker, vær stærke.
14 Lad alle dine ting ske med næstekærlighed.
15 Jeg beder Eder, Brødre! (I kender Stefanas' Hus, at det er Akaias Førstegrøde, og at de har gjort sig afhængige af de helliges Tjeneste)
16 at I underordne jer sådanne og enhver, som hjælper med os og arbejder.
17 Jeg glæder mig over Stefanas' og Fortunatus' og Achaicus' komme; for det, som manglede fra din side, have de skaffet.
18 Thi de have vederkvæget min Aand og din; derfor kende dem, som ere saadanne.
19 Menighederne i Asien hilser dig. Aquila og Priscilla hilser jer meget i Herren, sammen med den menighed, der er i deres hus.
20 Alle brødrene hilser dig. Hils hinanden med et helligt kys.
21 Hilsen mig Paulus med min egen hånd.
22 Dersom nogen ikke elsker Herren Jesus Kristus, han skal være Anathema Maranatha.
23 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer!
24 Min kærlighed være med jer alle i Kristus Jesus. Amen.
(Det første brev til Korintherne blev skrevet fra Filippi af Stephanas og Fortunatus og Achaicus og Timotheus.)

2 Korintherbrev

KAPITEL 1

1 Paulus, Jesu Kristi Apostel ved Guds Vilje, og Timotheus, vor Broder, til Guds Menighed, som er i Korinth, med alle de hellige i hele Achaia:
2 Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og fra Herren Jesus Kristus.
3 Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, barmhjertighedens Fader og al Trøsts Gud;
4 som trøster os i al vor Trængsel, at vi kunne trøste dem, som ere i enhver Trængsel, ved den Trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud.
5 Thi ligesom Kristi Lidelser overflødiggøres i os, saaledes er og vor Trøst stor ved Kristus.
6 Og hvad enten vi lide plage, er det til eders Trøst og Frelse, som virker ved at udholde de samme Lidelser, som vi og lide; eller om vi trøstes, det er til eders Trøst og Frelse.
7 Og vort Haab om Eder er fast, idet I vide, at ligesom I have Del i Lidelserne, saaledes skulle I ogsaa være i Trøsten.
8 Thi vi vilde ikke, Brødre, have I uvidende om vor Trængsel, som kom over os i Asien, at vi var pressede af Maal, over Styrke, saa at vi endog fortvivlede paa Livet.
9 Men vi havde dødsdommen i os selv, for at vi ikke skulle stole på os selv, men på Gud, som oprejser de døde.
10 som udfriede os fra en saa stor Død og udfrier; paa hvem vi stole paa, at han endnu vil udfri os;
11 Også I hjælper sammen ved at bede for os, for at den gave, der er skænket os ved hjælp af mange mennesker, kan gives tak af mange på vores vegne.
12 Thi vor Glæde er dette, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Enfoldighed og gudfrygtig Oprigtighed, ikke med Kjødelig Visdom, men ved Guds Naade, have ført vor Samtale i Verden og endnu mere til Eder.
13 Thi vi skriver ikke andet til Eder, end hvad I læser eller vedkender; og jeg stoler på, at I vil erkende lige til enden;
14 Ligesom I ogsaa til Dels have kjendt os, at vi ere Eders Fryd, ligesom I ogsaa ere vore paa den Herres Jesu Dag.
15 Og i denne tillid var jeg indstillet på at komme til jer før, for at I kunne få en anden fordel;
16 Og at gaa forbi eder til Makedonien og vende tilbage fra Makedonien til eder og føres af eder paa min Vej til Judæa.
17 Da jeg derfor var saaledes, brugte jeg lethed? eller de ting, som jeg påtænker, har jeg besluttet efter kødet, at der hos mig skulle være ja ja, og nej nej?
18 Men da Gud er sanddru, var vort Ord til dig ikke ja og nej.
19 Thi Guds Søn, Jesus Kristus, som blev prædiket iblandt eder af os, ja, af mig og Silvanus og Timotheus, var ikke ja og nej, men i ham var ja.
20 For alle Guds løfter i ham er ja, og i ham Amen, til Guds ære ved os.
21 Men han, som styrker os med eder i Kristus og salver os, er Gud;
22 som også har beseglet os og givet Åndens Stød i vore Hjerter.
23 Desuden kalder jeg Gud til vidnesbyrd over min sjæl, at for at skåne dig er jeg endnu ikke kommet til Korinth.
24 Ikke for at vi hersker over eders Tro, men hjælpere til eders Glæde; thi ved Troen staa I.

KAPITEL 2

1 Men jeg besluttede dette med mig selv, at jeg ikke skulde komme tilbage til eder i tunghed.
2 Thi dersom jeg gør Eder bedrøvet, hvem er da den, som glæder mig, men den, som er bedrøvet af mig?
3 Og jeg skrev dette til jer, for at jeg ikke, når jeg kom, skulle få sorg fra dem, som jeg burde glæde mig over; have tillid til jer alle, at min glæde er glæden for jer alle.
4 Thi af megen trængsel og hjertesangst skrev jeg til jer med mange tårer; ikke for at I skulle være bedrøvede, men for at I skulle kende den kærlighed, som jeg har til jer mere.
5 Men dersom Nogen har voldt Sorg, han har ikke bedrøvet mig, men delvist, for at jeg ikke skal overbelaste Eder alle.
6 For saadan Mand er denne Straf nok, som er paalagt mange.
7 Saa at I omvendt hellere burde tilgive ham og trøste ham, for at ikke maaske en saadant skulde blive opslugt af megen Sorg.
8 Derfor beder jeg jer om, at I vil bekræfte jeres kærlighed til ham.
9 Thi også til dette Formål skrev jeg, at jeg kunde kende Eders Bevis, om I ere lydige i alle Ting.
10 Hvem I tilgive noget, tilgiver jeg også;
11 For at Satan ikke skal drage fordel af os, for vi er ikke uvidende om hans planer.
12 Desuden, da jeg kom til Troas for at forkynde Kristi evangelium, og en dør blev åbnet for mig fra Herren,
13 Jeg havde ingen Ro i min Aand, thi jeg fandt ikke min Broder Titus; men tog Afsked med dem og drog derfra til Makedonien.
14 Men Gud være tak, som altid lader os triumfere i Kristus og åbenbarer sin Kundskabs Duft ved os overalt.
15 Thi vi ere for Gud en liflig Duft af Kristus, i dem, som frelses, og i dem, som fortabes;
16 For ham er vi dødens duft indtil døden; og den anden en duft af liv til liv. Og hvem er tilstrækkelig til disse ting?
17 Thi vi ere ikke saa mange, som fordærve Guds Ord, men som af Oprigtighed, men som af Gud, taler vi for Guds Øjne i Christus.

KAPITEL 3

1 Begynder vi igen at rose os selv? eller behøver vi som nogle andre rosende breve til dig eller rosende breve fra dig?
2 I er vort brev skrevet i vore hjerter, kendt og læst af alle mennesker:
3 Fordi I åbenlyst erklæres for at være Kristi brev betjent af os, skrevet ikke med blæk, men med den levende Guds Ånd; ikke i stentavler, men i kødfulde hjertetavler.
4 Og sådan tillid have vi ved Kristus til Gud:
5 Ikke at vi af os selv er tilstrækkelige til at tænke noget som om os selv; men vor tilstrækkelighed er af Gud;
6 som også har gjort os dygtige til det nye Testamentes tjenere; ikke af Bogstaven, men af Aanden; thi Bogstaven dræber, men Aanden gør Liv.
7 Men dersom Dødens Tjeneste, skrevet og indhugget i Sten, var herlig, saa at Israels Børn ikke kunde skue Moses' Ansigt for hans Ansigts Herlighed; hvilken ære skulle bortskaffes:

8 Hvorledes skal ikke Åndens Tjeneste være ret herlig?
9 Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste er Herlighed, meget mere overstiger Retfærdighedens Tjeneste i Herlighed.
10 Thi selv det, som blev gjort herligt, havde ingen Herlighed i denne Henseende, paa Grund af den herlighed, som udmærker sig.
11 Thi dersom det, som er ophævet, var herligt, meget mere er det, som er tilbage, herligt.
12 Da vi da har et sådant håb, bruger vi en stor klar tale:
13 Og ikke som Moses, der lagde et Shæng for sit Ansigt, at Israels Børn ikke kunde se til Enden af det, som er ophævet.
14 Men deres Sind blev blindet; thi indtil denne Dag forbliver det samme Forhæng ubetaget ved Oplæsningen af det gamle Testamente; hvilket forhæng er fjernet i Kristus.
15 Men indtil denne Dag, naar Moses læses, er Forhænget over deres Hjerte.
16 Men når det vender om til Herren, skal forhænget tages bort.
17 Men Herren er den Aand, og hvor Herrens Aand er, der er Frihed.
18 Men vi, som med åbent Ansigt betragter Herrens Herlighed som i et Glas, forvandles til det samme Billede fra Herlighed til Herlighed, som ved Herrens Aand.

KAPITEL 4

1 Derfor, da vi have denne Tjeneste, da vi have modtaget Barmhjertighed, bliver vi ikke trætte;
2 Men har givet afkald på de skjulte ting af uærlighed, ikke vandre i list, ej heller behandle Guds ord svigagtigt; men ved åbenbaring af sandheden anbefaler vi os til ethvert menneskes samvittighed i Guds øjne.
3 Men hvis vort evangelium er skjult, er det skjult for dem, der går tabt.
4 I hvem denne verdens gud har forblindet deres sind, som ikke tror, for at ikke lyset fra Kristi herlige evangelium, som er Guds billede, skulle skinne for dem.
5 Thi vi prædike ikke os selv, men Kristus Jesus, Herren; og os selv dine tjenere for Jesu skyld.
6 Thi Gud, som bød Lyset at skinne af Mørket, har skinnet i vore Hjerter for at give Lyset af Kundskaben om Guds Herlighed i Jesu Kristi Ansigt.
7 Men vi have denne Skat i Lerkar, at Kraftens Højhed kan være af Gud og ikke fra os.
8 Vi ere forfærdede fra alle Sider, dog ikke trætte; vi er forvirrede, men ikke i fortvivlelse;
9 Forfulgt, men ikke forladt; nedkastet, men ikke ødelagt;
10 Vi bærer altid den Herres Jesu Død i Legemet, for at også Jesu Liv skulde aabenbares i vort Legeme.
11 Thi vi, som leve, ere altid overgivet til Døden for Jesu Skyld, at og Jesu Liv skulde aabenbares i vort dødelige Kød.
12 Saa virker Døden i os, men Livet i Eder.
13 Vi have den samme Troens Aand, som skrevet er: jeg troede, og derfor har jeg talt; vi tror også og taler derfor;
14 I vide, at han, som oprejste den Herre Jesus, skal også oprejse os ved Jesus og stille os frem hos eder.
15 Thi alt er for eders Skyld, for at den overflødige Naade ved Manges Taksigelse maatte blive til Guds Ære.
16 Derfor bliver vi ikke trætte; men selvom vort ydre menneske går til grunde, fornyes dog det indre menneske dag for dag.
17 Thi vor lette Trængsel, som kun er et Øjeblik, virker for os en langt mere overvældende og evig Vægt af Herlighed;
18 Mens vi ikke se på det seede, men på det usynlige; thi det seede er timeligt; men det, som ikke ses, er evigt.

KAPITEL 5

1 Thi vi ved, at hvis vort jordiske hus i dette tabernakel blev opløst, har vi en Guds bygning, et hus, der ikke er lavet med hænder, evigt i himlene.
2 Thi heri stønner vi, som inderligt ønsker at blive iklædt vort Hus, som er fra Himmelen:
3 Hvis det er tilfældet, at vi er klædte, skal vi ikke findes nøgne.
4 Thi vi, som ere i dette Tabernakel, stønner, idet vi er tynget; ikke for at vi skulle blive afklædte, men iklædes, for at Dødeligheden skulde blive opslugt af Livet.
5 Men han, som har gjort os for det samme, er Gud, som også har givet os Åndens ihærdige.
6 Derfor er vi altid sikre, idet vi ved, at mens vi er hjemme i legemet, er vi fraværende fra Herren.
7 (For vi vandrer i tro, ikke ved syn:)
8 Vi ere fortrøstningsfulde, siger jeg, og hellere villige til at være borte fra Legemet og være tilstede hos Herren.
9 Derfor arbejde vi, at vi, hvad enten de er tilstede eller fraværende, skulle blive antagelige af ham.
10 Thi vi skulle alle vise os for Kristi Domstol; for at enhver kan modtage det, som er gjort i hans legeme, efter det, han har gjort, hvad enten det er godt eller ondt.
11 Da vi derfor kender Herrens Rædsel, overtale vi Menneskene; men vi er åbenbaret for Gud; og jeg stoler også på, at de bliver åbenbaret i jeres samvittighed.
12 Thi vi anbefaler ikke os selv igen til jer, men giver jer anledning til at rose jer på vores vegne, så I kan have noget at svare dem, som roser sig af udseende og ikke i hjertet.
13 Thi hvad enten vi ere uden os selv, det er Gud; eller om vi være ædru, det er for din Sag.
14 Thi Kristi Kærlighed tvinger os; fordi vi dømmer således, at hvis en døde for alle, så var alle døde.
15 Og at han døde for alle, for at de, som leve, ikke fremover skulle leve for sig selv, men for ham, som døde for dem og opstod.
16 Derfor kender vi ingen efter kødet; ja, skønt vi har kendt Kristus efter kødet, så kender vi ham nu ikke mere.
17 Derfor er nogen i Kristus, han er en ny skabning; det gamle er forgået; se, alt er blevet nyt.
18 Og alt er af Gud, som har forligt os med sig selv ved Jesus Kristus og givet os forligelsens tjeneste;
19 Altså, at Gud var i Kristus, og forligede Verden med sig selv, og han tilregnede dem ikke deres Overtrædelser; og har overgivet os Ordet om Forsoning.
20 Men vi ere da Budgivere for Kristus, som om Gud bad Eder ved os;
21 Thi han har gjort ham til Synd for os, som ikke kendte Synd; for at vi skulle blive gjort til Guds retfærdighed i ham.

KAPITEL 6

1 Vi bønfalde da ogsaa Eder, som Medarbejdere med ham, at I ikke forgæves skal modtage Guds Naade.
2 (Thi han siger: Jeg har hørt dig på en velbehagelig tid, og på frelsens dag har jeg støttet dig; se, nu er den velbehagelige tid, se, nu er frelsens dag.)
3 Ikke at forarge i noget, for at ministeriet ikke skal bebrejdes:
4 Men i alle ting godkender vi os selv som Guds tjenere, i megen tålmodighed, i trængsler, i fornødenheder, i trængsler,
5 I striber, i fængsler, i tumulter, i arbejde, i vagter, i faster;
6 Ved renhed, ved kundskab, ved langmodighed, ved venlighed, ved Helligånden, ved uskrømtet kærlighed,
7 Ved sandhedens ord, ved Guds kraft, ved retfærdighedens rustning til højre og venstre,
8 Ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte, som Forførere og dog sandfærdige;
9 Som ukendt, og dog velkendt; som døende, og se, vi lever; som tugtet og ikke dræbt;
10 Som bedrøvede, dog altid glædelige; som fattige, dog gør mange rige; som intet at have og alligevel besidde alle ting.
11 O korinther, vor mund er åben for jer, vort hjerte er udvidet.
12 I ere ikke trange i os, men I ere trange i eders Indvolde.
13 Men til en vederlag i det samme, (jeg taler som til mine børn) skal også I udvides.
14 Lader I ikke ulige Aag med vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uretfærdighed? og hvad fællesskab har lys med mørke?
15 Og hvad Overensstemmelse har Kristus med Belial? eller hvad har den, der tror, med en vantro?
16 Og hvilken Overenskomst har Guds Tempel med Afguder? thi I er den levende Guds tempel; som Gud har sagt: Jeg vil bo i dem og vandre i dem; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.
17 Derfor gå ud fra dem og adskille jer, siger Herren, og rør ikke ved det urene; og jeg vil tage imod dig,
18 Og vil være en Fader for jer, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.

KAPITEL 7

1 Da vi derfor har disse løfter, kære elskede, lad os rense os for al urenhed af kød og ånd, idet vi fuldender hellighed i gudsfrygt.
2 Modtag os; vi har ikke gjort nogen uret, vi har ikke fordærvet noget menneske, vi har ikke bedraget noget menneske.
3 Jeg taler ikke dette for at fordømme eder; thi jeg har før sagt, at I ere i vore Hjerter at dø og leve med eder.
4 Stor er min frimodighed til at tale mod dig, stor er min ære over dig; jeg er fyldt med trøst, jeg glæder mig over al vor trængsel.
5 Thi da vi kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Hvile, men vi var forfærdede på alle Kanter; uden var kampe, indeni var frygt.
6 Dog, Gud, som trøster de nedbøjede, trøstede os ved Titus' komme;
7 Og ikke alene ved hans komme, men ved den trøst, hvormed han blev trøstet i dig, da han fortalte os dit oprigtige ønske, din sorg, dit inderlige sind mod mig; så jeg glædede mig desto mere.
8 Thi skønt jeg gjorde Eder med et Brev, omvender jeg mig ikke, skønt jeg omvendte mig; thi jeg mærker, at det samme Brev har gjort Eder bedrøvet, om end det kun var for en Tid.
9 Nu glæder jeg mig, ikke over, at I blev bedrøvede, men over, at I var bedrøvede til omvendelse;
10 Thi bedrøvelse fra Gud virker omvendelse til frelse, som man ikke kan omvende sig fra, men verdens sorg virker død.
11 For se, det samme, som I bedrøvede efter en gudsfrygt, hvilken forsigtighed det udløste i jer, ja, hvilken opklaring af jer selv, ja, hvilken forargelse, ja, hvilken frygt, ja, hvilken voldsomt begær, ja, hvilken iver! ja, hvilken hævn! I alle ting har I godkendt jer selv til at være klare i denne sag.
12 Derfor, selvom jeg skrev til jer, gjorde jeg det ikke for hans sag, der havde gjort uret, eller for hans sag, der led uret, men for at vores omsorg for jer i Guds øjne skulle vise sig for jer.
13 Derfor blev vi trøstede i din trøst, ja, og desto mere glædede vi os over Titus' glæde, fordi hans ånd blev forfrisket af jer alle.
14 Thi dersom jeg har roset ham noget af eder, da skammer jeg mig ikke; men ligesom vi talte alt til Eder i Sandhed, saaledes er vor Ros, som jeg gjorde for Titus, fundet Sandhed.
15 Og hans indre hengivenhed er større mod jer, medens han husker jers alle lydighed, hvordan I modtog ham med frygt og skælven.
16 Derfor glæder jeg mig over, at jeg har tillid til dig i alle ting.

KAPITEL 8

1 Desuden, brødre! vi gør jer vidne om Guds nåde, som er skænket Makedoniens menigheder;
2 Hvordan at deres glædes overflod og deres dybe fattigdom i en stor prøvelse af trængsel blev overflod til rigdommen af deres gavmildhed.
3 For til deres magt aflægger jeg vidnesbyrd, ja, og ud over deres magt var de villige af sig selv;
4 og beder os med stor bøn om, at vi må modtage gaven og påtage os fællesskabet med at tjene de hellige.
5 Og dette gjorde de, ikke som vi håbede, men gav først sig selv til Herren og os ved Guds vilje.
6 For saa vidt vi begærede Titus, at ligesom han var begyndt, saaledes vilde han ogsaa fuldende den samme Naade hos Eder.
7 Derfor, som I have overflod i alt, i tro og tale og kundskab og i al flid og i eders kærlighed til os, så se til, at også I have overflod i denne nåde.
8 Jeg taler ikke efter befaling, men i anledning af andres fremdrift og for at bevise din kærligheds oprigtighed.
9 Thi I kender vor Herre Jesu Kristi Naade, at han, skønt han var rig, dog blev fattig for eders Skyld, for at I skulle blive rige ved hans Armod.

10 Og heri giver jeg mit Raad: thi dette er nyttigt for Eder, som ere begyndt før, ikke blot at gøre, men ogsaa at være fremme for et Aar siden.
11 Så gør nu det, der gør det; at ligesom der var en vilje, så kan der også være en præstation ud af det, som I har.
12 Thi dersom der først er et villigt Sind, er det antaget efter, hvad et Menneske har, og ikke efter det, han ikke har.
13 Thi jeg mener ikke, at andre skal lette, og I bebyrdes:
14 Men ved en Ligelighed, at nu i denne Tid din Overflod maa være en Forraad for deres Mangel, at deres Overflod ogsaa maa være en Forraad for din Mangel, for at der maa være Ligelighed.
15 Som skrevet er: Den, som havde samlet meget, havde intet over; og den, der havde samlet lidt, manglede ikke.
16 Men Gud være tak, som har lagt den samme alvorlige omsorg i Titus' hjerte for jer.
17 Thi sandelig tog han imod formaningen; men da han var mere fremadrettet, gik han af sig selv til dig.
18 Og vi have sendt Broderen med ham, hvis Lov er i Evangeliet i alle Menigheder;
19 Og ikke det alene, men som ogsaa blev udvalgt af Menighederne til at rejse med os med denne Naade, som forvaltes af os til den samme Herres Ære og forkyndelse af eders rede.
20 Undgå dette, for at ingen skal bebrejde os i denne overflod, som vi administrerer:
21 Sørge for ærlige ting, ikke blot i Herrens øjne, men også i menneskers øjne.
22 Og vi har sendt vor broder med dem, som vi ofte har vist flittig i mange ting, men nu meget flittigere, på grund af den store tillid, som jeg har til dig.
23 Hvorvidt nogen spørger Titus, han er min Medhjælper og Medhjælper om Eder; eller vore Brødre adspørges, de er Menighedernes Sendebud og Kristi Ære.
24 Derfor vis jer dem og for menighederne beviset på jeres kærlighed og på vores prale på jeres vegne.

KAPITEL 9

1 For hvad angår tjenesten for de hellige, er det overflødigt for mig at skrive til jer:
2 Thi jeg ved, hvorledes dit Sind er, som jeg roser mig af dig over for dem fra Makedonien, at Achaia var rede for et Aar siden; og din nidkærhed har opildnet mange.
3 Alligevel har jeg sendt Brødrene, for at det ikke skal være forgæves, at vi praler af eder i denne Henseende; at I, som sagt, kan være rede:
4 Hvis de fra Makedonien ikke kommer med mig og finder jer uforberedte, så skulle vi (for at vi ikke sige det, I) skamme os ved denne samme selvsikre pral.
5 Derfor syntes jeg det var nødvendigt at formane brødrene, at de ville gå foran jer og på forhånd gøre op med jeres gavmildhed, som I havde lagt mærke til før, så den kunne være rede, som en gavmildhed og ikke som en begærlighed .
6 Men dette siger jeg: Den, som saar sparsomt, skal ogsaa sparsomt høste; og den, som sår rigeligt, skal også høste rigeligt.
7 Enhver skal give, som han har besluttet i sit Hjerte; ikke modvilligt eller af nødvendighed, for Gud elsker en glad giver.
8 Og Gud kan give al Naade overflod over dig; for at I, som altid har al tilstrækkelighed i alle ting, må have overflod til enhver god gerning.
9 (Som der er skrevet: Han har spredt sig, han har givet til de fattige; hans Retfærdighed består evindelig.
10 Men den, som sørger for sædemanden, både sørger for brød til eders føde og formerer eders sæd, der er sået, og øger din retfærdigheds frugter;
11 i alt beriget til al gavmildhed, som gennem os bringer tak til Gud.
12 For administrationen af denne tjeneste dækker ikke blot de helliges nød, men er også rigelig ved mange taksigelser til Gud;
13 Mens de ved forsøget med denne tjeneste herliggør Gud for jeres bekendte underkastelse under Kristi evangelium og for jeres liberale uddeling til dem og til alle mennesker;
14 Og ved deres Bøn for dig, som længes efter dig for Guds overmåde Naade i dig.
15 Gud være tak for hans usigelige gave.

KAPITEL 10

1 Men jeg, Paulus, bønfalder jer selv ved Kristi sagtmodighed og mildhed, som i nærværelse er ringe iblandt jer, men er fraværende, er frimodig mod jer:
2 Men jeg beder Eder, at jeg ikke maa være frimodig, naar jeg er tilstede med den Tillid, hvormed jeg mener at være frimodig imod nogle, som tænker på os, som om vi vandrede efter Kødet.
3 Thi skønt vi vandrer i kødet, føre vi ikke krig efter kødet.
4 (Thi vor krigsførelses våben er ikke kødelige, men mægtige ved Gud til nedbrydning af fæstninger;)
5 Nedkaster Imager og alt det høje, som ophøjer sig imod Kundskab om Gud, og fører enhver Tanke i Fangenskab til Kristi Lydighed;
6 Og have rede til at hævne al Ulydighed, naar din Lydighed er opfyldt.
7 Ser I på tingene efter det ydre? Hvis nogen stoler på sig selv, at han er Kristi, så skal han om sig selv mene dette igen, at ligesom han er Kristi, sådan er vi også Kristi.
8 Thi selv om jeg skulde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren har givet os til Opbyggelse og ikke til eders Undergang, skulde jeg ikke skamme mig.
9 For at jeg ikke skal virke, som om jeg vilde skræmme dig med Breve.
10 Thi hans Breve, siger de, er vægtige og kraftfulde; men hans legemlige nærvær er svag og hans tale foragtelig.
11 Lad en sådan tænke dette, at sådan som vi er i ord med bogstaver, når vi er fraværende, sådan vil vi også være i handling, når vi er tilstede.
12 Thi vi tør ikke gøre os til Tallet eller sammenligne os med nogle, som roser sig selv; men de, som måle sig selv og sammenligne sig med hinanden, er ikke vise.
13 Men vi vil ikke prale af Ting uden vort Maal, men efter den Regels Maal, som Gud har uddelt os, en Maal til at naa endog til Eder.
14 Thi vi strækker os ikke ud over vor Maade, som om vi ikke naaede Eder; thi vi ere ogsaa kommen saa langt som til Eder, idet vi forkynder Kristi Evangelium.
15 ikke prale af Ting uden vor Maade, det er af andre Menneskers Arbejde; men har håb, når eders tro bliver

større, at vi skal blive udvidet af jer i overflod efter vor herredømme,
16 For at prædike Evangeliet i Egne uden for dig, og ikke at prale af en anden Mands Ting, der er gjort klar til vor Haand.
17 Men den, som roser sig, han rose sig af Herren.
18 Thi ikke den, som roser sig selv, er godkendt, men hvem Herren roser.

KAPITEL 11

1 Vilde Gud, at I kunde tåle mig lidt i min Dårskab, og sandelig tåle mig.
2 Thi jeg er nidkær over dig med gudfrygtig Nidkærhed; thi jeg har forlovet dig med én Mand, at jeg kan fremstille dig som en ren Jomfru for Kristus.
3 Men jeg frygter, at ligesom Slangen forledte Eva ved sin Svindel, saaledes skulde eders Sind blive fordærvet fra den Enfoldighed, som er i Kristus.
4 Thi dersom den, som kommer, prædiker en anden Jesus, som vi ikke have prædiket, eller dersom I modtage en anden Aand, som I ikke have modtaget, eller et andet Evangelium, som I ikke have antaget, da kunde I godt tåle ham.
5 For jeg antager, at jeg ikke stod bag de allerbedste apostle.
6 Men skønt jeg er uhøflig i Tale, dog ikke i Kundskab; men vi er blevet åbenbaret iblandt jer i alle ting.
7 Har jeg begået en Forargelse ved at fornedre mig selv, for at I skulle blive ophøjet, fordi jeg har forkyndt jer Guds evangelium frit?
8 Jeg røvede andre menigheder og tog løn af dem for at tjene dig.
9 Og da jeg var tilstede hos eder og havde lyst, var jeg ingen tiltalt; thi det, som manglede mig, forsynede Brødrene, som kom fra Makedonien; vil jeg beholde mig selv.
10 Ligesom Kristi Sandhed er i mig, skal ingen standse mig for denne Ros i Akaias Egne.
11 Hvorfor? fordi jeg elsker dig ikke? Gud ved det.
12 Men hvad jeg gør, det vil jeg gøre, for at jeg skal afskære dem, som ønske anledning; for at hvor de roser sig, skal de findes ligesom vi.
13 Thi saadanne ere falske Apostle, falske Arbejdere, som forvandle sig til Kristi Apostle.
14 Og intet under; thi Satan selv er forvandlet til en lysets engel.
15 Derfor er det ikke stort, hvis også hans tjenere forvandles til retfærdighedens tjenere; hvis ende skal være efter deres gerninger.
16 Jeg siger atter: Lad ingen anse mig for en dåre; hvis ellers, så tag dog imod mig som en tåbe, for at jeg kan rose mig lidt.
17 Det, som jeg taler, det taler jeg ikke efter Herren, men som en tåbelighed, i denne tillid til at rose sig.
18 Efterdi at mange roser sig efter Kødet, vil jeg også rose mig.
19 Thi I lider glade for Dårer, idet I selv ere vise.
20 Thi I lide, dersom et Menneske fører eder i Trældom, dersom et Menneske fortærer eder, dersom et Menneske tager af eder, om et Menneske ophøjer sig selv, hvis en Mand slår eder i Ansigtet.
21 Jeg taler som om vanære, som om vi havde været svage. Men hvor som helst nogen er frimodig, (jeg taler tåbeligt), er jeg også frimodig.
22 Er de hebræere? det er jeg også. Er de israelitter? det er jeg også. Er de Abrahams slægt? det er jeg også.
23 Er de Kristi tjenere? (Jeg taler som et fjols) Jeg er mere; i veer mere omfattende, i striber over mål, i fængsler hyppigere, i dødsfald ofte.
24 Af Jøderne fik jeg fem Gange fyrre Striber undtagen en.
25 Tre Gange blev jeg slaaet med Stænger, en Gang blev jeg stenet, tre Gange led jeg Skibbrud, en Nat og en Dag har jeg været i Dybet;
26 Ofte på rejser, i farer i vande, i farer for røvere, i farer for mine landsmænd, i farer for hedninge, i farer i byen, i farer i ørkenen, i farer i havet, i farer blandt falske brødre;
27 I træthed og smerte, ofte i vagt, i sult og tørst, i faste ofte, i kulde og nøgenhed.
28 Foruden det, som er udenfor, det, som kommer over mig dagligt, omsorgen for alle menighederne.
29 Hvem er svag, og jeg er ikke svag? hvem er fornærmet, og jeg brænder ikke?
30 Hvis jeg har brug for ære, vil jeg rose mig af det, som vedrører mine skrøbeligheder.
31 Vor Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som er velsignet til evig tid, ved, at jeg ikke lyver.
32I Damaskus holdt Landshøvdingen under Kong Aretas Damaskenernes By med en Garnison, i Ønske om at fange mig.
33 Og gennem et Vindue i en Kurv blev jeg faldet ned af Muren og undslap hans Hænder.

KAPITEL 12

1 Det er utvivlsomt ikke hensigtsmæssigt for mig at ære. Jeg vil komme til syner og åbenbaringer fra Herren.
2 Jeg kendte en mand i Kristus for mere end fjorten år siden (om han er i legemet, kan jeg ikke sige; eller om den er uden for legemet, kan jeg ikke sige: Gud ved det), sådan en blev grebet op til den tredje himmel.
3 Og jeg kendte sådan en mand (hvad enten det er i legemet eller uden for legemet, det kan jeg ikke sige: Gud ved det)
4 Hvorledes han blev ført op i Paradis og hørte usigelige Ord, som det ikke er tilladt for et Menneske at udtale.
5 Af sådan en vil jeg rose mig, dog vil jeg ikke rose mig af mig selv, men af mine Skrøbeligheder.
6 Thi om end jeg vilde at rose mig, vil jeg ikke være en dåre; thi jeg vil sige sandheden; men nu lader jeg det lade være, at ingen skal tænke på mig mere end, hvad han ser mig være, eller som han hører om mig.
7 Og for at jeg ikke skulle blive ophøjet over mål ved åbenbaringernes overflod, blev der givet mig en torn i kødet, Satans sendebud til at slå mig, for at jeg ikke skulle blive ophøjet over mål.
8 For dette bad jeg Herren tre Gange, at den maatte vige fra mig.
9 Og han sagde til mig: Min Naade er dig nok, thi min Styrke fuldendes i Svaghed. Derfor vil jeg meget gerne rose mig af mine skrøbeligheder, for at Kristi kraft kan hvile over mig.

10 Derfor har jeg Behag i Skrøbeligheder, i Bebrejdelser, i Nødvendigheder, i Forfølgelser, i Trængsler for Kristi Skyld; thi naar jeg er svag, da er jeg stærk.
11 Jeg er blevet en dåre i at rose mig; I har tvunget mig, for jeg burde have været rost af jer; for i intet er jeg bagud for de allerhøjeste apostle, skønt jeg intet er.
12 Sandelig, en Apostels Tegn blev gjort iblandt Eder i al Tålmodighed, i Tegn og Undere og Mægtige Gerninger.
13 Thi hvad er det, hvori I vare ringere end andre Menigheder, bortset fra at jeg ikke selv var eder belastende? tilgiv mig dette forkerte.
14 Se, tredje gang er jeg rede til at komme til dig; og jeg vil ikke være dig til byrde; thi jeg søger ikke din, men dig; thi Børnene bør ikke samle til Forældrene, men Forældrene for Børnene.
15 Og jeg vil meget gerne bruge og blive brugt for eder; selvom jo mere rigeligt jeg elsker dig, jo mindre bliver jeg elsket.
16 Men det være sig, jeg har ikke belastet Eder; dog, idet jeg var listig, greb jeg Eder med Svig.
17 Har jeg tjent dig ved nogen af dem, som jeg sendte til dig?
18 Jeg begærede Titus, og med ham sendte jeg en Broder. Har Titus tjent dig? gik vi ikke i samme ånd? gik vi ikke i samme skridt?
19 Mener I igen, at vi undskylder os for jer? vi taler for Gud i Kristus, men vi gøre alt, elskede, til eders opbyggelse.
20 Thi jeg frygter, at jeg ikke, naar jeg kommer, skal finde eder, som jeg vilde, og at jeg skal findes for eder, som I ikke vilde; at der ikke skal være Tvivl, Misundelse, Vrede, Spændinger, Bagtalelse, Hvisken, hævelser, tumulter:
21 Og for at min Gud, når jeg kommer igen, skal ydmyge mig iblandt jer, og at jeg skal jamre mange, som allerede har syndet og ikke har omvendt sig fra den Urenhed og Utugt og Frihed, som de har begået.

KAPITEL 13

1 Det er tredje gang, jeg kommer til dig. I to eller tre vidners mund skal hvert ord stå fast.
2 Jeg har fortalt dig det før og forudsagt dig, som om jeg var tilstede, anden Gang; og da jeg nu er fraværende, skriver jeg til dem, som hidtil har syndet, og til alle andre, at hvis jeg kommer igen, vil jeg ikke spare:
3 Da I søge et Bevis for, at Kristus taler i mig, som for eder ikke er svag, men mægtig i eder.
4 Thi skønt han blev korsfæstet af Svaghed, lever han dog ved Guds Kraft. For vi er også svage i ham, men vi skal leve med ham ved Guds kraft mod dig.
5 Undersøg jer selv, om I er i troen; bevise dit eget jeg. Ved I ikke selv, hvorledes Jesus Kristus er i jer, medmindre I er forkastede?
6 Men jeg stoler på, at I skal vide, at vi ikke er forkastede.
7 Nu beder jeg Gud, at I ikke gør ondt; ikke for at vi skulle fremstå godkendte, men for at I skulle gøre det ærlige, skønt vi er som forkastede.
8 Thi vi kan ikke gøre noget imod Sandheden, men for Sandheden.
9 Thi vi glæder os, naar vi ere svage, og I ere stærke; og dette ønske vi ogsaa din Fuldkommenhed.
10 Derfor skriver jeg disse ting uden at være tilstede, for at jeg ikke skal bruge skarphed i overensstemmelse med den kraft, som Herren har givet mig til opbyggelse og ikke til ødelæggelse.
11 Til sidst, brødre, farvel. Vær fuldkommen, vær af god trøst, vær ensindet, lev i fred; og kærlighedens og fredens Gud skal være med dig.
12 Hils hinanden med et helligt kys.
13 Alle de hellige hilser dig.
14 Herren Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med jer alle. Amen. (Det andet brev til korintherne blev skrevet fra Filippi, en by i Makedonien, af Titus og Lucas.)

Galaterne

KAPITEL 1

1 Paulus, en apostel, (ikke af mennesker, hverken af mennesker, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som oprejste ham fra de døde)
2 Og alle de brødre, som er med mig, til menighederne i Galatien:
3 Nåde være med jer og fred fra Gud Fader og fra vor Herre Jesus Kristus!
4 som gav sig selv for vore synder for at fri os fra denne nuværende onde verden efter Guds og vor Faders vilje.
5 Hvem være ære i evighed og evighed. Amen.
6 Jeg undrer mig over, at I så snart er fjernet fra ham, som kaldte jer til Kristi nåde til et andet evangelium:
7 Hvilket ikke er andet; men der er nogle, som bekymrer jer og vil fordreje Kristi evangelium.
8 Men selvom vi eller en engel fra himlen prædiker jer noget andet evangelium end det, som vi har prædiket jer, så lad ham være forbandet.
9 Som vi før har sagt, saa siger jeg nu atter: dersom nogen prædiker Eder et andet Evangelium, end det I have modtaget, ham være forbandet.
10 Thi skal jeg nu overtale Mennesker eller Gud? eller søger jeg at behage mænd? thi dersom jeg endnu behagede Mennesker, skulde jeg ikke være Kristi Tjener.
11 Men jeg vidner Eder, Brødre, at Evangeliet, som er prædiket af mig, ikke er efter Mennesket.
12 Thi heller ikke jeg modtog det af Mennesker, og jeg blev heller ikke lært det, men ved Jesu Kristi Åbenbaring.
13 Thi I have hørt om min Samtale tidligere i Jødernes Religion, hvorledes jeg overmåde forfulgte Guds Menighed og ødelagde den.
14 Og tjente på jødernes religion frem for mange af mine ligemænd i mit eget folk, idet jeg var overordentlig nidkær over for mine fædres overleveringer.
15 Men da det behagede Gud, som skilte mig fra min Moders Liv og kaldte mig af sin Naade,
16 at aabenbare sin Søn i mig, at jeg kunde prædike ham blandt Hedningerne; straks talte jeg ikke med kød og blod:
17 Jeg drog heller ikke op til Jerusalem til dem, som vare Apostle før mig; men jeg drog til Arabien og vendte tilbage til Damaskus.
18 Derefter drog jeg efter tre Aar op til Jerusalem for at se Peter, og jeg blev hos ham femten Dage.
19 Men andre af Apostlene så jeg ingen, undtagen Jakob, Herrens Broder.
20 Men det, som jeg skriver til jer, se, for Gud lyver jeg ikke.
21 Siden kom jeg til Syriens og Kilikiens egne;
22 og var ukendt af ansigtet for Judæas menigheder, som var i Kristus.
23 Men de havde kun hørt, at han, som førhen forfulgte os, nu prædiker den Tro, som han engang tilintetgjorde.
24 Og de prisede Gud i mig.

KAPITEL 2

1 Derefter tog jeg fjorten år efter atter op til Jerusalem med Barnabas og tog også Titus med mig.
2 Og jeg gik op ved åbenbaring og meddelte dem det evangelium, som jeg prædiker blandt hedningerne, men for dem, som var af anseelse, for at jeg ikke på nogen måde skulle løbe eller være løbet forgæves.
3 Men heller ikke Titus, som var med mig, idet han var græker, blev tvunget til at lade sig omskære.
4 Og på grund af falske brødre, der er indført uforvarende, som er kommet i hemmeligt for at udspejde vor frihed, som vi har i Kristus Jesus, for at de skulle føre os i trældom.
5, hvem vi har givet Plads ved underkastelse, nej, ikke for en Time; for at evangeliets sandhed kan fortsætte med jer.
6 Men af disse, som syntes at være noget, (hvad de end var, gør det mig ligegyldigt: Gud tager ikke imod nogens Person), thi de, som syntes at være noget sammenfaldende, tilføjede mig intet:
7 Men derimod, da de så, at evangeliet om de uomskårne var overgivet til mig, ligesom evangeliet om omskærelsen var til Peter;
8 (Thi han, som virkede i Peter til Omskærelsens Apostel, han var mægtig i mig mod Hedningerne)
9 Og da Jakob, Kefas og Johannes, som syntes at være søjler, fornemmede den nåde, der var givet mig, gav de mig og Barnabas fællesskabets rette hænder; at vi skulle gå til hedningerne og de til omskærelsen.
10 Kun de vilde, at vi skulde komme de fattige i Hu; det samme som jeg også var frem til at gøre.
11 Men da Peter kom til Antiokia, stod jeg ham imod op til Ansigtet, fordi han skulde bebrejdes.
12 Thi før nogle kom fra Jakob, spiste han med Hedningerne; men da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig ud af frygt for dem, som vare af Omskærelsen.
13 Og de andre Jøder satte sig ligeså sammen med ham; i en sådan grad, at Barnabas også blev revet med af deres dissimulering.
14 Men da jeg saae, at de ikke vandrede retfærdigt efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Peter foran dem alle: dersom du, som er Jøde, lever efter Hedningernes Maade og ikke som Jøderne, hvorfor tvinger du at hedningerne skal leve som jøderne?
15 Vi, som er jøder af natur og ikke syndere af hedningerne,
16 Velvidende, at et menneske ikke er retfærdiggjort af lovens gerninger, men ved troen på Jesus Kristus, troede vi også på Jesus Kristus, for at vi skulle blive retfærdige ved troen på Kristus og ikke ved lovens gerninger. : thi ved lovens gerninger skal intet kød retfærdiggøres.
17 Men dersom vi, medens vi søge at blive retfærdige ved Kristus, og selv ere fundet Syndere, er da Kristus Syndens Tjener? Gud forbyde det.
18 Thi dersom jeg genopbygger det, som jeg ødelagde, gør jeg mig selv til Overtræder.
19 Thi jeg er ved Loven død for Loven, for at jeg skulde leve for Gud.
20 Jeg er korsfæstet med Kristus; dog lever jeg; dog ikke jeg, men Kristus lever i mig; og det liv, som jeg nu lever i kødet, lever jeg ved troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv for mig.
21 Jeg forpurrer ikke Guds Naade; thi dersom Retfærdighed kommer ved Loven, da er Kristus død forgæves.

KAPITEL 3

1 O tåbelige galatere, hvem har forhekset jer, for at I ikke skulle adlyde sandheden, for hvis øjne Jesus Kristus åbenbart er blevet fremsat, korsfæstet blandt jer?
2 Kun dette vil jeg lære af Eder: Har I modtaget Aanden ved Lovgerninger eller ved Troens Høring?
3 Er I så tåbelige? efter at I er begyndt i Ånden, er I nu fuldkomne ved kødet?
4 Har I lidt så meget forgæves? hvis det endnu er forgæves.
5 Altså den, som tjener eder Ånden og gør undere iblandt jer, gør han det ved lovens gerninger eller ved troens hørelse?
6 Ligesom Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.
7 Vide derfor, at de, som ere af Tro, de ere Abrahams Børn.
8 Og Skriften forudså, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne ved Tro, prædikede før Evangeliet for Abraham og sagde: I dig skulle alle Folkene velsignes.
9 Saa velsignes de, som ere af Tro, med den trofaste Abraham.
10 Thi alle, som ere af Lovens Gerninger, ere under Forbandelsen; thi der er skrevet: Forbandet er enhver, som ikke bliver ved i alt, hvad der er skrevet i Lovbogen, for at gøre det.
11 Men at ingen retfærdiggøres ved loven for Guds øjne, det er åbenbart; thi den retfærdige skal leve af troen.
12 Og Loven er ikke af Tro, men: Den, som gør dem, skal leve i dem.
13 Kristus har forløst os fra lovens forbandelse, idet han er blevet til en forbandelse for os; thi der er skrevet: Forbandet er enhver, som hænger på et træ!
14 at Abrahams Velsignelse kunde komme over Hedningerne ved Jesus Kristus; så vi kan modtage Åndens løfte ved tro.
15 Brødre, jeg taler på menneskelig vis; Skønt det blot er en mands pagt, men hvis den stadfæstes, ophæver eller tilføjer ingen den.
16 Men til Abraham og hans Sæd blev løfterne givet. Han siger ikke: Og til Frø, som om mange; men som af én, og til din Sæd, som er Kristus.
17 Og dette siger jeg, at den pagt, som er stadfæstet af Gud i Kristus, loven, som var fire hundrede og tredive år efter, kan ikke ophæve, at den skulle gøre løftet til intet.
18 Thi dersom Arven er af Loven, er den ikke mere af Forjættelse; men Gud gav den til Abraham ved Forjættelse.
19 Hvorfor tjener da Loven? Det blev tilføjet på grund af overtrædelser, indtil den sæd skulle komme, til hvem løftet blev givet; og det blev ordineret af engle i en mellemmands hånd.
20 Men en mægler er ikke en mægler for én, men Gud er én.
21 Er loven da imod Guds løfter? Gud forbyde det: for hvis der var blevet givet en lov, som kunne have givet liv, skulle retfærdigheden i sandhed have været ved loven.
22 Men Skriften har afsluttet alt under Synden, for at Forjættelsen ved Troen på Jesus Kristus kunde gives dem, som troe.
23 Men før Troen kom, bleve vi holdt under Loven, indelukkede til den Tro, som siden skulde aabenbares.
24 Derfor var loven vor skolemester for at føre os til Kristus, for at vi skulle blive retfærdige ved tro.
25 Men efter at troen er kommet, er vi ikke længere under en skolemester.
26 Thi I ere alle Guds Børn ved Troen paa Christus Jesus.
27 Thi så mange af eder, som ere døbte til Kristus, have iklædt eder Kristus.
28 Der er hverken Jøde eller Græker, der er hverken Træl eller Fri, der er hverken Mand eller Kvinde; thi I ere alle een i Christus Jesus.
29 Og dersom I ere Kristi, da ere I Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen.

KAPITEL 4

1 Nu siger jeg: At Arvingen, saa længe han er et Barn, adskiller sig intet fra en Tjener, skønt han er Herre over alle;
2 Men er under Lærere og Statholdere indtil den Tid, Faderen har fastsat.
3 Således var vi, da vi var børn, i trældom under verdens elementer:
4 Men da tidens fylde var kommet, udsendte Gud sin søn, skabt af en kvinde, skabt under loven,
5 for at forløse dem, som vare under Loven, for at vi kunne modtage Sønner.
6 Og fordi I ere Sønner, har Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hjerter, idet han råber: Abba, Fader!
7 Derfor er du ikke længere en tjener, men en søn; og hvis en søn, så en Guds arving ved Kristus.
8 Men da I ikke kendte Gud, tjente I dem, som af natur ikke ere guder.
9 Men nu, efter at I har kendt Gud, eller rettere er kendt af Gud, hvordan vender I så igen til de svage og bedrøvende elementer, hvortil I atter ønsker at være i trældom?
10 I holder Dage og Maaneder og Tider og Aar.
11 Jeg er bange for dig, at jeg ikke har ydet dig Arbejde forgæves.
12 Brødre! jeg beder Eder, vær som jeg er; thi jeg er, som I er; I har slet ikke skadet mig.
13 I vide, hvorledes jeg ved Kødets Skrøbelighed prædikede Evangeliet for Eder i første omgang.
14 Og min Fristelse, som var i mit Kød, foragtede I ikke og forkastede I ikke; men tog imod mig som en Guds engel, som Kristus Jesus.
15 Hvor er da den velsignelse, som I talte om? thi jeg vidner eder, at hvis det havde været muligt, ville I have revet eders Øjne ud og givet mig dem.
16 Er jeg derfor blevet din Fjende, fordi jeg siger dig Sandheden?
17 De virker nidkært på dig, men ikke godt; ja, de ville udelukke jer, for at I kunne påvirke dem.
18 Men det er godt altid at være nidkær i det gode, og ikke kun når jeg er til stede hos dig.
19 Mine børn, af hvilke jeg føder igen, indtil Kristus bliver formet i jer,
20 Jeg ønsker nu at være tilstede hos dig og ændre min Røst; thi jeg er i tvivl om dig.
21 Sig mig, I, som vilde være under Loven, hører I ikke Loven?
22 Thi der er skrevet, at Abraham havde to Sønner, den ene med en Tjenestepige, den anden med en fri.
23 Men den, som var af Trælkvinden, blev født efter Kødet; men han af den frie kvinde var ved løfte.

24 Hvilke Ting er en Allegori; thi disse ere de to Pagter; den fra Sinajs Bjerg, som fører til trældom, som er Agar.
25 Thi denne Agar er Sinaj Bjerg i Arabien og svarer til Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn.
26 Men Jerusalem, som er ovenover, er frit, som er vor alles Moder.
27 Thi der er skrevet: Fryd dig, du ufrugtbare, som ikke føder; bræk ud og råb, du som ikke har fødsel; thi den øde har mange flere børn end den, der har en mand.
28 Men vi, Brødre, som Isak var, er Forjættelsens Børn.
29 Men ligesom dengang den, der var født efter Kødet, forfulgte ham, som var født efter Ånden, således er det nu.
30 Men hvad siger Skriften? Driv trælkvinden og hendes søn ud; thi trælkvindens søn skal ikke arve med den frie kvindes søn.
31 Altså, Brødre! Vi ere ikke Trælkvindens Børn, men af den frie.

KAPITEL 5

1 Stå derfor fast i den frihed, hvormed Kristus har frigjort os, og bliv ikke viklet igen i trældommens åg.
2 Se, jeg, Paulus, siger jer, at dersom I lade jer omskære, skal Kristus ikke gavne jer.
3 Thi jeg vidner atter for enhver, som er omskåret, at han er en skyldig at holde hele Loven.
4 Kristus er blevet til ingen virkning for Eder, enhver af Eder, som er retfærdiggjort ved Loven; I er faldet fra nåden.
5 Thi vi vente ved Ånden efter Retfærdighedens Haab ved Troen.
6 Thi i Jesus Kristus nytter hverken Omskærelse eller Forhud noget; men tro, der virker ved kærlighed.
7 I løb godt; hvem forhindrede jer i, at I ikke skulle adlyde sandheden?
8 Denne Overbevisning kommer ikke af ham, som kalder Eder.
9 Lidt surdej syrer hele dejen.
10 Jeg har tillid til eder ved Herren, at I ikke vil være anderledes tænkende; men den, som plager eder, skal bære sin Dom, hvem han end er.
11 Og jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvorfor lider jeg så endnu forfølgelse? så er korsets forseelse ophørt.
12 Jeg vilde, at de endog blev afskåret, hvilket plager dig.
13 Thi, brødre, I er blevet kaldet til frihed; Brug kun ikke friheden til en anledning til kødet, men tjen hinanden ved kærlighed.
14 Thi al Loven er opfyldt med ét Ord, ja, i dette; Du skal elske din næste som dig selv.
15 Men dersom I bider og fortærer hinanden, så pas på, at I ikke fortæres af hinanden.
16 Dette siger jeg da: Vandre i Aanden, saa skulle I ikke opfylde Kjødets Lyst.
17 Thi Kødet begjærer imod Aanden, og Aanden imod Kødet, og disse ere imod hinanden, saa at I ikke kunne gøre, hvad I ville.
18 Men dersom I lades af Aanden, ere I ikke under Loven.
19 Men Kødets Gerninger ere aabenbare, som ere disse; Utroskab, utugt, urenhed, liderlighed,
20 Afgudsdyrkelse, hekseri, had, afvigelse, efterligninger, vrede, strid, oprør, kætteri,
21 Misundelse, Drab, Drukkenskab, Spændinger og lignende, hvad jeg før siger Eder, som jeg ogsaa har sagt Eder tidligere, at de, som gjøre saadant, ikke skulle arve Guds Rige.
22 Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, tro,
23 Sagtmodighed, Afholdenhed: imod sådanne er der ingen Lov.
24 Og de, som ere Kristi, have korsfæstet Kødet med Hengivenheder og Lystninger.
25 Hvis vi lever i Ånden, så lad os også vandre i Ånden.
26 Lader os ikke begære forfængelig herlighed, ophidse hinanden, misunde hinanden.

KAPITEL 6

1 Brødre, hvis et menneske bliver indhentet på grund af en fejl, I, som er åndelige, genopretter sådan en i mildhedens ånd; tænk på dig selv, for at du ikke også skal blive fristet.
2 Bær hinandens byrder og opfyld således Kristi lov.
3 Thi dersom nogen mener, at han er noget, da bedrager han sig selv, naar han intet er.
4 Men lad enhver prøve sit eget Gerning, og da skal han glæde sig over sig selv alene og ikke over en anden.
5 Thi enhver skal bære sin egen Byrde.
6 Lad den, som er oplært i ordet, meddele ham, som underviser i alt godt.
7 Lad dig ikke bedrage; Gud hånes ikke; thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.
8 Thi den, som sår i sit Kød, skal af Kødet høste Fordærvelse; men den, som sår til Ånden, skal af Ånden høste evigt liv.
9 Og lad os ikke blive trætte af at gøre godt; thi i sin Tid skulle vi høste, hvis vi ikke bliver trætte.
10 Når vi derfor har lejlighed, lad os gøre godt mod alle mennesker, især mod dem, som er af troens husstand.
11 I ser, hvor stort et Brev jeg har skrevet til eder med min egen Haand.
12 Så mange, som ønske at gøre et smukt skue i kødet, tvinge de dig til at blive omskåret; kun for at de ikke skulle lide forfølgelse for Kristi kors.
13 Thi heller ikke de selv, som omskæres, holde Loven; men ønsker at lade dig omskære, at de kan rose sig af dit kød.
14 Men Gud forbyde mig at rose mig, undtagen i vor Herre Jesu Kristi Kors, ved hvilken Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden.
15 Thi i Kristus Jesus nytter hverken Omskærelse eller Forhud noget, men en ny Skabning.
16 Og alle, som vandre efter denne Regel, Fred være med dem og Barmhjertighed og med Guds Israel!
17 Lad nu ingen plage mig; thi jeg bærer den Herres Jesu Mærker i mit Legeme.
18 Brødre! vor Herre Jesu Kristi nåde være med eders ånd! Amen. (Til galaterne skrevet fra Rom.)

Efeserne

KAPITEL 1

1 Paulus, Jesu Kristi apostel ved Guds vilje, til de hellige, som er i Efesos, og til de troende i Kristus Jesus:
2 Nåde være med Eder og Fred fra Gud vor Fader og fra Herren Jesus Kristus.
3 Lovet være vor Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som har velsignet os med alle åndelige velsignelser i det himmelske i Kristus.
4 som han har udvalgt os i ham før verdens grundlæggelse, for at vi skulle være hellige og uden skyld for ham i kærlighed.
5 Efter at have forudbestemt os til at adoptere børn ved Jesus Kristus til sig selv, efter hans viljes velbehag,
6 Til pris for hans nådes herlighed, hvori han har gjort os velbehagelige i den elskede.
7 i hvem vi have Forløsning ved hans Blod, Syndernes Forladelse efter hans Naades Rigdom;
8 hvori han har været overflod over for os i al Visdom og Klogskab;
9 Efter at have kundgjort os hemmeligheden om sin vilje, efter hans velbehag, som han har tænkt sig i sig selv:
10 for at han i Tidernes Fyldes Uddeling kunde samle alle Ting i Kristus, baade i Himmelen, som paa Jorden; selv i ham:
11 i hvem vi ogsaa have faaet Arv, idet vi ere forudbestemt efter hans Formaal, som virker alt efter sin egen Viljes Raad.
12 for at vi skulle være til pris for hans herlighed, som først stolede på Kristus.
13 På hvem I også stolede på, efter at I hørte sandhedens ord, eders frelses evangelium; på hvem også efter at I troede, blev I beseglet med løftets hellige ånd,
14 Hvilket er vor Arvs Ære indtil Indløsningen af den købte Ejendom, til Lov om hans Herlighed.
15 Derfor, efter at jeg havde hørt om eders tro på den Herre Jesus og kærlighed til alle de hellige,
16 Hold op med at takke for dig, idet du nævner dig i mine Bønner;
17 For at vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighedens Fader, må give jer visdommens og åbenbaringens ånd i kundskab om ham:
18 Din Forstands Øjne ere oplyste; for at I må vide, hvad håbet er i hans kald, og hvilken rigdom af herligheden af hans arv i de hellige,
19 Og hvad er hans magts overmåde storhed for os, som tror, efter hans mægtiges kraft,
20 som han gjorde i Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin egen højre hånd i de himmelske,
21 Langt over alt Fyrstendømme og Magt og Magt og Herredømme og hvert Navn, som nævnes, ikke blot i denne Verden, men ogsaa i den kommende.
22 og har lagt alt under hans fødder og givet ham til menighedens hoved over alle ting,
23 som er hans Legeme, Fylden af ham, som fylder alt i alle.

KAPITEL 2

1 Og I har gjort ham levende, som var døde i Overtrædelser og Synder;
2 Hvori I i tidligere tider vandrede i overensstemmelse med denne verdens gang, i overensstemmelse med luftens magts fyrste, den ånd, som nu virker i ulydighedens børn:
3 Blandt hvem vi også alle førhen havde vor samtale i vort køds lyster, idet vi opfyldte kødets og sindets ønsker; og var af natur vredens børn, ligesom andre.
4 Men Gud, som er rig på barmhjertighed, for sin store kærlighed, hvormed han elskede os,
5 Selv da vi var døde i synd, har han gjort os levende sammen med Kristus (af nåde ere I frelst;)
6 Og har oprejst os sammen og ladet os sidde sammen i de himmelske Steder i Kristus Jesus.
7 for at han i de kommende Tider skulde forkynde sin nådes overmåde Rigdom i sin Miskundhed mod os ved Kristus Jesus.
8 Thi af Naade ere I frelste ved Tro; og det ikke af jer selv: det er Guds gave.
9 Ikke af Gerninger, for at ingen skal rose sig.
10 Thi vi ere hans Værk, skabte i Christus Jesus til gode Gerninger, som Gud forud har ordineret, at vi skulle vandre i dem.
11 Kom derfor i hu, at I i tiden er forbi hedninge i kødet, som kaldes Uomskæring af det, som kaldes Omskæring i kødet, som er gjort med hænder;
12 At I på den tid var uden Kristus, fremmede fra Israels rigsfællesskab og fremmede fra løftets pagter, uden håb og uden Gud i verden.
13 Men nu i Kristus Jesus er I, som nogle gange vare langt borte, nær ved Kristi Blod.
14 Thi han er vor Fred, som har gjort begge til en og nedbrudt Mellemvæggen mellem os;
15 idet han i hans Kød har ophævet Fjendskabet, endog Budernes Lov, som er indeholdt i Anordninger; for at skabe et nyt menneske i sig selv af to, således at skabe fred;
16 Og for at han kunde forlige dem begge med Gud i ét Legeme ved Korset, efter at have dræbt Fjendskabet derved.
17 Og kom og prædikede Fred for Eder, som vare langt borte, og for dem, som vare nær.
18 Thi ved ham have vi begge Adgang til Faderen ved een Aand.
19 Derfor er I ikke længere fremmede og fremmede, men medborgere med de hellige og af Guds husstand;
20 og er bygget på apostlenes og profeternes grundvold, idet Jesus Kristus selv er hovedhjørnestenen;
21 I hvem hele den bygning, der er passende sammenbygget, vokser til et helligt tempel i Herren:
22 I hvem også I ere sammenbyggede til Guds bolig ved Ånden.

KAPITEL 3

1 Derfor er jeg, Paulus, Jesu Kristi fange for jer hedninger,
2 Hvis I har hørt om uddelingen af Guds nåde, som er givet mig til jer:
3 Hvorledes han ved åbenbaring kundgjorde mig hemmeligheden; (som jeg skrev før med få ord,
4 hvorved I, når I læser, kan forstå min viden i Kristi mysterium)

5 Hvilket i andre tidsaldre ikke blev gjort kendt for menneskenes sønner, som det nu er åbenbaret for hans hellige apostle og profeter ved Ånden;
6 For at Hedningerne skulle være Medarvinger og af det samme Legeme og have Del i hans Forjættelse i Kristus ved Evangeliet.
7 hvoraf jeg blev gjort til tjener efter Guds nådegave, givet mig ved hans krafts virkning.
8 Mig, som er mindre end den mindste af alle hellige, er denne nåde givet, at jeg blandt hedningerne skulle prædike Kristi uransakelige rigdomme;
9 Og for at lade alle mennesker se, hvad der er fællesskabet med hemmeligheden, som fra verdens begyndelse har været skjult i Gud, som skabte alle ting ved Jesus Kristus.
10 Med den hensigt, at nu til fyrstendømmerne og magterne i de himmelske steder måtte blive kendt af kirken Guds mangfoldige visdom,
11 Efter den evige Hensigt, som han havde besluttet i Kristus Jesus, vor Herre:
12 I hvem vi have frimodighed og adgang med tillid ved troen på ham.
13 Derfor ønsker jeg, at I ikke besvimer ved mine trængsler for jer, hvilket er jeres herlighed.
14 Derfor bøjer jeg mine Knæ for vor Herre Jesu Kristi Fader,
15 om hvem hele familien i himlen og på jorden er navngivet,
16 at han vilde give dig, efter sin Herligheds Rigdom, at blive styrket med Magt ved sin Aand i det indre Menneske;
17 paa det Kristus maa bo i eders Hjerter ved Troen; at du, der er rodfæstet og grundfæstet i kærlighed,
18 Må være i stand til med alle hellige at forstå, hvad der er bredden og længden og dybden og højden;
19 Og at kende Kristi Kærlighed, som overgår Kundskab, at I kunne blive fyldt med al Guds Fylde.
20 Men til ham, som er i stand til at gøre mere end alt, hvad vi beder eller tænker, efter den kraft, som virker i os,
21 Ham være ære i menigheden ved Kristus Jesus i alle aldre, uden ende. Amen.

KAPITEL 4

1 Jeg, Herrens fange, beder jer derfor om, at I vandrer værdigt til det kald, hvormed I er kaldet,
2 Med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, fordragende hverandre i Kærlighed;
3 Bestræb dig på at bevare Åndens enhed i fredens bånd.
4 Der er ét Legeme og én Ånd, ligesom I ere kaldede i ét Haab om eders Kaldelse;
5 Én Herre, én tro, én dåb,
6 Én Gud og alles Fader, som er over alle og gennem alle og i jer alle.
7 Men enhver af os er givet Naade efter Kristi Gaves Maal.
8 Derfor siger han: da han steg op til det høje, førte han fangenskab og gav Mennesker Gaver.
9 (Nu da han steg op, hvad er det andet end at han også først steg ned til jordens nedre dele?
10 Han, som steg ned, er også den samme, som steg op langt over alle himle, for at han skulle fylde alt.)
11 Og han gav nogle, Apostle; og nogle, profeter; og nogle, evangelister; og nogle, præster og lærere;
12 Til de helliges fuldkommengørelse, til tjenestens gerning, til opbyggelsen af Kristi legeme.
13 Indtil vi alle kommer i Troens Enhed og Kundskaben om Guds Søn, til et fuldkomment Menneske, til Kristi Fylde Mål:
14 At vi nu ikke mere skal være børn, kastet frem og tilbage og ført omkring med enhver lærdoms vind, af menneskers slæb og listig list, hvorved de ligger på lur for at bedrage;
15 Men taler Sandhed i Kærlighed, skal vokse op i ham i alle Ting, som er Hovedet, nemlig Kristus.
16 Fra hvem hele Legemet passende sammenføjes og sammentættes ved det, som hvert Led yder, efter den virkningsfulde Virkning i Maalet af hver Del, gør Legemet Vækst til sig selv opbyggelse i Kærlighed.
17 Dette siger jeg derfor og vidner i Herren, at I fra nu af ikke vandrer, som andre hedninger vandrer, i deres forfængelighed,
18 Efter at Forstanden er formørket, er de fremmedgjorte fra Guds Liv ved den Uvidenhed, som er i dem, paa Grund af deres Hjertes Blindhed.
19 hvilke, der ere fornemmede, have overgivet sig til Friskhed, til at øve al Urenhed med Grådighed.
20 Men saaledes have I ikke lært Kristus;
21 Dersom I have hørt ham og ere blevet lært af ham, som Sandheden er i Jesus:
22 at I afskyde den gamle Mand, som er fordærvet efter de løgnagtige Lystninger;
23 Og bliv fornyet i dit sinds ånd;
24 Og at I iføre jer det nye Menneske, som efter Gud er skabt i Retfærdighed og sand Hellighed.
25 Aflæg derfor Løgnen, tal hver Sandhed med sin Næste; thi vi ere hinandens Lemmer.
26 Vær vrede, og synd ikke; lad ikke solen gå ned over din vrede!
27 Giv heller ikke Djævelen plads.
28 Lad den, som stjal, ikke mere stjæle, men hellere arbejde og arbejde med sine hænder det gode, for at han skal give den, som trængende.
29 Lad intet fordærvet Tale udgå af din Mund, men det, som er godt til Opbyggelse, for at det kan tjene Tilhørerne Naade.
30 Og bedrøv ikke Guds Hellige Ånd, hvorved I ere beseglet til forløsningens dag.
31 Lad al Bitterhed og Vrede og Vrede og Skrig og Ondskab blive borte fra eder med al Ondskab.
32 Og vær venlige mod hverandre, ømhjertede, idet I tilgiver hinanden, ligesom Gud for Kristi Skyld har tilgivet Eder.

KAPITEL 5

1 Vær derfor Guds efterfølgere som kære børn;
2 Og vandre i Kærlighed, ligesom Kristus har elsket os og har givet sig selv for os et Offer og et Slagoffer til Gud til en duftende Lugt.
3 Men utugt og al Urenhed eller Begærlighed, lad det ikke én gang nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for de hellige;
4 Hverken Snavs eller tåbelig Tale eller Spøg, som ikke er passende, men derimod takke.

5 Thi dette ved I, at ingen horer eller uren eller begærlig mand, som er en afgudsdyrker, har nogen arv i Kristi og Guds rige.
6 Lad ingen bedrage eder med tomme ord; thi på grund af disse ting kommer Guds vrede over ulydighedens børn.
7 Vær derfor ikke delagtige med dem.
8 For nogle gange var I mørke, men nu er I lys i Herren; vandre som lysets børn!
9 (Thi Åndens frugt er i al godhed og retfærdighed og sandhed;)
10 At prøve, hvad der er behageligt for Herren.
11 Og hav ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger, men irettesæt dem derimod.
12 Thi det er en Skam at tale om det, som er gjort af dem i det skjulte.
13 Men alt, som er irettesat, er åbenbaret ved lyset; thi alt det, som åbenbares, er lys.
14 Derfor siger han: Vågn op, du, som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal give dig lys.
15 Se da til, at I vandrer omhyggeligt, ikke som tåber, men som kloge,
16 Forløser Tiden, thi Dagene ere onde.
17 Derfor skal I ikke være ukloge, men forstå, hvad Herrens vilje er.
18 Og berus dig ikke af Vin, hvori der er overflod; men bliv fyldt med Ånden;
19 Tal til eder selv i Salmer og Lovsange og åndelige Sange, synger og taler i eders Hjerte for Herren;
20 Tak altid Gud og Faderen for alt i vor Herre Jesu Kristi Navn;
21 Underordner jer hinanden i Guds frygt.
22 Hustruer, underordner eder eders egne Mænd, som under Herren.
23 Thi Manden er Hustruens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved, og han er Legemets Frelser.
24 Derfor, ligesom menigheden er underordnet Kristus, således skal hustruerne være deres egne mænd i alt.
25 Mænd! elsk eders Hustruer, ligesom Kristus elskede Menigheden og gav sig selv for den;
26 For at han kunde hellige og rense det med Vandet ved Ordet,
27 for at han skulde fremstille den for sig selv som en herlig Menighed, uden Plet eller Rynke eller noget saadant; men at det skal være helligt og uden lyte.
28 Således burde mænd elske deres hustruer som deres egne legeme. Den, der elsker sin hustru, elsker sig selv.
29 Thi ingen har nogensinde hadet sit eget Kød; men nærer og værner om det, ligesom Herren menigheden:
30 Thi vi ere Lemmer af hans Legeme, af hans Kød og af hans Ben.
31 Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder og slutte sig til sin Hustru, og de to skulle være ét Kød.
32 Dette er en stor hemmelighed, men jeg taler om Kristus og menigheden.
33 Dog lad enhver af Eder saaledes elske sin Hustru ligesom sig selv; og konen ser, at hun ærer sin mand.

KAPITEL 6

1 Børn, adlyd jeres forældre i Herren; thi dette er ret.
2 Ær din Fader og Moder; (som er det første bud med løfte;)
3 at det må gå dig vel, og du må leve længe på jorden.
4 Og I Fædre! ophidser ikke eders Børn til Vrede, men opdrag dem i Herrens Opdragelse og Formaning.
5 Tjenere! vær lydige mod dem, som ere eders Herrer efter Kødet, med Frygt og Bæven, i Eders Hjertes enkelthed, som mod Kristus;
6 Ikke med øjentjeneste, som menneskebehager; men som Kristi tjenere, der gør Guds vilje af hjertet;
7 Med god vilje tjene som for Herren og ikke for mennesker:
8 Velvidende, at alt det gode, nogen gør, det skal han modtage af Herren, enten han er træl eller fri.
9 Og I Herrer, gør det samme mod dem, idet I ikke skal true med at vide, at også jeres Mester er i Himmelen; heller ikke er der respekt for personer hos ham.
10 Endelig, mine brødre, vær stærke i Herren og i hans magts kraft.
11 Tag Guds fulde Rustning på, at I kunne stå imod Djævelens list.
12 Thi vi kæmper ikke mod Kød og Blod, men mod Fyrster, mod Magter, mod Herskere i denne Verdens Mørke, mod åndelig Ondskab i Høje.
13 Derfor, tag Guds fulde Rustning på eder, at I kan stå imod på den onde Dag, og efter at have gjort alt, kan I bestå.
14 Stå derfor, have eders Lænder omgjorde med Sandhed og iført Retfærdighedens Bryst;
15 Og eders Fødder skoede med Fredens Evangeliums Forberedelse;
16 Frem for alt, tag troens skjold, hvormed I skal kunne slukke alle de ugudeliges brændende pile.
17 Og tag Frelsens Hjelm og Åndens Sværd, som er Guds Ord.
18 Beder altid med al Bøn og Bøn i Aanden og vaager dertil med al Udholdenhed og Bønnen for alle Hellige;
19 Og for mig, for at udsagn må gives mig, så jeg frimodigt kan åbne min mund for at gøre evangeliets hemmelighed kendt,
20 for hvilken jeg er en Sendemand i Baand, for at jeg deri kan tale frimodigt, som jeg burde tale.
21 Men for at også I må kende mine anliggender, og hvordan jeg gør det, skal Tychicus, en elsket broder og trofast tjener i Herren, gøre jer bekendt med alt.
22 hvem jeg har sendt til jer med samme formål, for at I skulle kende vore anliggender, og for at han kunne trøste jeres hjerter.
23 Fred være med brødrene og kærlighed med tro fra Gud Fader og Herren Jesus Kristus.
24 Nåde være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus i oprigtighed. Amen. (Til efeserne skrevet fra Rom af Tychicus.)

Filipperne

KAPITEL 1

1 Paulus og Timotheus, Jesu Kristi tjenere, til alle de hellige i Kristus Jesus, som er i Filippi, med biskopperne og diakonerne:
2 Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og fra Herren Jesus Kristus.
3 Jeg takker min Gud ved enhver ihukommelse af dig,
4 Altid i enhver min bøn for jer alle, der begærer med glæde,
5 For dit Fællesskab i Evangeliet fra den første Dag til nu;
6 I overbevisning om netop dette, at han, som har begyndt en god gerning i jer, skal udføre den indtil Jesu Kristi dag.
7 Ligesom det er passende for mig at tænke dette om jer alle, fordi jeg har jer i mit hjerte; for så vidt som både i mine bånd og i forsvaret og bekræftelsen af evangeliet, er I alle delagtige i min nåde.
8 Thi Gud er mit Vidnesbyrd, hvor meget jeg længes efter Eder alle i Jesu Kristi Indvolde.
9 Og dette beder jeg, at din Kærlighed maa blive mere og mere overflødig i Kundskab og i al Ret;
10 for at I skulle godkende det, som er fortræffeligt; for at I må være oprigtige og uden anstød indtil Kristi dag;
11 være fyldt med Retfærdighedens Frugter, som ere ved Jesus Christus, til Guds Ære og Pris.
12 Men jeg ønsker, at I skal forstå, brødre, at de ting, der skete for mig, snarere er faldet ud til evangeliets fremme;
13 Saa at mine Baand i Kristus ere aabenbare i hele Slottet og paa alle andre Steder;
14 Og mange af brødrene i Herren, der vokser selvsikre af mine bånd, er meget mere frimodige til at tale ordet uden frygt.
15 Nogle prædike sandelig Kristus selv af Misundelse og Strid; og nogle også af god vilje:
16 Den, der prædiker stridens Kristus, ikke oprigtigt, idet han antager at føje trængsel til mine bånd.
17 Men den anden af Kærlighed, velvidende, at jeg er sat til Evangeliets Forsvar.
18 Hvad så? dog prædikes Kristus på alle måder, hvad enten det er foregivet eller i sandhed; og jeg glæder mig over den, ja, og jeg vil glæde mig.
19 For jeg ved, at dette skal vende til min frelse ved din bøn og tilførsel af Jesu Kristi Ånd,
20 Efter min oprigtige Forventning og mit Haab, at jeg i Intet skal skamme mig, men at med al Frimodighed, som altid, saaledes ogsaa nu ogsaa Kristus skal blive stor i mit Legeme, enten det er ved Liv eller ved Død.
21 Thi for mig er at leve Kristus, og at dø er en Vinding.
22 Men dersom jeg lever i Kødet, er dette Frugten af mit Arbejde; dog ved jeg ikke, hvad jeg vil udvælge.
23 Thi jeg er trængt imellem to, og jeg har lyst til at gå bort og være med Kristus; hvilket er langt bedre:
24 Ikke desto mindre er det mere nødvendigt for dig at blive i kødet.
25 Og med denne tillid ved jeg, at jeg vil blive og blive hos jer alle til jeres fremme og glæde ved troen;
26 For at din Glæde må blive større for mig i Jesus Kristus, ved at jeg kommer til dig igen.
27 Lad kun eders Tale være, som det er Kristi Evangelium, paa det jeg kommer og ser eder, eller jeg er fraværende, maa jeg høre om eders Anliggender, at I staa fast i een Aand, med een Sind, stridende for Troen af evangeliet;
28 Og i intet forfærdede for eders Fjender, hvilket er for dem et tydeligt Tegn på Fortabelsen, men for eder på Frelsen og Guds.
29 Thi Eder er givet for Kristi Skyld, ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld;
30 have den samme Strid, som I saae i mig, og nu høre at være i mig.

KAPITEL 2

1 Hvis der derfor er nogen trøst i Kristus, om nogen trøst i kærlighed, om noget fællesskab med Ånden, om der er indvolde og barmhjertighed,
2 Fyld min Glæde, at I er ensindede, have den samme Kærlighed, er ens, ensindede.
3 Lad intet ske af strid eller forfængelighed; men lad hver i sindets ydmyghed anse andre bedre end sig selv.
4 Se ikke enhver på sine egne ting, men enhver på andres ting.
5 Lad dette sind være i jer, som også var i Kristus Jesus:
6 Han, som var i Guds skikkelse, mente ikke at være et røveri at være Gud lig.
7 Men han gjorde sig intet Ry og påtog sig en Tjeners Skikkelse og blev gjort i Menneskelignelse.
8 Og da han fandtes i Skikkelse som et Menneske, ydmygede han sig selv og blev lydig indtil Døden, ja, Korsets Død.
9 Derfor har også Gud højt ophøjet ham og givet ham et navn, som er højere end ethvert navn.
10 at i Jesu Navn skulde hvert Knæ bøje sig, hvad der er i Himmelen, og hvad der er paa Jorden, og hvad der er under Jorden;
11 Og at enhver Tunge skulle bekende, at Jesus Christus er Herre, til Gud Faders Ære.
12 Derfor, mine elskede, som I altid har adlød, ikke som i mit nærvær alene, men nu meget mere i min fravær, udarbejd jeres egen frelse med frygt og skælven.
13 Thi det er Gud, som virker i Eder baade at ville og at gøre efter hans Velbehag.
14 Gør alt uden knurren og skænderier:
15 For at I må være ulastelige og harmløse, Guds sønner, uden irettesættelse, midt i et skævt og perverst folk, blandt hvilket I skinner som lys i verden;
16 Holder Livets Ord frem; at jeg kan glæde mig på Kristi dag, at jeg ikke er løbet forgæves og ikke har arbejdet forgæves.
17 Ja, og hvis jeg bliver ofret på grund af jeres tros offer og tjeneste, glæder jeg mig og fryder mig med jer alle.
18 Af samme Grund gør og I glæde og glæde jer med mig.
19 Men jeg stoler på den Herre Jesus, at han snart vil sende Timotheus til eder, for at ogsaa jeg kan være ved god Trøst, naar jeg kender eders Tilstand.
20 For jeg har ingen ligesindet, som naturligvis vil tage sig af din tilstand.
21 Thi alle søge deres eget, ikke det, som er Jesu Kristi.
22 Men I kende hans Bevis, at han som en Søn hos Faderen har tjent med mig i Evangeliet.
23 Derfor håber jeg at sende ham snart, så snart jeg skal se, hvordan det vil gå med mig.

24 Men jeg stoler på Herren, at jeg også selv skal komme snart.
25 Dog mente jeg, at det var nødvendigt at sende til dig Epafroditus, min Broder, og Fødselsledsager og Medsoldat, men din Budbringer og ham, som tjente mine Ting.
26 Thi han længtes efter Eder alle og var fuld af Trang, fordi I havde hørt, at han havde været syg.
27 Thi han var ganske vist syg til Døden, men Gud forbarmede sig over ham; og ikke alene på ham, men også på mig, for at jeg ikke skal have sorg på sorg.
28 Derfor sendte jeg ham desto mere omhyggelig, for at I, naar I see ham igen, skulle glæde eder, og at jeg maa være mindre bedrøvet.
29 Tag derfor imod ham i Herren med al Glæde; og har sådan et ry:
30 Fordi for Kristi gerning var han døden nær, uden om sit liv, for at hjælpe eders mangel på tjeneste mod mig.

KAPITEL 3

1 Endelig, mine brødre, glæd jer i Herren. At skrive det samme til dig, det er mig sandelig ikke synd, men for dig er det sikkert.
2 Pas på hunde, pas på onde arbejdere, pas på kortfattethed.
3 Thi vi ere Omskærelsen, som tilbede Gud i Aanden og glæde os i Christus Jesus og ikke have Tillid til Kødet.
4 Skønt jeg også kunne have tillid til kødet. Hvis nogen anden mener, at han har noget, han kan stole på på kødet, jeg mere:
5 Omskåret den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræerne; som angående loven, en farisæer;
6 Angående nidkærhed, forfølgelse af kirken; rører ved retfærdigheden, som er i loven, ulastelig.
7 Men hvad der var mig vinding, det regnede jeg for tab for Kristus.
8 Ja utvivlsomt, og jeg regner alt andet end tab på grund af den fremragende kundskab om Kristus Jesus, min Herre: for hvem jeg har lidt tab af alle ting, og jeg regner dem for kun gødning, for at jeg kan vinde Kristus,
9 Og findes i ham, ikke havende min egen retfærdighed, som er af loven, men den, som er ved troen på Kristus, den retfærdighed, som er af Gud ved troen.
10 For at jeg kan kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet med hans lidelser, idet jeg bliver gjort i overensstemmelse med hans død;
11 Om jeg på nogen måde kunne nå til de dødes opstandelse.
12 Ikke som om jeg allerede havde opnaaet, nogen af dem allerede vare fuldkomne; men jeg følger efter, om jeg kan fatte det, for hvilket jeg ogsaa er grebet af Christus Jesus.
13 Brødre, jeg regner ikke mig selv for at have grebet; men dette ene gør jeg, idet jeg glemmer det, som er bagved, og rækker ud til det, som er foran,
14 Jeg trænger til mærket for at få prisen for Guds høje kaldelse i Kristus Jesus.
15 Lader os derfor være saaledes, saa Mange, som ere fuldkomne, og dersom I ere anderledes tænkende, da skal Gud aabenbare Eder dette.
16 Dog, hvortil vi allerede have nået, lad os følge den samme Regel, lad os tænke på det samme.
17 Brødre, bliv mig tilhængere sammen, og mærk dem, som vandre, som I har os til et eksempel.
18 (Thi mange vandre, om hvem jeg ofte har fortalt jer, og nu siger jeg jer selv grædende, at de er fjender af Kristi kors.
19 hvis ende er ødelæggelse, hvis Gud er deres bug, og hvis herlighed er i deres skam, som tænker på jordiske ting.)
20 Thi vor Tale er i Himmelen; hvorfra også vi venter på Frelseren, Herren Jesus Kristus:
21 som skal forandre vort afskyelige Legeme, at det kan blive formet som hans herlige Legeme, efter den Virkning, hvorved han er istand til at underlægge sig alting.

KAPITEL 4

1 Derfor, mine brødre højt elskede og længtes efter, min glæde og krone, så stå fast i Herren, min kære elskede.
2 Jeg bønfalder Euodias og Syntyke, at de skal være af samme sind i Herren.
3 Og jeg beder dig også, sande åg, hjælp de kvinder, som arbejdede sammen med mig i evangeliet, også med Clemens og med andre mine medarbejdere, hvis navne er i livets bog.
4 Glæd jer altid i Herren, og atter siger jeg: Glæd jer!
5 Lad din mådehold være kendt for alle mennesker. Herren er nær.
6 Pas på ingenting; men lad i alt ved bøn og bøn med taksigelse jeres ønsker blive kendt for Gud.
7 Og Guds Fred, som overgår al Forstand, skal bevare eders Hjerter og Sind ved Kristus Jesus.
8 Endelig, Brødre, alt, hvad der er sandt, alt, hvad der er ærligt, alt, hvad der er retfærdigt, alt, hvad der er rent, alt, hvad der er skønt, alt, hvad der er godt Rygte; hvis der er nogen dyd, og hvis der er nogen ros, så tænk på disse ting.
9 Det, som I både har lært og modtaget og hørt og set i mig, gør, og Fredens Gud skal være med eder.
10 Men jeg frydede mig meget i Herren, at nu til sidst er din omsorg for mig atter blomstret; hvori I ogsaa vare omhyggelige, men I manglede Lejlighed.
11 Ikke at jeg taler af mangel; thi jeg har lært at være tilfreds med den tilstand, jeg er.
12 Jeg veed baade at blive fornedret, og jeg ved at have Overflod; overalt og i alle Ting er jeg befalet baade at blive mæt og at sulte, baade at have overflod og at lide Nød.
13 Jeg kan alt ved Kristus, som styrker mig.
14 Skønt I har gjort godt, at I har kommunikeret med min lidelse.
15 Nu vide og I Filipperne, at i Evangeliets Begyndelse, da jeg rejste fra Makedonien, var der ingen Menighed, der meddelte mig om at give og modtage, uden I alene.
16 Thi selv i Thessalonika sendte I gang på gang til mit behov.
17 Ikke fordi jeg begærer en Gave, men jeg begærer Frugt, som kan være rigeligt for din Regning.
18 Men jeg har alt, og jeg er i overflod; jeg er mæt, efter at have modtaget af Epafroditus det, som er sendt fra eder, en duft af en sød lugt, et velbehageligt Offer, Gud velbehageligt.
19 Men min Gud skal sørge for al eders nød efter sin rigdom i herlighed ved Kristus Jesus.
20 Men Gud og vor Fader være Ære i Evighed og Evighed. Amen.

21 Hils enhver hellig i Kristus Jesus. De brødre, som er med mig, hilser dig.
22 Alle de hellige hilse dig, først og fremmest de, som ere af Cæsars Hus.
23 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle. Amen. (Til filipperne skrevet fra Rom, af Epafroditus.)

Kolosserne

KAPITEL 1

1 Paulus, en Jesu Kristi apostel ved Guds vilje, og Timotheus, vor broder,
2 Til de hellige og trofaste brødre i Kristus, som er i Kolosse: Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus!
3 Vi takker Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, idet vi altid beder for jer,
4 Siden vi har hørt om jeres tro på Kristus Jesus og om den kærlighed, som I har til alle de hellige,
5 For det håb, som er gemt for jer i himlen, hvorom I før har hørt i evangeliets sandhedsord;
6 som er kommet til eder, ligesom det er i al Verden; og bærer frugt, som det også gør i jer, fra den dag I hørte det og kendte Guds nåde i sandhed.
7 Som I ogsaa lærte om Epafras, vor kære Medtjener, som er Kristi trofaste Tjener for Eder;
8 som også forkyndte os din kærlighed i Ånden.
9 Derfor holder også vi, siden den dag, vi hørte det, ikke op med at bede for jer og begære, at I måtte blive fyldt med kundskab om hans vilje i al visdom og åndelig forstand;
10 For at I må vandre værdigt for Herren til alt velbehageligt, idet I er frugtbare i enhver god gerning og vokser i kundskaben om Gud;
11 Styrket af al Magt, efter hans herlige Kraft, til al Tålmodighed og Langmodighed med Glæde;
12 Tak til Faderen, som har sat os i møde til at være delagtige i de helliges arv i lyset.
13 som har udfriet os fra Mørkets Magt og overført os til sin kære Søns Rige.
14 i hvem vi have forløsning ved hans blod, syndernes forladelse.
15 Hvem er den usynlige Guds billede, den førstefødte af enhver skabning:
16 Thi ved ham blev alle Ting skabt, som ere i Himmelen og paa Jorden, synlige og usynlige, hvad enten de er Troner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alt er skabt ved ham og til ham.
17 Og han er før alle Ting, og alt består af ham.
18 Og han er Hovedet for Legemet, menigheden; hvo er begyndelsen, den førstefødte fra de døde; for at han i alle ting kunne have forrangen.
19 Thi det behagede Faderen, at i ham skulde al Fylde bo;
20 Og efter at have sluttet Fred ved sit Kors Blod, ved ham at forlige alle Ting med sig selv; ved ham, siger jeg, hvad enten de er ting på jorden eller ting i himlen.
21 Og du, som engang var fremmedgjort og fjender i dit sind ved onde gerninger, men nu har han forsonet
22 I hans Køds Legeme gennem Døden, for at fremsætte eder hellige og uanklagelige og upåklagelige for hans Øjne:
23 Hvis I fortsætter i den tro, der er grundfæstet og fast, og ikke lader jer fjerne fra håbet om evangeliet, som I har hørt, og som er blevet forkyndt for enhver skabning, som er under himlen; hvoraf jeg Paulus er gjort til en præst;
24 som nu fryder sig over mine lidelser for eder og fylder det, som er bagved af Kristi lidelser, i mit kød for hans legemes skyld, som er menigheden.
25 Derfor er jeg gjort til Tjener efter Guds Uddeling, som er givet mig for eder, for at opfylde Guds Ord;
26 Selv den hemmelighed, som har været skjult fra evigheder og slægtled, men nu er åbenbaret for hans hellige.
27 for hvem Gud vilde kundgøre, hvilken rigdom af herligheden af denne hemmelighed blandt hedningerne er; som er Kristus i jer, herlighedens håb:
28 hvem vi prædike, advare hvert Menneske og lære hvert Menneske i al Visdom; at vi kan fremstille ethvert menneske fuldkomment i Kristus Jesus:
29 hvortil jeg også arbejder, stridende efter hans Virke, som virker i mig mægtigt.

KAPITEL 2

1 For jeg ønsker, at I vidste, hvilken stor strid jeg har for jer og for dem i Laodikea og for så mange, som ikke har set mit ansigt i kødet;
2 For at deres hjerter måtte blive trøstet, sammenflettet i kærlighed og til al rigdom af fuld vished om forståelse, til anerkendelse af Guds og Faderens og Kristi mysterium;
3 I hvem er alle visdoms og kundskabs skatte skjulte.
4 Og dette siger jeg, at ingen skal forføre eder med lokkende ord.
5 Thi skønt jeg er fraværende i Kødet, er jeg dog med eder i Aanden, og jeg glæder mig og ser eders Orden og eders Trofasthed paa Kristus.
6 Ligesom I derfor har modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandre i ham.
7 rodfæstet og opbygget i ham og stadfæstet i troen, således som I er blevet lært, og rig på den med taksigelse.
8 Pas på, at ingen fordærver jer ved filosofi og forfængeligt bedrag, efter menneskers overlevering, efter verdens grundsætninger og ikke efter Kristus.
9 Thi i ham bor al Guddommens Fylde legemlig.
10 Og I ere fuldkomne i ham, som er Hovedet for al Fyrstendømme og Magt.
11 I hvem I ere også omskåret med en omskærelse, som er gjort uden hænder, ved at aflægge kødets synders legeme ved Kristi omskærelse.
12 Begravet med ham i Daaben, hvori og I ere opstandne med ham ved Troen paa Guds Virke, som har oprejst ham fra de Døde.
13 Og du, som var død i eders Synder og eders Forhud, har han levendegjort sammen med ham, idet han tilgav eder alle Overtrædelser;
14 Han udslettede den Haandskrift af Lovbud, som var imod os, og som var os imod, og tog den af Vejen og naglede den til sit Kors;
15. Og efter at have plyndret Fyrstendømmer og Magter, lod han dem aabenlyst sejre og sejrede over dem deri.
16 Lad derfor ingen dømme dig med hensyn til mad eller drikke eller med hensyn til en helligdag eller om nymåne eller om sabbatsdage.
17 som er en skygge af de kommende ting; men legemet er af Kristus.
18 Lad ingen forføre jer af jeres belønning i frivillig ydmyghed og tilbedelse af engle, trænge ind i det, han ikke har set, forgæves opblæst af sit kødelige sind,
19 Og uden at holde Hovedet, hvorfra hele Legemet ved Led og Bånd haver Næring tjent, og sammenføjet, vokser med Guds Tilvækst.

20 Hvis I derfor er døde med Kristus fra verdens grundprincipper, hvorfor er I da, som om I lever i verden, underlagt ordinancer?
21 (Rør ikke; smag ikke; håndtag ikke;
22 som alle skal omkomme ved at bruge;) efter menneskenes bud og lære?
23 hvilke Ting have vist Visdom i Villietilbedelse og Ydmyghed og Forsømmelse af Legemet; ikke i nogen ære til at mætte kødet.

KAPITEL 3

1 Dersom I da ere opstandne med Kristus, da søg det, som er ovenover, hvor Kristus sidder ved Guds højre Haand.
2 Hengiv din hengivenhed til det der er ovenover, ikke til det på jorden.
3 Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Christus i Gud.
4 Naar Kristus, som er vort Liv, skal aabenbares, da skulle og I aabenbares med ham i Herlighed.
5 Dæb derfor dine Lemmer, som ere paa Jorden; utugt, urenhed, overdreven hengivenhed, ond begærlighed og begærlighed, som er afgudsdyrkelse:
6 For hvilke tings skyld kommer Guds vrede over ulydens børn:
7 hvori I ogsaa vandrede nogen Tid, da I levede i dem.
8 Men nu aflægger også I alt dette; vrede, vrede, ondskab, blasfemi, beskidt kommunikation ud af din mund.
9 Lyv ikke for hverandre, thi I have forladt den gamle Mand med hans Gerninger;
10 Og iført dig det nye Menneske, som fornyes i Kundskab efter hans Billede, som skabte det.
11 Hvor der hverken er Græker eller Jøde, omskærelse eller forhud, barbar, skyter, træl eller fri; men Kristus er alt og i alle.
12 Ifør derfor, som Guds udvalgte, hellige og elskede, barmhjertighedens indre, venlighed, ydmyghed, sagtmodighed, langmodighed;
13 Fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom nogen har en Strid imod nogen; ligesom Kristus tilgav Eder, saaledes skal ogsaa I gøre.
14 Og fremfor alt dette iføres Kærligheden, som er Fuldkommenhedens Bånd.
15 Og lad Guds fred herske i eders hjerter, hvortil I også er kaldet i ét legeme; og vær taknemmelig.
16 Lad Kristi Ord bo rigt i Eder i al Visdom; underviser og formaner hinanden i salmer og salmer og åndelige sange, syng med nåde i jeres hjerter for Herren.
17 Og hvad I end gør i Ord eller Gjerning, gør alt i den Herres Jesu Navn, idet I takker Gud og Faderen ved ham.
18 Hustruer, underordner eder eders egne Mænd, som det er passende i Herren.
19 Mænd, elsk jeres hustruer, og vær ikke bitre mod dem.
20 Børn! adlyder eders Forældre i alle Ting; thi dette er Herren velbehageligt.
21 Fædre! væk ikke eders Børn til Vrede, for at de ikke skal blive modløse.
22 Tjenere! adlyder i alt Eders Herrer efter Kødet; ikke med øjenservice, som menpleasers; men i hjertets enkelthed, frygtende Gud:
23 Og hvad end I gør, så gør det af hjertet som for Herren og ikke for mennesker;
24 Da I ved, at I skulle modtage arvens belønning af Herren; thi I tjene Herren Kristus.
25 Men den, som gør Uret, skal faa for den Uret, han har gjort, og der er ingen Anseelse for Personer.

KAPITEL 4

1 Herre, giv jeres tjenere det retfærdige og lige; vel vidende, at I også har en Mester i himlen.
2 Fortsæt i bøn, og vag i den samme med taksigelse;
3 Samtidig beder vi også for os, at Gud vil åbne for os en dør til at tale, for at tale om Kristi hemmelighed, for hvilken jeg også er i lænker:
4 for at jeg maa aabenbare det, som jeg burde tale.
5 Vandre i visdom mod dem, som er udenfor, og forløs tiden.
6 Lad eders tale altid være med ynde, krydret med salt, at I må vide, hvorledes I bør svare enhver.
7 Hele min tilstand skal Tykikus forkynde for dig, som er en elsket broder og en trofast tjener og medtjener i Herren:
8 hvem jeg har sendt til jer med samme formål, for at han kunne kende jeres ejendom og trøste jeres hjerter;
9 Med Onesimus, en trofast og elsket broder, som er en af jer. De skal gøre jer bekendt med alt, hvad der sker her.
10 Aristarchus, min Medfange, hilser Eder, og Marcus, Barnabas Søsters Søn, (ved hvem I har modtaget Bud; kommer han til Eder, da tag imod ham)
11 og Jesus, som kaldes Justus, som ere af Omskærelsen. Disse er kun mine medarbejder til Guds rige, som har været en trøst for mig.
12 Epafras, som er en af Eder, Kristi Tjener, hilser Eder, idet han altid arbejder brændende for Eder i Bønner, at I maa staae fuldkomne og fuldkomne i al Guds Vilje.
13 Thi jeg bærer ham vidnesbyrd om, at han har en stor nidkærhed for dig og dem, som ere i Laodikea, og dem i Hierapolis.
14 Lukas, den elskede læge, og Demas hilser dig.
15 Hils Brødrene, som ere i Laodikea, og Nymfas og Menigheden, som er i hans Hus.
16 Og når dette brev er læst iblandt jer, så lad det også læses i laodikeernes kirke; og at I ligeledes læste brevet fra Laodikea.
17 Og sig til Archippus: Tag dig i agt for den tjeneste, som du har modtaget i Herren, at du fuldbyrder den.
18 Hilsen ved min hånd Paulus. Husk mine bånd. Nåde være med dig. Amen. (Skrevet fra Rom til Kolossenserne af Tychicus og Onesimus.)

1 Thessaloniker

KAPITEL 1

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed, som er i Gud Fader og i Herren Jesus Kristus: Nåde være med eder og Fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus!
2 Vi takker altid Gud for jer alle, idet vi nævner jer i vore bønner;
3 Husker uophørligt på eders trosgerning og kærlighedens arbejde og håbets tålmodighed på vor Herre Jesus Kristus for Guds og vor Faders øjne;
4 At vide, brødre elskede, jeres udvælgelse af Gud.
5 Thi vort evangelium kom ikke til jer alene i ord, men også i kraft og i Helligånden og i megen vished; da I ved, hvor mange mennesker vi var iblandt jer for jeres skyld.
6 Og I blev tilhængere af os og Herren, efter at have modtaget ordet i megen trængsel med Helligåndens glæde:
7 Saa at I vare Forbilleder for alle, som troe i Makedonien og Akaia.
8 Thi fra eder lyder Herrens Ord ikke alene i Makedonien og Akaia, men ogsaa overalt er jeres Tro til Gud udbredt; så vi behøver ikke at tale noget.
9 Thi de viser os selv, hvorledes vi havde til at komme ind til eder, og hvorledes I vendte jer til Gud fra Afguder for at tjene den levende og sande Gud;
10 Og at vente på hans Søn fra Himmelen, hvilken han oprejste fra de Døde, nemlig Jesus, som udfriede os fra den kommende Vrede.

KAPITEL 2

1 For eder selv, Brødre, kender vor Indgang til eder, at det ikke var forgæves.
2 Men selv efter at vi før havde lidt og bleve skamfuldt bedt, som I ved, i Filippi, var vi frimodige i vor Gud til at tale til jer Guds evangelium med megen strid.
3 Thi vor Formaning var ikke af Svig eller Urenhed eller i Svig.
4 Men ligesom vi af Gud fik tillid til Evangeliet, således taler vi; ikke som at behage mennesker, men Gud, som prøver vore hjerter.
5 Thi hverken brugte vi på noget tidspunkt smigrende ord, som I ved, eller et klæde af begærlighed; Gud er vidne:
6 Heller ikke af Mennesker søgte vi Ære, hverken af Eder eller endnu andre, naar vi kunde have været tyngende, som Kristi Apostle.
7 Men vi var milde iblandt jer, ligesom en amme plejer sine børn.
8 Da vi derfor kærligt ønskede jer, var vi villige til at have givet jer ikke kun Guds evangelium, men også vores egne sjæle, fordi I var os kære.
9 Thi I husker, Brødre, vort Arbejde og Trængsel; thi vi arbejdede Nat og Dag, fordi vi ikke vilde være nogen af Eder skyldige, prædikede vi Eder Guds Evangelium.
10 I ere Vidner, og Gud ogsaa, hvor helligt og retfærdigt og uanklageligt vi opførte os iblandt eder, som tror.
11 Som I vide, hvorledes vi formanede og trøstede og befalede enhver af eder, som en Fader gør sine Børn,
12 At I vilde vandre værdigt for Gud, som har kaldet jer til sit rige og sin herlighed.
13 Derfor takker også vi Gud uophørligt, for da I modtog Guds ord, som I hørte om os, modtog I det ikke som menneskers ord, men som det i sandhed er, Guds ord, som virkelig virker også i jer, der tror.
14 Thi I, Brødre, bleve Tilhængere af Guds Menigheder, som ere i Judæa i Kristus Jesus; thi og I have lidt ligesom eders Landsmænd, ligesom de har lidet Jøderne.
15 som baade ihjelslaae den Herre Jesus og deres egne Profeter og have forfulgt os; og de behager ikke Gud og er imod alle mennesker.
16 Forbyde os at tale til Hedningerne, for at de skulle blive frelste, for altid at fylde deres Synder; thi Vrede er kommet over dem til det yderste.
17. Men vi, Brødre, bleve taget fra Eder for en kort Tid i Nærværelse, ikke i Hjertet, stræbte desto mere at se eders Ansigt med stor Lyst.
18 Derfor ville vi være kommet til jer, ja, jeg Paulus, gang på gang; men Satan hindrede os.
19 Thi hvad er vort Haab eller Glæde eller Glædens Krone? Er I ikke engang i vor Herre Jesu Kristi nærhed ved hans komme?
20 Thi I er vor herlighed og glæde.

KAPITEL 3

1 Derfor, da vi ikke længere kunne holde ud, syntes vi, det var godt at blive efterladt i Athen alene;
2 Og han sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener, og vor Medarbejder i Kristi Evangelium, for at stadfæste dig og trøste dig i din Tro.
3 For at ingen skal lade sig rokke ved disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere bestemte dertil.
4 Thi sandelig, da vi vare hos Eder, har vi før sagt Eder, at vi skulde lide Trængsel; ligesom det skete, og I ved det.
5 Derfor sendte jeg, da jeg ikke længere kunde holde ud, for at kende din Tro, for at Fristeren ikke på nogen måde skulle have fristet dig, og vort Arbejde være forgæves.
6 Men nu, da Timotheus kom fra eder til os og bragte os et godt Budskab om eders Tro og Kærlighed, og at I altid have et godt Ihukommelse om os, idet I meget gerne vilde se os, ligesom vi og se eder.
7 Derfor, brødre, blev vi trøstede over jer i al vor trængsel og nød ved jeres tro:
8 Thi nu lever vi, hvis I står fast i Herren.
9 For hvilken Tak skulle vi atter kunne give Gud for Eder, for al den Glæde, hvormed vi glæde os for eders Skyld for vor Gud;
10 Nat og dag beder vi overordentlig meget, at vi må se dit ansigt og fuldkommengøre det, som mangler i din tro?
11 Men Gud selv og vor Fader og vor Herre Jesus Kristus, vend vor vej til eder.
12Og Herren lade jer blive til og blive overflod i kærlighed til hinanden og til alle mennesker, ligesom vi gør mod jer:
13 Til det sidste kan han styrke eders hjerter, uanklagelige i hellighed for Gud, vor Fader, ved vor Herre Jesu Kristi komme med alle hans hellige.

KAPITEL 4

1 Desuden bønfalder vi jer, brødre, og formaner jer ved den Herre Jesus, at ligesom I har modtaget af os, hvordan I

burde vandre og behage Gud, således ville I have mere og mere overflod.
2 Thi I vide, hvilke Bud vi gav eder ved den Herre Jesus.
3 Thi dette er Guds vilje, ja, eders helliggørelse, at I skulle afholde jer fra utugt:
4 For at enhver af jer skal vide at eje sit Kar i Helliggørelse og Ære;
5 Ikke i Begærlighedens Lyst, ligesom Hedningerne, som ikke kender Gud.
6 At ingen gaa ud og bedrage sin Broder i nogen Sag; thi Herren er alle disses Hævner, som vi ogsaa have advaret Eder og vidnet.
7 Thi Gud har ikke kaldet os til Urenhed, men til Hellighed.
8 Derfor, som foragter, foragter ikke mennesker, men Gud, som også har givet os sin Helligånd.
9 Men hvad angår Broderkærligheden behøver I ikke, at jeg skriver til Eder; thi I ere selv lært af Gud at elske hverandre.
10 Og I gøre det mod alle de Brødre, som ere i hele Makedonien;
11 Og at I studerer for at tie stille og gøre eders egne forretninger og at arbejde med eders egne hænder, således som vi har befalet eder;
12 for at I maa vandre ærligt mod dem, som ere udenfor, og at I intet mangler.
13 Men jeg vil ikke have, at I skal være uvidende, Brødre, om dem, som ere sovende, at I ikke skal sørge, ligesom andre, der intet Haab have.
14 Thi dersom vi troe, at Jesus døde og opstod, saaledes vil Gud ogsaa dem, som sove i Jesus, føre med ham.
15 For dette siger vi jer ved Herrens ord, at vi, som er i live og bliver tilbage indtil Herrens komme, skal ikke forhindre dem, som er sovende.
16 Thi Herren selv skal stige ned fra himlen med et råb, med ærkeenglens røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal opstå først.
17 Da skulle vi, som leve og blive tilbage, opføres sammen med dem i skyerne for at møde Herren i luften, og således skulle vi altid være med Herren.
18 Derfor trøst hinanden med disse ord.

KAPITEL 5

1 Men om tider og årstider, brødre, har I ikke brug for, at jeg skriver til jer.
2 Thi I ved selv udmærket, at Herrens dag kommer som en tyv om natten.
3 Thi naar de sige: Fred og Sikkerhed; da kommer en pludselig ødelæggelse over dem, som en fødende kvinde; og de skal ikke undslippe.
4 Men I, Brødre, ere ikke i Mørke, at den Dag skulde indhente eder som en Tyv.
5 I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn; vi er ikke af Natten eller af Mørket.
6 Lad os derfor ikke sove, som andre; men lad os se og være ædru.
7 Thi de, som sover, sover om Natten; og de, der er berusede, er fulde om natten.
8 Men lad os, som ere af Dagen, være ædru, iført Troens og Kærlighedens Bryst; og for en hjelm, håbet om frelse.
9 Thi Gud har ikke sat os til Vrede, men til at opnå Frelse ved vor Herre Jesus Kristus,
10 som døde for os, for at vi, hvad enten vi vågner eller sover, skulle leve sammen med ham.
11 Derfor trøst eder sammen og opbygger hinanden, ligesom I gør.
12 Og vi beder jer, brødre, at kende dem, som arbejder iblandt jer og er over jer i Herren og formaner jer;
13 Og at anse dem meget højt i Kærlighed for deres Arbejdes Skyld. Og vær i fred indbyrdes.
14 Nu formaner vi jer, brødre, advarer dem, der er uregerlige, trøst de åndssvage, støt de svage, vær tålmodige mod alle mennesker.
15 Se til, at ingen gør ondt med ondt til nogen; men følg altid det gode, både indbyrdes og mod alle mennesker.
16 Glæd dig til evig tid.
17 Bed uden ophør.
18 Tak i alle Ting; thi dette er Guds Vilje i Christus Jesus om Eder.
19 Sluk ikke Ånden.
20 Foragt ikke profetier.
21 Prøv alting; hold fast på det, der er godt.
22 Afhold dig fra al ondskab.
23 Og selve Fredens Gud hellige eder aldeles; og jeg beder Gud, at hele jeres ånd og sjæl og legeme må bevares ulastelig indtil vor Herre Jesu Kristi komme.
24 Trofast er den, som kalder Eder, som og vil gøre det.
25 Brødre, bed for os.
26 Hils alle Brødrene med et helligt Kys.
27 Jeg befaler jer af Herren, at dette brev skal læses op for alle de hellige brødre.
28 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer! Amen. (Det første brev til Thessalonikerne blev skrevet fra Athen.)

2 Thessaloniker

KAPITEL 1

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus:
2 Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus.
3 Vi er forpligtet til altid at takke Gud for jer, brødre, som det er passende, fordi jeres tro vokser overordentlig, og enhver af jer alle sammens næstekærlighed over for hinanden er i overflod;
4 For at vi selv roser os af jer i Guds menigheder for jeres tålmodighed og tro i alle jeres forfølgelser og trængsler, som I udholder.
5 Hvilket er et åbenlyst tegn på Guds retfærdige dom, for at I må regnes for værdige til Guds rige, for hvilket I også lider:
6 Thi det er retfærdigt for Gud at give dem, som plage Eder, Trængsel;
7 Og for jer, som er urolige, hvile med os, når Herren Jesus skal åbenbares fra himlen med sine mægtige engle,
8 I flammende Ild, hævn over dem, som ikke kender Gud, og som ikke adlyder vor Herre Jesu Kristi evangelium:
9 som skal straffes med evig ødelæggelse fra Herrens åsyn og fra hans magts herlighed;
10 Når han kommer for at blive herliggjort i sine hellige og at blive beundret i alle dem, som tror (fordi vort vidnesbyrd iblandt jer blev troet) på den dag.
11 Derfor beder vi også altid for eder, at vor Gud vil anse jer værdige til denne kaldelse og fuldbyrde al den velbehag i hans godhed og troens gerning med kraft.
12 at vor Herre Jesu Kristi Navn maa blive herliggjort i Eder og I i ham efter vor Guds og Herren Jesu Kristi Naade.

KAPITEL 2

1 Nu beder vi jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi komme og ved at samles til ham,
2 for at I ikke snart skal rystes i sindet eller forfærdes, hverken af ånd eller ord eller ved brev som fra os, da Kristi dag er nær.
3 Lad ingen forføre eder på nogen måde; thi den dag skal ikke komme, medmindre der først kommer et frafald, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn;
4 som står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som tilbedes; så han som Gud sidder i Guds tempel og viser sig, at han er Gud.
5 Husker I ikke, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu var hos eder?
6 Og nu vide I, hvad der holder tilbage, for at han maa aabenbares i sin Tid.
7 Thi Uretfærdighedens Hemmelighed virker allerede; kun den, som nu lader, vil lade det lade sig gøre, indtil han er ført af Vejen.
8 Og da skal den ugudelige blive åbenbaret, som Herren skal fortære med sin munds ånd og tilintetgøre med sit kommes glans:
9 Selv ham, hvis komme er efter Satans virke med al magt og tegn og løgnens undere,
10 Og med al Uretfærdigheds Forførelse hos dem, som omkommer; fordi de ikke modtog kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst.
11 Og derfor skal Gud sende dem en stærk Vildfarelse, for at de skulde tro en Løgn.
12 for at de alle skulde blive fordømt, som ikke troede på Sandheden, men havde Behag i Uretfærdighed.
13 Men vi er forpligtet til altid at takke Gud for eder, Brødre, Herren elskede, fordi Gud fra Begyndelsen har udvalgt Eder til Frelse ved Helliggørelse af Aanden og Tro paa Sandheden.
14 hvortil han kaldte Eder ved vort Evangelium, til at opnå vor Herre Jesu Kristi Ære.
15 Derfor, brødre, stå fast og hold fast i de overleveringer, som I er blevet undervist i, enten det er ved ord eller vores brev.
16 Men vor Herre Jesus Kristus selv og Gud vor Fader, som har elsket os og givet os evig Trøst og godt Haab ved Naade,
17 Trøst eders Hjerter og styrk jer i hvert godt Ord og Gerning.

KAPITEL 3

1 Endelig, brødre, bed for os, at Herrens ord må have fri udgang og blive herliggjort, ligesom det er med jer:
2 Og at vi skulle blive udfriet fra urimelige og ugudelige Mænd; thi alle have ikke Tro.
3 Men Herren er trofast, som skal styrke dig og bevare dig fra det onde.
4 Og vi har tillid til, at Herren rører ved jer, at I både gør og vil gøre det, som vi befaler jer.
5 Og Herren led jeres hjerter ind i Guds kærlighed og til den tålmodige, der venter på Kristus.
6 Nu befaler vi jer, brødre, i vor Herre Jesu Kristi navn, at I trækker jer tilbage fra enhver broder, som vandrer uordentligt, og ikke efter den overlevering, som han modtog af os.
7 Thi I vide selv, hvorledes I burde følge os; thi vi opførte os ikke uordentligt iblandt eder;
8 Heller ikke vi spiste nogens Brød for Intet; men udførte med Arbejde og Mød Nat og Dag, for at vi ikke skulde blive skyldig nogen af eder.
9 Ikke fordi vi ikke har magt, men for at gøre os til et eksempel for dig til at følge os.
10 Thi selv da vi vare hos eder, befalede vi eder, at dersom nogen ikke vilde arbejde, skulde han heller ikke spise.
11 Thi vi høre, at der er nogle, som går uordentligt iblandt Eder, og som slet ikke arbejder, men er travle.
12 Men dem, som ere saadanne, befale og formane vi ved vor Herre Jesus Christus, at de med Stille arbejde og spise deres eget Brød.
13 Men I, Brødre, trættes ikke af at gøre godt.
14 Og dersom nogen ikke adlyder vort Ord ved dette Brev, da læg mærke til den Mand og hav intet Selskab med ham, at han kan skamme sig.
15 Dog regner ham ikke for en Fjende, men formaner ham som en Broder.
16 Men Fredens Herre selv give eder Fred altid med alle Midler. Herren være med jer alle.
17 Paulus' Hilsen med min egen Haand, som er Tegnet i hvert Brev; saaledes skriver jeg.

18 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle. Amen.
(Det andet brev til Thessalonikerne blev skrevet fra Athen.)

1 Timoteus

KAPITEL 1

1 Paulus, en Jesu Kristi Apostel ved Guds, vor Frelsers Befaling, og den Herre Jesu Kristi, som er vort Haab;
2 Til Timotheus, min egen søn i troen: Nåde, barmhjertighed og fred fra Gud vor Fader og Jesus Kristus, vor Herre.
3 Som jeg bad dig om at blive i Efesos, da jeg drog til Makedonien, for at du kunde befale nogle, at de ikke skulle lære nogen anden Lære,
4 Giv heller ikke agt på fabler og uendelige slægtslægter, som tjener spørgsmål, fremfor gudfrygtig opbyggelse, som er i tro.
5 Men enden på budet er næstekærlighed af et rent hjerte og af en god samvittighed og af uskrømtet tro:
6, hvorfra nogle, som er vendte sig om, er vendte bort til forgæves Klatring;
7 som ønsker at være lærere i loven; forstår hverken hvad de siger, eller hvad de bekræfter.
8 Men vi vide, at loven er god, hvis nogen bruger den lovligt;
9 Velvidende dette, at Loven ikke er skabt for en retfærdig Mand, men for den lovløse og ulydige, for de ugudelige og for Syndere, for vanhellige og vanhellige, for Fædredrabere og Mødredrabere, for Manddrabere,
10 For horerister, for dem, der besmitter sig med menneskeheden, for menneskętyvere, for løgnere, for besværede personer, og hvis der er noget andet, der er i modstrid med den sunde lære;
11 Efter den salige Guds herlige evangelium, som var overgivet til min tillid.
12 Og jeg takker Kristus Jesus, vor Herre, som har gjort mig dygtig, for at han har anset mig for trofast, idet han satte mig i Tjenesten;
13 som før var en spotter og en forfølger og skadelig; men jeg har vundet barmhjertighed, fordi jeg gjorde det uvidende i vantro.
14 Og vor Herres Naade var overmaade overflødig med Tro og Kærlighed, som er i Christus Jesus.
15 Dette er et trofast Ord og al Antagelse værd, at Christus Jesus er kommen til Verden for at frelse Syndere; som jeg er chef for.
16 Men derfor har jeg opnået Barmhjertighed, at Jesus Kristus i mig først skulde vise al Langmodighed til et Forbillede for dem, som herefter skulle tro på ham til det evige Liv.
17 Nu Kongen den evige, udødelige, usynlige, den eneste vise Gud, være Ære og Ære i evighed og evighed. Amen.
18 Denne befaling pålægger jeg dig, søn Timotheus, ifølge de profetier, som gik forud for dig, for at du ved dem kunne føre en god krigsførelse;
19 Holdende Tro og god Samvittighed; som nogle af troen har lagt fra sig, har gjort skibbrud.
20 Hvoraf er Hymenæus og Alexander; som jeg har overgivet til Satan, for at de skal lære ikke at spotte.

KAPITEL 2

1 Jeg formaner derfor, at der først og fremmest skal fremsendes bønner, bønner, forbøner og tak for alle mennesker;
2 For Konger og for alle, der har Myndighed; at vi må leve et stille og fredeligt liv i al gudfrygtighed og ærlighed.
3 Thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelsers Øjne;
4 som vil have, at alle mennesker skal frelses og komme til sandhedens kundskab.
5 Thi der er én Gud og én Mellemmand mellem Gud og Mennesker, Mennesket Kristus Jesus;
6 som gav sig selv en løsesum for alle, for at blive vidnet i sin tid.
7 hvortil jeg er ordineret til Prædiker og Apostel (jeg taler sandt i Kristus og lyver ikke) til Hedningernes Lærer i Tro og Sandhed.
8 Derfor vil jeg, at Mennesker bede overalt, opløftende hellige Hænder, uden Vrede og Tvivl.
9 Ogsaa paa samme Maade, at Kvinder smykke sig i beskedne Klæder, med Skam og Ærlighed; ikke med broderet hår eller guld eller perler eller kostbar række;
10 Men (hvilket bliver Kvinder, der bekender Gudfrygtighed) med gode Gerninger.
11 Lad kvinden lære i stilhed med al underdanighed.
12 Men jeg tillader ikke en Kvinde at undervise eller at tilrane sig Magt over Manden, men at være i Stilhed.
13 For Adam blev først dannet, derefter Eva.
14 Og Adam blev ikke bedraget, men den kvinde, der blev forført, var i overtrædelsen.
15 Alligevel skal hun blive frelst ved at føde, hvis de fortsætter i tro og næstekærlighed og hellighed med ædruelighed.

KAPITEL 3

1 Dette er et sandt ordsprog: Hvis en mand ønsker biskops embede, ønsker han et godt værk.
2 En biskop skal da være ulastelig, én hustrus mand, årvågen, ædru, god opførsel, gæstfri, egnet til at undervise;
3 Ikke givet til vin, ingen slager, ikke grådig af snavset gevinst; men tålmodig, ikke en slagsmål, ikke begærlig;
4 En, som styrer vel sit eget Hus, idet han har sine Børn underdanige med al Tyngde;
5 (For hvis en mand ikke ved, hvordan han skal styre sit eget hus, hvordan skal han så tage sig af Guds menighed?)
6 Ikke en nybegynder, for at han ikke skal blive ophøjet af stolthed, falde i Djævelens fordømmelse.
7 Og han skal have god Beretning om dem, som ere udenfor; for at han ikke skal falde i vanære og Djævelens snare.
8 Ligeledes skal diakonerne være alvorlige, ikke tve tunge, ikke givne til megen vin, ikke grådige af snavset gevinst;
9 Holder troens mysterium med ren samvittighed.
10 Og lad også disse først prøves; så lad dem bruge embedet som en diakon, idet de bliver fundet ulastelige.
11 Saaledes skal deres Hustruer være alvorlige, ikke Bagtalere, ædrue, trofaste i alle Ting.
12 Lad diakonerne være mænd til én hustru, og de hersker godt over deres børn og deres egne huse.
13 Thi de, som have brugt Embedet som Diakon, købe sig vel til en god Grad og stor Frimodighed i Troen, som er paa Christus Jesus.

14 Dette skriver jeg til dig i håb om at komme til dig snart:
15 Men dersom jeg bliver længe, at du kan vide, hvorledes du bør opføre dig i Guds Hus, som er den levende Guds Menighed, Sandhedens Søjle og Grund.
16 Og uden strid er gudfrygtighedens hemmelighed stor: Gud blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af engle, prædiket for hedningerne, troet på i verden, optaget til herlighed.

KAPITEL 4

1 Men Ånden taler udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle afvige fra troen og give agt på forførende ånder og djævles lære;
2 At tale ligger i hykleri; at have deres samvittighed brændt med et varmt jern;
3 forbyder at gifte sig og befaler at afholde sig fra mad, som Gud har skabt til at modtages med taksigelse af dem, som tror og kender sandheden.
4 Thi enhver Guds Skabning er god og intet at forkaste, naar den modtages med Taksigelse.
5 Thi det er helliget ved Guds ord og bøn.
6 Hvis du minder brødrene om disse ting, skal du være en god Jesu Kristi tjener, næret i troens og den gode læres ord, som du har opnået.
7 Men afviser vanhellige og gamle Hustruers Sagn, og øv dig hellere til Gudfrygtighed.
8 Thi legemlig Øvelse gavner lidet, men Gudfrygtighed er gavnlig for alle Ting, idet den har Forjættelse om det nu og det kommende Liv.
9 Dette er et trofast ord og fortjener al accept.
10 Thi derfor både arbejde og lide vi vanære, fordi vi stoler på den levende Gud, som er alle menneskers frelser, især dem, som tror.
11 Disse ting befaler og lær.
12 Lad ingen foragte din Ungdom; men vær et eksempel for de troende i ord, i samtale, i næstekærlighed, i ånd, i tro, i renhed.
13 Indtil jeg kommer, giv akt på læsning, på formaning, på lærdom.
14 Forsøm ikke den gave, som er i dig, som er givet dig ved profeti, med håndspålæggelse af præstegården.
15 Tænk over disse Ting; giv dig selv helt til dem; at din gavn må vise sig for alle.
16 Tag agt på dig selv og på læren; forbliv i dem; thi ved at gøre dette skal du både frelse dig selv og dem, som hører dig.

KAPITEL 5

1 Irettesætte ikke en ældste, men bøn ham som en Fader; og de yngre mænd som brødre;
2 De ældre kvinder som mødre; de yngre som søstre, med al renhed.
3 Ær enker, som i sandhed er enker.
4 Men dersom nogen Enke har Børn eller Søstersønner, da skal de først lære at vise fromhed derhjemme og betale deres Forældre; thi det er godt og velbehageligt for Gud.
5 Men hun, som virkelig er enke og øde, stoler på Gud og bliver ved i bønner og bønner nat og dag.
6 Men den, som lever i velbehag, er død, mens hun lever.
7 Og disse Ting giver Befaling, at de maa være ulastelige.
8 Men dersom nogen ikke sørger for sine egne og især for sine egne, han har fornægtet troen og er værre end en vantro.
9 Lad ikke en Enke blive taget i Tallet, der er under tresindstyve Aar gammel, da hun har været en Mands Hustru,
10 Godt berettet for gode gerninger; hvis hun har opfostret børn, hvis hun har indlogeret fremmede, hvis hun har vasket de helliges fødder, hvis hun har afløst de nødlidende, hvis hun flittigt har fulgt hver god gerning.
11 Men de yngste Enker nægte; thi naar de ere begyndt at blive uskyldige imod Kristus, skulle de gifte sig;
12 have fordømmelse, fordi de har forkastet deres første tro.
13 Og samtidig lære de at være ledige og vandre omkring fra hus til hus; og ikke blot ledige, men også tøvende og travle, der taler ting, som de ikke burde.
14 Derfor vil jeg, at de yngre kvinder skal gifte sig, føde børn, lede huset, ikke give modstanderen anledning til at tale bebrejdende.
15 Thi nogle er allerede vendt til side efter Satan.
16 Dersom nogen troende Mand eller Kvinde har Enker, da skal de hjælpe dem, og menigheden skal ikke anklages; for at det kan hjælpe dem, som i sandhed er enker.
17 Lad de ældste, som hersker godt, blive regnet for dobbelt ære værd, især de, som arbejder i ordet og læren.
18 Thi Skriften siger: Du skal ikke mundbinde den Okse, som tærsker Kornet. Og: Arbejderen er sin belønning værdig.
19 Mod en ældste modtag ikke en anklage, men for to eller tre vidner.
20 Dem, som synder, irettesætte for alle, for at også andre skulle frygte.
21 Jeg befaler dig over for Gud og den Herre Jesus Kristus og de udvalgte Engle, at du holder disse Ting uden at foretrække den ene frem for den anden, uden at gøre noget ved Partiskhed.
22 Læg pludselig ingen hænder på nogen, og vær ikke delagtig i andres synder; hold dig ren.
23 Drik ikke mere vand, men brug lidt vin for din mave og dine ofte skrøbelige skyld.
24 Nogle Menneskers Synder ere forud aabne, gaae forud til Dom; og nogle mænd følger de efter.
25 Ligeledes ere og nogles gode Gerninger aabenbare forud; og de, der ellers er, kan ikke skjules.

KAPITEL 6

1 Lad så mange tjenere, som ere under åget, anse deres egne herrer for al ære værd, for at Guds navn og hans lære ikke skal bespottes.
2 Og de, som have troende Herrer, lad dem ikke foragte dem, thi de ere Brødre; men tjen dem hellere, fordi de er trofaste og elskede, får del i gavn. Disse ting lærer og formaner.
3 Dersom nogen lærer noget andet og ikke indvilliger i sunde ord, ja, vor Herre Jesu Kristi ord og til den lære, som er efter gudfrygtighed;
4 Han er stolt, idet han intet ved, men han er begejstret for spørgsmål og ordstridigheder, hvoraf der kommer misundelse, strid, rækværk, onde antagelser,

5 Forkerte stridigheder mellem mennesker med fordærvede sind og uden sandhed, idet de tro, at vinding er gudsfrygt; drag dig bort fra sådanne.
6 Men gudsfrygt med tilfredshed er stor vinding.
7 Thi vi har intet bragt ind i denne Verden, og det er sikkert, at vi intet kan føre ud.
8 Og have Mad og Klæder, lad os nøjes med det.
9 Men de, som vil være rige, falde i fristelse og en snare og i mange tåbelige og skadelige lyster, som drukner mennesker i ødelæggelse og fortabelse.
10 Thi Pengekærligheden er Roden til alt Ondt, som nogle begærede, men de ere vildfarne fra Troen og gennemborede sig selv med mange Sorg.
11 Men du, o Guds Mand, fly disse Ting; og følg efter retfærdighed, gudsfrygt, tro, kærlighed, tålmodighed, sagtmodighed.
12 Kæmp troens gode kamp, tag fat i det evige liv, hvortil du også er kaldet, og har bekendt en god bekendelse for mange vidner.
13 Jeg giver dig Befaling for Guds Øjne, som gør alt levende, og for Kristus Jesus, som for Pontius Pilatus vidnede en god Bekendelse;
14 At du holder dette bud uden plet, uigennemtrængelig, indtil vor Herre Jesu Kristi åbenbaring.
15 som han i sine Tider skal vise, hvem der er den salige og eneste Potentate, Kongernes Konge og Herrernes Herre;
16 som kun har udødelighed, der bor i det lys, som ingen kan nærme sig; hvem ingen har set eller kan se; ham tilkommer ære og evig magt. Amen.
17 Beskyld dem, som ere rige i denne Verden, at de ikke skal være højsindede og ikke stole på uvis rigdom, men på den levende Gud, som giver os rigt alt at nyde;
18 at de gøre godt, at de skal være rige på gode gerninger, rede til at uddele, villige til at meddele;
19 og samler sig selv en god Grundvold mod den kommende Tid, at de kan gribe det evige Liv.
20 O Timoteus, bevar det, som er forpligtet til din tillid, og undgå profane og forfængelige pludrer og videnskabsmodstande, der falsk såkaldt:
21 hvilke nogle, der bekender, have taget fejl med hensyn til Troen. Nåde være med dig. Amen. (Den første til Timothy blev skrevet fra Laodikea, som er den vigtigste by i Phrygia Pacatiana.)

2 Timothy

KAPITEL 1

1 Paulus, Jesu Kristi apostel ved Guds vilje, efter livets løfte, som er i Kristus Jesus,
2Timoteus, min elskede søn: Nåde, barmhjertighed og fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre.
3 Jeg takker Gud, som jeg tjener fra mine Forfædre med ren Samvittighed, at jeg uophørligt har dig i Hukommelse i mine Bønner Nat og Dag;
4 Jeg har meget lyst til at se dig, idet jeg tænker på dine tårer, at jeg kan blive fyldt med glæde;
5 Når jeg påkalder mig den falske tro, som er i dig, som først boede i din bedstemor Lois og din moder Eunice; og det er jeg overbevist om også i dig.
6 Derfor minde jeg dig om, at du vækker Guds gave, som er i dig ved at tage mine hænder på.
7 Thi Gud har ikke givet os frygtens ånd; men af kraft og kærlighed og et sundt sind.
8 Skam dig derfor ikke over vor Herres Vidnesbyrd og mig, hans Fange, men vær delagtig i Evangeliets Trængsler efter Guds Kraft;
9 som har frelst os og kaldet os med et helligt kald, ikke efter vore gerninger, men efter sin egen hensigt og nåde, som er givet os i Kristus Jesus, før verden begyndte,
10 Men nu er åbenbaret ved vor Frelser Jesu Kristi tilsynekomst, som har ophævet døden og bragt liv og udødelighed frem i lyset ved evangeliet:
11 Hvortil er jeg sat til Prædiker og Apostel og Lærer af Hedningerne.
12 Derfor lider jeg ogsaa disse Ting; dog skammer jeg mig ikke; thi jeg ved, hvem jeg har troet, og jeg er overbevist om, at han er i Stand til at holde det, som jeg har betroet ham mod den Dag.
13 Hold fast ved den form af sunde ord, som du har hørt om mig, i tro og kærlighed, som er i Kristus Jesus.
14 Det gode, som er betroet dig, bevar Helligånden, som bor i os.
15 Dette ved du, at alle de, som ere i Asien, have vendt sig bort fra mig; af hvilke er Phygellus og Hermogenes.
16 Herren giv Onesiforus' hus barmhjertighed; thi han forfriskede mig ofte og skammede sig ikke over min Lænke.
17 Men da han var i Rom, søgte han mig meget flittigt og fandt mig.
18 Herren give ham, at han kan finde Herrens barmhjertighed på den dag; og hvor meget han tjente mig i Efesus, ved du meget vel.

KAPITEL 2

1 Derfor, min søn, vær stærk i den nåde, der er i Kristus Jesus.
2 Og det, som du har hørt om mig blandt mange vidner, det overlader du til trofaste mænd, som også skal kunne lære andre.
3 Derfor udholder du hårdhed som en god Jesu Kristi soldat.
4 Ingen, der strider, griber sig ind i dette livs anliggender; at han kan behage den, som har udvalgt ham til at være soldat.
5 Og dersom nogen ogsaa stræber efter Herredømmer, er han dog ikke kronet, uden at han strider lovligt.
6 Den husbond, som arbejder, skal først få del i frugterne.
7 Overvej, hvad jeg siger; og Herren give dig forstand i alle ting.
8 Husk, at Jesus Kristus af Davids afkom blev oprejst fra de døde ifølge mit evangelium:
9 hvori jeg lider Trængsel som en ondsindet, ja til Blænker; men Guds ord er ikke bundet.
10 Derfor udholder jeg alt for de udvalgtes Skyld, for at de ogsaa kan faa den Frelse, som er i Christus Jesus med evig Herlighed.
11 Det er et trofast ord: Thi dersom vi er døde med ham, skulle vi også leve med ham.
12 Dersom vi lider, skulle vi også regere med ham; hvis vi fornægter ham, vil han også fornægte os.
13 Dersom vi ikke troe, bliver han dog trofast; han kan ikke fornægte sig selv.
14 Ihukomme dem om disse Ting og befale dem for HERREN, at de ikke strides om Ord til Forgæves, men til Forstyrrelse af Tilhørerne.
15 Studer at vise dig godkendt for Gud, en Arbejder, som ikke behøver at skamme sig, idet han retmæssigt deler Sandhedens Ord.
16 Men sky vanhellige og forfængelige Praleri; thi de skulle vokse til mere ugudelighed.
17 Og deres Ord skal æde som en Kræft; af hvem er Hymenæus og Filetus;
18 som med Sandheden har taget fejl og sagt, at Opstandelsen allerede er forbi; og omstyrte nogles tro.
19 Dog står Guds Grundvold fast, idet han har dette Segl: Herren kender dem, som ere hans. Og lad enhver, som nævner Kristi navn, afvige fra uretfærdighed.
20 Men i et stort hus er der ikke blot kar af guld og sølv, men også af træ og jord; og nogle til ære og nogle til vanære.
21 Dersom en Mand derfor renser sig selv fra disse, skal han være et Kar til Ære, helliget og egnet til Mesterens Brug og beredt til enhver god Gerning.
22 Fly også ungdommens lyster, men følg retfærdighed, tro, kærlighed, fred med dem, som påkalde Herren af et rent hjerte.
23 Men tåbelige og ulærde spørgsmål undgår man, vel vidende at de fører til kønsstridigheder.
24 Og Herrens tjener må ikke strides; men vær mild mod alle mennesker, egnet til at undervise, tålmodig,
25 I Sagtmodighed undervise dem, som modsætte sig; hvis Gud måske vil give dem omvendelse til at erkende sandheden;
26 Og at de kan komme sig selv ud af Djævelens Snare, som ere taget til Fange af ham efter hans Behag.

KAPITEL 3

1 Dette ved også, at i de sidste dage skal der komme vanskelige tider.
2 For mennesker skal elske sig selv, begærlige, pralende, stolte, spottende, ulydige mod forældre, utaknemmelige, vanhellige,

3 Uden naturlig hengivenhed, våbenhvilebrydere, falske anklagere, inkontinente, hårde, foragter for de gode,
4 Forrædere, berusende, højmodige, elskere af fornøjelser mere end elskere af Gud;
5 haver Gudfrygtigheds Skikkelse, men fornægter dens Kraft; vend fra saadanne.
6 Thi af denne Slags er de, som kryber ind i Huse og fører tåbelige Kvinder til Fangenskab, belæsset med Synder, ført bort med forskellige Lystninger,
7 Lærer altid og er aldrig i stand til at komme til kundskab om sandheden.
8 Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses imod, saaledes modstaae ogsaa disse Sandheden: Mennesker med fordærvede Sind, forkastede i Troen.
9 Men de skulle ikke gå videre; thi deres dårskab skal være åbenbar for alle, ligesom deres var.
10 Men du har fuldt ud kendt min lære, levevis, hensigt, tro, langmodighed, næstekærlighed, tålmodighed,
11 Forfølgelser, lidelser, som kom over mig i Antiochia, i Ikonium, i Lystra; hvilke Forfølgelser jeg har udholdt, men af dem alle frelste Herren mig.
12 Ja, og alle, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse.
13 Men onde Mænd og Forførere skulle blive værre og værre, forføre og bedrage.
14 Men bliv ved med det, som du har lært og er blevet forvisset om, idet du ved, af hvem du har lært det;
15 Og at du fra et barn af har kendt de hellige skrifter, som er i stand til at gøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus.
16. Hele Skriften er indgivet af Gud og er nyttig til Lærdom, til Irettesættelse, til Rettelse, til Undervisning i Retfærdighed.
17 for at Guds Menneske maa være fuldkommen, fuldt ud klæde til alle gode Gerninger.

KAPITEL 4

1 Jeg befaler dig derfor for Gud og den Herre Jesus Kristus, som skal dømme levende og døde ved hans tilsynekomst og hans rige;
2 Forkynd ordet; være øjeblikkelig i sæson, uden for sæson; irettesætte, irettesætte, formane med al langmodighed og lære.
3 Thi den Tid skal komme, da de ikke vil udholde den sunde Lære; men efter deres egne lyster skulle de samle sig lærere med kløende ører;
4 Og de skulle vende deres ører fra sandheden og vende sig til sagn.
5 Men vagt du i alle ting, udhold trængsler, gør en evangelists gerning, gør fuldt ud bevis på din tjeneste.
6 Thi jeg er nu rede til at blive ofret, og Tiden for min Afrejse er nær.
7 Jeg har kæmpet en god kamp, jeg har fuldendt min bane, jeg har bevaret troen:
8 Fra nu af er retfærdighedens Krone lagt for mig, som Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig på den Dag, og ikke alene mig, men også alle dem, som elske hans tilsynekomst.
9 Gør din flid for snart at komme til mig:
10 Thi Demas har forladt mig, idet han elskede denne nuværende Verden, og er rejst til Thessalonika; Crescens til Galatien, Titus til Dalmatien.
11 Kun Lukas er med mig. Tag Markus og tag ham med dig, thi han er nyttig for mig til Tjenesten.
12 Og Tykikus har jeg sendt til Efesos.
13 Klædet, som jeg efterlod i Troas hos Carpus, når du kommer, så tag med dig, og Bøgerne, men især Pergamenterne.
14 Kobbersmeden Alexander gjorde mig meget ondt; Herren lønne ham efter hans gerninger.
15 hvem skal du ogsaa værne om; thi han har i høj grad modstået vore Ord.
16. Ved mit første svar stod ingen hos mig, men alle forlod mig; jeg beder Gud, at det ikke må pålægges dem.
17 Men Herren stod med mig og styrkede mig; for at forkyndelsen skulde kendes fuldt ud ved mig, og at alle Hedningerne kunde høre; og jeg blev udfriet af Løvens Gab.
18 Og Herren skal fri mig fra al ond Gerning og bevare mig til sit himmelske Rige; ham være Ære i Evighed og Evighed. Amen.
19 Hils Prisca og Akvila og Onesiforus' Husstand.
20 Erastus blev i Korinth, men Trofimus har jeg efterladt syg i Milet.
21 Gør din flid for at komme før vinteren. Eubulus hilser dig og Pudens og Linus og Claudia og alle brødrene.
22 Herren Jesus Kristus være med din ånd! Nåde være med dig. Amen. (Det andet brev til Timotheus, ordineret til den første biskop af Efeserkirken, blev skrevet fra Rom, da Paulus blev bragt for Nero anden gang.)

Titus

KAPITEL 1

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel, efter Guds Udvalgtes Tro og Erkjendelse af Sandheden, som er efter Gudfrygtighed;
2 I Haab om evigt Liv, som Gud, som ikke kan lyve, lovede, før Verden begyndte;
3 Men har til sin tid åbenbaret sit ord gennem forkyndelse, som er overgivet til mig efter Guds, vor Frelsers, befaling;
4Til Titus, min egen Søn efter den almindelige Tro: Naade, Barmhjertighed og Fred fra Gud Fader og Herren Jesus Kristus, vor Frelser.
5 Derfor forlod jeg dig på Kreta, at du skulle ordne de ting, der mangler, og indsætte ældste i hver by, som jeg havde bestemt dig.
6 Dersom nogen er ulastelige, en Hustrus Mand, som har trofaste Børn, ikke anklagede for Oprør eller uregerlige.
7 Thi en Biskop skal være ulastelig som Guds Forvalter; ikke egenrådig, ikke snart vred, ikke givet til vin, ingen angriber, ikke givet til beskidte gevinst;
8 Men en som elsker Gæstfrihed, elsker gode Mennesker, ædruelig, retfærdig, hellig, afholden;
9 Hold fast ved det trofaste ord, som han er blevet lært, for at han ved den sunde lære kan være i stand til både at formane og overbevise dem, der siger imod.
10 Thi der er mange uregerlige og forfængelige talere og bedragere, især de omskærende.
11 hvis Mund skal stoppes, som undergraver hele Huse og lærer Ting, som de ikke burde, for den snavsede Fortjenestes Skyld.
12 En af sig selv, endog deres egen Profet, sagde: Kreterne er altid Løgnere, onde Dyr, langsomme Maver.
13 Dette vidne er sandt. Derfor irettesætte dem skarpt, for at de kan være sunde i troen;
14 Giv ikke agt på jødiske fabler og menneskebud, som vender sig fra sandheden.
15 For de rene er alt rent; men for dem, som ere besmittede og vantro, er intet rent; men selv deres sind og samvittighed er besmittet.
16 De bekende, at de kender Gud; men i Gerninger fornægter de ham, idet de er vederstyggelige og ulydige og forkastelige til enhver god Gerning.

KAPITEL 2

1Men tal det, som bliver til den sunde lære:
2 At de gamle skal være ædru, alvorlige, afholdende, sunde i tro, i barmhjertighed, i tålmodighed.
3 Ligeså de gamle Kvinder, at de opfører sig, som det er helligt, ikke falske Anklagere, ikke givne til megen Vin, lærere i gode Ting;
4 For at de kan lære de unge piger at være ædru, at elske deres mænd, at elske deres børn,
5 at være kloge, kyske, vogtere hjemme, gode, lydige mod deres egne Mænd, at Guds Ord ikke skal bespottes.
6 Unge mænd formaner ligeledes til at være ædru.
7 Vis dig selv i alle ting et mønster af gode gerninger: i lære, som viser ufordængelighed, alvor, oprigtighed,
8 Sund tale, som ikke kan fordømmes; for at den, der er modsat, skal skamme sig, uden at have noget ondt at sige om dig.
9 Forman tjenere til at være lydige mod deres egne herrer og behage dem vel i alle ting; svarer ikke igen;
10 Ikke slyngende, men viser al god troskab; at de kan pryde læren om Gud vor Frelser i alle ting.
11 Thi Guds nåde, som bringer frelse, er åbenbaret for alle mennesker,
12 Lær os at fornægte ugudelighed og verdslige lyster og leve ædrueligt, retfærdigt og gudfrygtigt i denne verden;
13 venter på det velsignede håb og den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst;
14 som gav sig selv for os, for at han skulde forløse os fra al Misgerning og rense sig et ejendommeligt Folk, nidkært for gode Gerninger.
15 Disse Ting tale og formane og irettesætte med al Myndighed. Lad ingen foragte dig.

KAPITEL 3

1 Husk dem at være underlagt fyrstedømmer og magter, at adlyde dommere, at være rede til enhver god gerning,
2 Ikke at tale ondt om nogen, ikke at være slagsmålere, men milde og vise al sagtmodighed for alle mennesker.
3 Thi ogsaa vi selv vare undertiden tåbelige, ulydige, bedragne, tjente mangfoldige Lyster og Fornøjelser, levede i Ondskab og Misundelse, hadefulde og hadede hverandre.
4 Men efter at Guds, vor Frelsers, godhed og kærlighed til mennesket viste sig,
5 Ikke ved retfærdighedsgerninger, som vi har gjort, men efter sin barmhjertighed frelste han os ved genfødelsens bad og Helligåndens fornyelse;
6 som han har udgydt rigeligt over os ved Jesus Kristus, vor Frelser;
7 for at være retfærdiggjorte af hans nåde, skulle vi blive arvinger efter håbet om det evige liv.
8 Dette er et trofast Ord, og disse Ting vil jeg, at du bestandig skal stadfæste, for at de, som troe paa Gud, skulde vogte sig for at holde gode Gerninger. Disse ting er gode og gavnlige for mennesker.
9 Men undgå tåbelige spørgsmål og slægtshistorier og stridigheder og stridigheder om loven; thi de er unyttige og forfængelige.
10 En mand, som er en kætter efter den første og anden formaning afvise;
11 Velvidende, at den, som er saadant, er fordrejet og synder, idet han er fordømt af sig selv.
12 Når jeg sender Artemas til dig eller Tychicus, så vær flittig at komme til mig til Nicopolis; thi jeg har bestemt mig til at overvintre dér.
13 Bring advokaten Zenas og Apollos flittigt med på deres rejse, for at intet skulle mangle dem.
14 Og lad også vores lære at holde gode gerninger til nødvendige brug, at de ikke skal være ufrugtbare.
15 Alle, som er med mig, hilser dig. Hils dem, som elsker os i troen. Nåde være med jer alle. Amen. (Det blev skrevet til Titus, ordineret til den første biskop af Kreternes kirke, fra Nicopolis i Makedonien.)

Filemon

KAPITEL 1

1 Paulus, en Jesu Kristi fange, og Timotheus, vor broder, til Filemon, vor elskede og medarbejder,
2 Og til vor elskede Apphia og Arippus, vor medsoldat, og til menigheden i dit hus:
3 Nåde være med jer og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus.
4 Jeg takker min Gud, idet jeg altid nævner dig i mine bønner,
5 at høre om din Kærlighed og Tro, som du har til den Herre Jesus og til alle de hellige;
6 at forkyndelsen af din tro må blive virksom ved at erkende alt godt, som er i dig i Kristus Jesus.
7 Thi vi have stor Glæde og Trøst i din Kærlighed, fordi de helliges Indvolde ved dig, broder!
8 Derfor, skønt jeg kunne være meget frimodig i Kristus til at påbyde dig, hvad der er passende,
9 Men for Kærlighedens Skyld beder jeg dig hellere, idet jeg er saadant som Paulus den gamle, og nu ogsaa Jesu Kristi Fange.
10 Jeg beder dig for min søn Onesimus, som jeg har avlet i mine lænker:
11 som førhen var unyttigt for dig, men nu gavnligt for dig og mig:
12 hvem jeg har udsendt igen; derfor tager du imod ham, det er mit eget Indvold.
13 hvem jeg ville have beholdt hos mig, for at han i dit Sted kunne have tjent mig i evangeliets lænker.
14 Men uden dit Forstand ville jeg intet gøre; at din fordel ikke skulle være som det var af nødvendighed, men gerne.
15 Thi maaske gik han derfor bort for en Tid, at du skulle tage imod ham til evig Tid;
16 Ikke nu som en Tjener, men over en Tjener, en elsket Broder, særlig for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kødet og i Herren?
17 Dersom du derfor regner mig for en medspiller, så tag imod ham som mig.
18 Har han gjort dig uret eller skylder dig, så læg det for min skyld;
19. Jeg, Paulus, har skrevet det med min egen Haand, jeg vil betale det; omend jeg ikke siger dig, hvorledes du selv er mig selv skyldig.
20 Ja, broder, lad mig glæde mig over dig i Herren; genopfrisk mit indre i Herren.
21 I Tillid til din Lydighed skrev jeg til dig, velvidende, at du ogsaa vil gøre mere, end jeg siger.
22 Men bered mig ogsaa Bolig; thi jeg stoler paa, at jeg ved eders Bøn skal gives eder.
23 Hils dig Epafras, min Medfange i Kristus Jesus!
24 Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine medarbejdere.
25 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med din ånd. Amen.

Hebræere

KAPITEL 1

1 Gud, som mange gange og på forskellig vis i fortiden talte til fædrene ved profeterne,
2 har i disse sidste dage talt til os ved sin søn, som han har sat til arving til alle ting, ved hvem han også skabte verdener;
3 Han, som er hans Herligheds Lys og hans Persons udtrykte Billede, og som opretholder alle Ting ved sin Krafts Ord, da han af sig selv havde renset vore Synder, satte sig ved Majestætens højre Haand i det høje;
4 Han er gjort saa meget bedre end Englene, da han ved Arv har faaet et ypperligere Navn end de.
5 Thi til hvilken af Englene sagde han nogen sinde: Du er min Søn, i Dag har jeg født dig? Og atter, jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn?
6 Og atter, naar han fører den førstefødte ind i Verden, siger han: og alle Guds Engle tilbede ham.
7 Og om Englene siger han: som gør sine Engle til Aander og sine Tjenere til en Ildslue.
8 Men til Sønnen siger han: din Trone, o Gud, er evindelig og altid; et Retfærdigheds Scepter er dit Riges Scepter.
9 Du har elsket Retfærdighed og hadet Uretfærdighed; derfor har Gud, din Gud, salvet dig med glædens olie over dine medmennesker.
10 Og: Du, Herre, har i begyndelsen lagt jordens grundvold; og himlene er dine hænders gerninger.
11 De skulle omkomme; men du bliver; og de skal alle blive gamle som et klæde;
12 Og som en Klædning skal du folde dem sammen, og de skulle forvandles; men du er den samme, og dine Aar skulle ikke ophøre.
13 Men til hvilken af Englene sagde han nogen sinde: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg har gjort dine Fjender til dine Fødders Skammel?
14 Er de ikke alle tjenende Ånder, udsendte for at tjene for dem, som skal arve Frelsen?

KAPITEL 2

1 Derfor bør vi i højere grad give agt på det, som vi har hørt, for at vi ikke på noget tidspunkt skulle lade det glide.
2 Thi dersom det Ord, der var talt af Engle, var fast, og enhver Overtrædelse og Ulydighed fik retfærdig Belønning;
3 Hvorledes skulle vi undslippe, hvis vi forsømmer så stor frelse; som først begyndte at blive talt af Herren og blev bekræftet for os af dem, som hørte ham;
4 Ogsaa Gud vidner om dem, baade med Tegn og Undere og med forskellige Undere og Helligåndsgaver efter hans egen Vilje?
5 Thi den kommende Verden, som vi tale om, har han ikke underkastet Englene.
6 Men en vidnede paa et Sted og sagde: Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu? eller menneskesønnen, at du besøger ham?
7 Du gjorde ham lidt lavere end Englene; du kronede ham med herlighed og ære og satte ham over dine hænders gerninger.
8 Du har lagt alle Ting under hans Fødder. Thi ved at han lagde alt under sig, efterlod han intet, som ikke er lagt under ham. Men nu ser vi endnu ikke alt lagt under ham.
9 Men vi se Jesus, som blev gjort lidt lavere end Englene for Dødens Lidelse, kronet med Herlighed og Ære; at han ved Guds nåde skulle smage døden for ethvert menneske.
10 Thi det blev ham, for hvem alle Ting er, og ved hvem alle Ting er, ved at bringe mange Sønner til Ære, at fuldkomme deres Frelses Øverst ved Lidelser.
11 Thi baade den, som helliger, og de, som ere helligede, ere alle af een; derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem Brødre,
12 og sagde: Jeg vil kundgøre dit Navn for mine Brødre, midt i Kirken vil jeg lovsynge dig.
13 Og atter, jeg vil sætte min lid til ham. Og atter: Se, jeg og de børn, som Gud har givet mig.
14 Fordi da Børnene have Del i Kød og Blod, har han ogsaa selv del i det samme; for at han ved døden kunne tilintetgøre ham, som havde dødens magt, det vil sige Djævelen;
15 Og udfri dem, som af frygt for døden vare hele deres liv underlagt trældom.
16 Thi sandelig påtog han sig ikke Engles Natur; men han tog Abrahams Sæd på sig.
17 Derfor måtte det ham i alle ting gøres ligesom sine brødre, for at han kunne være en barmhjertig og trofast ypperstepræst i ting, der vedrører Gud, for at gøre forligelse for folkets synder.
18 Thi deri han selv har lidt at blive fristet, kan han hjælpe dem, som fristes.

KAPITEL 3

1 Derfor, hellige brødre, deltagere i det himmelske kald, tænk på apostlen og ypperstepræsten for vores bekendelse, Kristus Jesus;
2 som var tro mod ham, som havde sat ham, ligesom Moses var trofast i hele hans Hus.
3 Thi denne Mand blev anset for værdig til mere Herlighed end Moses, fordi den, som har bygget Huset, har mere Ære end Huset.
4 Thi hvert Hus er bygget af nogen; men han, der byggede alt, er Gud.
5 Og Moses var i sandhed trofast i hele sit hus, som en tjener, til et vidnesbyrd om det, som skulle siges efter;
6 Men Kristus som en Søn over sit eget Hus; hvis hus er vi, hvis vi holder fast i håbets tillid og glæde indtil enden.
7 Derfor (som Helligånden siger: I dag, hvis I vil høre hans røst,
8 Forhærd ikke eders Hjerter, som i Provokationen, på Fristelsens Dag i Ørkenen.
9 Da dine Fædre fristede mig, prøvede mig og så mine Gerninger i fyrretyve Aar.
10 Derfor blev jeg bedrøvet over den Slægt og sagde: De tager altid fejl i deres Hjerte; og de kender ikke mine veje.
11 Derfor svor jeg i min Vrede: De skulle ikke komme ind i min Hvile.)
12 Seer til, Brødre, at der ikke er i nogen af Eder et ondt Hjerte af Vantro, idet han afviger fra den levende Gud.
13 Men formaner hverandre hver dag, mens det hedder i dag; for ikke at nogen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag.

14 Thi vi ere blevet delagtige i Kristus, hvis vi holde fast i begyndelsen af vor tillid indtil enden;
15 Mens der siges: I Dag, dersom I vil høre hans Røst, så forhærder ikke eders Hjerter, som i Harmelsen.
16 Thi nogle, der de havde hørt det, bleve oprørte; dog ikke alle, som kom ud af Ægypten ved Moses.
17 Men over hvem var han bedrøvet i fyrretyve Aar? var det ikke hos dem, der havde syndet, hvis døde døde faldt i ørkenen?
18 Og hvem svor han, at de ikke skulde gå ind i hans Hvile, men dem, som ikke troede?
19 Så vi se, at de ikke kunne komme ind på grund af vantro.

KAPITEL 4

1 Lad os derfor frygte, at nogen af jer, da der er efterladt et løfte om at gå ind i hans hvile, skulle synes at komme til at mangle det.
2 Thi for os blev Evangeliet forkyndt saavel som for dem; men det forkyndte Ord gavnede dem ikke, idet det ikke var blandet med Tro paa dem, som hørte det.
3 Thi vi, som troede, gaae til Hvile, som han sagde: Som jeg svor i min Vrede, om de skulle komme ind i min Hvile;
4 Thi han talte paa et bestemt Sted paa den syvende Dag paa denne Vise, og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gerninger.
5 Og atter paa dette Sted: dersom de gaa ind til min Hvile.
6 Da det derfor er tilbage, at nogle skal gå ind deri, og de, for hvem det først blev prædiket, gik ikke ind på grund af vantro.
7 Atter begrænser han en Dag, idet han siger til David: I Dag, efter saa lang Tid; som der er sagt: I dag, hvis I vil høre hans røst, så forhærd ikke eders hjerter.
8 Thi dersom Jesus havde givet dem Hvile, saa havde han ikke siden talt om en anden Dag.
9 Derfor er der en Hvile tilbage for Guds Folk.
10 Thi hvo som er gaaet til hans Hvile, han er ogsaa ophørt med sine Gerninger, ligesom Gud gjorde fra sine.
11 Lad os derfor arbejde for at komme ind i den Hvile, for at ingen skal falde efter det samme Vantros eksempel.
12 Thi Guds ord er hurtigt og kraftfuldt og skarpere end noget tveægget sværd, det trænger igennem lige til adskillelse af sjæl og ånd, og led og marv, og er en skelner af hjertets tanker og hensigter.
13 Og der er ingen Skabning, som ikke er aabenbar for hans Øjne; men alt er nøgent og aabnet for hans Øjne, med hvem vi have at gøre.
14 Efterdi vi da have en stor Ypperstepræst, som er faren op i Himlene, Jesus, Guds Søn, så lad os holde fast ved vor Bekendelse.
15 Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ikke kan røres ved vore Skrøbeligheders Følelse; men blev i alle henseender fristet ligesom vi er, dog uden synd.
16 Lad os derfor med frimodighed komme til Naadens Trone, at vi kan faae Barmhjertighed og finde Naade til Hjælp i Nøden.

KAPITEL 5

1 Thi enhver Ypperstepræst, der udtages blandt Menneskene, er ordineret til Mennesker i Ting, der hører Gud til, for at han kan bringe både Gaver og Ofre for Synder.
2 som kan forbarme sig over de uvidende og med dem, som ere af vejen; thi han er ogsaa selv omringet af Skrøbelighed.
3 Og derfor er han skyldig, som for Folket, saaledes og for sig selv, at ofre for Synder.
4 Og ingen tager sig selv denne ære, uden den, som er kaldet af Gud, ligesom Aron.
5 Saaledes herliggjorde ogsaa Kristus ikke sig selv for at blive Ypperstepræst; men han, som sagde til ham: "Du er min Søn, jeg har i Dag født dig."
6 Som han ogsaa siger et andet Sted: Du er Præst til evig Tid efter Melkisedeks Orden.
7 som i sit Køds Dage, da han med stærkt Skrig og Taarer frembar Bønner og Bønner til den, som kunde frelse ham fra Døden, og blev hørt i, at han frygtede;
8 Skønt han var en Søn, lærte han dog lydighed ved det, han led;
9 Og da han blev fuldkommen, blev han ophavsmanden til evig frelse for alle dem, som adlyder ham;
10 Kaldet af Gud en Ypperstepræst efter Melkisedeks Orden.
11 Om hvem vi have mange Ting at sige, og vanskelige at udtale, eftersom I ere sløve til at høre.
12 For når I for den tid burde være lærere, så har I brug for, at man igen lærer jer, hvad der er de første principper i Guds ord; og er blevet til sådanne, som trænger til mælk og ikke til stærkt kød.
13 Thi enhver, som bruger Mælk, er ukyndig i Retfærdighedens Ord; thi han er et Barn.
14 Men stærkt kød hører til dem, som er fuldvoksne, selv dem, som på grund af brug har deres sanser øvet til at skelne både godt og ondt.

KAPITEL 6

1 Lad os derfor forlade principperne i Kristi lære, og lad os gå videre til fuldkommenhed; ikke atter læggge grunden til omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud,
2 Om læren om dåben og om håndspålæggelse og om de dødes opstandelse og om evig dom.
3 Og dette vil vi gøre, hvis Gud tillader det.
4 For det er umuligt for dem, der engang var oplyste og har smagt den himmelske gave og blev delagtige i Helligånden,
5 og har smagt Guds gode ord og den kommende verdens magter,
6 Dersom de falde fra, for at forny dem til omvendelse; da de på ny korsfæstede sig Guds Søn og gjorde ham åbenlyst til skamme.
7 Thi Jorden, som drikker Regnen, som ofte kommer over den, og som frembringer Urter, der passer til dem, af hvem den er beklædt, modtager Velsignelse fra Gud.
8 Men det, som bærer torne og torne, er forkastet og er nær ved forbandelse; hvis ende skal brændes.
9 Men, I elskede, vi ere overbeviste om bedre Ting af Eder og Ting, som ledsager Frelsen, om end vi tale saaledes.
10 Thi Gud er ikke uretfærdig at glemme eders Gerning og Kærlighedens Arbejde, som I har vist mod hans Navn, idet I har tjent de hellige og tjener.
11 Og vi ønsker, at hver og en af jer viser den samme flid til håbets fulde vished indtil enden:

12 at I ikke skal være sløve, men tilhængere af dem, som ved tro og tålmodighed arver løfterne.
13 Thi da Gud gav Abraham løfte, fordi han ikke kunne sværge ved noget større, svor han ved sig selv,
14 og sagde: Sandelig, jeg vil velsigne dig, og jeg vil mangfoldiggøre dig.
15 Og således, efter at han havde holdt ud, fik han løftet.
16 Thi sandelig sværger Mennesker ved det større, og en Ed til Bekræftelse er dem en Ende paa al Strid.
17 hvori Gud, mere villig til at vise løftets arvinger, uforanderligheden af sit råd, bekræftede det med en ed:
18 For at vi ved to uforanderlige Ting, hvori det var umuligt for Gud at lyve, kunde have en stærk Trøst, som ere flygtet efter Tilflugt for at gribe det Haab, der er foran os:
19 hvilket Haab vi have som Sjælens Anker, baade sikkert og fast, og som gaar ind i det, der er inden for Forhænget;
20. Hvor forløberen er for os, er kommet ind, Jesus gjorde til ypperstepræst for evigt efter Melkisedeks orden.

KAPITEL 7

1 Thi denne Melkisedek, Kongen af Salem, den Højeste Guds Præst, som mødte Abraham, da han vendte tilbage fra Kongernes Slag, og velsignede ham;
2 ham gav også Abraham en Tiendedel af det hele; først ved fortolkning at være retfærdighedens konge, og derefter også kongen af Salem, som er fredens konge;
3 Uden Fader, uden Moder, uden Afstamning, uden Dages Begyndelse eller Livets Slutning; men gjort ligesom Guds Søn; bliver en præst bestandig.
4 Se nu, hvor stor denne mand var, hvem selv patriarken Abraham gav tiendedelen af byttet.
5 Og sandelig, de, der er af Levis sønner, som modtager embedet som præstedømme, har en befaling om at tage tiende af folket i overensstemmelse med loven, det vil sige af deres brødre, selvom de kommer ud af Abrahams lænder :
6 Men den, hvis Afstamning ikke regnes fra dem, modtog Tiende af Abraham og velsignede ham, som havde Forjættelserne.
7 Og uden al modsigelse, jo mindre er velsignet af det bedre.
8 Og her modtager mænd, som dør, tiende; men der tager han imod dem, om hvem det vidnes, at han lever.
9 Og som jeg saa kan sige, Levi, som modtager Tiende, betalte Tiende i Abraham.
10 Thi han var endnu i sin Faders Lænder, da Melkisedek mødte ham.
11 Hvis derfor fuldkommenhed var ved det levitiske præstedømme, (for under den modtog folket loven), hvad var der så yderligere behov for, at en anden præst skulle opstå efter Melkisedeks orden og ikke kaldes efter Arons orden?
12 For at præstedømmet ændres, er der med nødvendighed også en ændring af loven.
13 Thi den, om hvem disse Ting siges, hører til en anden Stamme, om hvilken ingen har været til stede ved Alteret.
14 Thi det er tydeligt, at vor Herre udsprang af Juda; om hvilken stamme Moses intet talte om præstedømmet.
15 Og det er endnu mere tydeligt: thi efter Melkisedeks Lignelse opstod en anden Præst,
16 Hvem er skabt, ikke efter loven om et kødelige bud, men efter kraften i et uendeligt liv.
17 Thi han vidner: Du er en Præst til evig Tid efter Melkisedeks Ordning.
18 Thi der er i sandhed en ophævelse af det forudgående bud på grund af dets svaghed og unyttighed.
19 Thi Loven gjorde intet fuldkomment, men frembringelsen af et bedre Haab gjorde det; hvorved vi nærmer os Gud.
20 Og for så vidt som han ikke uden ed blev gjort til præst:
21 (Thi disse præster blev gjort uden ed; men dette med en ed af ham, som sagde til ham: Herren svor og vil ikke omvende dig: du er en præst til evig tid efter Melkisedeks orden.)
22 Med så meget blev Jesus sikret et bedre testamente.
23 Og de var i sandhed mange præster, fordi de ikke blev ladet blive ved på grund af døden.
24 Men denne mand har, fordi han forbliver altid, et uforanderligt præstedømme.
25 Derfor er han også i stand til at frelse dem til det yderste, som kommer til Gud ved ham, eftersom han altid lever for at gå i forbøn for dem.
26 Thi sådan en Ypperstepræst blev os, som er hellig, harmløs, ubesmittet, adskilt fra Syndere og gjort højere end Himlene;
27 hvo som ikke behøver daglig som de Ypperstepræster at ofre Offer, først for sine egne Synder og siden for Folkets; thi dette gjorde han en Gang, da han ofrede sig selv.
28 Thi Loven gør Mennesker til Ypperstepræster, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som er fra Loven, skaber Sønnen, som er indviet for evigt.

KAPITEL 8

1 Men af de ting, som vi har talt, er dette summen: vi har sådan en ypperstepræst, som er sat til højre for Majestætens trone i himlen;
2 En Tjener for Helligdommen og for det sande Tabernakel, som Herren rejste, og ikke et Menneske.
3 Thi enhver Ypperstepræst er ordineret til at ofre Gaver og Ofre; derfor er det nødvendigt, at denne Mand ogsaa har noget at ofre.
4 Thi dersom han var paa Jorden, skulde han ikke være Præst, eftersom der er Præster, som giver Gaver efter Loven.
5 som tjene til de himmelske Tings Eksempel og Skygge, som Moses blev formanet af Gud, da han skulde bygge Tabernaklet; thi se til, siger han, at du gør alt efter det Forbillede, som er vist dig paa Bjerget.
6 Men nu har han opnået en mere fremragende tjeneste, hvor meget han også er mægler for en bedre pagt, som blev grundlagt på bedre løfter.
7 Thi dersom den første Pagt havde været fejlfri, da skulde der ikke være søgt Sted for den anden.
8 For han har fundet skyld hos dem og siger: Se, de dage kommer, siger Herren, da jeg vil slutte en ny pagt med Israels hus og med Judas hus.
9 Ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med deres Fædre på den Dag, da jeg tog dem ved Hånden for at føre dem ud af Ægyptens Land; fordi de ikke blev ved i min pagt, og jeg så ikke på dem, siger Herren.

10 Thi dette er den Pagt, som jeg vil slutte med Israels Hus efter de Dage, siger HERREN; Jeg vil give mine love i deres sind og skrive dem i deres hjerter, og jeg vil være dem en Gud, og de skal være mig et folk.
11 Og de skulle ikke lære hver sin Næste og hver sin Broder og sige: Kend Herren; thi alle skulle kende mig, fra den mindste til den største.
12 Thi jeg vil være barmhjertig over deres Uretfærdighed, og deres Synder og deres Misgerninger vil jeg ikke mere komme i Hu.
13 Ved at han siger: En ny Pagt, har han gjort den første gammel. Nu er det, der forfalder og bliver gammelt, klar til at forsvinde.

KAPITEL 9

1 Så havde den første pagt i sandhed også ordinancer til gudstjeneste og en verdslig helligdom.
2 Thi der var bygget et Tabernakel; den første, hvori var Lysestagen og Bordet og Skuebrødet; som kaldes helligdommen.
3 Og efter det andet forhæng, tabernaklet, som kaldes det allerhelligste;
4 som havde det gyldne Røgelseskar og Pagtens Ark overtrukket med Guld, hvori var Guldkrukken, som havde Manna, og Arons Stav, der knoppede, og Pagtens Tavler;
5 Og over den skyggede Herlighedens Keruber Naadestolen; som vi nu ikke kan tale særligt om.
6 Men naar disse Ting vare saaledes ordineret, gik Præsterne altid ind i det første Tabernakel og udførte Guds Tjeneste.
7 Men ind i den anden gik Ypperstepræsten alene en gang hvert Aar, ikke uden Blod, som han ofrede for sig selv og for Folkets Vildfarelser.
8 Helligånden dette betyder, at vejen til det helligste af alt endnu ikke var åbenbaret, mens som det første tabernakel endnu stod:
9 som var en Skikkelse for den daværende Tid, hvori der blev ofret både Gaver og Ofre, som ikke kunde gøre den, som gjorde Tjenesten, fuldkommen, hvad Samvittigheden angår;
10 som kun stod i Kød og Drikke og forskellige Tvættere og kødelige Lovbud, der blev pålagt dem indtil Omdannelsens Tid.
11 Men Kristus er kommet som Ypperstepræst for de kommende gode Ting, ved et større og mere fuldkomment Tabernakel, ikke gjort med Hænder, det vil sige, ikke af denne Bygning;
12 Heller ikke ved Blod af Bukke og Kalve, men ved sit eget Blod gik han én Gang ind i det Hellige, idet han har vundet evig Forløsning for os.
13 Thi dersom Blodet af Tyre og Bukke og Aske fra en Kvie, der stænker det urene, helliger til Kødets Renselse:
14 Hvor meget mere skal Kristi Blod, som ved den evige Aand ofrede sig selv pletfrit til Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger for at tjene den levende Gud?
15 Og derfor er han mægler for det nye testamente, for ved døden, til forløsning af de overtrædelser, som var under det første testamente, at de, som er kaldet, kunne modtage løftet om evig arv.
16 Thi hvor et testamente er, må der nødvendigvis også være arveladerens død.
17 Thi et Testamente er gyldigt, efter at Mennesker ere døde; ellers er det slet ingen Styrke, mens Testatoren lever.
18 Hvorefter hverken det første testamente blev indviet uden blod.
19 Thi da Moses havde talt alle Forskrifter til alt Folket efter Loven, tog han Blodet af Kalve og Bukke med Vand og karminrød Uld og Isop og stænkede baade Bogen og alt Folket,
20 og sagde: Dette er Testamentets Blod, som Gud har påbudt eder.
21 Og han overstænkede med Blod baade Tabernaklet og alle Tjenestekarrene.
22 Og næsten alt er ved loven renset med blod; og uden blodudgydelse er ingen remission.
23 Det var derfor nødvendigt, at mønstrene af ting i himlene skulle renses med disse; men selve de himmelske Ting med bedre Ofre end disse.
24 Thi Kristus er ikke gået ind i de hellige steder, som er gjort med hænder, som er den sandes skikkelser; men ind i selve himlen, for nu at vise sig i Guds nærhed for os:
25 Endnu heller ikke, at han ofte skulle ofre sig selv, ligesom Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i det Hellige med andres Blod;
26 Thi da skal han ofte have lidt siden Verdens Grundlæggelse; men nu er han engang i Verdens Ende aabenbaret for at afskaffe Synden ved sit Offer.
27 Og som det er bestemt menneskene én gang at dø, men derefter dommen:
28 Således blev Kristus engang ofret til at bære manges synder; og for dem, som venter ham, skal han anden Gang vise sig uden Synd til Frelse.

KAPITEL 10

1 Thi loven, der har en skygge af gode ting, der skal komme, og ikke selve billedet af tingene, kan aldrig med de ofre, som de ofre år for år bestandigt, gøre de, der kommer til den, fuldkomne.
2 For ville de da ikke have holdt op med at blive ofret? fordi, at de tilbedere, der engang var blevet renset, ikke længere skulle have haft synder samvittighed.
3 Men i disse ofre er der hvert år atter en erindring om synd.
4 Thi det er ikke muligt, at Blod af Tyre og Bukke skal borttage Synder.
5 Derfor, når han kommer til verden, siger han: Offer og offer vil du ikke, men et legeme har du beredt mig.
6 I Brændofre og Syndofre har du ikke haft Behag.
7 Da sagde jeg: Se, jeg kommer (i Bogens Bind er der skrevet om mig) for at gøre din Villie, o Gud!
8 Ovenfor, da han sagde: Slagtofre og Ofre og Brændofre og Syndoffer vilde du ikke og havde ikke Behag deri; som tilbydes af loven;
9 Da sagde han: Se, jeg kommer for at gøre din Villie, Gud! Han tager den første bort, for at den anden kan etableres.
10 Ved hvilken Vilje ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi Legeme én gang for alle.
11 Og hver Præst står daglig og tjener og ofrer ofte de samme Ofre, som aldrig kan borttage Synder.

12 Men denne Mand satte sig, efter at han havde ofret ét Offer for Synderne for evigt, ved Guds højre Haand;
13 Fra nu af vente, indtil hans Fjender blive gjort til hans Fodskammel.
14 Thi ved ét Offer har han fuldkommengjort dem, som ere helligede til evig Tid.
15 Hvorom og Helligånden er et Vidne for os; thi efter det havde han tidligere sagt:
16 Dette er den pagt, som jeg vil slutte med dem efter de dage, siger Herren, jeg vil give mine love i deres hjerter, og i deres sind vil jeg skrive dem;
17 Og deres Synder og Misgerninger vil jeg ikke mere komme i Hu.
18 Men hvor der er forladelse for disse, er der ikke mere syndoffer.
19 I have derfor, brødre, frimodighed til at gå ind i det helligste ved Jesu blod,
20 ad en ny og levende Vej, som han har helliget os, gennem Forhænget, det vil sige sit Kød;
21 og have en Ypperstepræst over Guds Hus;
22 Lad os nærme os med et sandt Hjerte i fuld Troens Forvisshed, idet vore Hjerter overstænkes af en ond Samvittighed, og vore Legemer vaskes med rent Vand.
23 Lad os holde fast ved vor tros bekendelse uden at vakle; (for han er trofast, som lovede;)
24 Og lad os tage hensyn til hinanden for at opildne til kærlighed og til gode gerninger:
25 Vi forlader ikke vor Forsamling, som nogle ere; men man formaner hinanden, og så meget desto mere, som I ser dagen nærme sig.
26 For hvis vi synder med vilje, efter at vi har modtaget kundskaben om sandheden, er der intet offer for synder tilbage,
27 Men en vis frygt for Dom og flammende Harme, som skal fortære Modstanderne.
28Den, som foragtede Moses' lov, døde uden barmhjertighed under to eller tre vidner:
29 Hvor meget hårdere straf skal I tro, at han skal anses for værdig, som har trådt Guds Søn under fod og har regnet pagtens blod, hvormed han blev helliget, for en uhellig ting og har gjort til trods for Nådens ånd?
30 Thi vi kender ham, som har sagt: Hævnen tilhører mig, jeg vil gengælde, siger Herren. Og atter: Herren skal dømme sit folk.
31 Det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder.
32 Men minde om de tidligere dage, hvor I, efter at I var blevet oplyst, udholdt en stor trængselskamp;
33 Dels, mens I bleve gjort til skue, baade ved Bebrejdelser og Trængsler; og dels, mens I bleve ledsagere af dem, som vare saaledes brugte.
34 Thi I havde medlidenhed med mig i mine lænker, og I tog glædeligt imod at plyndre eders Gods, idet I vidste i eder selv, at I have en bedre og varig Gods i Himmelen.
35 Kast derfor ikke bort eders Tillid, som har stor Belønning.
36 Thi I trænger til Udholdenhed, for at I, efter at I have gjort Guds Vilje, kunne modtage Forjættelsen.
37 Thi endnu en liden Stund, og den, som skal komme, skal komme og ikke blive.
38 Nu skal den retfærdige leve af Troen; men dersom nogen trækker sig tilbage, skal min Sjæl ikke have Behag i ham.
39 Men vi er ikke af dem, som trækker sig tilbage til fortabelsen; men af dem, der tror til sjælens frelse.

KAPITEL 11

1 Men Troen er Grundlaget for de Ting, man haaber paa, Beviset paa det, som ikke sees.
2 Thi derved fik de Ældste en god Beretning.
3 Ved tro forstår vi, at verdener er indrammet af Guds ord, således at det, der ses, ikke er blevet til af det, der ser ud.
4 Ved Tro bragte Abel Gud et større Offer end Kain, hvorved han fik Vidnesbyrd om, at han var retfærdig, idet Gud vidnede om hans Gaver, og derved taler han, som er død, endnu.
5 Ved Tro blev Enok forvandlet, for at han ikke skulde se Døden; og blev ikke fundet, fordi Gud havde oversat ham; thi før hans Oversættelse havde han dette Vidnesbyrd, at han behagede Gud.
6 Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer til Gud, skal tro, at han er til, og at han er en Belønner for dem, som søger ham.
7. Ved Tro var Noa advaret mod Gud om Ting, der endnu ikke er set, og han bevægede sig af Frygt og forberedte en Ark til Frelse for sit Hus; ved hvilken han fordømte verden og blev arving til den retfærdighed, som er ved tro.
8 Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet til at gaa ud til et Sted, som han skulde faa til Arv; og han gik ud uden at vide, hvor han gik.
9 Ved Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land som i et fremmed Land, idet han boede i Tabernakler med Isak og Jakob, Arvingerne med ham til det samme Forjættelse.
10 Thi han ventede efter en Stad, som har Grundvolde, hvis Bygmester og Skaber er Gud.
11 Ved Troen fik Sara ogsaa selv Kraft til at undfange Sæd og blev født af et Barn, da hun var gammel, fordi hun dømte ham trofast, som havde lovet.
12 Derfor sprang der endog af en, og ham saa godt som død, saa mange som Himlens Stjerner i Mængde, og som Sandet ved Havets Bred utallige.
13 Disse døde alle i Tro, idet de ikke havde modtaget Forjættelserne, men de saae dem langt borte og bleve overbeviste om dem og omfavnede dem og bekendte, at de vare fremmede og Pilgrimme paa Jorden.
14 Thi de, som sige saadant, forkynde klart, at de søger et Land.
15 Og sandelig, hvis de havde været opmærksomme på det land, hvorfra de kom ud, kunne de have haft lejlighed til at være vendt tilbage.
16 Men nu begære de et bedre Land, det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad.
17 Ved Tro ofrede Abraham Isak, da han blev prøvet, og den, som havde modtaget Forjættelserne, ofrede sin enbårne Søn,
18 Om hvem der er sagt: I Isak skal din Sæd kaldes:
19 Han regnede, at Gud var i stand til at oprejse ham, ja, fra de døde; hvorfra han også modtog ham i en skikkelse.
20 Ved Tro velsignede Isak Jakob og Esau med hensyn til de kommende.
21 Ved Tro velsignede Jakob, da han var en døende, begge Josefs Sønner; og tilbad, lænet sig op ad toppen af sin stav.

22 Ved Tro nævnte Josef, da han døde, Israels Børns bortgang; og gav befaling om hans knogler.
23. Ved Tro blev Moses, da han blev født, skjult for sine Forældre i tre Maaneder, fordi de saa, at han var et rigtigt Barn; og de var ikke bange for kongens bud.
24 Ved Tro nægtede Moses, da han blev gammel, at blive kaldt Faraos Datters Søn;
25 De vælger hellere at lide Trængsel med Guds Folk end at nyde Syndens Glæde for en Tid;
26 Han agtede Kristi Forhaanelse større Rigdom end Skattene i Ægypten; thi han tænkte paa Belønningens Vederlag.
27 Ved Tro forlod han Ægypten uden at frygte Kongens Vrede; thi han holdt ud, som han saae den usynlige.
28 Ved Tro holdt han Påske og Blodstænkning, for at den, som tilintetgjorde den førstefødte, ikke skulle røre ved dem.
29 Ved Tro droge de gjennem Det Røde Hav som over tørre Lande; hvilket Ægypterne prøvede at gøre, druknede.
30 Ved Tro faldt Jerikos Mure ned, efter at de var blevet omringet omkring syv Dage.
31 Ved Tro omkom Skøgen Rahab ikke sammen med dem, som ikke troede, da hun havde modtaget Spionerne med Fred.
32 Og hvad skal jeg mere sige? thi jeg ville ikke have Tiden til at fortælle om Gedeon og Barak og Samson og Jephthae; også af David og Samuel og af profeterne:
33 som ved Tro underkuede Riger, gjorde Retfærdighed, fik Forjættelser, stoppede Løvernes Gab,
34 Slukkede ildens vold, undslap sværdets egg, blev af svaghed gjort stærke, voksede tapper i kamp, vendte de fremmedes hære på flugt.
35 Kvinder modtog deres døde oprejst til live igen, og andre blev tortureret og tog ikke imod udfrielse; at de kan opnå en bedre opstandelse:
36 Og andre blev dømt for grusomme hån og pisk, ja, desuden bånd og fængsel:
37 De blev stenet, de blev savet i sønder, fristede, bleve ihjelslagne med Sværd; de vandrede omkring i fåreskind og gedeskind; være nødlidende, plaget, plaget;
38 (Hvem Verden ikke var værdig til:) de vandrede i Ørkener og i Bjerge og i Huler og Huler paa Jorden.
39Og disse alle, da de havde opnået godt Ry ved Tro, modtoge ikke Forjættelsen.
40 Gud har sørget for noget bedre for os, at de uden os ikke skulle blive fuldkomne.

KAPITEL 12

1 Derfor, eftersom vi også er omringet af en så stor sky af vidner, lad os lægge enhver vægt til side og synden, som så let rammer os, og lad os med tålmodighed løbe det løb, som ligger foran os,
2 Vi ser hen til Jesus, vor tros ophavsmand og fuldender; som for den Glæde, der var stillet ham, udholdt Korset og foragtede Skam og satte sig til højre for Guds Trone.
3 Thi tænk på ham, som udholdt en sådan modsigelse af syndere mod sig selv, for at I ikke skal blive trætte og trætte i jeres sind.
4 I har endnu ikke gjort modstand til blodet, idet I strider mod synd.
5 Og I har glemt den formaning, der taler til jer som til børn: Min søn, foragt ikke Herrens tugt, og bliv ikke sløv, når du bliver irettesat af ham!
6 Thi den, Herren elsker, tugter han og plager enhver Søn, som han tager imod.
7 Dersom I udholde Ret, da handler Gud med eder som med Sønner; thi hvilken Søn er den, som Faderen ikke tugter?
8 Men dersom I ere uden Straf, som alle have Del i, da ere I Bastards og ikke Sønner.
9 Og vi have haft vort Køds Fædre, som irettesatte os, og vi viste dem Ærbødighed; skulde vi ikke meget hellere underordne os Aandernes Fader og leve?
10 Thi de tugtede os sandelig nogle få Dage efter deres Behag; men han til vort Fortjeneste, for at vi kunde faa Del i hans Hellighed.
11 Men nu synes ingen Ret at være glædelig, men ærgerlig; dog frembringer den derefter Retfærdighedens fredelige Frugt for dem, som øves derved.
12 Derfor opløft de nedhængende Hænder og de svage Knæ;
13 Og gør lige Stier for eders Fødder, for at det halte ikke skal vendes af Vejen; men lad det hellere helbredes.
14 Følg fred med alle mennesker og hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren.
15 Ser omhyggeligt til, at ikke nogen undlader Guds Naade; for at ikke nogen rod af bitterhed, der springer frem, skal plage jer, og derved bliver mange urene;
16 For at der ikke skal være nogen utugter eller vanhellig som Esau, der for en Stik Kød solgte sin Førstefødselsret.
17 Thi I vide, hvorledes han siden, da han vilde have arvet Velsignelsen, blev forkastet; thi han fandt intet Sted til Omvendelse, skønt han søgte det omhyggeligt med Taarer.
18 For I er ikke kommet til bjerget, som kunne røres, og som brændte med ild, heller ikke til mørke og mørke og uvejr,
19 Og basunens lyd og ords røst; hvilken Røst de, som hørte, bad om, at Ordet ikke mere skulde siges til dem:
20 (Thi de kunne ikke udholde det, der blev befalet, og hvis et dyr rører ved bjerget, skal det stenes eller gennembrydes med en pil.
21 Og saa forfærdeligt var Synet, at Moses sagde: "Jeg frygter saa meget og skælver!"
22 Men I ere kommen til Sions Bjerg og til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, og til en utallig Skare af Engle,
23 Til de førstefødtes Generalforsamling og Menighed, som er skrevet i Himmelen, og til Gud, alles Dommer, og til de fuldkomnede retfærdiges Aander,
24 Og til Jesus, den nye Pagts Mellemmand, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abels.
25 Se til, at I ikke afviser den, som taler. For hvis de ikke undslap, som afviste ham, der talte på jorden, så skal vi ikke undslippe meget mere, hvis vi vender os bort fra ham, der taler fra himlen.
26 hvis Røst dengang rystede Jorden, men nu har han lovet og sagt: Endnu engang ryster jeg ikke alene Jorden, men ogsaa Himlen.
27 Og dette Ord: Endnu engang betegner, at de Ting, der rystes, fjernes, som om Ting, der er skabte, for at de Ting, der ikke kan rokkes, kan blive ved.

28 Derfor, da vi modtage et Rige, som ikke kan bevæges, lad os have nåde, hvorved vi kan tjene Gud velbehageligt med ærbødighed og gudsfrygt.
29 Thi vor Gud er en fortærende Ild.

KAPITEL 13

1 Lad broderkærligheden fortsætte.
2 Glem ikke at underholde fremmede; thi derved har nogle underholdt Engle uforvarende.
3 Husk dem, som er i lænker, som bundne med dem; og dem, som lider modgang, som også jer selv i legemet.
4 Ægteskabet er ærefuldt i alle, og Sengen ubesmittet; men Horkarle og Horkarle skal Gud dømme.
5 Lad din Samtale være uden Grær; og vær tilfreds med det, som I har, thi han har sagt: Jeg vil aldrig forlade dig og ikke forlade dig.
6 for at vi frimodigt kan sige: Herren er min hjælper, og jeg vil ikke frygte, hvad et menneske skal gøre mod mig.
7 Kom dem i Hu, som hersker over eder, som have talt Guds Ord til eder; hvis Tro følger efter, at de ser til slutningen af deres Tale.
8 Jesus Kristus den samme i går og i dag og til evig tid.
9 Bliv ikke ført omkring med dykkere og fremmede læresætninger. For det er godt, at hjertet er styrket med nåde; ikke med kød, som ikke har gavnet dem, der har været optaget deri.
10 Vi have et Alter, hvoraf de ikke have Ret til at spise, som tjene Tabernaklet.
11 Thi ligene af de Dyr, hvis Blod føres ind i Helligdommen af Ypperstepræsten for Synd, brændes uden for Lejren.
12 Derfor led også Jesus uden for Porten, for at han skulde hellige Folket med sit eget Blod.
13 Lad os derfor drage ud til ham uden for Lejren og bære hans vanære.
14 Thi her har vi ingen stadig Stad, men vi søge en kommende.
15 Lad os derfor ved ham bestandig ofre Gud prisoffer, det er Frugten af vore Læber, der takker hans Navn.
16 Men at gøre godt og at tale, glem ikke; thi med sådanne Ofre har Gud velbehag.
17 Adlyder dem, som hersker over eder, og underordner eder; thi de vaage for eders Sjæle, som de, der skal aflægge Regnskab, for at de skulle gøre det med Glæde og ikke med Sorg; thi det er eder unyttigt.
18 Bed for os, for vi stoler på, at vi har en god samvittighed, villige til at leve ærligt i alt.
19 Men jeg beder eder hellere at gøre dette, at jeg maa blive vendt tilbage til eder jo før.
20 Men fredens Gud, som bragte vor Herre Jesus, den store fårehyrde, tilbage fra de døde ved den evige pagts blod,
21 Gør Eder fuldkomne i al god Gerning til at gøre hans Villie, idet I gør det, som er velbehageligt for hans Øjne, ved Jesus Kristus; hvem være ære i al evighed. Amen.
22 Og jeg beder Eder, Brødre, tillader formaningens Ord; thi jeg har skrevet et Brev til Eder med faa Ord.
23 Vid, at vor broder Timotheus er sat i frihed; med hvem, hvis han kommer snart, vil jeg se dig.
24 Hils alle dem, som hersker over dig, og alle de hellige. De i Italien hilser dig.
25 Nåde være med jer alle. Amen.

James

KAPITEL 1

1 Jakob, en Guds og Herren Jesu Kristi Tjener, hilser til de tolv Stammer, som er spredte.
2 Mine brødre, regner det som en glæde, når I falder i forskellige fristelser;
3 I vide dette, at prøvelsen af eders tro virker tålmodighed.
4 Men lad tålmodigheden have hendes fuldkomne værk, at I kan blive fuldkomne og hele og intet mangler.
5 Dersom nogen af Eder mangler Visdom, da bede han til Gud, som giver alle velvilligt og ikke bebrejder; og det skal gives ham.
6 Men lad ham bede i Tro, intet vaklende. Thi den, der vakler, er som en havets bølge drevet af vinden og slynget.
7 Thi det Menneske skal ikke tro, at han skal modtage noget af Herren.
8 En dobbeltmoralsk mand er ustabil på alle sine veje.
9 Lad den ringe broder glæde sig over, at han er ophøjet:
10 Men den rige, derved at han er ydmyget; thi som Græsblomsten skal han forgå.
11 Thi Solen står ikke før op med en brændende Hede, men den visner Græsset, og dens Blomst falder, og dens Skikkelse forsvinder; saaledes skal og den rige visne hen paa sine Veje.
12 Salig er den Mand, som udholder Fristelse; thi naar han prøves, skal han faa Livets Krone, som Herren har lovet dem, som elske ham.
13 Lad ingen sige, naar han bliver fristet: Jeg fristes af Gud; thi Gud kan ikke fristes med ondskab, og han frister ikke nogen.
14 Men enhver fristes, naar han drages bort af sin egen Lyst og lokkes.
15 Men naar Lysten er undfanget, føder den Synd, og Synden, naar den er fuldendt, føder Døden.
16 Tag ikke fejl, mine elskede brødre.
17. Enhver god Gave og enhver fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er nogen Foranderlighed, ej heller Skygge af Omvendelse.
18 Efter sin egen Vilje fødte han os med sandhedens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde af hans skabninger.
19 Derfor, mine elskede brødre, lad enhver være hurtig til at høre, langsom til at tale, langsom til vrede.
20 Thi Menneskets Vrede virker ikke Guds Retfærdighed.
21 Derfor aflæg al snavs og overflod af frækhed, og modtag med sagtmodighed det indpodede ord, som kan frelse eders sjæle.
22 Men vær Ordets gørere og ikke alene tilhørere, idet I selv bedrager.
23 Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke gører, han er som en Mand, der ser sit naturlige Ansigt i et Glas:
24 Thi han ser sig selv og gaar sin Vej og glemmer strax, hvorledes Menneske han var.
25 Men hvo som ser ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver deri, idet han ikke er en glemsom Tilhører, men en Gjernings Udfører, denne Mand skal velsignes i sin Gerning.
26 Dersom nogen iblandt Eder synes at være religiøs og ikke tøjler sin Tunge, men bedrager sit eget Hjerte, denne Mands Religion er forgæves.
27 Ren og ubesmittet religion for Gud og Faderen er dette: at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel og holde sig uplettet fra Verden.

KAPITEL 2

1 Mine brødre, hav ikke troen på vor Herre Jesu Kristi, herlighedens Herre, med respekt for mennesker.
2 Thi dersom der kommer til eders Forsamling en Mand med en Guldring, i pæn Klædning, og der kommer også en fattig Mand ind i modbydelige Klæder;
3 Og I ser til den, som bærer den homofile Klædning, og siger til ham: Sæt dig her på et godt Sted; og sig til de fattige: Stå du der, eller sæt dig her under min fodskammel!
4 Ere I da ikke partiske i eder selv og ere blevne Dommere over onde Tanker?
5 Hør, mine elskede brødre, har Gud ikke udvalgt de fattige i denne verden, rige på tro, og arvinger til det rige, som han har lovet dem, som elsker ham?
6 Men I have foragtet de fattige. Undertrykker de rige jer ikke og trækker jer frem for dommerstolene?
7 Bespotter de ikke det værdige navn, som I kaldes ved?
8 Hvis I opfylder den kongelige lov efter skriften: Du skal elske din næste som dig selv, da gør I vel.
9 Men dersom I har respekt for personer, begår I synd og er overbeviste om loven som overtrædere.
10 Thi enhver, som holder hele Loven og dog fornærmer sig i ét Punkt, han er skyldig i alle.
11 Thi den, som sagde: bedriv ikke Hor, han sagde ogsaa: Ihjelslaar ikke. Hvis du nu ikke begår ægteskabsbrud, men hvis du slår ihjel, er du blevet en lovovertræder.
12 Således tal og gør, som de, der skal dømmes efter frihedens lov.
13 Thi han skal have en Dom uden Barmhjertighed, som ikke har vist barmhjertighed; og barmhjertighed fryder sig mod dommen.
14 Hvad gavner det, mine Brødre, om en Mand siger, at han har Tro og ikke har Gerninger? kan tro redde ham?
15 Hvis en bror eller søster er nøgen og mangler daglig mad,
16 Og en af eder sagde til dem: drag bort i Fred, lader eder varme og mættes; dog giver I dem ikke det, som er nødvendigt for legemet; hvad gavner det?
17 Saaledes er Troen, dersom den ikke har Gerninger, død, alene.
18 Ja, en mand kan sige: du har tro, og jeg har gerninger; vis mig din tro uden dine gerninger, og jeg vil vise dig min tro ved mine gerninger.
19 Du tror, at der er én Gud; du gør godt: Djævle tror også og skælver.
20 Men vil du vide, du forfængelige Menneske, at Troen uden Gerninger er død?
21 Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn Isak på Alteret?
22 Ser du, hvorledes Troen virkede med hans Gerninger, og ved Gerninger blev Troen fuldkommengjort?
23 Og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev tilregnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldt Guds Ven.

24 I see da, hvorledes et Menneske retfærdiggøres af Gerninger og ikke alene af Tro.
25 Ligeledes blev Skøgen Rahab ikke retfærdiggjort af Gerninger, da hun havde modtaget Sendebudene og udsendt dem en anden Vej?
26 Thi ligesom Legemet uden Aand er dødt, saaledes er og Tro uden Gerninger død.

KAPITEL 3

1 Mine brødre, vær ikke mange herrer, idet I ved, at vi skal modtage den større fordømmelse.
2 For i mange ting fornærmer vi alle. Hvis nogen fornærmer sig ikke i ord, er han en fuldkommen mand og i stand til også at tøjle hele kroppen.
3 Se, vi lægger Stykker i Munden på Hestene, at de adlyde os; og vi vender hele deres krop om.
4 Se også skibene, som skønt de er så store og er drevne af hårde vinde, alligevel vendes om med et meget lille ror, hvor som helst guvernøren vil.
5 Således er Tungen et lille Lem og praler af store Ting. Se, hvor stor en sag en lille ild tænder!
6 Og Tungen er en Ild, en Misgernings Verden; saaledes er Tungen blandt vore Lemmer, at den besmitter hele Legemet og sætter Naturens Gang i Brand; og det er sat i brand af helvede.
7 Thi alle slags dyr og fugle og slanger og ting i havet er tæmmet og er blevet tæmmet af menneskeheden.
8 Men Tungen kan ingen tæmme; det er en uregerlig ondskab, fuld af dødelig gift.
9 Derfor velsigne vi Gud, ja Faderen; og dermed forbander vi mennesker, som er skabt efter Guds lignelse.
10 Af samme Mund udgår Velsignelse og Forbandelse. Mine brødre, disse ting burde ikke være sådan.
11 Mon en Kilde udsende sødt og bittert Vand fra samme Sted?
12 Kan figentræet, mine brødre, bære olivenbær? enten en vinstok, figner? så kan ingen fontæne både give saltvand og frisk.
13 Hvem er en klog Mand og udstyret med Kundskab iblandt eder? lad ham af en god Samtale vise sine Gerninger med Sagtmodighed i Visdom.
14 Men dersom I have bitter Misundelse og strid i eders Hjerter, så rose eder ikke og lyv ikke imod Sandheden.
15 Denne visdom kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sanselig, djævelsk.
16 Thi hvor der er Misundelse og Spænd, er der Forvirring og al ond Gerning.
17 Men den Visdom, som er ovenfra, er først ren, dernæst fredelig, mild og let at bede, fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, uden Partiskhed og uden Hykleri.
18 Og Retfærdighedens Frugt er saaet i Fred for dem, som stifte Fred.

KAPITEL 4

1 Hvorfra kommer krige og kampe blandt jer? kommer de ikke herfra, selv af eders lyster, som kæmper i eders lemmer?
2 I begære og have ikke; I dræber og begærer at få, og I kan ikke opnå; I kæmper og kriger, men I har ikke, fordi I ikke beder.
3 I beder og modtager ikke, fordi I beder forkert, så I kan fortære det på eders lyster.
4 I ægteskabsbrydere og horkvinder, ved I ikke, at verdens venskab er fjendskab med Gud? enhver, som derfor vil være verdens Ven, er Guds Fjende.
5 Tror I, at Skriften siger forgæves: Den Aand, som bor i os, begærer at misunde?
6 Men han giver mere Naade. Derfor siger han: Gud står de stolte imod, men de ydmyge giver han nåde.
7 Underordn jer derfor Gud. Modstå Djævelen, og han vil flygte fra dig.
8 Kom nær til Gud, så skal han nærme sig jer. Rens eders hænder, I syndere; og rens eders hjerter, I dobbeltmoralske.
9 Vær plagede, sørge og græde; lad din Latter blive til Sorg, og din Glæde til Bevægelse.
10 Ydmyg eder for Herrens Øjne, og han skal opløfte eder.
11 Tal ikke ondt om hinanden, brødre! Den, som taler ondt om sin bror og dømmer sin bror, taler ondt om loven og dømmer loven; men dømmer du loven, er du ikke en lovgører, men en dommer.
12 Der er een Lovgiver, som kan frelse og ødelægge; hvem er du, som dømmer en anden?
13 Gå nu hen, I, som siger: I Dag eller i Morgen vil vi drage ind i en sådan By og blive der et Aar og købe og sælge og vinde;
14 Men I vide ikke, hvad der skal ske i Morgen. For hvad er dit liv? Det er endda en damp, der dukker op for en kort tid og derefter forsvinder.
15 For at I skulle sige: om Herren vil, skulle vi leve og gøre dette eller hint.
16 Men nu glæder I eder over eders Ros; al saadan Glæde er ond.
17 Derfor, for den, som ved at gøre godt og ikke gør det, ham er det synd.

KAPITEL 5

1 Gå nu, I rige mænd, græd og hyl over jeres elendighed, som skal komme over jer.
2 Dine rigdomme er fordærvede, og dine klæder er møre.
3 Dit Guld og Sølv er fordærvet; og deres Rust skal være et Vidne imod dig og æde dit Kød som en Ild. I har samlet skatte sammen i de sidste dage.
4 Se, Arbejdernes Løn, som have høstet eders Agre, som er holdt tilbage af eder ved Svig, råber, og de høstedes Skrig kom ind i Sabaoths Herres Øren.
5 I har levet i velbehag på jorden og været mangelfulde; I har næret jeres hjerter som på en slagtedag.
6 I have fordømt og dræbt den retfærdige; og han modstår dig ikke.
7 Vær derfor tålmodige, brødre, indtil Herrens komme. Se, bonden venter på jordens dyrebare frugt og har lang tålmodighed med den, indtil han får den tidlige og den sidste regn.
8 Vær også tålmodige; fastgør jeres hjerter, thi Herrens komme nærmer sig.
9 Vagt ikke mod hverandre, Brødre, for at I ikke skal blive dømt; se, Dommeren staar foran Døren.
10 Tag, mine brødre, profeterne, som har talt i Herrens navn, til et eksempel på at lide trængsel og på tålmodighed.

11 Se, vi anse dem lykkelige, som holder ud. I har hørt om Jobs tålmodighed og set Herrens ende; at Herren er meget ynkelig og barmhjertig.
12 Men frem for alt, mine brødre, sværger ikke, hverken ved himlen eller ved jorden eller ved nogen anden ed; men lad jeres ja være ja; og dit nej, nej; at I ikke falder i fordømmelse.
13 Er der nogen iblandt jer, der er plaget? lad ham bede. Er nogen lystig? lad ham synge salmer.
14 Er nogen syg iblandt jer? lad ham kalde til kirkens ældste; og lad dem bede over ham og salve ham med olie i Herrens navn.
15 Og troens bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham; og hvis han har begået synder, skal de få ham tilgivet.
16 Bekjend Eder for hverandre, og bed for hinanden, at I maa blive helbredt. En retfærdig mands virkningsfulde inderlige bøn har meget gavn.
17 Elias var en Mand underkastet de samme Lidenskaber som vi, og han bad indtrængende, at det ikke skulde regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og seks Maaneder.
18 Og han bad igen, og Himlen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.
19 Brødre! dersom nogen af Eder vildfare fra Sandheden, og en omvender ham;
20 Lad ham vide, at den, som omvender Synderen fra hans Vejs Vildfarelse, skal frelse en Sjæl fra Døden og skjule en Mængde Synder.

1 Peter

KAPITEL 1

1 Peter, en Jesu Kristi apostel, til de fremmede spredt ud over Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien og Bithynien,
2 Udvalgt efter Gud Faders forudviden ved Åndens helliggørelse til lydighed og oversprængning af Jesu Kristi blod: Nåde være med jer og fred mangfoldiggøres!
3 Lovet være vor Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som efter sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde,
4 Til en uforgængelig og ubesmittet Arv, som ikke forsvinder, bevaret i Himmelen for dig,
5 som bevares ved Guds kraft ved tro til frelse, rede til at blive åbenbaret i den sidste tid.
6 Hvori I fryder jer meget, skønt I nu for en tid, om nødvendigt, er i tunghed gennem mangfoldige fristelser:
7 For at prøvelsen af eders tro, der er meget dyrere end guld, der går til grunde, skønt det prøves med ild, må findes til pris og ære og herlighed ved Jesu Kristi tilsynekomst.
8 Hvem I ikke har set, elsker I; over hvem I, skønt I nu ikke ser ham, men alligevel tror, fryder jer med usigelig og fuld af herlighed.
9 I modtage enden på jeres tro, ja, jeres sjæles frelse.
10 Om hvilken frelse profeterne har spurgt og ransaget flittigt, som profeterede om den nåde, som skulle komme til jer:
11 efter at have ransaget, hvad eller hvilken Tid Kristi Aand, som var i dem, har betydet, da den forud vidnede Kristi Lidelser og den Herlighed, der skulde følge.
12 For hvem det blev åbenbaret, at de ikke for sig selv, men for os, tjente de ting, som nu er berettet til jer af dem, som har prædiket evangeliet for jer med den Helligånd, der er sendt ned fra himlen; hvilke ting englene ønsker at se nærmere på.
13 Derfor ombind jeres sinds lænder, vær ædru og håb til enden på den nåde, som skal bringes til jer ved Jesu Kristi åbenbaring;
14 Som lydige børn, danner jer ikke jer selv efter de tidligere lyster i jeres uvidenhed:
15 Men ligesom han, som har kaldet Eder, er hellig, saaledes skal I være hellige i al Tale;
16 Thi der er skrevet: Vær hellige; thi jeg er hellig.
17 Og hvis I påkalder Faderen, som uden respekt for personer dømmer efter ethvert menneskes gerning, så tilbring tiden for jeres ophold her i frygt:
18 Fordi I vide, at I ikke ere forløste med forgængelige Ting, som Sølv og Guld, fra eders forfængelige Gang, som er modtaget efter Overlevering af eders Fædre;
19 Men med Kristi dyrebare blod, som af et lam uden lyte og uden plet:
20 som sandelig var forudbestemt før verdens grundlæggelse, men blev åbenbaret i disse sidste tider for jer,
21 som ved ham tror på Gud, som oprejste ham fra de Døde og gav ham Ære; for at jeres tro og håb må være i Gud.
22 Da I har renset jeres sjæle ved at adlyde sandheden gennem Ånden til brødrenes uskrømte kærlighed, så se til, at I elsker hinanden af et rent hjerte inderligt.
23 at man er født på ny, ikke af forgængelig Sæd, men af uforgængelig, ved Guds Ord, som lever og bliver evindelig.
24 Thi alt Kød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græsblomst. Græsset visner, og dets blomst falder bort.
25 Men Herrens Ord varer evindelig. Og dette er det ord, som ved evangeliet forkyndes for jer.

KAPITEL 2

1 Derfor aflægger man al ondskab og al svig og hykleri og misundelse og al ond tale,
2 Som nyfødte børn, begær ordets oprigtige mælk, så I kan vokse derved:
3 Hvis I har smagt, at Herren er nådig.
4 Til hvem komme som til en levende sten, virkelig forbudt af mennesker, men udvalgt af Gud og kostbar,
5 Også I opbygges som levende sten til et åndeligt hus, et helligt præstedømme, for at ofre åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus.
6 Derfor er det også indeholdt i skriften: Se, jeg lægger i Sion en hovedhjørnesten, udvalgt, kostbar; og den, som tror på ham, skal ikke blive beskæmmet.
7 Altså for jer, som tror, at han er dyrebar; men for dem, som ere ulydige, er den sten, som bygmestrene forkastede, den er gjort til hjørnets hoved,
8 Og en Anstødssten og en Anstødsklippe for dem, som støde på Ordet, idet de ere ulydige;
9 Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendommeligt folk; at I skulle forkynde hans lovprisninger, som har kaldt jer ud af mørket til sit vidunderlige lys.
10 som førhen ikke var et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke havde vundet Barmhjertighed, men nu har vundet Barmhjertighed.
11 Mine elskede, jeg beder eder som fremmede og pilgrimme, afhold jer fra kødelige lyster, som føre krig mod sjælen;
12 have din Tale ærlig iblandt Hedningerne, for at, medens de tale imod dig som Onde, skulle de ved dine gode Gerninger, som de skulle se, prise Gud paa Besøgets Dag.
13 Underordnet eder enhver Menneskelig Ordning for Herrens Skyld, hvad enten det er Kongen, som den Højeste;
14 Eller til Landshøvdinge, som til dem, som ere udsendte af ham til Straf for de onde og til Ros for dem, som gøre vel.
15 Thi saaledes er Guds Vilje, at I ved at gøre godt kan bringe de tåbelige Menneskers Uvidenhed til Tavshed.
16 Som frie og ikke bruge din frihed til ondskabsskab, men som Guds tjenere.
17 Ær alle mennesker. Elsker broderskabet. Frygt Gud. Ær kongen.
18 Tjenere! underordner eders Herrer med al Frygt; ikke kun til de gode og blide, men også til de vildfarne.
19 Thi dette er taknemmeligt, om et Menneske til Samvittighed mod Gud udholder Sorg og lider uret.
20 Thi hvilken Herlighed er det, dersom I, naar I lides med Knæk for Eders Skyld, tage det med Tålmodighed? men hvis I, når I gør godt og lider for det, tager det med tålmodighed, så er dette velbehageligt for Gud.

21 Thi også hertil ere I kaldet, fordi Kristus ogsaa led for os og efterlod os et Forbillede, at I skulle følge hans Skridt.
22 som ikke gjorde synd, og der blev ikke fundet svig i hans mund;
23 som, da han blev udskældt, ikke igen udskældt; da han led, truede han ikke; men overgav sig til den, der dømmer retfærdigt:
24 som selv bar vore Synder i sit Legeme paa Træet, paa det vi, som ere døde fra Synderne, skulle leve til Retfærdighed; ved hvis Strygslag I bleve helbredte.
25 Thi I vare som Faar, der farede vild; men er nu vendt tilbage til jeres sjæles hyrde og biskop.

KAPITEL 3

1 Ligeledes, I hustruer, underordner jer eders egne mænd; at hvis nogen ikke adlyder ordet, kan de også uden ordet vindes ved hustruernes samtale;
2 Mens de ser din kyske samtale kombineret med frygt.
3 hvis udsmykning må det ikke være den ydre udsmykning af hårflettet, og til at bære guld eller til at tage klæder på;
4 Men lad det være Hjertets skjulte Menneske i det, som ikke er forgængeligt, ja, en sagtmodig og stille Aands Smykke, som er kostbar for Guds Øjne.
5 Thi efter denne Maade i fordums Tid smykkede sig ogsaa de hellige Kvinder, som stolede paa Gud, idet de underordnede sig deres Mænd.
6 Ligesom Sara adlød Abraham og kaldte ham Herre, hvis Døtre I ere, saa længe I gør godt og ikke frygter med nogen Forundring.
7 Ligeledes, I mænd, lev sammen med dem efter kundskab, idet I giver ære til hustruen, som til det svagere kar, og som tilsammen arvinger til livets nåde; at dine bønner ikke hindres.
8 Til sidst, vær alle ensindede, hav medlidenhed med hinanden, elsk som brødre, vær ynkelige, vær høflige!
9 Ikke at gøre ondt med ondt, eller hån for hån, men derimod velsigne; vel vidende, at I er kaldet dertil, for at I skulle arve en velsignelse.
10 Thi den, som vil elske Livet og se gode Dage, han afholde sin Tunge fra det onde og sine Læber, at de ikke tale Svig.
11 Lad ham undgå det onde og gøre godt; lad ham søge Fred og følge den.
12 Thi Herrens øjne er over de retfærdige, og hans ører er åbne for deres bønner; men Herrens ansigt er imod dem, som gør det onde.
13 Og hvem er den, som vil skade eder, hvis I følger det gode?
14 Men dersom I lide for Retfærdigheds Skyld, da ere I lykkelige, og frygter ikke for deres Rædsel, og vær ikke forfærdede;
15 Men hellig Herren Gud i eders Hjerter, og vær altid rede til at svare enhver, som med Sagtmodighed og Frygt beder eder om Grund for det Haab, som er i eder.
16 Med god samvittighed; for at, hvor de taler ondt om jer, som om de onde, de skal skamme sig, som løgnagtigt anklager eders gode omgang i Kristus.
17 Thi det er bedre, hvis Guds Villie er saaledes, at I lide for det gode, end for det onde.
18 Thi også Kristus har engang lidt for Synderne, den Retfærdige for de uretfærdige, for at han skulde føre os til Gud, døende i Kødet, men levendegjort af Aanden.
19 hvorved han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne i Fængslet;
20 som engang var ulydige, da engang Guds langmodighed ventede i Noas dage, mens arken var en forberedelse, hvor få, det vil sige otte sjæle, blev frelst ved vand.
21 Den samme Skikkelse, hvortil ogsaa Dåben nu frelser os (ikke ved at bortskaffe Kødets Snavs, men en god Samvittigheds Svar mod Gud) ved Jesu Kristi Opstandelse:
22 som er faren til Himmelen og er ved Guds højre Haand; engle og autoriteter og magter bliver underlagt ham.

KAPITEL 4

1 Fordi da Kristus har lidt for os i kødet, så væbn jer ligeså med det samme sind; thi den, som har lidt i kødet, er ophørt med synd;
2 for at han ikke længere skal leve i kødet resten af sin tid efter menneskers lyster, men efter Guds vilje.
3 For den tid, der er gået i vort liv, kan nok være os nok til at have udvirket hedningernes vilje, da vi vandrede i liderlighed, lyster, overskydende vin, festligheder, festmiddage og afskyelige afgudsdyrkelser:
4 hvori de synes, det er mærkeligt, at I ikke løber med dem til den samme Overdreven Opstand, idet I taler ondt om Eder.
5 som skal aflægge Regnskab for den, som er rede til at dømme levende og døde.
6 Thi derfor blev ogsaa Evangeliet forkyndt for dem, som ere døde, for at de skulde dømmes efter Mennesker i Kødet, men leve efter Gud i Aanden.
7 Men enden på alle ting er nær; vær derfor ædru og vågen til bøn.
8 Og frem for alt skal I have brændende Kærlighed indbyrdes; thi Kærlighed skal dække over de mange Synder.
9 Brug gæstfrihed til hinanden uden at være modvillig.
10 Ligesom ethvert Menneske har modtaget Gaven, saaledes skal man tjene hinanden som gode Forvaltere af Guds mangfoldige Naade.
11 Dersom nogen taler, da tale som Guds Ord; hvis nogen tjener, lad ham gøre det efter den evne, som Gud giver, for at Gud i alle ting må blive herliggjort ved Jesus Kristus, ham være pris og herredømme i al evighed. Amen.
12 Mine elskede, tænk, at det ikke er underligt angående den ildprøve, som skal prøve jer, som om noget underligt skete for jer:
13 Men fryd eder, forsaavidt I have Del i Kristi Lidelser; for at I, når hans herlighed skal åbenbares, også må glæde jer med overordentlig glæde.
14 Dersom I forhånes for Kristi Navns skyld, ere I lykkelige; thi herlighedens og Guds ånd hviler over jer; fra deres side er der tale om ham, men fra jeres side er han herliggjort.
15 Men lad ingen af jer lide som en Morder eller som en Tyv eller som en ondsindet, eller som en travl i andres Sager.
16 Men dersom nogen lider som en Kristen, da skamme sig ikke; men lad ham prise Gud på dette vegne.

17 Thi Tiden er kommen, at Dom skal begynde ved Guds Hus; og dersom den først begynder hos os, hvad skal Enden være med dem, som ikke adlyder Guds Evangelium?
18 Og dersom den retfærdige næppe frelses, hvor skulle den ugudelige og Synderen vise sig?
19 Lad derfor dem, der lider i overensstemmelse med Guds vilje, overlade deres sjæle til ham i velfærd, som til en trofast Skaber.

KAPITEL 5

1 De ældste, som er iblandt jer, formaner jeg, som også er en ældste og et vidne om Kristi lidelser og også en del af den herlighed, som skal blive åbenbaret:
2 Vogt Guds hjord, som er iblandt jer, og overvåg den, ikke af tvang, men frivilligt; ikke for snavset indtjening, men af et redeligt sind;
3 Heller ikke som Herrer over Guds Arv, men som Forbilleder for Hjorden.
4 Og når den øverste Hyrde viser sig, skal I modtage en herlighedskrone, som ikke forsvinder.
5 Ligeledes skal I yngre underordne jer den ældste. Ja, I underordner jer alle hinanden og klæd jer i ydmyghed; thi Gud står de stolte imod og giver de ydmyge nåde.
6 Ydmyg jer derfor under Guds mægtige hånd, så han kan ophøje jer i sin tid.
7 Kast al din bekymring på ham; thi han har omsorg for dig.
8 Vær ædru, vær årvågen; fordi din modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter, hvem han kan opsluge.
9 hvem står imod, fast i Troen, velvidende, at de samme Trængsler fuldbyrdes hos eders Brødre, som ere i Verden.
10 Men al Naades Gud, som har kaldet os til sin evige Herlighed ved Kristus Jesus, efter at I have lidt en Tid, fuldkomne Eder, styrke, styrke, befæste Eder.
11 Ham være Ære og Herredømme i al Evighed. Amen.
12 Ved Silvanus, en trofast broder til jer, som jeg formoder, har jeg skrevet kort, formanende og vidner om, at dette er Guds sande nåde, i hvilken I står.
13 Menigheden i Babylon, udvalgt med eder, hilser eder; og det samme gør Marcus min søn.
14 Hilser I hinanden med et Kærlighedskys. Fred være med jer alle, som er i Kristus Jesus. Amen.

Peters andet brev

KAPITEL 1

1 Simon Peter, en Jesu Kristi tjener og apostel, til dem, som har opnået samme dyrebare tro med os ved Guds retfærdighed og vor Frelser Jesu Kristi:
2 Nåde og fred være jer mangfoldig ved kundskab om Gud og Jesus, vor Herre,
3 Ligesom hans guddommelige magt har givet os alt, hvad der hører til liv og gudsfrygt, ved kundskab om ham, som har kaldet os til herlighed og dyd:
4 Hvorved er givet os overordentlig store og dyrebare løfter: for at I ved disse kunne få del i den guddommelige natur, efter at have undsluppet den fordærvelse, der er i verden ved begær.
5 Og udover dette, giv al flid, føje til din tro dyd; og til dydsviden;
6 Og til Kundskab Afholdenhed; og at afholde tålmodighed; og til tålmodighed gudfrygtighed;
7 og til gudfrygtighed broderlig godhed; og til broderlig venlighed næstekærlighed.
8 Thi dersom disse Ting er i Eder og bliver rigelige, gør de Eder til, at I hverken skal være ufrugtbare eller ufrugtbare i Kundskaben om vor Herre Jesus Kristus.
9 Men den, som mangler disse Ting, er blind og kan ikke se langt borte, og han har glemt, at han blev renset for sine gamle Synder.
10 Derfor, brødre, vær hellere flid for at gøre eders kaldelse og udvælgelse sikre; thi hvis I gør disse ting, skulle I aldrig falde.
11 For således skal der ydes rig adgang for jer til vor Herre og Frelser Jesu Kristi evige rige.
12 Derfor vil jeg ikke være forsømmelig med altid at minde jer om disse ting, skønt I kender dem og ere stadfæstede i den nuværende sandhed.
13 Ja, jeg synes, det er passende, så længe jeg er i dette tabernakel, at ophidse dig ved at minde dig om;
14 Velvidende, at jeg snart skal aflægge dette mit Tabernakel, ligesom vor Herre Jesus Christus har vist mig.
15 Desuden vil jeg bestræbe mig på, at I efter min død skal være i stand til altid at have disse ting i erindring.
16 Thi vi har ikke fulgt listigt udtænkte Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herre Jesu Kristi Magt og Komme, men var Øjenvidner til hans Majestæt.
17 Thi han modtog Ære og Ære af Gud Fader, da der kom en sådan Røst til ham fra den fremragende Herlighed: Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag.
18 Og denne Røst, som kom fra Himmelen, hørte vi, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg.
19 Vi har også et mere sikkert profetisk ord; hvorpå I gør vel, at I tager jer i agt, som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryer, og dagsstjernen opstår i jeres hjerter.
20 For det første at vide dette, at ingen profeti i skriften er af nogen privat fortolkning.
21 Thi profetien er ikke kommet i gammel tid ved menneskets vilje, men Guds hellige mænd talte, drevet af den Helligånd.

KAPITEL 2

1 Men der var også falske profeter blandt folket, ligesom der skal være falske lærere iblandt jer, som hemmeligt skal bringe fordømmende kætteri ind, ja, fornægte Herren, som købte dem, og bringe over sig selv en hurtig ødelæggelse.
2 Og mange skal følge deres fordærvelige veje; på grund af hvem sandhedens vej vil blive talt ondt om.
3 Og ved Begærlighed skulle de med falske Ord handle med eder, hvis Dom nu i lang Tid ikke lader vente på sig, og deres Fordømmelse slumrer ikke.
4 Thi dersom Gud ikke sparede Englene, som syndede, men kastede dem ned i Helvede og overgav dem i Mørkets Lænker, for at blive bevaret til Dom;
5 Og sparede ikke den gamle verden, men frelste Noa, den ottende person, en retfærdighedens prædiker, idet han bragte syndfloden over de ugudeliges verden;
6 Og ved at forvandle byerne Sodoma og Gomorra til aske, fordømte de dem med en omstyrtelse, og gjorde dem til et eksempel for dem, som senere skulle leve ugudeligt;
7 og udfriede den retfærdige Lot, irriteret over de ugudeliges beskidte samtale:
8 (Thi den retfærdige Mand, som boede iblandt dem, ved at se og høre, forargede sin retfærdige Sjæl fra Dag til Dag med deres ulovlige Gerninger;)
9 Herren ved, hvordan man kan udfri de gudfrygtige fra fristelser og at bevare de uretfærdige til dommens dag for at blive straffet.
10 Men først og fremmest dem, som vandre efter Kødet i Urenhedens Lyst og foragte Styrelsen. Formastelige er de, egenrådige, de er ikke bange for at tale ondt om værdighed.
11 Hvorimod Engle, som ere større i Kraft og Kraft, frembringer ingen hånlig Anklage mod dem for Herren.
12 Men disse, som naturlige, brutale Dyr, gjort til at blive taget og udryddet, tale ondt om det, som de ikke forstår; og skal aldeles omkomme i deres egen fordærvelse;
13 Og de skal modtage Uretfærdighedens Løn, ligesom de, som anse det for Fornøjelse at gøre Oprør om Dagen. Pletter de er og skavanker, der dyrker deres eget bedrag, mens de fester med dig;
14 have Øjne fulde af Hor, og som ikke kan ophøre med Synd; forførende ustabile sjæle: et hjerte, de har øvet med begærlige handlinger; forbandede børn:
15 som have forladt den rette Vej og faret vild, efter Bileams, Bosors Søns, Vej, som elskede Uretfærdighedens Løn;
16 Men blev irettesat for sin Misgerning; det stumme Æsel, der talte med Menneskerøst, forbød Profetens Vanvid.
17 Dette er Brønde uden Vand, Skyer, som bæres af Storm; til hvem mørkets tåge er forbeholdt for evigt.
18 Thi naar de taler store, svulmende Forfængelighedsord, lokke de gennem Kødets Begærligheder, ved megen Længsel, dem, som vare rene undsluppede fra dem, som leve i Vildfarelse.
19 Mens de love dem Frihed, ere de selv Fordærvelsens Tjenere; thi af hvem en Mand er overvunden, af den er han ført i Trældom.
20 Thi dersom de, efter at de ere undsluppet Verdens Besmittelser ved Kundskab om Herren og Frelser Jesus Kristus, atter er viklet ind deri og overvundet, da er den sidste Ende værre for dem end Begyndelsen.
21 Thi det havde været bedre for dem, at de ikke havde kendt Retfærdighedens Vej, end, efter at de havde kendt

den, at vende om fra den hellige Befaling, som er givet dem.
22 Men det er sket med dem efter det sande Ordsprog: Hunden er atter vendt til sit eget Opkast; og soen, der var vasket, slyngede sig i mosen.

KAPITEL 3

1 Dette andet brev, mine elskede, skriver jeg nu til jer; I begge dele opildner jeg jeres rene sind til erindring:
2 For at I må huske på de ord, som før blev talt af de hellige profeter, og på befalingen fra os, Herrens og Frelserens apostle:
3 For det første ved man dette, at der i de sidste dage skal komme spottere, som vandrer efter deres egne lyster,
4 og sagde: hvor er Forjættelsen om hans komme? thi siden Fædrene faldt i Søvn, fortsætter alting, som det var fra Skabningens Begyndelse.
5 Derfor er de villigt uvidende om, at himlene ved Guds ord var fordum, og jorden stod op af vandet og i vandet.
6 hvorved den verden, som dengang var, blev oversvømmet med vand, gik til grunde:
7 Men Himlene og Jorden, som nu er, er ved det samme Ord opbevaret til Ild mod de ugudelige Menneskers Doms og Fortabelsens Dag.
8 Men, elskede, vær ikke uvidende om dette ene, at én dag er hos Herren som tusind år og tusind år som én dag.
9 Herren er ikke sløv med hensyn til sit løfte, ligesom nogle mænd regner sløshed; men er langmodig over for os og vil ikke, at nogen skal omkomme, men at alle skal komme til omvendelse.
10 Men Herrens dag skal komme som en tyv om natten; hvori himlene skal forgå med stor larm, og grundstofferne skal smelte af brændende varme, og jorden og de gerninger, der er på den, skal opbrændes.
11 Efterdi da alt dette skal opløses, hvorledes Mennesker burde I da være i al hellig Gang og Gudsfrygt,
12 Ser du efter og haster hen til Guds Dags komme, hvori Himlene, som er i Ild, skal opløses, og Elementerne skulle smelte med brændende Varme?
13 Dog vente vi efter hans Løfte nye Himle og en ny Jord, hvori Retfærdighed bor.
14 Derfor, elskede, da I ser efter sådanne ting, vær flittig, så I kan findes af ham i fred, pletfri og ulastelig.
15 Og regn med, at vor Herres langmodighed er frelse; ligesom vor elskede broder Paulus også har skrevet til jer efter den visdom, som er givet ham;
16 Ligesom i alle hans Breve, idet han taler i dem om disse Ting; hvori der er nogle ting, der er svære at forstå, som de ulærde og ustabile bryder, ligesom de også gør de andre skrifter, til deres egen ødelæggelse.
17 Derfor, I elskede, eftersom I vide dette før, vogter jer for, at også I, som føres bort med de ugudeliges vildfarelse, falder fra eders egen fasthed.
18 Men vokse i Naade og i Kundskab om vor Herre og Frelser Jesu Christi. Ham være ære både nu og til evig tid. Amen.

Det første Johannesbrev

KAPITEL 1

1 Det, som var fra Begyndelsen, som vi have hørt, som vi have set med vore Øjne, som vi have set, og vore Hænder have grebet, af Livets Ord;
2 (Thi Livet blev aabenbaret, og vi have set det, og vi vidner og forkynder eder det evige Liv, som var hos Faderen og blev aabenbaret for os;)
3 Det, som vi have set og hørt, forkynde vi Eder, at ogsaa I maa have Samfund med os; og vort Samfund er sandelig med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus.
4 Og dette skriver vi til jer, for at jeres glæde må blive fuldkommen.
5 Dette er da det Budskab, som vi have hørt om ham, og forkynde Eder, at Gud er Lys, og der er intet Mørke i ham.
6 Dersom vi siger, at vi har Samfund med ham og vandrer i Mørke, da lyver vi og gøre ikke Sandheden.
7 Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod renser os fra al Synd.
8 Hvis vi siger, at vi ikke har synd, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os.
9 Dersom vi bekender vore Synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore Synder og renser os for al Uretfærdighed.
10 Dersom vi sige, at vi ikke har syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i os.

KAPITEL 2

1 Mine børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Og hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige:
2 Og han er en soning for vore synder, og ikke alene for vore, men også for al verdens synder.
3 Og heraf vide vi, at vi kender ham, hvis vi holder hans bud.
4 Den, som siger: Jeg kender ham og ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham.
5 Men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommen; herved vide vi, at vi ere i ham.
6 Hvo som siger, at han bliver i ham, skal ogsaa selv vandre saaledes, ligesom han vandrede.
7 Brødre, jeg skriver ingen ny befaling til jer, men en gammel befaling, som I havde fra begyndelsen. Det gamle bud er det ord, som I har hørt fra begyndelsen.
8 Atter et nyt Bud skriver jeg til Eder, hvad der er sandt i ham og i Eder; thi Mørket er forbi, og det sande Lys skinner nu.
9 Hvo som siger, at han er i Lyset og hader sin Broder, er indtil nu i Mørke.
10 Hvo som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Anledning til Anstød i ham.
11 Men den, som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket og ved ikke, hvor han gaar hen, thi Mørket har forblindet hans Øine.
12 Jeg skriver til jer, mine børn, fordi jeres synder er tilgivet jer for hans navns skyld.
13 Jeg skriver til Eder, Fædre, fordi I have kendt ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til jer, unge mænd, fordi I har overvundet den onde. Jeg skriver til jer, mine børn, fordi I har kendt Faderen.
14 Jeg har skrevet til Eder, Fædre, fordi I have kendt ham, som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til jer, unge mænd, fordi I er stærke, og Guds ord bliver i jer, og I har overvundet den onde.
15 Elsk ikke verden, ej heller det, som er i verden. Hvis nogen elsker verden, er Faderens kærlighed ikke i ham.
16 Thi alt, hvad der er i Verden, Kødets Lyst og Øjnernes Lyst og Livets Hovmod, er ikke af Faderen, men er af Verden.
17 Og Verden forgår og dens Lyst; men den, som gør Guds Villie, bliver evindelig.
18 Mine Børn, det er sidste Gang; og som I have hørt, at Antikrist skal komme, er der også nu mange Antikrister; hvorved vi ved, at det er sidste gang.
19 De gik ud fra os, men de var ikke af os; thi havde de været af os, ville de uden Tvivl være blevet hos os; men de gik ud, for at det skulde vise sig, at de ikke var os alle.
20 Men I have en Salvning fra den Hellige, og I vide alt.
21 Jeg har ikke skrevet til jer, fordi I ikke kender sandheden, men fordi I kender den, og at ingen løgn er af sandheden.
22 Hvem er en Løgner uden den, som fornægter, at Jesus er Kristus? Han er antikrist, som fornægter Faderen og Sønnen.
23 Hvo som fornægter Sønnen, han har ikke Faderen; (men) den, som kender Sønnen, har og Faderen.
24 Lad derfor det blive i Eder, som I have hørt fra Begyndelsen. Hvis det, som I har hørt fra begyndelsen, bliver i jer, skal også I blive i Sønnen og i Faderen.
25 Og dette er det løfte, som han har lovet os, det evige liv.
26 Dette har jeg skrevet til eder om dem, som forføre eder.
27 Men den Salvelse, som I have modtaget af ham, bliver i eder, og I behøver ikke, at nogen skal lære eder; men ligesom den samme Salvelse lærer eder om alle Ting, og den er Sandhed og er ingen Løgn, og som den har lært. I skal blive i ham.
28 Og nu, mine børn, bliv i ham; for at vi, når han viser sig, kan have tillid og ikke skamme os for ham, når han kommer.
29 Dersom I vide, at han er retfærdig, ved I, at enhver, som gør retfærdighed, er født af ham.

KAPITEL 3

1 Se, hvilken kærlighed Faderen har vist os, at vi skulle kaldes Guds sønner; derfor kender verden os ikke, fordi den ikke kendte ham.
2 Mine elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal være; men vi vide, at naar han skal aabenbares, skulle vi blive ham som; thi vi skal se ham, som han er.
3 Og enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.
4 Enhver, som gør synd, overtræder også loven; thi synd er lovens overtrædelse.
5 Og I ved, at han blev åbenbaret for at borttage vore synder; og der er ingen synd i ham.

6 Hvo som bliver i ham, synder ikke; hvo som synder, har ikke set ham og ikke kendt ham.
7 Børn, lad ingen bedrage eder; den, som gør Retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.
8 Den, som gør synd, er af Djævelen; thi Djævelen synder fra begyndelsen. Til dette formål blev Guds Søn åbenbaret, for at han kunne ødelægge Djævelens gerninger.
9 Enhver, som er født af Gud, begår ikke synd; thi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.
10 Heri ere Guds Børn aabenbare og Djævelens Børn: hvo som ikke gør Retfærdighed, er ikke af Gud, ej heller den, som ikke elsker sin Broder.
11 Thi dette er budskabet, som I har hørt fra begyndelsen, at vi skulle elske hinanden.
12 Ikke som Kain, som var af den Onde og dræbte sin Broder. Og hvorfor slog han ham ihjel? Fordi hans egne gerninger var onde, og hans broders retfærdige.
13 Forundres ikke, mine brødre, hvis verden hader jer.
14 Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker sin broder, bliver i døden.
15 Enhver, som hader sin Broder, er en Morder; og I vide, at ingen Morder har evigt Liv i sig.
16 Derved erkende vi Guds Kærlighed, fordi han har sat sit Liv til for os, og vi ere skyldige at sætte vort Liv til for Brødrene.
17 Men hvo som har denne Verdens Gode og ser sin Broder have Nød og lukker sin Medlidenhed for ham, hvorledes bor Guds Kærlighed i ham?
18 Mine Børn, lad os ikke elske med Ord, ej heller med Tunge; men i gerning og i sandhed.
19 Og herved vide vi, at vi ere af Sandheden, og vi skulle forsikre vore Hjerter for ham.
20 Thi dersom vort Hjerte fordømmer os, er Gud større end vort Hjerte og ved alt.
21 Mine elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, da have vi Tillid til Gud.
22 Og hvad vi end beder om, faa vi af ham, fordi vi holder hans Bud og gøre det, som er behageligt for hans Øjne.
23 Og dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søns Jesu Christi Navn og elske hverandre, som han har givet os Befaling.
24 Og den, som holder hans Bud, bliver i ham, og han i ham. Og herved ved vi, at han bliver i os ved den Ånd, som han har givet os.

KAPITEL 4

1 Mine elskede, tro ikke enhver Aand, men prøv Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Profeter ere udgået i Verden.
2 Herved kender I Guds Ånd: Enhver ånd, som bekender, at Jesus Kristus er kommet i kødet, er af Gud.
3 Og enhver Aand, som ikke bekender, at Jesus Kristus er kommen i Kødet, er ikke af Gud; og dette er Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den skulde komme; og selv nu er det allerede i verden.
4 I ere af Gud, mine Børn, og har overvundet dem; thi større er den, som er i Eder, end den, som er i Verden.
5 De ere af Verden; derfor tale de om Verden, og Verden hører dem.
6 Vi ere af Gud; den, som kender Gud, hører os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Herved kender vi sandhedens ånd og vildfarelsens ånd.
7 Mine elskede, lad os elske hverandre; thi Kærligheden er af Gud; og enhver, som elsker, er født af Gud og kender Gud.
8 Den, som ikke elsker, kender ikke Gud; for Gud er kærlighed.
9 Heri åbenbaredes Guds Kærlighed til os, fordi Gud sendte sin enbårne Søn til Verden, for at vi skulle leve ved ham.
10 Heri er Kærligheden, ikke at vi elskede Gud, men at han elskede os og sendte sin Søn til Forsoning for vore Synder.
11 Mine elskede! dersom Gud elskede os saaledes, burde vi ogsaa elske hverandre.
12 Ingen har nogen sinde set Gud. Hvis vi elsker hinanden, bliver Gud i os, og hans kærlighed er fuldendt i os.
13 Heraf vide vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han har givet os af sin Aand.
14 Og vi har set og vidner om, at Faderen sendte Sønnen for at være verdens Frelser.
15 Hvo som bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud.
16 Og vi have kendt og troet den Kærlighed, som Gud har til os. Gud er kærlighed; og den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud i ham.
17 Heri er vor Kærlighed fuldkommengjort, at vi skulle have Frimodighed paa Dommens Dag; thi ligesom han er, saaledes ere vi i denne Verden.
18 Der er ingen frygt i kærligheden; men fuldkommen Kærlighed driver Frygt ud, thi Frygt har Pine. Den, der frygter, er ikke fuldkommen i kærligheden.
19 Vi elske ham, fordi han elskede os først.
20 Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?
21 Og dette Bud have vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.

KAPITEL 5

1 Enhver, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud; og enhver, som elsker den, som har født, elsker også den, som er født af ham.
2 Derpaa vide vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud.
3 Thi dette er Guds Kærlighed, at vi holder hans Bud, og hans Bud er ikke svære.
4 Thi alt, hvad der er født af Gud, overvinder Verden, og dette er den Sejr, som sejrer Verden, vor Tro.
5 Hvem er den, der sejrer over verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn?
6 Dette er ham, som kom med Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke kun med vand, men med vand og blod. Og det er Ånden, der vidner, fordi Ånden er sandhed.
7 Thi der er tre, som vidner i Himmelen, Faderen, Ordet og Helligånden; og disse tre ere ét.
8 Og der ere tre, som vidne paa Jorden, Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre ere enige i ét.

9 Dersom vi modtage Menneskenes Vidnesbyrd, da er
Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, som
han har vidnet om sin Søn.
10 Den, som tror på Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv;
den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner; fordi
han ikke tror på det vidnesbyrd, som Gud gav om sin søn.
11 Og dette er vidnesbyrd om, at Gud har givet os evigt liv,
og dette liv er i hans Søn.
12 Den, som har Sønnen, har liv; og den, som ikke har
Guds Søn, har ikke livet.
13 Dette har jeg skrevet til jer, som tror på Guds Søns navn;
for at I må vide, at I har evigt liv, og at I må tro på Guds
Søns navn.
14 Og dette er den tillid, vi har til ham, at hvis vi beder om
noget efter hans vilje, så hører han os:
15 Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end beder
om, da vide vi, at vi have de bønner, som vi ønskede af
ham.
16 Dersom nogen ser sin Broder synde en Synd, som ikke
er til Døden, skal han bede, og han skal give ham Livet for
dem, som ikke synder til Døden. Der er en synd til døden:
jeg siger ikke, at han skal bede om den.
17 Al Uretfærdighed er Synd, og der er Synd ikke til
Døden.
18 Vi vide, at enhver, som er født af Gud, synder ikke; men
den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den ugudelige
rører ham ikke.
19 Og vi vide, at vi ere af Gud, og al Verden ligger i
Ondskab.
20 Og vi vide, at Guds Søn er kommen og har givet os
Forstand, at vi kan kende den Sande, og vi ere i den Sande,
ja, i hans Søn Jesus Kristus. Dette er den sande Gud og det
evige liv.
21 Små børn, hold jer fra afguder. Amen.

Anden John

KAPITEL 1

1 Den ældste til den udvalgte kvinde og hendes børn, som jeg elsker i sandhed; og ikke alene jeg, men også alle dem, som har kendt sandheden;
2 For Sandhedens Skyld, som bor i os og skal være hos os evindelig.
3 Nåde være med eder, barmhjertighed og fred fra Gud Fader og fra Herren Jesus Kristus, Faderens Søn, i sandhed og kærlighed.
4 Jeg glædede mig meget over, at jeg fandt af dine børn vandrende i sandhed, som vi har modtaget en befaling fra Faderen.
5 Og nu beder jeg dig, frue, ikke som om jeg skrev en ny befaling til dig, men det, som vi havde fra begyndelsen, at vi skulle elske hinanden.
6 Og dette er Kærligheden, at vi vandre efter hans Bud. Dette er Budet, at som I have hørt fra Begyndelsen, skal I vandre i det.
7 Thi mange Forførere ere kommen ind i Verden, som ikke bekende, at Jesus Kristus er kommen i Kødet. Dette er en bedrager og en antikrist.
8 Se til eder selv, at vi ikke mister det, som vi har udrettet, men at vi får fuld Løn.
9 Enhver, som overtræder og ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i Kristi lære, han har både Faderen og Sønnen.
10 Dersom der kommer nogen til eder og ikke bringer denne Lære, da modtag ham ikke i eders Hus, og byd ham ikke Gud hurtige!
11 Thi den, som byder ham, at Gud skynder sig, er delagtig i hans onde Gerninger.
12 Da jeg har meget at skrive til Eder, vil jeg ikke skrive med Papir og Blæk; men jeg stoler på at komme til Eder og tale ansigt til ansigt, at vor glæde må blive fuldkommen.
13 Din udvalgte Søsters Børn hilse dig. Amen.

Tredje John

KAPITEL 1

1 Den ældste til den elskede Gajus, som jeg elsker i sandhed.
2 Mine elskede, jeg ønsker frem for alt, at du må have fremgang og være ved sundhed, ligesom din sjæl har fremgang.
3 Thi jeg frydede mig meget, da Brødrene kom og vidnede om den Sandhed, som er i dig, ligesom du vandrer i Sandheden.
4 Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn vandrer i sandhed.
5 Mine elskede, du gør trofast, hvad du end gør mod Brødrene og mod fremmede;
6 som har aflagt vidnesbyrd om din næstekærlighed for menigheden; hvis du fører frem på deres rejse efter en gudfrygtig slags, skal du gøre vel.
7 Fordi de for hans Navns Skyld gik ud uden at tage noget af Hedningerne.
8 Derfor bør vi tage imod sådanne, for at vi kunne være medhjælpere til sandheden.
9 Jeg skrev til menigheden; men Diotrefes, som elsker at være den højeste blandt dem, tager ikke imod os.
10 Derfor, hvis jeg kommer, vil jeg huske hans gerninger, som han gør, idet han taler imod os med ondsindede ord; og han nøjes ikke med det, og han tager heller ikke selv imod brødrene og forbyder dem, der vil, og kaster dem ud af kirken.
11 Mine elskede! følg ikke det onde, men det gode. Den, der gør godt, er af Gud; men den, der gør ondt, har ikke set Gud.
12 Demetrius har godt rygte om alle mennesker og om sandheden selv: ja, og vi aflægger også vidnesbyrd; og I ved, at vores optegnelse er sand.
13 Jeg havde mange ting at skrive, men jeg vil ikke med blæk og pen skrive til dig:
14 Men jeg håber, at jeg snart vil se dig, og vi skal tale ansigt til ansigt. Fred være med dig. Vores venner hilser dig. Hils vennerne ved navn.

Jude

KAPITEL 1

1 Judas, Jesu Kristi tjener og Jakobs bror, til dem, som er blevet helliget og bevaret af Gud Fader i Jesus
Kristus, og råbet er:
2 Nåde være jer og fred og kærlighed mangfoldiggøres.
3 Mine elskede, da jeg gjorde alt for at skrive til dig om den almindelige frelse, var det nødvendigt for mig at fortælle dig
skriver og formaner jer til alvorligt at kæmpe for den tro, som engang blev overgivet til de hellige.
4 For der er visse mennesker, som har sneget sig ind uforvarende, som er bestemt til denne dom på forhånd, onde mennesker, som
Vor Guds nåde blev til ulydighed og fornægtede den eneste Herre Gud og vor Herre Jesus Kristus.
5 Jeg vil da minde jer om, skønt I engang vidste det, at Herren, efter at han havde frelst folket fra Ægyptens land,
derefter ødelagde de vantro.
6 Og Englene, som ikke holdt deres første Stand, men forlod deres egen Bolig, har han i evige Lænker under Mørket
opbevaret indtil dommen på den store dag.
7 Ligesom Sodoma og Gomorra og byerne omkring dem på samme måde, der overgiver sig til utugt og efter fremmede
gik på kød, er sat som et eksempel, mens de lider den evige ilds hævn.
8 På samme måde besmitter disse beskidte drømmere kødet, foragter herredømmet og taler ondt om værdighed.
9 Men Ærkeengelen Mikael, da han strides med Djævelen, skændtes han om Moses' legeme, spottede han ikke
turde ikke bringe anklage mod ham, men sagde: Herren irettesætte dig.
10 Men de tale ondt om det, de ikke vide; men hvad de kender af naturen, som brutale dyr, fordærver de derved
dem selv.
11 Ve dem! thi de gik på Kains vej og løb begærligt efter Bileams vildfarelse for at få løn, og
omkom i Cores modsigelse.
12 Dette er pletter på dine kærlighedsfester, når de holder fest med dig, føder sig selv uden frygt: de er uden skyer
vand, båret rundt af vinde; træer, hvis frugt er visnet, uden frugt, to gange døde, revet op med rødderne;
13 Havets rasende Bølger, fraskue deres egen Skam; omvandrende stjerner, til hvem mørkets mørke for evigt
blive bevaret.
14 Og Enok, den syvende fra Adam, profeterede også om dem og sagde: Se, Herren kommer med ti tusinde af sine hellige,
15 for at fuldbyrde Dom over alle og at dømme alle de ugudelige iblandt dem for alle deres ugudelige Gerninger, som de
begået ugudeligt, og om alle deres hårde taler, som ugudelige syndere talte imod ham.
16 Disse er knurrende, klagende, som vandre efter deres egne lyster; og deres mund taler store spændende ord, med
beundring for folk at drage fordel af.
17 Men, I elskede, kom i Hu de Ord, som vor Herre Jesu Christi Apostle før har talt;
18 Hvorledes at de sagde eder, at der i den sidste Tid skal være Spottere, som efter deres egne ugudelige Lyst skal
slentre.
19 Det er dem, som adskiller sig, sanseligt, uden Ånden.
20 Men I, elskede, opbygger jer selv på jeres allerhelligste tro, mens I beder i Helligånden, 21 bevar jer selv i
Guds kærlighed, mens du venter vor Herre Jesu Kristi barmhjertighed til evigt liv.
22 Og hav medfølelse med nogle, hvilket gør en forskel:
23 Og andre redder med frygt ved at trække dem ud af ilden; hader selv den klædning, der er plettet af kødet. 24 Og til ham, som styrker
er at holde dig fra at falde og stille dig ulastelig frem for hans herlighed med stor glæde,
25 Den eneste vise Gud, vor Frelser, være ære og majestæt, herredømme og magt, nu og til evig tid. Amen

Åbenbaring

KAPITEL 1

1 Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere ting, som snart skal ske; og han sendte og tilkendegav det ved sin engel til sin tjener Johannes.
2 som bar vidnesbyrd om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt, hvad han så.
3 Salig er den, som læser og de, som hører denne profetis ord, og holder det, som er skrevet deri; thi tiden er nær.
4 Johannes til de syv menigheder, som ere i Asien: Nåde være med jer og fred fra ham, som er, og som var, og som skal komme; og fra de syv Ånder, som er foran hans trone;
5 Og fra Jesus Kristus, som er det trofaste vidne og den førstefødte af de døde og fyrsten over jordens konger. til ham, som elskede os og vaskede os fra vore synder i sit eget blod,
6 Og har gjort os til konger og præster for Gud og hans Fader; ham være ære og herredømme i al evighed. Amen.
7 Se, han kommer med Skyer; og hvert Øje skal se ham, og de, som har gennemboret ham, og alle Jordens Slægter skal jamre over ham. Alligevel, Amen.
8 Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, siger Herren, som er, og som var, og som skal komme, den Almægtige.
9 Jeg Johannes, som ogsaa er din Broder og Ledsager i Trængsel og i Jesu Kristi Rige og Udholdenhed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords Skyld og for Jesu Kristi Vidnesbyrd.
10 Jeg var i Ånden på Herrens Dag og hørte bag mig en stor Røst, som af en Trompet,
11 og sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og, hvad du ser, skriv i en Bog og send den til de syv Menigheder, som ere i Asien; til Efesos og til Smyrna og til Pergamos og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.
12 Og jeg vendte mig om for at se Røsten, som talte til mig. Og da jeg blev vendt, så jeg syv gyldne lysestager;
13 Og midt iblandt de syv Lysestager, en som Menneskesønnen, klædt i en Klædning ned til Foden, og omgjord med et Guldbælte.
14 Hans Hoved og hans Haar var hvide som Uld, hvide som Sne; og hans øjne var som en ildsluge;
15 Og hans Fødder lignede fint Kobber, som om de brændte i en Ovn; og hans røst som lyden af mange vand.
16 Og han havde syv Stjerner i sin højre Haand, og et skarpt tveægget Sværd gik ud af hans Mund, og hans Ansigt var som Solen skinner i hans Styrke.
17 Og da jeg så ham, faldt jeg for hans Fødder som død. Og han lagde sin højre hånd på mig og sagde til mig: Frygt ikke; Jeg er den første og den sidste:
18 Jeg er den, som lever og var død; og se, jeg lever for evigt, Amen; og har nøglerne til helvede og til døden.
19 Skriv det, som du har set, og det, der er, og det, som skal ske herefter;
20 Hemmeligheden om de syv stjerner, som du så i min højre hånd, og de syv gyldne lysestager. De syv stjerner er de syv menigheders engle, og de syv lysestager, som du så, er de syv menigheder.

KAPITEL 2

1 Skriv til englen for menigheden i Efesos; Dette siger den, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, som vandrer midt imellem de syv gyldne lysestager;
2 Jeg kender dine gerninger og dit arbejde og din tålmodighed, og hvordan du ikke kan bære dem, som er onde, og du har prøvet dem, som sige, at de er apostle og ikke er det, og du har fundet dem som løgnere.
3 Og du har båret og har tålmodighed, og for mit navns skyld har du arbejdet og ikke besværet.
4 Dog har jeg noget imod dig, fordi du har forladt din første kærlighed.
5 Husk derfor, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de første gerninger; ellers vil jeg komme hurtigt til dig og fjerne din lysestage fra hans sted, medmindre du omvender dig.
6 Men dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger, som jeg ogsaa hader.
7 Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne; Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ, som er midt i Guds paradis.
8 Og skriv til menighedens engel i Smyrna; Dette siger den første og den sidste, som var død og er levende;
9 Jeg kender dine Gerninger og Trængsel og Fattigdom (men du er rig), og jeg kender Bespottelsen af dem, som sige, at de ere Jøder og ikke ere det, men er Satans Synagoge.
10 Frygt ikke for noget af det, som du skal lide; se, Djævelen skal kaste nogle af jer i fængsel, for at I skulle blive prøvet; og I skal have Trængsel i ti Dage; vær tro indtil Døden, og jeg vil give dig Livets Krone.
11 Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne; Den, der sejrer, skal ikke komme til skade ved den anden død.
12 Og skriv til Menighedens Engel i Pergamos; Dette siger den, som har det skarpe sværd med to kanter;
13 Jeg kender dine gerninger, og hvor du bor, og hvor Satans sæde er; og du holder fast ved mit navn og har ikke fornægtet min tro, selv i de dage, hvor Antipas var min trofaste martyr, som blev dræbt iblandt jer, hvor Satan bor.
14 Men jeg har nogle få Ting imod dig, fordi du har dem, som holder Bileams Lære, som lærte Balak at kaste en Anstød for Israels Børn, at æde Afgudsofre og bedrive utugt.
15 Saaledes har ogsaa du dem, som holde ved Nikolaiternes Lære, hvad jeg hader.
16 Omvend dig; ellers vil jeg komme hurtigt til dig og kæmpe imod dem med min munds sværd.
17 Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne; Den, der sejrer, vil jeg give at spise af den skjulte manna, og jeg vil give ham en hvid sten og et nyt navn skrevet på stenen, som ingen kender, uden den, der modtager det.
18 Og skriv til menighedens engel i Thyatira; Dette siger Guds Søn, som har sine øjne som en ildflamme, og hans fødder er som fint kobber;
19 Jeg kender dine gerninger og kærlighed og tjeneste og tro og din tålmodighed og dine gerninger; og den sidste er mere end den første.
20 Dog har jeg nogle få Ting imod dig, fordi du tillader den Kvinde Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde, til at

lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Utugt og til at spise Afgudsoffer.
21 Og jeg gav hende plads til at omvende sig fra hendes utugt; og hun omvendte sig ikke.
22 Se, jeg vil kaste hende i en seng, og dem, som begår ægteskabsbrud med hende, ud i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra deres gerninger.
23 Og jeg vil dræbe hendes Børn med Døden; og alle Menighederne skal vide, at jeg er den, der ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give enhver af eder efter eders Gerninger.
24 Men til jer siger jeg og til de øvrige i Thyatira, så mange som ikke har denne lære, og som ikke har kendt Satans dybder, som de taler; Jeg vil ikke pålægge dig nogen anden byrde.
25 Men det, som I allerede har, hold fast, indtil jeg kommer.
26 Og den, som sejrer og holder mine gerninger indtil enden, ham vil jeg give magt over folkeslagene.
27 Og han skal styre dem med en Stav af Jern; som Pottemagerens Kar skulle de knuses til Gys, ligesom jeg har modtaget af min Fader.
28 Og jeg vil give ham Morgenstjernen.
29 Hvo som har Øre, han høre, hvad Ånden siger til Menighederne.

KAPITEL 3

1 Og skriv til menighedens engel i Sardes; Dette siger den, som har Guds syv Ånder og de syv stjerner; Jeg kender dine gerninger, at du har et navn, at du lever og er død.
2 Vær vågen og styrk det, som er tilbage, som er rede til at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne for Gud.
3 Kom derfor i hu, hvorledes du har modtaget og hørt, og hold fast og omvend dig. Hvis du derfor ikke våger, vil jeg komme over dig som en tyv, og du skal ikke vide, hvilken time jeg kommer over dig.
4 Du har nogle få Navne selv i Sardes, som ikke har besmittet deres Klæder; og de skal vandre med mig i hvidt; thi de ere værdige.
5 Den, som sejrer, han skal iføres hvide Klæder; og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livets Bog, men jeg vil bekende hans Navn for min Fader og for hans Engle.
6 Hvo som har Øre, han høre, hvad Ånden siger til Menighederne.
7 Og skriv til menighedens engel i Philadelphia; Dette siger den hellige, den sande, den, der har Davids nøgle, den, der åbner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åbner;
8 Jeg kender dine Gerninger; se, jeg har stillet for dig en åben Dør, og ingen kan lukke den; thi du har lidt Styrke og har holdt mit Ord og ikke fornægtet mit Navn.
9 Se, jeg vil gøre dem til Satans synagoge, som siger, at de er jøder og ikke er det, men lyver; se, jeg vil lade dem komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig.
10 Fordi du har bevaret min tålmodigheds ord, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, som bo på jorden.
11 Se, jeg kommer hastigt; hold fast, som du har, at ingen tager din Krone.
12 Den, som sejrer, vil jeg gøre en søjle i min Guds tempel, og han skal ikke mere gå ud; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, som er det nye Jerusalem. , som kommer ned fra Himmelen fra min Gud, og jeg vil skrive mit nye Navn på ham.
13 Hvo som har Øre, han høre, hvad Ånden siger til Menighederne.
14 Og skriv til englen for laodikeernes kirke; Disse ting siger Amen, det trofaste og sande vidne, begyndelsen til Guds skabelse;
15 Jeg kender dine Gerninger, at du hverken er kold eller varm; jeg vilde, at du var kold eller varm.
16 Saa, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min Mund.
17 Fordi du siger: Jeg er rig, og jeg er vokset af Gods og mangler intet; og ved ikke, at du er elendig og elendig og fattig og blind og nøgen.
18 Jeg råder dig at købe af mig Guld prøvet i Ild, at du kan blive rig; og hvide klæder, for at du kan blive klædt, og din nøgenheds skam ikke skal vise sig; og salv dine Øjne med Øjensalve, for at du kan se.
19 Alle, som jeg elsker, irettesætter og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig.
20 Se, jeg staar ved Døren og banker paa; dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, da vil jeg gaa ind til ham og holde Nadver med ham, og han med mig.
21 Den, som sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom jeg også sejrede og er sat ned hos min Fader på hans trone.
22 Hvo som har Øre, han høre, hvad Ånden siger til Menighederne.

KAPITEL 4

1 Derefter så jeg, og se, en Dør blev åbnet i Himmelen, og den første Røst, som jeg hørte, var som en Trompet, der talte med mig; som sagde: "Kom op hertil, så vil jeg vise dig det, som skal ske herefter."
2 Og straks var jeg i Aanden, og se, en Trone var sat i Himmelen, og en sad paa Tronen.
3 Og den, der sad, skulle ses som en Jaspis- og en Sardinsten, og der var en Regnbue rundt om tronen, i Synet som en Smaragd.
4 Og rundt om tronen var der fire og tyve sæder, og på stolene så jeg fire og tyve ældste sidde, iklædt hvide klæder; og de havde guldkroner på deres hoveder.
5 Og fra tronen udgik lyn og tordener og røster, og der var syv ildlamper, der brændte foran tronen, som ere Guds syv Ånder.
6 Og foran tronen var der et hav af glas som krystal; og midt på tronen og rundt om tronen var fire dyr fulde af øjne foran og bagved.
7 Og det første dyr var som en løve, og det andet dyr var som en kalv, og det tredje dyr havde et ansigt som et menneske, og det fjerde dyr var som en flyvende ørn.
8 Og de fire Dyr havde hver af dem seks Vinger omkring sig; og de var fulde af øjne indeni, og de hvilede ikke dag og nat og sagde: Hellig, hellig, hellig, Herre Gud, den Almægtige, som var og er og kommer.
9 Og når disse dyr giver ære og ære og tak til ham, der sad på tronen, som lever i evighed og evighed,
10 De fire og tyve Ældste falder ned for ham, der sad på tronen, og tilbeder ham, som lever i al evighed, og kaster deres kroner ned for tronen og siger:

11 Du er værdig, o Herre, til at modtage Ære og Ære og Magt; thi du har skabt alle Ting, og for din Behag er de og bleve skabte.

KAPITEL 5

1 Og jeg så i hans højre hånd, som sad på tronen, en bog skrevet på indersiden og på bagsiden, forseglet med syv segl.
2 Og jeg så en stærk engel, som med høj røst udråbte: hvo er værdig til at åbne bogen og løse dens segl?
3 Og intet Menneske i Himmelen eller paa Jorden, hverken under Jorden, kunde aabne Bogen eller se paa den.
4 Og jeg græd meget, fordi ingen blev fundet værdig til at åbne og læse bogen eller se på den.
5 Og en af de ældste sagde til mig: Græd ikke!
6 Og jeg så, og se, midt på tronen og blandt de fire dyr og midt iblandt de ældste stod et lam, som det var blevet slagtet, med syv horn og syv øjne, som er de syv ånder af Gud udsendt over hele jorden.
7 Og han kom og tog Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen.
8 Og da han havde taget Bogen, faldt de fire Dyr og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, hver af dem med Harper og gyldne Skåle fulde af Lugte, som er de helliges Bønner.
9 Og de sang en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og lukke dens Segl; thi du er blevet dræbt og har forløst os til Gud ved dit Blod af enhver Slægt og Tungemål og Folk, og nation;
10 Og har gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regere paa Jorden.
11 Og jeg så, og jeg hørte mange engles røst omkring tronen og dyrene og de ældste; og deres tal var ti tusinde gange ti tusinde og tusinder af tusinder;
12 og sagde med høj Røst: Lammet, som er slagtet, er værdigt til at modtage Magt og Rigdom og Visdom og Styrke og Ære og Ære og Velsignelse.
13 Og enhver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og den, som er i Havet, og alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Velsignelse og Ære og Ære og Magt være til ham, der sidder på tronen, og til Lammet i evighed.
14 Og de fire Dyr sagde: Amen! Og de fire og tyve ældste faldt ned og tilbad ham, som lever i al evighed.

KAPITEL 6

1 Og jeg så, da Lammet åbnede et af seglerne, og jeg hørte, som det var en torden, et af de fire dyr sige: kom og se!
2 Og jeg så, og se, en hvid hest; og den, som sad på ham, havde en bue; og en krone blev givet ham, og han drog ud for at sejre og sejre.
3 Og der det aabnede det andet Segl, hørte jeg det andet Dyr sige: Kom og se!
4 Og der gik en anden hest, som var rød, og den, som sad på den, blev givet magt til at tage fred fra jorden, og at de skulle slå hinanden ihjel; og der blev givet ham et stort sværd.
5 Og der det aabnede det tredje Segl, hørte jeg det tredje Dyr sige: Kom og se! Og jeg så, og se en sort hest; og den, der sad på ham, havde en vægt i hånden.
6 Og jeg hørte en Røst midt iblandt de fire Dyr sige: Et Mål Hvede for en Penning og tre Mål Byg for en Penning; og se, at du ikke skader Olien og Vinen.
7 Og der det aabnede det fjerde Segl, hørte jeg det fjerde Dyrs Røst sige: Kom og se!
8 Og jeg så, og se, en bleg Hest, og hans Navn, som sad paa ham, var Døden, og Helvede fulgte med ham. Og dem blev givet magt over den fjerde del af jorden til at dræbe med sværd og med sult og med død og med jordens dyr.
9 Og da han havde åbnet det femte Segl, så jeg under Alteret de Sjæle af dem, som bleve ihjelslagne for Guds Ord og for det Vidnesbyrd, som de havde:
10 Og de raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, o Herre, hellige og sanddru, dømmer og hævner du ikke vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?
11 Og hvide Klæder blev givet til enhver af dem; og det blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en lille Tid, indtil deres Medtjenere og deres Brødre, som skulde blive dræbt, som de var, skulle være opfyldt.
12 Og jeg så, da han havde åbnet det sjette segl, og se, der var et stort jordskælv; og solen blev sort som hårsæk, og månen blev som blod;
13 Og Himmelens Stjerner faldt til Jorden, ligesom et Figentræ kaster sine utidige Figen, naar det rystes af en mægtig Vind.
14 Og Himlen gik bort som en Bogrulle, naar den rulles sammen; og hvert bjerg og hver ø blev flyttet fra deres steder.
15 Og jordens konger og de store mænd og de rige og de øverste høvdinge og de vældige og hver træl og hver fri mand skjulte sig i hulerne og i bjergenes klipper;
16 og sagde til Bjergene og Klipperne: Fald over os og skjul os for hans Ansigt, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede.
17 Thi hans Vredes store Dag er kommen; og hvem skal kunne bestå?

KAPITEL 7

1 Og efter disse Ting så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde, for at vinden ikke skulle blæse på jorden eller på havet eller på noget træ.
2 Og jeg så en anden engel stige op fra østen med den levende Guds segl, og han råbte med høj røst til de fire engle, til hvem det var givet at skade jorden og havet:
3 og sagde: Skader ikke Jorden, hverken Havet eller Træerne, førend vi have beseglet vor Guds Tjenere på deres Pande.
4 Og jeg hørte tallet på dem, som vare beseglede, og der blev beseglet hundrede og fireogfyrre Tusinde af alle Israels Børns Stammer.
5 Af Judas Stamme blev der beseglet tolv tusinde. af Rubens Stamme blev der beseglet tolv tusinde. af Gads stamme blev tolv tusinde beseglet.
6 Af Asers Stamme blev tolv Tusinde beseglet. Af Nepthalims stamme blev tolv tusinde beseglet. af Manasses Stamme blev der beseglet tolv tusinde.
7 Af Simeons Stamme blev der beseglet tolv tusinde. Af Levis stamme blev tolv tusinde beseglet. Af Issakars Stamme blev der beseglet tolv tusinde.

8 Af Zabulons Stamme blev tolv Tusinde beseglet. Af Josefs stamme blev der beseglet tolv tusinde. af Benjamins Stamme blev der beseglet tolv tusinde.
9 Efter dette så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle nationer og slægter og folk og tungemål, stod foran tronen og foran Lammet, iklædt hvide klæder og palmer i deres hænder;
10 og raabte med høj Røst og sagde: Frelse vor Gud, som sidder paa Tronen, og Lammet.
11 Og alle Englene stod rundt om tronen og omkring de ældste og de fire dyr, og de faldt for tronen på deres ansigter og tilbad Gud,
12 og sagde: Amen: Velsignelse og Ære og Visdom og Taksigelse og Ære og Magt og Styrke være vor Gud i evighed og evighed. Amen.
13 Og en af de Ældste svarede og sagde til mig: Hvad er det, som er klædt i hvide Klæder? og hvor kom de fra?
14 Og jeg sagde til ham: Herre, du ved det. Og han sagde til mig: Det er dem, som kom ud af den store Trængsel og har vasket deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod.
15 Derfor ere de for Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel, og den, som sidder paa Tronen, skal bo iblandt dem.
16 De skulle ikke mere hungre og ikke mere tørste; heller ikke Solen skal lyse paa dem, ej heller nogen Varme.
17 Thi Lammet, som er midt paa Tronen, skal vogte dem og føre dem til levende Vandkilder, og Gud skal tørre alle Taarer af deres Øjne.

KAPITEL 8

1 Og da han havde åbnet det syvende segl, blev der stille i himlen i en halv time.
2 Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og dem blev givet syv basuner.
3 Og en anden engel kom og stod ved alteret med et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham meget røgelse, for at han skulle ofre det sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter foran tronen.
4 Og røgen af røgelsen, som kom med de helliges bønner, steg op for Gud af englens hånd.
5 Og Englen tog Røgelseskaret og fyldte det med Ilden fra Alteret og kastede det i Jorden, og der lød Røster og Torden og Lyn og et Jordskælv.
6 Og de syv Engle, som havde de syv Trompeter, gjorde sig rede til at blæse.
7 Den første engel blæste, og der fulgte hagl og ild blandet med blod, og de blev kastet på jorden, og tredjedelen af træerne blev opbrændt, og alt grønt græs blev opbrændt.
8 Og den anden Engel blæste, og som et stort Bjerg, der brændte i Ild, blev det kastet i Havet, og den tredje Del af Havet blev til Blod;
9 Og den tredjedel af de skabninger, som var i havet og havde liv, døde; og den tredje del af skibene blev ødelagt.
10 Og den tredje engel blæste, og der faldt en stor stjerne fra himlen, der brændte som en lampe, og den faldt på tredjedelen af floderne og over vandkilderne;
11 Og Stjernens Navn hedder Malurt; og den tredje Del af Vandet blev Malurt; og mange mænd døde af vandet, fordi de var gjort bitre.
12 Og den fjerde engel blæste, og tredjedelen af solen blev slået, og tredjedelen af månen og tredjedelen af stjernerne; således som den tredjedel af dem var formørket, og dagen ikke skinnede en tredjedel af den, og natten ligeså.
13 Og jeg så og hørte en engel flyve midt i himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve, jordens beboere på grund af de andre røster af de tre engles basun, som er endnu til at lyde!

KAPITEL 9

1 Og den femte engel blæste, og jeg så en stjerne falde fra himlen til jorden, og ham blev givet nøglen til afgrunden.
2 Og han åbnede afgrunden; og der steg en røg op af brønden, som røgen fra en stor ovn; og solen og luften blev formørket på grund af røgen fra afgrunden.
3 Og der kom Græshopper ud af Røgen over Jorden, og dem blev givet Magt, ligesom Jordens Skorpioner have Magt.
4 Og det blev dem befalet, at de ikke skulle skade jordens græs, ej heller noget grønt eller noget træ; men kun de mænd, som ikke har Guds segl i deres pander.
5 Og dem blev det givet, at de ikke skulde dræbe dem, men at de skulde pines i fem Maaneder; og deres Pinsel var som en Skorpions Pinsel, naar han slaar et Menneske.
6 Og i de dage skal mennesker søge døden og ikke finde den; og vil begære at dø, og Døden skal flygte fra dem.
7 Og græshoppernes skikkelser lignede heste, der var beredt til kamp; og på deres hoveder var der ligesom kroner som guld, og deres ansigter var som menneskers ansigter.
8 Og de havde hår som kvinders hår, og deres tænder var som løvers tænder.
9 Og de havde Brynster, ligesom det var Brynjer af Jern; og lyden af deres vinger var som lyden af vogne af mange heste, der løb til kamp.
10 Og de havde Haler som Skorpioner, og der var Stik i deres Haler, og deres Magt var at skade Mennesker i fem Maaneder.
11 Og de havde en Konge over sig, som er Afgrundens Engel, hvis Navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har hans Navn Apollyon.
12 Et ve er forbi; og se, der kommer to ve mere herefter.
13 Og den sjette engel blæste, og jeg hørte en røst fra de fire horn på det gyldne alter, som er foran Gud,
14 og sagde til den sjette Engel, som havde Trompeten: Løs de fire Engle, som ere bundne i den store Flod Eufrat.
15 Og de fire Engle bleve løste, som vare rede til en Time og en Dag og en Maaned og et Aar til at dræbe den tredje Del af Menneskene.
16 Og Rytternes Hærs Tal var to Hundrede Tusinde Tusinde, og jeg hørte deres Tal.
17 Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem, som sad paa dem, med Brynster af Ild, Jacinth og Svovl; og Hestenes Hoveder vare som Løvehoveder; og ud af deres mund udgik ild og røg og svovl.
18 Ved disse tre blev den tredjedel af Menneskene dræbt, ved Ilden og af Røgen og af Svovlen, som udgik af deres Mund.
19 Thi deres Kraft er i deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler var som Slange og havde Hoveder, og med dem skade de.

20 Og de øvrige Mænd, som ikke vare dræbte af disse Plager, omvendte sig endnu ikke fra deres Hænders Gerninger, for at de ikke skulde tilbede Djævle og Afguder af Guld og Sølv og Kobber og Sten og Træ; hverken kan se, høre eller gå:
21 Hverken omvendte de sig fra deres mord eller deres trolddom eller deres utugt eller deres tyverier.

KAPITEL 10

1 Og jeg så en anden mægtig engel komme ned fra himlen, klædt i en sky, og en regnbue var på hans hoved, og hans ansigt var som solen, og hans fødder som ildsøjler.
2 Og han havde en lille bog åben i sin hånd, og han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden,
3 og raabte med høj Røst, som naar en Løve brøler; og da han havde raabt, udstødte syv Torden deres Røster.
4 Og da de syv Torden havde udstødt deres Røster, skulde jeg skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Forsegl det, som de syv Tordener udtalte, og skriv det ikke.
5 Og Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden, løftede sin Haand mod Himmelen,
6 Og svor ved ham, som lever i al evighed, som har skabt himlen og det, som er deri, og jorden, og det, som er deri, og havet og det, som er deri, at der skulle være tid ikke længere:
7 Men i den syvende engels røsts dage, når han begynder at blæse, skulle Guds hemmelighed være fuldendt, således som han har forkyndt for sine tjenere profeterne.
8 Og den Røst, som jeg hørte fra Himmelen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille Bog, som er åben, i Engelens Haand, som staar paa Havet og paa Jorden.
9 Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham: Giv mig den lille Bog! Og han sagde til mig: Tag det og spis det op; og den skal gøre din Bug bitter, men den skal være sød som Honning i din Mund.
10 Og jeg tog den lille Bog af Englens Haand og åd den op; og det var sødt som honning i min mund, og så snart jeg havde spist det, var min bug bitter.
11 Og han sagde til mig: Du skal atter profetere for mange Folkeslag og Folkeslag og Tungemaal og Konger.

KAPITEL 11

1 Og der blev givet mig et rør som en stav; og englen stod og sagde: rejs dig op og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri.
2 Men den Forgård, som er uden for Templet, lad være, og mål den ikke; thi den er givet til Hedningerne, og den hellige Stad skal de træde to og fyrre Maaneder under Fod.
3 Og jeg vil give magt til mine to vidner, og de skal profetere tusinde to hundrede og tresindstyve dage, iklædt sæk.
4 Dette er de to Oliventræer og de to Lysestager, som staae for Jordens Gud.
5 Og dersom nogen vil gøre dem ondt, da går der ild ud af deres mund og fortærer deres fjender; og hvis nogen vil gøre dem ondt, skal han dræbes på denne måde.
6 Disse have Magt til at lukke Himmelen, at det ikke regner i deres Profetiers Dage, og have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med alle Plager, saa ofte de vil.
7 Og naar de have fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op af den afgrunde Afgrund, føre Krig mod dem og overvinde dem og dræbe dem.
8 Og deres lig skal ligge på gaden i den store by, som åndeligt kaldes Sodoma og Ægypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet.
9 Og de af folk og slægter og tungemål og nationer skulle se deres døde kroppe i tre og en halv dag, og de skal ikke tillade, at deres døde kroppe bliver lagt i grave.
10 Og de, som bor på jorden, skulle glæde sig over dem og glæde sig og sende gaver til hinanden; fordi disse to profeter pinte dem, der boede på jorden.
11 Og efter tre og en halv Dag gik Livets Aand fra Gud ind i dem, og de stod paa deres Fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem.
12 Og de hørte en stor Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Kom op hertil! Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem.
13 Og i den samme Time blev der et stort Jordskælv, og den tiende Del af Staden faldt, og i Jordskælvet blev syv Tusinde dræbt af Mennesker; og Resten blev forfærdede og gav Himmelens Gud Ære.
14 Det andet ve er forbi; og se, det tredje ve kommer hurtigt.
15 Og den syvende engel blæste; og der var store Røster i Himmelen, som sagde: Denne Verdens Riger er blevet vor Herres og hans Kristi Riger; og han skal herske i al evighed.
16 Og de fire og tyve Ældste, som sad foran Gud på deres Sæder, faldt på deres Ansigter og tilbad Gud,
17 og sagde: vi takke dig, Herre Gud, den Almægtige, som er og var og var og skal komme; fordi du har taget din store magt til dig og hersket.
18 Og folkeslagene blev vrede, og din vrede er kommet, og de dødes tid, at de skulle dømmes, og at du skulle give løn til dine tjenere, profeterne, og til de hellige og dem, som frygter dit navn, lille og stor; og skulle ødelægge dem, som ødelægger jorden.
19 Og Guds Tempel blev aabnet i Himmelen, og hans Testamentes Ark blev set i hans Tempel, og der kom Lyn og Røster og Torden og Jordskælv og stort Hagl.

KAPITEL 12

1 Og der viste sig et stort under i Himmelen; en kvinde klædt i solen og månen under hendes fødder og på hendes hoved en krone af tolv stjerner:
2 Og hun, som var med Barn, græd, barslende og veed for at blive født.
3 Og der viste sig et andet under i himlen; og se en stor rød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder.
4 Og hans hale trak den tredjedel af himlens stjerner og kastede dem til jorden; og dragen stod foran kvinden, som var rede til at føde, for at fortære sit barn, så snart det var født.
5 Og hun fødte et Mandsbarn, som skulde herske over alle Folkeslag med en Stav af Jern; og hendes Barn blev ført op til Gud og til hans Trone.

6 Og Kvinden flygtede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt af Gud, at de skulde bespise hende der tusinde to hundrede og tresindstyve Dage.
7 Og der blev Krig i Himmelen: Mikael og hans Engle kæmpede mod Dragen; og dragen kæmpede og hans engle,
8 Og ikke sejrede; deres plads fandtes heller ikke mere i himlen.
9 Og den store Drage blev kastet ud, den gamle Slange, kaldet Djævelen og Satan, som forfører hele Verden;
10 Og jeg hørte en høj Røst sige i Himmelen: Nu er Frelsen og Styrken kommet og vor Guds Rige og hans Kristi Magt; thi vore Brødres Anklager er nedkastet, som anklagede dem for vor Guds Dag. og nat.
11 Og de overvandt ham ved Lammets Blod og ved deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede ikke deres liv indtil døden.
12 Derfor glæd jer, I Himle, og I, som bor i dem. Ve jordens og havets beboere! thi Djævelen er kommet ned til jer med stor vrede, fordi han ved, at han kun har kort tid.
13 Og da dragen så, at han var kastet til jorden, forfulgte han kvinden, som fødte drengebarnet.
14 Og til Kvinden blev der givet to Vinger af en stor Ørn, at hun kunde flyve ud i Ørkenen, til sit Sted, hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, fra Slangens Ansigt.
15 Og Slangen kastede Vand ud af sin Mund efter Kvinden som en Flod, for at han skulde føre hende bort af Syndfloden.
16 Og Jorden hjalp Kvinden, og Jorden aabnede hendes Mund og opslugte Floden, som Dragen kastede ud af sin Mund.
17 Og Dragen blev vred på Kvinden og gik for at føre Krig mod Resterne af hendes Sæd, som holder Guds Bud og have Jesu Kristi Vidnesbyrd.

KAPITEL 13

1 Og jeg stod på havets sand og så et dyr stige op af havet med syv hoveder og ti horn og på dets horn ti kroner og på dets hoveder blasfemiens navn.
2 Og dyret, som jeg så, var som en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder og dets mund som en løves mund; og dragen gav ham sin magt og sit sæde og stor magt.
3 Og jeg så et af hans hoveder, som det var såret til døde; og hans dødelige sår blev helbredt, og hele verden undrede sig efter dyret.
4 Og de tilbade Dragen, som gav Dyret Magt, og de tilbad Dyret og sagde: "Hvem ligner Dyret?" hvem er i stand til at føre krig med ham?
5 Og der blev givet ham en mund, der talte store ting og bespottelser; og der blev givet ham magt til at fortsætte toogfyrre måneder.
6 Og han aabnede sin Mund i Bespottelse imod Gud for at spotte hans Navn og hans Bolig og dem, som bo i Himmelen.
7 Og det blev givet ham at føre Krig mod de hellige og overvinde dem, og der blev givet ham Magt over alle Slægter og Tungemål og Folk.
8 Og alle, som bor på jorden, skal tilbede ham, hvis navne ikke er skrevet i livets bog om det slagtede Lamm fra verdens grundlæggelse.
9 Hvis nogen har et øre, så lad ham høre.
10 Den, som fører i Fangenskab, skal gå i Fangenskab; den, som dræber med Sværdet, skal dræbes med Sværdet. Her er de helliges tålmodighed og tro.
11 Og jeg så et andet dyr komme op af jorden; og han havde to horn som et lam, og han talte som en drage.
12 Og det udøver al det første Dyrs Magt for dets Ansigt og lader Jorden og dem, som bo deri, tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar var helbredt.
13 Og han gør store undere, så han lader ild falde ned fra himlen på jorden for menneskers øjne,
14 Og bedrager dem, som bo på jorden, ved hjælp af de mirakler, som han havde magt til at gøre for dyrets øjne; og sagde til dem, der bor på jorden, at de skulle lave et billede for dyret, som havde såret ved et sværd og levede.
15 Og han havde Magt til at give Dyrets Billede Liv, for at Dyrets Billede baade skulde tale og lade alle, som ikke vilde tilbede Dyrets Billede, blive dræbt.
16 Og han lader alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, få et mærke på deres højre hånd eller på deres pander.
17 Og at ingen kunde købe eller sælge, uden den, som havde Mærket eller Dyrets Navn eller dets Navns Tal.
18 Her er visdom. Lad den, der har forstand, tælle dyrets tal; thi det er et menneskes tal; og hans tal er seks hundrede og seks og tresindstyve.

KAPITEL 14

1 Og jeg så, og se, et Lam stod på Zions Bjerg og med det hundrede og fireogfyrre Tusinde, som havde sin Faders Navn skrevet i deres Pande.
2 Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som en Røst af mange Vande og som en Røst af en stor Torden, og jeg hørte Stemmen af Harpere, der taler med deres Harper.
3 Og de sang som en ny Sang foran Tronen og for de fire Dyr og de Ældste, og ingen kunde lære den Sang, undtagen de hundrede og fireogfyrre Tusinde, som vare forløste fra Jorden.
4 Disse ere dem, som ikke blev besmittede med Kvinder; thi de er jomfruer. Det er dem, som følger Lammet, hvor end det går hen. Disse blev forløst blandt mennesker, idet de var førstegrøden for Gud og Lammet.
5 Og der fandtes intet Svig i deres Mund; thi de ere uden Skyld for Guds Trone.
6 Og jeg så en anden engel flyve midt i himlen med det evige evangelium at prædike for dem, der bor på jorden, og for alle nationer og slægter og tungemål og folk,
7 og sagde med høj Røst: Frygt Gud, og giv ham Ære; thi hans Doms Time er kommen, og tilbed ham, som skabte Himmelen og Jorden og Havet og Vandets Kilder.
8 Og en anden Engel fulgte efter og sagde: Faldet er Babylon, faldet, den store Stad, fordi hun lod alle Folkeslag drikke af sin Utugts Vredes Vin.
9 Og den tredje Engel fulgte efter dem og sagde med høj Røst: Om nogen tilbeder Dyret og dets Billede og tager dets Mærke i dets Pande eller i dets Haand,
10 Han skal drikke af Guds Vredes Vin, som udgydes uden Blanding i hans Vredes Bæger; og han skal pines med ild og svovl i de hellige engles nærhed og i Lammets nærhed.
11 Og Røgen af deres Pinsel stiger op i Evighed og Evighed, og de have ingen Hvile Dag eller Nat, som tilbede

Dyret og dets Billede, og enhver, som tager dets Navns Mærke.
12 Her er de helliges tålmodighed: her er de, som holder Guds bud og troen på Jesus.
13 Og jeg hørte en røst fra himlen sige til mig: Skriv: Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af: Ja, siger Ånden, så de kan hvile fra deres arbejde; og deres gerninger følger dem.
14 Og jeg så, og se, en hvid Sky, og på Skyen sad en som Menneskesønnen, med en guldkrone på sit hoved og i sin hånd en skarp segl.
15 Og en anden Engel kom ud af Templet og raabte med høi Røst til ham, som sad paa Skyen: Stik din Segl ind og høst; thi Tiden er kommen, da du skal høste; thi Jordens Høst er moden.
16 Og han, som sad på Skyen, stødte sin Segl ind paa Jorden; og jorden blev høstet.
17 Og en anden Engel kom ud af Templet, som er i Himmelen, og han havde ogsaa en skarp Segl.
18 Og en anden Engel kom ud fra Alteret, som havde Magt over Ild; og råbte med høje Skrig til ham, som havde den skarpe Segl, og sagde: Stik din skarpe Segl ind og saml Klaserne af Jordens Vinstok; thi hendes druer er fuldt modne.
19 Og Englen stødte sin Segl ind i Jorden og samlede Jordens Vintræ og kastede den i Guds Vredes store Vinperse.
20 Og vinpersen blev trådt uden for byen, og der kom blod ud af vinpersen, lige til hestetøjlerne, i en afstand af tusind og seks hundrede stadier.

KAPITEL 15

1 Og jeg så et andet tegn i himlen, stort og vidunderligt, syv engle, som havde de syv sidste plager; thi i dem er Guds Vrede opfyldt.
2 Og jeg så, som det var et hav af glas blandet med ild, og de, som havde vundet sejren over dyret og over dets billede og over dets mærke og over dets navns tal, stå på glashavet , med Guds harper.
3 Og de sang Moses, Guds Tjeners Sang, og Lammets Sang og sagde: Dine Gerninger ere store og underfulde, Herre Gud, Almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du de helliges konge.
4 Hvem skal ikke frygte dig, Herre, og prise dit Navn? thi kun du er hellig; thi alle Folk skal komme og tilbede for dit Ansigt; thi dine domme er åbenbaret.
5 Og derefter så jeg, og se, templet for Vidnesbyrdets telt i Himmelen blev åbnet:
6 Og de syv Engle kom ud af Templet, med de syv Plager, iklædt rent og hvidt Linned og med deres Bryster omspændt med Guldbælte.
7 Og et af de fire dyr gav de syv engle syv gyldne skåle fulde af Guds vrede, som lever i al evighed.
8 Og Templet blev fyldt med Røg fra Guds Herlighed og fra hans Magt; og ingen var i stand til at komme ind i templet, før de syv engles syv plager var opfyldt.

KAPITEL 16

1 Og jeg hørte en stor Røst ude fra Templet sige til de syv Engle: Gå hen og hæld Guds Vredes Skåle ud over Jorden.
2 Og den første gik hen og hældte sin Skaal ud på Jorden; og der faldt et voldsomt og hårdt sår over de mænd, som havde dyrets mærke, og på dem, som tilbad dets billede.
3 Og den anden Engel hældte sin Skaal ud over Havet; og det blev som en døds blod, og hver levende sjæl døde i havet.
4 Og den tredje engel udgød sin skål ud over floder og kilder med vand; og de blev til blod.
5 Og jeg hørte Vandets Engel sige: Du er retfærdig, Herre, som er og var og skal være, fordi du har dømt saaledes.
6 Thi de har udgydt de helliges og Profeternes Blod, og du har givet dem Blod at drikke; for de er værdige.
7 Og jeg hørte en anden ude fra Alteret sige: Således, Herre Gud, du Almægtige, sande og retfærdige ere dine Domme.
8 Og den fjerde Engel udgød sin Skaal over Solen; og der blev givet ham magt til at brænde mennesker med ild.
9 Og Menneskene blev brændt af stor Hede og spottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager, og de omvendte sig ikke og gav ham Ære.
10 Og den femte engel hældte sin skål ud over dyrets sæde; og hans rige var fuldt af mørke; og de gnavede deres tunger af smerte,
11 og bespottede Himmelens Gud for deres Smerter og deres Sår og omvendte sig ikke fra deres Gerninger.
12 Og den sjette engel udgød sin skål ud over den store flod Eufrat; og dets Vand blev udtørret, for at Østens Kongers Vej kunde beredes.
13 Og jeg saae tre urene Aander som Frøer komme ud af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund.
14 Thi de er djævle ånder, som udfører mirakler, som går ud til jordens og hele verdens konger for at samle dem til kampen på den almægtige Guds store dag.
15 Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som våger og bevarer sine klæder, at han ikke går nøgen, og de ser hans skam.
16 Og han samlede dem på et sted, som på hebraisk kaldes Harmagedon.
17 Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og der kom en stor Røst fra Himmelens Tempel fra Tronen, som sagde: Det er sket.
18 Og der var røster og torden og lyn; og der var et stort jordskælv, som der ikke har været siden mennesker var på jorden, så mægtigt et jordskælv og så stort.
19 Og den store Stad blev delt i tre Dele, og Hedningernes Stæder faldt, og det store Babylon kom i Hukommelse for Gud for at give hende Bægeret med Vinen fra hans Glødende Vrede.
20 Og hver Ø flygtede bort, og Bjergene blev ikke fundet.
21 Og der faldt over Menneskene et stort Hagl fra Himmelen, hver Sten omtrent en Talents Vægt; og Menneskene bespottede Gud for Haglens Plage; thi dens plage var overordentlig stor.

KAPITEL 17

1 Og der kom en af de syv Engle, som havde de syv Skåle, og talte med mig og sagde til mig: kom hertil; Jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder på mange vande.
2 med hvem Jordens Konger har drevet Utugt, og Jordens Indbyggere ere blevet berusede af hendes Utugts Vin.

3 Saa førte han mig bort i Aanden til Ørkenen, og jeg saae en Kvinde sidde paa et skarlagenrødt Dyr, fuld af Bespottelsesnavne, med syv Hoveder og ti Horn.
4 Og Kvinden var klædt i purpur og karminrød farve og pyntet med guld og ædelstene og perler, og hun havde en guldbæger i hånden fuld af vederstyggeligheder og hendes utugts urenhed.
5 Og på hendes pande var der skrevet et navn: Hemmelighed, BABYLON DEN STORE, MODER TIL JORDENS SKØGER OG VEDLIGEHOLDELSER.
6 Og jeg så Kvinden beruset af de helliges Blod og af Jesu Martyrers Blod, og da jeg så hende, undrede jeg mig med stor Beundring.
7 Og Englen sagde til mig: hvorfor undrede du dig? Jeg vil fortælle dig hemmeligheden om kvinden og om dyret, som bærer hende, som har de syv hoveder og ti horn.
8 Dyret, som du så, var og er ikke; og de skal stige op af afgrunden og gå til fortapelsen, og de, der bor på jorden, skal undre sig, hvis navne ikke er skrevet i livets bog fra verdens grundlæggelse, når de ser dyret, der var, og er ikke, og er alligevel.
9 Og her er sindet, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på.
10 Og der er syv konger: fem er faldne, og den ene er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, skal han fortsætte et kort stykke tid.
11 Og Dyret, som var og ikke er, ja, det er den ottende og er af de syv og gaar til Fortabelsen.
12 Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget noget rige; men modtage magt som konger en time med dyret.
13 Disse har ét sind og skal give deres magt og styrke til dyret.
14 Disse skulle føre Krig mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem; thi det er Herrernes Herre og Kongernes Konge; og de, som ere med ham, ere kaldede og udvalgte og trofaste.
15 Og han sagde til mig: Vandene, som du så, hvor Skøgen sidder, er Folk og Folkeskarer og Folk og Tungemål.
16 Og de ti Horn, som du har set paa Dyret, disse skulle hade Skøgen og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød og brænde hende med Ild.
17 Thi Gud har lagt i deres hjerter at opfylde sin vilje og at blive enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal opfyldes.
18 Og kvinden, som du så, er den store by, som hersker over jordens konger.

KAPITEL 18

1 Og efter disse ting så jeg en anden engel komme ned fra himlen med stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed.
2 Og han raabte mægtigt med en stærk Røst og sagde: Faldet Babylon, det store, er faldet og er blevet Djævles Bolig og Fangst for enhver uren Aand og et Bur for enhver uren og hadefuld Fugle.
3 Thi alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige på grund af dens overflod af lækkerier.
4 Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gå ud af hende, mit Folk, at I ikke have Del i hendes Synder, og at I ikke skulle tage imod hendes Plager.
5 Thi hendes Synder er naaede til Himmelen, og Gud har ihukommet hendes Misgerninger.
6 Belønner hende, som hun har lønnet dig, og giv hende dobbelt efter hendes Gjerninger: Fyld hendes Bæger, som hun har fyldt, dobbelt.
7 Hvor meget hun har forherliget sig selv og levet herligt, saa megen Pinsel og Sorg give hende; thi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder en Dronning og er ingen Enke og skal ingen Sorg se.
8 Derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag, Død og Sorg og Hungersnød; og hun skal brændes med Ild; thi stærk er Herren Gud, som dømmer hende.
9 Og Jordens Konger, som have drevet Utugt og levet herligt med hende, skulle jamre hende og klage over hende, naar de se Røgen af hendes Brænding,
10 Stående langt borte af Frygt for hendes Pinsel og sagde: Ve, ve, den store Stad Babylon, den mægtige Stad! thi i en Time er din Dom kommen.
11 Og Jordens Kræmmere skulle græde og sørge over hende; thi ingen køber mere deres varer:
12 Varer af guld og sølv og ædelstene og perler og fint linned og purpur og silke og karminrødt og alt dit træ og alle slags kar af elfenben og alle slags kar af dyrebart træ og af messing og jern og marmor,
13 Og Kanel og Lugte og Salver og Røgelse og Vin og Olie og fint Mel og Hvede og Kvæg og Faar og Heste og Vogne og Trælle og Menneskesjæle.
14 Og de Frugter, som din Sjæl begærede, er borte fra dig, og alt, hvad der var lækkert og godt, er borte fra dig, og du skal slet ikke finde dem mere.
15. De handlende med disse ting, som er blevet rige ved hende, skulle stå langt borte af frygt for hendes pine, grædende og jamrende,
16 og sagde: Ve, ve, den store Stad, som var klædt i fint Linned og Purpur og Skarlagen og pyntet med Guld og Ædelstene og Perler!
17 Thi i en time er så stor rigdom gået til intet. Og hver skibsfører og hele flokken i skibene og søfolk og så mange, der handlede til søs, stod langt borte,
18 Og de raabte, der de saae Røgen af hendes Brænde, og sagde: Hvorledes By er denne store Stad lig!
19 Og de kastede Støv paa deres Hoveder og raabte, grædende og jamrende, og sagde: Ve, ve, den store Stad, hvori alle, som havde Skibe paa Havet, bleve rige for dens Kostbarhed! thi på en Time er hun lagt øde.
20 Glæd jer over hende, du Himmel, og I hellige Apostle og Profeter! thi Gud har hævnet dig på hende.
21 Og en mægtig Engel tog en Sten op, som en stor Møllesten, og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal den store Stad Babylon nedstyrtes med Vold, og den skal slet ikke findes mere.
22 Og røsten af Harpere og Musikere og af Pibere og Trompetister skal slet ikke mere høres i dig; og ingen håndværker, af hvilket som helst håndværk han er, skal findes mere i dig; og lyden af en møllesten skal slet ikke mere høres i dig;
23 Og lyset af et stearinlys skal slet ikke skinne mere i dig; og Brudgommens og Brudens Røst skal slet ikke mere

høres i dig; thi dine Kræmmere var Jordens Stormænd; thi ved dine Trolddom blev alle Folk bedraget.
24 Og i hende blev der fundet Profeternes og de helliges Blod og af alle de dræbte på Jorden.

KAPITEL 19

1 Og efter disse Ting hørte jeg en stor Røst af mange Folk i Himmelen, som sagde: Halleluja! Frelse og ære og ære og magt til Herren vor Gud:
2 Thi sande og retfærdige er hans Domme; thi han har dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med sin Utugt, og han har hevnet sine Tjeneres Blod af hendes Haand.
3 Og atter sagde de: Halleluja! Og hendes røg steg op for evigt og altid.
4 Og de fire og tyve Ældste og de fire Dyr faldt ned og tilbad Gud, som sad på Tronen, og sagde: Amen! Halleluja.
5 Og der lød en Røst fra Tronen, som sagde: Pris vor Gud, alle hans Tjenere og I, som frygte ham, baade små og store!
6 Og jeg hørte som en røst af en stor skare og som en røst af mange vande og som en røst af vældige tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren Gud, den almægtige, regerer.
7 Lad os glæde os og fryde os og give ham Ære; thi Lammets Bryllup er kommen, og hans Hustru har gjort sig rede.
8 Og det blev givet hende, at hun skulde være klædt i rent og hvidt linned; thi det fine linned er de helliges retfærdighed.
9 Og han sagde til mig: Skriv: salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllupsnadver. Og han sagde til mig: Dette er Guds sande ord.
10 Og jeg faldt for hans Fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: "Se til, at du ikke gør det; jeg er din Medtjener og dine Brødre, som har Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud, thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Ånd.
11 Og jeg så himlen åben, og se, en hvid hest; og han, som sad på ham, blev kaldt trofast og sanddru, og i retfærdighed dømmer han og fører krig.
12 Hans Øjne var som en Ildslue, og paa hans Hoved var der mange Kroner; og han lod et navn skrevet, som ingen kendte, uden han selv.
13 Og han var klædt i en Klædning dyppet i Blod, og hans Navn kaldes Guds Ord.
14 Og de Hære, som var i Himmelen, fulgte ham paa hvide Heste, klædt i fint Linned, hvidt og rent.
15 Og af hans Mund udgaar et skarpt Sværd, for at han skal slaa Folkene med det, og han skal herske over dem med en Jernstang, og han træder den almægtige Guds Glødigheds og Vredes Vinperse.
16 Og han har på sit klæde og på sin lår et navn skrevet: KONGERNES KONGE OG HERRENS HERRE.
17 Og jeg så en engel stå i solen; og han råbte med høj røst og sagde til alle de fugle, der flyver midt i himlen: Kom og samle jer til den store Guds nadver;
18 for at I skulle spise kongers kød og høvdinges kød og vældiges kød og kødet af heste og af dem, som sidder på dem, og alle menneskers kød, både frie og trælle, både lille og stor.
19 Og jeg så dyret og jordens konger og deres hære, forsamlede for at føre krig mod ham, som sad på hesten, og mod hans hær.
20 Og Dyret blev grebet, og med det den falske Profet, som gjorde Tegn for dets Ansigt, hvormed han forførte dem, som havde modtaget Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. Disse blev begge kastet levende i en sø af ild, der brændte med svovl.
21 Og de resterende blev dræbt med Sværdet af ham, som sad paa Hesten, hvilket Sværd gik ud af hans Mund, og alle Fuglene bleve mætte af deres Kød.

KAPITEL 20

1 Og jeg så en engel komme ned fra himlen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i hånden.
2 Og han greb dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham i tusind år,
3 Og kast ham i afgrunden og indeslutt ham, og sæt et segl på ham, at han ikke mere skal forføre folkeslagene, indtil de tusinde år skulle være til ende; og derefter skal han blive løst en lille tid.
4 Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og dommen blev givet dem; og jeg så sjælene af dem, som blev halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt dyret, hverken hans billede, ej heller havde fået hans mærke på deres pander eller i deres hænder; og de levede og regerede med Kristus i tusind år.
5 Men resten af de døde levede ikke igen, førend de tusinde år var til ende. Dette er den første opstandelse.
6 Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over sådanne har den anden Død ingen Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham i tusinde Aar.
7 Og når de tusinde år er udløbet, skal Satan blive løst ud af sit fængsel,
8 Og han skal drage ud for at forføre Folkene, som ere i Jordens fire Hjerte, Gog og Magog, for at samle dem til Kamp; deres Tal er som Havets Sand.
9 Og de drog op over Jordens Bredde og omringede de helliges Lejr og den elskede Stad, og Ild faldt ned fra Gud fra Himmelen og fortærede dem.
10 Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i søen af ild og svovl, hvor dyret og den falske profet er, og skal pines dag og nat i al evighed.
11 Og jeg så en stor hvid trone og ham, som sad på den, for hvis ansigt jorden og himlen flygtede; og der blev ikke fundet plads til dem.
12 Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud; og bøgerne blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, som er livets bog, og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.
13 Og Havet gav de Døde, som vare i det; og døden og helvede overgav de døde, som var i dem, og de blev dømt hver efter deres gerninger.
14 Og Døden og Helvede blev kastet i Ildsøen. Dette er det andet dødsfald.
15 Og enhver, som ikke fandtes skrevet i Livets Bog, blev kastet i Ildsøen.

KAPITEL 21

1 Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forgået; og der var ikke mere hav.

2 Og jeg, Johannes, så den hellige Stad, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud fra Himmelen, beredt som en Brud, smykket for sin Mand.
3 Og jeg hørte en stor røst fra himlen sige: Se, Guds telt er hos mennesker, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.
4 Og Gud skal tørre alle Taarer af deres Øjne; og der skal ikke mere være Død, hverken Sorg eller Skrig, og der skal ikke mere være nogen Smerte; thi det forrige er forbi.
5 Og han, som sad på Tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt. Og han sagde til mig: Skriv, thi disse Ord er sande og trofaste.
6 Og han sagde til mig: Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Jeg vil give ham, der tørster, af kilden med livets vand gratis.
7 Den, som sejrer, skal arve alt; og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn.
8 Men de frygtsomme og vantro og vederstyggelige og Mordere og Horeriske og Troldmænd og Afgudsdyrkere og alle Løgnere skal have deres Del i Søen, som brænder med Ild og Svovl: det er den anden Død.
9 Og der kom til mig en af de syv Engle, som havde de syv Skåle fulde af de syv sidste Plager, og talte med mig og sagde: kom her, jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru.
10 Og han førte mig bort i Ånden til et stort og højt Bjerg og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, der steg ned fra Himmelen fra Gud,
11 Havde Guds Herlighed, og hendes Lys var som en dyrebar Sten, som en Jaspissten, klar som Krystal;
12 Og den havde en stor og høj Mur og havde tolv Porte, og ved Portene tolv Engle og Navne skrevet derpaa, som er Navne paa Israels Børns tolv Stammer.
13 mod øst tre porte; mod nord tre porte; mod syd tre porte; og mod vest tre porte.
14 Og byens mur havde tolv grundvolde, og på dem var navnene på Lammets tolv apostle.
15 Og han, som talte med mig, havde et guldrør til at måle byen og dens porte og dens mur.
16 Og Staden lå i firkantet, og Længden var saa stor som Bredden; og han målte Staden med Røret, tolv Tusinde Stade. Længden og bredden og højden af den er ens.
17 Og han målte dens Væg, hundrede og fireogfyrre Alen, efter en Mands Maal, det er Englen.
18 Og bygningen af dens mur var af Jaspis, og byen var af rent guld som klart glas.
19 Og grundvoldene til byens mur var pyntet med alle slags ædelstene. Det første fundament var jaspis; den anden, safir; den tredje, en kalcedon; den fjerde, en smaragd;
20 Den femte, sardonyx; den sjette, sardius; den syvende, krysolit; den ottende, beryl; den niende, en topas; den tiende, en chrysoprasus; den ellevte, en jacinth; den tolvte, en ametyst.
21 Og de tolv Porte var tolv Perler; hver port var af én perle, og byens gade var af rent guld, ligesom det var gennemsigtigt glas.
22 Og jeg så intet Tempel deri; thi Herren Gud, den Almægtige, og Lammet er dets Tempel.
23 Og Staden trængte ikke til Solen eller Maanen til at skinne i den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet er dens Lys.
24 Og de frelste Hedninger skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe deres Herlighed og Ære ind i den.
25 Og dens Porte skulle slet ikke lukkes om Dagen, thi der skal ikke være Nat.
26 Og de skulle bringe Folkenes Herlighed og Ære ind i den.
27 Og der skal ingenlunde komme ind i det noget, som besmitter, ej heller noget, der gør vederstyggelighed eller løgn, men de, som er skrevet i Lammets Livsbog.

KAPITEL 22

1 Og han viste mig en ren flod af livets vand, klar som krystal, udgående fra Guds og Lammets trone.
2 Midt på dens gade og på begge sider af floden var livets træ, som bar tolv slags frugter og gav sin frugt hver måned; og træets blade var til helbredelse for nationerne.
3 Og der skal ikke mere være forbandelse, men Guds og Lammets trone skal være i den; og hans tjenere skal tjene ham.
4 Og de skulle se hans Ansigt; og hans navn skal være i deres pander.
5 Og der skal ikke være nogen nat der; og de behøver intet stearinlys eller solens lys; thi Gud Herren lyser dem, og de skal regere i al evighed.
6 Og han sagde til mig: Disse Ord er trofaste og sande; og Herren, de hellige Profeters Gud, sendte sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der snart skal ske.
7 Se, jeg kommer hastigt; salig er den, som holder ordene i denne bogs profeti.
8 Og jeg, Johannes, så disse Ting og hørte dem. Og da jeg havde hørt det og set det, faldt jeg ned for at tilbede for englens fødder, som viste mig disse ting.
9 Da sagde han til mig: Se til, at du ikke gør det; thi jeg er din Medtjener og dine Brødre, Profeterne, og af dem, som holder denne Bogs Ord: tilbed Gud!
10 Og han sagde til mig: Forsegl ikke denne Bogs Profetiens Ord; thi Tiden er nær.
11 Den, som er uretfærdig, lad ham stadig være uretfærdig, og den, som er uren, han skal stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig være retfærdig;
12 Og se, jeg kommer hastigt; og min Løn er med mig, for at give enhver efter hans Værk.
13 Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste.
14 Salige ere de, som gør hans Bud, at de må have Ret til Livets Træ og gaa ind gennem Portene til Staden.
15 Thi udenfor ere Hunde og Troldmænd og Horeriske og Mordere og Afgudsdyrkere, og enhver, som elsker og laver Løgn.
16 Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne for jer disse ting i menighederne. Jeg er Davids rod og slægt, og den lysende morgenstjerne.
17 Og Aanden og Bruden sige: kom! Og lad den, som hører, sige: Kom! Og lad ham, der tørster, komme. Og enhver, der vil, lad ham tage livets vand frit.
18 Thi jeg vidner for enhver, som hører ordene i denne bogs profeti: Hvis nogen tilføjer disse ting, skal Gud føje over ham de plager, som er skrevet i denne bog:
19 Og dersom nogen tager fra Ordene i denne Profetibog, skal Gud tage hans Del fra Livets Bog og fra den hellige Stad og fra det, som er skrevet i denne Bog.

20 Den, som vidner dette, siger: "Sandelig, jeg kommer
snart." Amen. Alligevel, kom, Herre Jesus.
21 Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jer alle. Amen.